

Nghe Nói Chú Yêu Loli

Contents

Nghe Nói Chú Yêu Loli	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5: Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25: Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	72
33. Chương 33	74
34. Chương 34	79
35. Chương 35	82
36. Chương 36	86
37. Chương 37	89
38. Chương 38	93
39. Chương 39	96
40. Chương 40	99
41. Chương 41	103

42. Chương 42	107
43. Chương 43	111
44. Chương 44	114
45. Chương 45	117
46. Chương 46	121
47. Chương 47	124
48. Chương 48	126
49. Chương 49	130
50. Chương 50	133
51. Chương 51	137
52. Chương 52	140
53. Chương 53	146
54. Chương 55	151
55. Chương 56	155
56. Chương 57	158
57. Chương 58	160
58. Chương 59	162
59. Chương 60	165
60. Chương 61	169
61. Chương 62	171
62. Chương 63	175
63. Chương 64	178
64. Chương 65	181
65. Chương 66	184
66. Chương 67	187
67. Chương 68	190
68. Chương 69	193
69. Chương 70	195
70. Chương 71	198
71. Chương 72	200
72. Chương 73	203
73. Chương 74	205
74. Chương 75	207
75. Chương 76	209
76. Chương 77	212
77. Chương 78	214
78. Chương 79	216
79. Chương 80	221
80. Chương 81	224
81. Chương 82: Chương 82	227
82. Chương 83	231
83. Chương 84: Phiên Ngoại Về Mạc Quyên	234
84. Chương 85: Phiên Ngoại Về Lưu Vi Vi	236

Nghe Nói Chú Yêu Loli

Giới thiệu

Ngày 25 tháng 6, bầu trời đầy nắng, Lâm Mộc Mộc mang theo kỳ vọng tha thiết của mẫu hậu đại nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-noi-chu-yeu-loli>

1. Chương 1

Ngày 25 tháng 6, bầu trời đầy nắng, Lâm Mộc Mộc mang theo kỳ vọng tha thiết của mẫu hậu đại nhân đi ra cửa. Ở ngã tư đường đầu tiên rẽ phải, ở ngã tư đường thứ hai rẽ trái, ngã tư đường thứ ba Dừng lại, Mộc Mộc uốn thẳng lưng, khép chân, vòng tay ngăn ngăn trước bụng, đoan trang đứng chờ bên đường.

Hôm nay Mộc Mộc mặc một váy trắng dài, cũng có thể xem là thực nữ, toát lên vẻ con gái nhà lành.

Lời này nói hơi bậy, Lâm Mộc Mộc vốn là cô bé ngoan ngoãn. Năm nay hai mươi mốt xuân xanh, cách tốt nghiệp đại học còn một năm, đang trên đường chuẩn bị hành trang mạo hiểm vượt khó khăn gửi đơn xin việc khắp nơi để phát huy tinh thần nhiệt huyết thanh niên: ‘đền đáp tổ quốc, đền đáp nhân dân’ thì mẫu hậu đại nhân bỗng nhiên vung chưởng, dữ dội tung ra mệnh lệnh không thể không theo :“Đi xem mặt!”

Lâm mẹ ở nhà là nữ vương, chồng dám chống đối thì cho ăn nôi, con gái dám trái ý thì cho ăn gậy, trong Lâm gia vui vẻ lẫn lộn, sợ tới mức hai tiểu quần chúng tuy dám giận nhưng chẳng dám nói.

Lâm mẹ thích nhất là chơi mặt chược, trong nhà 20m2 ban công đều dành làm địa điểm chơi mặt chược, mỗi ngày Lâm mẹ đều mời bạn bè tụ tập tiến hành làm rạng rỡ tinh hoa dân tộc.

Làm rạng rỡ tinh hoa dân tộc là một việc vĩ đại nên không thể bị phân tâm, vì vậy cuối tuần Mộc Mộc phải ở nhà gánh vác giúp đỡ các vị tham gia thi đấu rót nước, bóc hoa quả, đổ rác, nấu ăn, kiêm nhiệm vụng xoa bóp bả vai. Cuối tuần hôm ấy, trời cao trong xanh, một vị tham gia bỗng bắt được chữ 0, tâm trạng vô cùng tốt, lơ đãng nhìn sang Mộc Mộc đang bận rộn bên cạnh, càng xem càng thích, trong đầu nhất thời nảy ra một ý, vội hỏi: “Yo, Hiền Thực, con gái nhà cậu trông rất có phúc khí nha, khuôn mặt trái xoan này, xinh thật đấy, ôi chào, có bạn trai chưa vậy?”

Hiền thực là tên thật của Lâm mẹ, có câu ‘người cũng như tên’, nếu dùng cho Lâm mẹ bây giờ thì hoàn toàn không có tác dụng.

Lâm mẹ vừa nghe liền bị hấp dẫn, lượng adrenalin lập tức tăng vọt, ném một quân bài nói: “Không có, không có, Mộc Mộc nhà mình cả ngày đều chăm chỉ học tập, luôn hướng tới tương lai, đến trường còn bị xem như là thiếu thân nữa đó.”

Sau đó bà bạn bắt đầu bla bla, nói cái gì mà cạnh nhà mình có một nhà hàng xóm mười tám đời mới có một đứa con trai, điều kiện tốt này tốt nọ, người ta nhờ bà tìm giúp ột cô gái hiền lành gia cảnh trong sạch, bà thấy Mộc Mộc vô cùng thích hợp nên muốn hỏi Lâm mẹ có thích không.

Mộc Mộc bên cạnh đang chuẩn bị tinh thần lắc cái đầu nhỏ kháng nghị, nhưng Lâm mẹ đã sớm bùng nổ, chỉ vung tay một cái liền bắt cô vào bếp nấu ăn, sau đó nhanh chóng đáp ứng lời đề nghị của bà bạn.

Mộc Mộc ngồi trong góc tường dưới tranh quển quển âm thầm rơi lệ. Cứ như vậy bị mẹ đem bán, quả nhiên cô không phải là con bà sinh ra.

Mộc Mộc tuy là một cô gái biết vâng lời nhưng nội tâm lại rất bướng bỉnh, một khi tức giận, cơm chiều cũng không ăn, tiếp tục ngồi trong góc tường trường kỳ kháng nghị.

Lâm ba trở về, nhìn thấy tình cảnh này vội chạy tới hỏi, Mộc Mộc nước mắt nước mũi tèm lem thuật lại chuyện mình bị mẹ mang bán thế nào.

Lâm ba nghĩ bé cưng mình mất công nuôi lớn sắp bị bán ột tên con trai ngay cả họ tên cũng không biết, đột nhiên tức giận, chạy vào phòng bếp tranh luận cùng vợ mình. Mộc Mộc đứng tai lắng nghe, chờ Lâm ba cần nhàn rãi nhả xong, bỗng vang lên một tiếng “Cạch” thanh tú, rất rõ, dường như là – tiếng dao phang xuống thớt.

Không lâu sau Lâm ba ra khỏi bếp, đi tới bên cạnh Mộc Mộc, cùng cô ngồi xuống góc tường – bị phạt.

Sức mạnh phong kiến mạnh mẽ như thế, Mộc Mộc vô năng chống cự, chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh mẫu hậu, đi tới cùng cái người mà khuôn mặt tính cách nhân phẩm công việc toàn bộ đều không biết xem mặt.

Địa điểm hẹn gặp cách trường đại học Mộc Mộc không xa, là do Mộc Mộc chọn, một là gần trường không cần tốn tiền xe, có thể đi bộ tới, thứ hai là không bị người quen bắt gặp làm hỏng danh dự nhà mình.

Lấy di động ra nhìn, Mộc Mộc phát hiện mình đến sớm hơn mười phút, vậy đành chờ thôi. Mộc Mộc một bên chờ, một bên suy nghĩ sau khi xem mặt xong thì nên mua kem vị nào để về ký túc xá ăn.

Chocolate? Ngấy quá. Khoai môn? Bình thường. Dâu? Quá ngọt.

Đang lúc cô gặng lục lọi tất cả khẩu vị trong đầu bỗng nhiên di động vang lên, trên màn hình hiện ra một dãy số lạ, Mộc Mộc nhận điện, chào “Alo”.

Qua điện thoại truyền tới một giọng nói trầm thấp sâu lắng: “Là Lâm Mộc Mộc phải không? Tôi là Trần Ngang.”

Đúng rồi, đối tượng xem mặt kia hình như họ Trần thì phải.

Mộc Mộc sững sốt, vội trả lời: “A, xin chào.”

“Tôi ở phía đối diện với cô, lái một chiếc xe màu bạc.” Mặc dù nghe có vẻ rất lịch sự nhưng giọng nói vẫn tỏa ra sự lạnh lẽo, giống như đá lạnh mùa đông.

Mộc Mộc vội ngẩng đầu nhìn phía đối diện – ông anh à, nhiều xe bạc như vậy, rốt cuộc là cái nào ah?

Cũng may người nọ tiếp tục tự giới thiệu: “Chiếc xe bị dính chút bùn ấy.”

Đặc trưng này đủ rõ ràng, trong dãy xe đúng là có một chiếc xe bị dính bùn.

Thật ra nói bị dính chút bùn thì quá nhẹ rồi, kia rõ ràng là một đống bùn. Chẳng khác nào từ vũng bùn chui ra, giữa một dãy xe sạch sẽ thì thật sự đặc biệt dễ thấy.

Ấn tượng Trần Ngang trong lòng Mộc Mộc nhất thời giảm xuống 30% – tốt xấu gì thì cũng là đi xem mặt, tốt xấu gì thì cô cũng cố gắng ăn mặc để trở thành thực nữ, tốt xấu gì thì gần đây thành phố đang gặt gao tuyên truyền công dân cố gắng làm đẹp bộ mặt thành phố, sao anh ta có thể lái một chiếc xe từ vũng bùn chui ra thế chứ?

Mộc Mộc nghĩ, xét theo tình huống này xem ra Trần Ngang cũng không thích đi xem mặt, có lẽ anh ta cũng giống như cô là bị người lớn ép. Tuy là như thế nhưng dựa theo đạo lý giang hồ, cho dù có không thích thì cũng phải giữ chút mặt mũi cho đối phương – lòng cô 120% không muốn nhưng vẫn lạch bạch đội trời nắng chạy qua.

Thôi quên đi, việc đã đến nước này, nghĩ nhiều làm gì.

Kết quả cô gái Mộc Mộc nhỏ nhắn, băng qua đường, đến bên cạnh chiếc xe bạc dính bùn kia.

“Cạch”, cửa xe được người bên trong mở ra. Mộc Mộc tựa như lên tàu cướp biển, hít một hơi thật sâu, bước vào trong xe. Ngồi lên ghế phụ cô liền nín thở, bàn tay nhỏ bé đặt lên đầu gối, giống như học sinh tiểu học ngồi ngay ngắn nghiêm trang.

Hơi tò mò, vì thế Mộc Mộc âm thầm nhìn trộm đối tượng xem mặt.

Sau đó..... Mộc Mộc lệ rơi đầy mặt.

Không phải bởi vì Trầm Ngang không đẹp trai – mày kiếm anh tuấn, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, khuôn mặt góc cạnh, cả người tỏa ra khí thế nam tính.

Nhưng vấn đề là – anh ta là một ông chú ah!!!

Trầm Ngang ước chừng tầm ba mươi tuổi, như vậy tính ra, so với Mộc Mộc cô lớn hơn gần mười tuổi.

Cho dù đẹp trai hơn nữa thì ông chú vẫn là ông chú, Mộc Mộc khó mà chấp nhận được!

Cũng may cô là một đứa kiêu có kẻo rớt ngoài đường vẫn có thể vui vẻ lạc quan ăn, sau khi bị thương một lúc thì liền quyết định làm theo lời khuyên của con bạn cùng phòng, nghỉ đến ăn uống.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Mộc Mộc bắt đầu nghĩ đến những món ăn. Dựa theo kinh nghiệm của thế hệ trước, bây giờ Trầm Ngang hẳn là phải chủ động hỏi cô thích ăn gì.

Vì thế trong đầu Mộc Mộc bắt đầu tính toán, ở đây hình như gần phố Ly Thiên, có thể đề nghị đến đó ăn. Sushi, teppanyaki, thịt bò, các món ăn Thái Lan, Vân Nam.v.v.. tất cả đều có và loại nào cô cũng thích.

2. Chương 2

Nước miếng bên khóe miệng đang tí tách tuôn rơi, bỗng đâu đó vang lên tiếng chuông điện thoại xa lạ, Trầm Ngang bắt máy, nói: “Ừ, được, tôi sẽ đến ngay.”

Cúp điện thoại, Trầm Ngang quay đầu lại: “Có người mời tôi đi ăn, cùng đi đi.”

Nói xong xe chuyển bánh, đi hướng ngược lại phố Ly Thiên. Mộc Mộc nhìn các món ăn ngon dần dần rời xa, lòng đau như cắt.

Thôi thì xem như chú Trầm này dẫn mình đi ăn một chỗ khác ngon hơn vậy! Nghĩ thế, tinh thần Mộc Mộc lại bắt đầu khởi sắc.

Xe bảy queo tám rẽ chạy hơn một giờ, khi Mộc Mộc đói tới mức bụng sắp dán hẳn lên lưng thì rốt cục chú Trầm cũng dừng lại.

Cuối cùng cũng được ăn!!!

Đôi mắt Mộc Mộc tỏa sáng lấp lánh, hai chân run rẩy bước xuống xe, đang chuẩn bị tinh thần có một bữa cơm no đủ, nhưng mở to đôi mắt nhìn xung quanh, tâm cô nhất thời lạnh hơn phân nửa – hóa ra là quán cay ven đường à.

Dĩ nhiên Mộc Mộc không phải không thích quán ăn ven đường, hơn nữa cô còn thích nhất là món cay. Nhưng hôm nay ăn, hôm sau nhất định sẽ nổi mụn đầy mặt.

Quả nhiên lưu luyến tội lỗi càng sâu, sẽ làm hại nhau càng lớn.

Đang chuẩn bị nhẹ nhàn phản đối bỗng có một chàng trai tuổi xấp xỉ cô ngồi bàn đầu tiên vẫy tay gọi Trầm Ngang: “Ồ đây.”

Thế là Mộc Mộc bị Trầm Ngang dẫn tới ngồi xuống. Lén nhìn qua, phát hiện ngoài chàng trai dễ nhìn ra thì trên bàn còn có một bà chị.

An Lương lớp Mộc Mộc là hoa khôi giảng đường, là một đại mỹ nhân thông thạo cầm kỳ thư họa. Mộc Mộc ngày ngày nhìn quen nên mỹ nữ đối với cô mà nói đã trở thành bình thường.

Nhưng bà chị này lại khiến mắt cô sáng ngời – dáng người cong lỏm đầy đủ, ngũ quan sáng sủa lập thể, cả người tỏa ra cảm giác quyến rũ lạnh lùng.

“Đây là cháu trai anh: Trầm Thịnh Niên; Còn đây bạn anh: Tần Hồng Nhan.” Trầm Ngang giới thiệu cho Lâm Mộc Mộc từng người một.

“Chú, cô bé này từ đâu ra thế này? Thật đáng yêu.” Người cháu trai dễ nhìn cười toe toét hỏi.

Nghe vậy, Mộc Mộc che mặt – oa, thằng oắt dễ nhìn này rất biết cách nhìn người!

Mặt còn chưa hết đỏ, chú Trầm đã giải thích: “À, đây là bạn gái chú, Lâm Mộc Mộc.”

Mộc Mộc choáng, tí nữa ngã nhào xuống ghế, may mắn Trầm Ngang bên cạnh duỗi tay ra, bình tĩnh đỡ lấy cô.

Chuyện này liên quan tới danh dự nhà mình, Lâm Mộc Mộc sau khi ngồi vững chuẩn bị giải thích. Nhưng Trầm Ngang nắm cánh tay cô âm thầm dùng lực, lực tuy không lớn nhưng vẫn là một loại áp lực vô hình khiến cô phải ngậm miệng lại.

“Chú, chuyện từ khi nào vậy? Sao cháu chưa nghe chú từng đề cập qua?” Trầm Thịnh Niên nghe xong, ánh mắt chợt lóe. Không biết vì sao, Lâm Mộc Mộc cảm thấy đứa cháu này sao so với người bạn gái hờ là cô còn vui vẻ hơn nhỉ?

Chẳng lẽ muốn đi đến thế?

Bà chị kia luôn nhìn điện thoại, nghe xong đoạn hội thoại này không khỏi ngẩng đầu lên, bắt đầu cẩn thận đánh giá Mộc Mộc, ánh mắt kia có chút phong phú.

“Mộc Mộc da mặt mỏng, không nói nữa, kéo cô ấy lại ngượng.” Trầm Ngang gọi một lon wanglaoji đưa cho Lâm Mộc Mộc, để cho cô một bên ngồi uống từ từ.

Vì vậy Mộc Mộc một bên nghe ba người nói chuyện, một bên ngồi uống wanglaoji, đồng thời thèm nhỏ dãi nhìn chăm chăm vào nồi thịt bò sôi sùng sục. Hương thơm cay nồng bay thẳng vào mũi, kích thích tuyến nước bọt Mộc Mộc tuôn ra như suối. Thật sự không thể nhịn nổi, cô đành nhờ bà chủ lấy ột bát nước sôi, cầm lấy đôi đũa, cười hì hì gấp lấy một miếng thịt bò to bỏ vào trong bát. Thật vất vả mới rửa được bớt ớt trên miếng thịt, đang chuẩn bị đưa vào miệng cắn, bỗng trên đường lại bị một đôi đũa khác đoạt lấy.

Giương mắt nhìn, Mộc Mộc phát hiện miếng thịt bò của cô – đã bị Chú Trầm không hề biết xấu hổ lạng lẽ bỏ vào trong miệng tựa như không có việc gì .

Hành động này của chú Trầm rõ ràng là công khai đoạt đồ ăn của người khác.

Cũng may Mộc Mộc là đứa trẻ lương thiện, nghĩ bữa cơm này là chú Trầm trả tiền, cho nên giúp anh ta rửa chút thịt bò cũng không sao, vì thế cô nhin.

Sau đó bụng lại sôi lên, Mộc Mộc lại lấy một miếng thịt bò khác từ nồi lẩu nóng hổi rồi cố gắng rửa sạch ớt.

Nhưng vẫn giống như cũ – thịt bò của Mộc Mộc lại bị cướp.

Tiếp đó, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm.....

Mộc Mộc kiên trì rửa, chú Trầm kiên trì đoạt lấy.

Toàn bộ quá trình đáng lẽ phải khiến người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ mới đúng, nhưng trong mắt quần chúng không rõ chân tướng lại biến thành một cảnh tượng ân ái tình cảm.

“Chú, bạn gái chú thật ngoan, biết chú không ăn được cay nên cố ý giúp chú rửa nữa.” Trầm Thịnh Niên vừa nói vừa gấp hạt sen từ nồi lẩu bỏ vào trong bát Tầm Hồng Nhan.

Cho dù cách một tầng ớt cay nồng đậm, Lâm Mộc Mộc cũng có thể ngửi ra mùi tình cảm của Trầm Thịnh Niên đối với Tầm Hồng Nhan không hề bình thường.

Bộ dáng kia, rất quan tâm chăm sóc.

Mặc dù Tầm Hồng Nhan tuy là một đại mỹ nhân, nhưng dù sao cũng là một người phụ nữ trưởng thành, so với đứa bé Trầm Thịnh Niên này phải lớn hơn một hệ. Hai người đứng chung một chỗ, quả thật không xứng chút nào.

Rửa sạch thịt bò rồi làm của hồi môn cho người khác, Mộc Mộc không làm việc lỗ vốn nên chỉ có thể không cam lòng buông đũa, sau đó ngồi bên cạnh uống wanglaoji.

Một bữa ăn xong, tổng cộng uống bốn lon, thành tích thật nổi bật.

Chẳng qua tác dụng phụ chính là khiến cô không ngừng chạy vào WC, Trầm Thịnh Niên thấy vậy, tò mò nhỏ giọng hỏi Trầm Ngang: “Chú, bạn gái chú không phải mắc bệnh thận hư chứ?”

Nghe thấy lời kia, Mộc Mộc thật muốn đâm đầu nhảy vào nồi lẩu hóa thành thịt bò cay luôn.

Lần cuối cùng đi WC, Mộc Mộc tự an ủi bản thân: “Quên đi, quên đi, ít nhất cũng uống được của người ta bốn long wanglaoji mà.”

Nghĩ như vậy, nội tâm cô lại vui vẻ.

Bàng quang được giải tỏa, Mộc Mộc vui mừng đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ, vừa ngẩng đầu lên liền thấy chú Trầm.

Mộc Mộc trong lòng nhủ thầm, xem bộ dáng của chú Trầm hình như là đang đợi người..... Nếu không thì chính là biến thái.

Sự thật chứng minh, Trầm Ngang không phải là người biến thái, anh ta đứng ở đây là chờ Mộc Mộc .

Đèn trong nhà vệ sinh tỏa ra ánh sáng vàng mờ mờ khiến khuôn mặt chú Trầm càng lộ ra vẻ trầm ổn tuấn tú, đôi mày đen rậm, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng tinh tế, đặc biệt là đôi môi – độ dày vừa phải, sinh động như được họa sĩ chuyên nghiệp vẽ ra.

‘Câu người’, Mộc Mộc âm thầm nghĩ tới hai chữ này.

Cuối cùng cô xác định một việc, mẹ quả thật là mẹ mình, cho dù có ném cô vào hồ lửa cũng chọn ném vào một hồ lửa đẹp đẽ – ít nhất ngoại hình chú Trầm vẫn là có giá trị khiến người ta chảy nước miếng, nếu cất vào túi, về sau đem bán, kiếm lời hai ba lần tuyệt đối không khó chút nào.

Đang lúc Mộc Mộc tham lam thưởng thức vẻ đẹp của chú Trầm thì Trầm Ngang bỗng nhiên bước lại gần Mộc Mộc.

Gần đến mức Mộc Mộc có thể nhìn rõ Trầm Ngang: ở khỏe mắt có vài nếp nhăn, nhưng không làm cho người khác cảm thấy già cả mà ngược lại làm nổi bật nên sự nam tính trầm ổn.

Mộc Mộc hồi hộp đến mức da dẻ đều bắt đầu căng lên.

Không phải cô suy nghĩ nhiều mà tại hành động chú Trầm này muốn cô không nghĩ nhiều cũng không được.

Ái muội.

Mặc dù nhà vệ sinh nóng bức khó chịu đối với hai người có chút sát phong cảnh, nhưng không thể phủ nhận, tình cảnh này của hai người, tuyệt đối là ái muội, rất ái muội như phim truyền hình.

Trầm Ngang tiếp tục tiến tới gần cô, thân mình hơi cúi, tư thế tự nhiên mà tuyệt đẹp.

3. Chương 3

Trơ mắt nhìn mặt Trầm Ngang dần dần phóng đại, Mộc Mộc đỏ mặt, tựa như quả cà chua chín vừa đưa ra thị trường.

Cho dù là ông chú thì vẫn là một người đàn ông bình thường. Mẫu hậu đại nhân từng cầm chổi lông gà ân cần dạy rằng, nam nữ thụ thụ bất thân.

Vì vậy Mộc Mộc nỗ lực tuân thủ lời mẹ dạy, nhanh chóng lui về phía sau tránh đi khoảng cách ái muội với Trầm Ngang, lại không nghĩ tới phía sau chính là vách tường, cho nên, Trầm Ngang hiển nhiên vây cô quanh góc tường.

Anh ta hơi cúi đầu, đôi môi tiến tới, hô hấp ấm áp kích thích từng tế bào tại cô ngứa ngứa.

Quả cà chua Mộc Mộc lập tức bị nấu chín.

Rồi Trầm Ngang mở miệng, giọng nói từ tính, ánh mắt dịu dàng nhỏ giọng hỏi –

“Bên trong, có nhiều người không?”

Mộc Mộc thiếu chút nữa nôn hết 4 lon wanglaoji ra ngoài.

Có thể bật ra câu hỏi trong hoàn cảnh ái muội như thế này, chú Trầm quả là một đóa hoa đặc sắc hiếm có.

Khó trách hơn ba mươi tuổi rồi còn chưa có vợ.

Tuy nhiên Lâm Mộc Mộc cũng là một người đặc sắc, bởi vì câu trả lời của cô là: “Không đông lắm, Không đông lắm.”

Ăn no thì phải về nhà, Lâm Mộc Mộc quan sát thấy Trầm Thịnh Niên và Tần Hồng Nhan không lái xe đến, khẳng định họ sẽ về cùng bọn cô, cho nên cô không cần phải lo lắng sẽ cùng ông chú Trầm Ngang quái dị này ở cùng một chỗ, do vậy tâm cô dần ổn định lại.

Ai ngờ đứa cháu trai Trầm Thịnh Niên kia đợi cô ngồi yên vị trên ghế phó lái rồi mới nói: “Chú, chú cùng dì nhỏ tương lai tiếp tục đi chơi lãng mạn đi, cháu sẽ đưa chị Tần về nhà sau.”

Mộc Mộc tưởng đưa cháu này chẳng qua chỉ nói khách sáo vậy thôi, chứ làm chú sao có thể thả hai người bọn họ ở đây, một nơi trước không thôn sau không nhà tự mình tìm đường về.

Ai ngờ Trầm Ngang ngay cả nửa điểm do dự cũng không có, liền gạt đầu xong nhún ga, chở Mộc Mộc nghênh ngang mà đi.

Mộc Mộc bị khí thế Trầm Ngang chấn kinh, xe đi khỏi mười km rồi mà chưa nói một câu nào.

Trầm Ngang thấy không khí nặng nề, chủ động nói chuyện.

“Trước khi đến xem mặt tôi thật không nghĩ tới cô nhỏ như vậy, cô sinh năm mấy?”

“1992.”

“Chín hai à.....” Trầm Ngang nhớ lại quá khứ: “Vậy là năm tôi lên lớp ba.”

Mộc Mộc bắt đầu giơ tay ra tính toán, lớp ba tiểu học hẳn là chín tuổi, vậy tính ra ông chú này năm nay vừa tròn ba mươi.

Trầm Ngang tiếp tục nhớ lại: “Tôi còn nhớ năm đó đề toán trung học đặc biệt rất khó.”

Da đầu Mộc Mộc bắt đầu run lên: “Anh vừa nói lớp ba cấp.....”

Trầm Ngang mỉm cười: “Là lớp ba trung học.”

Ngón tay không đủ, Mộc Mộc cộng thêm ngón chân, tính toán xong phát hiện Trầm Ngang lớn hơn cô ít nhất mười lăm tuổi.

Mười lăm tuổi a, một vòng mười hai con giáp vẫn không đủ còn phải mời thêm chuột trâu hổ nữa!

Mộc Mộc bắt đầu đập đầu vào cửa xe.

Khi xe chạy tới cách trường học ba giao lộ, Mộc Mộc liền nói Trầm Ngang dừng lại— nếu như chuyện này bị bạn bè thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ nghĩ cô không biết tự lượng sức mình tiếp cận người giàu có.

Ngược lại với dáng vẻ Mộc Mộc đang vội vàng mở dây an toàn, Trầm Ngang lại từ từ nhàn nhã nói: “Hôm nay thấy cô chưa ăn được bao nhiêu, lần sau nếu muốn ăn gì thì cô cứ chọn chỗ trước, tôi mời cô.”

Nghe thấy lời này, Mộc Mộc lão đạo bước xuống xe – cô thật chưa chuẩn bị tâm lý gặp ông chú quái dị này lần hai đâu.

“Chuyện này..... Chuyện này.....” Dù sao ông chú này cũng là đàn ông, cũng có lòng tự trọng, cho nên Mộc Mộc có cự tuyệt thì cũng chỉ có thể cân nhắc từng câu từng chữ: “Kỳ thật tôi còn nhỏ, bây giờ chỉ môn tập trung vào học tập, mỗi ngày chăm chỉ học hành, thật không có dự định khác. Hôm nay tôi tới cũng là do bị mẹ bức. Tôi xin lỗi, đã làm lãng phí thời gian của anh rồi.”

Ông chú quả nhiên là người lớn, kiến thức rộng rãi, nghe xong những lời này cũng không chớp mắt: “Yên tâm, không hề lãng phí.”

Lâm Mộc Mộc thở phào nhẹ nhõm, may mắn mình không đem tình cảnh này trở nên quá xấu hổ, dù sao mama ở nhà vẫn còn muốn cùng người đã tiến cử cậu bé – Trầm Ngang đánh mặt trượt.

Đắc tội không nổi.

“Vậy hôm nay cảm ơn anh, tạm biệt.” Mộc Mộc vẫy tay, xoay người vội vã bước đi.

Không biết vì sao cô luôn cảm thấy sau lưng một trận nóng một trận lạnh, giống như là có người vẫn chăm chú nhìn cô.

Sau khi về phòng ngủ cô liền bị Lưu Vi Vi bao vây, bắt cô thành thật khai báo toàn bộ quá trình xem mặt.

Mộc Mộc giữ nguyên tắc “Làm người phải thành thật” , chỉ nói vài từ mấu chốt –

1- Là một ông chú

2- Lớn tuổi mười lăm tuổi

3- Hành vi hơi cổ quái

Ai ngờ Lưu Vi Vi che mặt hét chói tai: “Thành thực chín chắn phong độ trầm ổn, Mộc Mộc, lần này may mắn giàu to rồi!”

“NhưngAnh ta là một ông chú mà.” Mộc Mộc thờ dãi nói.

“May vì sao lại kỳ thị ông chú hả, cho dù may trước đây không hề mê luyến Rhett Butler đẹp trai trầm ổn, thì ít nhất cũng phải phải lòng Phí Vân Phàm chứng chặc nhả nhận a!” Lưu Vi Vi tiếp tục che mặt.

Mộc Mộc cẩn thận suy nghĩ, kỳ thật ngày xưa cô rất mê một người đánh không chết – Saint Seiya áo giáp vàng.

Lưu Vi Vi tổng kết: “Từ là một loli thì trong lòng đều có một giấc mơ về một người chú.”

Là như thế thật sao? Nhưng tại sao cô đối với chú Trầm lại không chút cảm giác?

Mộc Mộc đau đầu, xem ra cô quả nhiên đã cách tuổi loli rất xa rồi.

“Đúng rồi, An Lương đâu?” Mộc Mộc bỗng phát hiện giường trên trống không, đứa bạn thân của mình kiêm hoa khôi giảng đường An Lương không thấy tung tích.

“Chiều anh nó tới đón nó về, ôi chào Mộc Mộc, sao tao thấy An Lương cùng người anh trai kia không hề giống nhau nhỉ, chẳng lẽ hai người không chung huyết thống, có khi nào trở thành một chuyện tình giả loạn luân không nhỉ?” Lưu Vi Vi không chỉ bị cuồng ông chú mà còn cuồng tình cảm anh em.

Nhưng mà việc này Lưu Vi Vi thật sự nói đúng, cha An Lương là sư trưởng, mà cái người ‘anh’ thường xuyên tới đón cô là lính cần vụ nhà cô ấy, căn bản sẽ không có quan hệ huyết thống. Chỉ là việc này An Lương chưa bao giờ tiết lộ ra ngoài, ở trong trường học cũng chỉ có Mộc Mộc là người duy nhất biết.

Cuối cùng, Mộc Mộc lấy mục tiêu ngày mai phải cướp được bánh bao nhân thịt trong căn tin làm bữa sáng hẹn giờ dậy sớm, nằm xuống ngủ, kết thúc một đêm xem mặt.

Sáng hôm sau dậy sớm đánh răng, Mộc Mộc bỗng nhiên có cảm giác rung mình, cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra.

Đi vào căn tin, mua bánh bao chỉ có loại chay, không có thịt.

Đi vào phòng học, vấy tụt đứng bị mắc vào cái đinh trên bàn.

Đi vào sân thể dục, đầu bị bóng rổ rơi trúng.

Cả ngày toàn chuyện xui xẻo xảy ra, lại còn đến muộn giờ ăn cơm, cô cảm thấy cổ bắt an kia đã lên tới đỉnh núi.

Mộc Mộc là người mê tín, đoán chừng hôm nay cô không hợp phong thủy trong trường nên cầm ví tiền đi ra ngoài, chuẩn bị đi kiểm đồ ăn.

Mà ngay tại cổng trường, di động Mộc Mộc đột nhiên vang lên, nhìn kỹ màn hình, lỗ chân lông Mộc Mộc nháy mắt đều nở ra – là Trần Ngang.

Mộc Mộc không hiểu nổi, chẳng phải hôm qua đã nói rõ ràng rồi cơ mà? Sao ông chú này còn gọi điện đến nữa chứ?

Mộc Mộc cúi đầu nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đang reo bên bĩ không ngớt, hạ quyết tâm không nhận – nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, cùng lắm thì sau này bà mối hỏi thì nói di động của cô bị mất vậy.

Một phút sau, tiếng chuông cuối cùng dừng lại, Mộc Mộc cảm thấy vừa lòng, đang chuẩn bị cất điện thoại vào túi bỗng có một tin nhắn tới.

Mộc Mộc vừa mở ra nhìn, da đầu nhất thời nổi lên vô số mồ hôi lạnh – người gửi là Trần Ngang, nội dung chỉ có vài từ.

“Tôi ở phía sau cô”.

4. Chương 4

Sau khi đọc xong tin nhắn này Mộc Mộc liền nghe thấy phía sau vang lên tiếng còi ô tô. Cứng ngắc quay đầu, cô nhìn thấy một chiếc xe tương tự màu xám bạc – rửa sạch thiếu chút nữa nhận không ra.

Mộc Mộc đứng chôn chân tại chỗ, cảm thấy đau đầu – cùng ông chú chơi trò IQ quả thật là hành vi không biết tự lượng sức mình.

Ngồi trong xe, vẻ mặt Trần Ngang điềm tĩnh nhìn Mộc Mộc vật lộn lê lét đến cạnh xe với tốc độ rùa bò.

“Anh tìm tôi có việc sao?” Mộc Mộc tự thôi miên chính mình chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác.

“Lên xe rồi nói sau.” Trần Ngang dùng ánh mắt ý bảo cô quan sát bốn phía: “Có người nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt.”

Biết rõ ảnh hưởng không tốt còn đỗ xe ngay trước cổng? Mộc Mộc u oán nghĩ, ông chú Trần này nhất định là cố ý tới.

Mộc Mộc là một thiếu nữ như đóa hoa vừa chớm nở, Trần Ngang lại là một người đàn ông trung niên trưởng thành chừng chạc, cùng với chiếc xe này, thật dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến hai từ rất phổ biến – bao dưỡng.

Bây giờ là giờ ăn cơm tối, trong sân trường lượng sinh viên rất lớn, Mộc Mộc tự thấy nếu mình không lên xe, thanh danh của mình chắc chắn sẽ bị hủy.

Không còn cách nào, Mộc Mộc chỉ có thể bị chú Trần tính kế ngồi xuống vị trí phó lái.

“Anh tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Mộc Mộc hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao? Cô muốn ăn gì, cô chọn nơi đi.” Trần Ngang mỉm cười.

Mộc Mộc choáng, cô có nói với anh ta khi nào vậy?!

Xem ra để đối phó loại ông chú tu luyện ngàn năm này, chỉ có thể dùng sát chiêu.

Mộc Mộc quyết tâm nói thẳng: “Trần tiên sinh, lần trước có thể là do tôi chưa nói rõ ràng. Ý của tôi là, chúng ta không hợp, về sau xin đừng gặp mặt nữa, tránh làm lãng phí thời gian lẫn nhau.”

Lực sát thương của câu này rất mạnh, cho dù là thần long bá vĩ cũng khó mà kháng lại được, người thường ai trúng chiêu này, ít nhất cũng phải nằm trên giường dưỡng thương ba đến năm ngày.

Cho nên sau khi Mộc Mộc nói xong, nhìn Trần Ngang đột nhiên trầm mặc cúi đầu, trong lòng có chút hồi hận.

“Tôi nghĩ” Trần Ngang chậm chậm nói: “Ít nhất chúng ta vẫn có thể là bạn.”

Trong giọng nói có chút cô đơn buồn bã, tựa như lá cuối thu bị gió lạnh thổi qua rơi rụng xuống đất.

Mộc Mộc mỉm cười: “Thật ra tôi cũng xem anh là bạn”

“Nếu đã là bạn, thỉnh thoảng ăn một bữa cơm cũng là chuyện thường, tôi rất vui mừng khi chúng ta có thể cùng chung nhận thức này.”

Trầm Ngang nhướn miệng cười, sự cô đơn vừa rồi nháy mắt tan thành mây khói.

Mộc Mộc có cảm giác lại bị rơi vào bẫy.

Cũng khó trách, khi cô còn là một đứa trẻ người quần tã lót thì Trầm Ngang đã giải đề toán trung học, cô làm sao mà là đối thủ.

Tâm trạng ăn cơm giờ phút này đối với Trầm Ngang hồi linh tinh ăn nơi nào cùng với ăn cái gì, Mộc Mộc chỉ nói hai chữ – “Tùy anh”.

Trầm Ngang bẻ tay lái, đi tới một nhà hàng Sushi nổi tiếng.

Sau khi ngồi xuống, Mộc Mộc quyết định hóa bị phần thành thêm ăn, vui đầu vào ăn sushi.

Cá ngừ sushi, cá hồi sushi, tôm ngọt sushi, gan ngỗng sushi..... Dù sao ông chú này cũng không thiếu tiền, Mộc Mộc nhìn trúng món gì liền gọi món đó.

“Nhìn không ra khẩu vị của cô tốt thật đấy.” Trầm Ngang uống một ngụm rượu, bình luận.

“Đúng vậy, tôi ăn rất nhiều, về sau phỏng chừng tiền lương một tháng cũng không đủ mua đồ ăn ỉn, vì thế bạn tôi thường nói không ai dám cưới tôi cả.” Mộc Mộc vội vàng tự hạ thấp bản thân mình.

Ý ngầm chính là: Giá của tôi không cao, nếu anh có ý tưởng bậy bạ với tôi thì xin hãy dừng lại đi.

“Ăn được là phúc, cô có thể ăn chứng tỏ thân thể cô rất khỏe, sau ba năm ôm con cũng không thành vấn đề, người cưới cô làm sao có thể mệt, tránh mới là thiệt.” Trầm Ngang phiêu phiêu nhẹ nhàng đánh Thái Cực quyền trở về.

Không hổ là người lớn, rất có tài ăn nói, Mộc Mộc bái phục, giờ đưa gấp sushi đầy vào bát – bị phần quá lớn, thức ăn cũng không đủ bù lại.

Đang ăn, bỗng nhiên có một giọng nữ hét lên: “Trầm Ngang? Anh ở đây ư, thật là trùng hợp!”

Mộc Mộc quay đầu nhìn, phát hiện người phát ra tiếng hét là một người phụ nữ gần ba mươi tuổi, mặc một bộ đồ công sở, nhưng cặp mắt kia nhìn cô và Trầm Ngang giống như chó Ngao Tạng trông thấy xương heo, nói chuyện phải nói là rất nhiệt tình.

Lời này có chút hơi sơ xài, dùng từ ngữ tao nhã mà nói – tò mò hiếu kỳ chính là ngọn lửa tâm hồn của cô ấy.

“Trầm Ngang, người này là?” Bà chị mặc đồ công sở cố gắng kiềm chế kích động bình tĩnh hỏi.

“Là bạn gái tôi.” Trầm Ngang buông chén rượu, mỉm cười dịu dàng.

Quả nhiên bà chị mặc đồ công sở kia lập tức bỏ rơi người bạn trai bên cạnh vọt tới bàn của bọn họ, nhắm ngay Mộc Mộc, bắt đầu tấn công: “Em gái, trông em thật dễ thương, năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Quen với Trầm Ngang bao lâu rồi? Có sống cùng nhau không? Cha mẹ hai bên đã gặp mặt chưa? Đã tính đến kết hôn chưa? Tuần trăng mật sẽ nghỉ ở đâu?”

Mắt thấy danh dự lại sắp bị hủy, Mộc Mộc đang muốn giải thích mình và chú Trầm chỉ là bạn bè bình thường, nhưng vừa mở miệng, trong miệng đột nhiên bị nhét vào một nắm cơm, suýt nữa làm cô nghẹn chết.

Trầm Ngang nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Mộc Mộc, sau lại vuốt mái tóc cô, dịu dàng nói: “Xem em kìa, ăn một miếng cơm cũng có thể bị nghẹn, làm sao có thể khiến anh yên tâm đây?”

Mộc Mộc dùng ánh mắt rực lửa căm tức nhìn Trầm Ngang – ông chú này đang muốn giết người diệt khẩu hả?

Tuy vậy, một cảnh tàn sát khốc liệt này lại bị người ngoài nhìn thành mối tình thâm thiết tình chàng ý thiếp – bà chị mặc đồ công sở che mặt nói: “Oa, em thật có phúc, chị chưa từng thấy Trầm Ngang đối xử với ai tốt như vậy.”

Mộc Mộc lúc này mới tỉnh ngộ, khó trách cô vẫn cảm thấy bà chị mặc đồ công sở này nhìn rất quen, nhiều chuyện như vậy, hành động như thế, chắc chắn là họ hàng thân thích với Lưu Vi Vi nhà mình!

Người bạn trai luôn luôn im lặng của bà chị mặc đồ công sở nhịn không được, liên tục ho khan như bệnh nhân lao phổi đến rất hòng mới thức tỉnh được bạn gái của mình.

Bà chị tiếc nuối nói: “Chị còn có hẹn, gặp lại sau nhé.”

Lúc đi ra cửa, ánh mắt lưu luyến không rời, hận không thể tiếp tục ở lại xem hết từ đầu đến cuối.

Đợi bà chị mặc đồ công sở rời đi, Mộc Mộc thở dài: “Tôi có dự cảm rằng, chuyện của tôi và anh ăn cơm nội trong vòng ngày mai sẽ bị bạn bè anh biết hết.”

Trầm Ngang tươi cười trong veo: “Với công lực của cô ấy – khẳng định một giờ sau đã truyền khắp rồi.”

Mộc Mộc đau đầu: “Vậy sao anh còn nói tôi là bạn gái anh, chẳng lẽ anh không sợ bạn bè hiểu lầm hả?”

Trầm Ngang uống một ngụm rượu, yết hầu chuyển động, ánh mắt sắc bén: “Cô vốn là bạn gái của tôi.”

Mộc Mộc suýt nữa lại đánh rơi cái bát xuống: “Anh nói cái gì?”

5. Chương 5: Chương 5

“Chỉ đùa một chút thôi mà.” Trầm Ngang trấn an xoa đầu cô.

Mái tóc mượt mà mềm mại, chạm vào cảm giác rất tốt.

Mộc Mộc đặt bát sushi xuống, nhíu mày nói: “Trầm tiên sinh, anh hay nói giỡn như vậy sẽ khiến tôi bối rối.”

“Nếu đã là bạn bè, đừng gọi tôi là Trầm tiên sinh nữa”. Trầm Ngang thu tay về: “Nghe rất khách sáo.”

“Trầm..... Ngang” Mộc Mộc cảm thấy gọi ra tên này vẫn có chút khó khăn: “Anh đã nói rõ với bà mối chưa?”

“Nói rõ cái gì?”

“Nói rõ chuyện tôi và anh không hợp ấy.”

Mộc Mộc nghĩ rằng làm việc phải có trước có sau, tuy cô không thích đi xem mặt kiểu này nhưng dù sao người tiền cử cũng đã nhiệt tình giới thiệu, mình phải thông báo kết quả cho người ta mới đúng.

“Không.”

“Vậy tôi đi nói, tôi sẽ nói anh cảm thấy tôi quá trẻ, không hợp với anh.”

“Tôi không cảm thấy cô quá trẻ.”

Mộc Mộc lại đau đầu.

Chú à, tôi đây không phải đang giúp anh tìm bậc thang leo xuống rồi ư?

“Thế tôi sẽ tìm lý do khác vậy.” Mộc Mộc rưng rưng nhặt rau húng quế gói với thịt heo nướng.

Bì phần a bì phần, thêm ăn a thêm ăn.

“Chuyện của chúng ta, vì sao nhất định phải nói cho người khác?” Trầm Ngang khẽ cau mày.

“Bởi vì..... Tóm lại là phải giải thích cho người ta một tiếng.” Mộc Mộc cảm thấy đây là điều dĩ nhiên nên làm.

Đèn nhà hàng treo khá thấp, phong cách cổ xưa đơn giản, có loại không khí trong sạch thanh tịnh, ánh đèn chiếu rõ gương mặt Trầm Ngang: “Kết quả giữa chúng ta Chẳng phải còn chưa có?”

“Anh..... Lại nói giỡn nữa à?” Mộc Mộc cố gắng chạy theo cách nói chuyện của Trần Ngang.

“Cô cảm thấy bộ dáng tôi giống đang nói giỡn lắm hả?” Biểu cảm Trần Ngang còn rất nghiêm túc.

Mộc Mộc cúi đầu ra sức ăn tôm cuốn, cảm thấy mình và ông chú này thật sự là khác nhau một trời một vực.

“Cô ăn tiếp đi, tôi đi toilet chút.” Lúc gần đi, Trần Ngang nhin không được lại đưa tay vuốt ve tóc Mộc Mộc.

Tóc cô bé này, quả đúng là tuyệt.

Đợi bóng dáng Trần Ngang vừa biến mất, Mộc Mộc liền gọi phục vụ tính tiền.

Không thể không nói, nhà hàng này đúng là đắt đỏ, một bữa cơm cũng ngốn mất nửa tháng phí sinh hoạt của cô. Nhưng mà Mộc Mộc chấp nhận đau lòng, bỏ lại tiền rồi chạy nhanh ra ngoài, vọt ra đường, chặn taxi, đi thẳng về trường, nhảy vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại, sau đó đứng thở hổn hển.

“Có ma đuổi theo mày hả?” Lưu Vi Vi đang đắp mặt nạ tò mò hỏi.

Đúng vậy, là một con ma già có chỉ số IQ cao ngất ngưỡng.

Mộc Mộc lấy ra di động, gửi một tin nhắn, nói với Trần Ngang rằng mình có việc nên đi trước, mọi chuyện kết thúc. Bởi vì lần trước anh ta mời cô cho nên lần này cô mời lại, mọi người không ai thiếu nợ ai, rất công bằng. Hơn nữa gần đây cô có bài kiểm tra, thời gian bận rộn nhiều việc, e là không thời gian ra ngoài ăn cơm nói chuyện rồi giả làm bạn gái anh ta, hy vọng anh ta đừng đến trường tìm mình nữa. Nói tóm lại, mọi người núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, hữu duyên gặp lại.

Bất an lo sợ gửi xong, cô liền tắt ngay di động.

Không thể trách Mộc Mộc tàn nhẫn, chủ yếu là do chú Trần Ngang này cứng mềm không ăn, hành động quái dị, cô bất chấp tất cả hi sinh một bữa cơm để rời anh ta, làm sao có thể không trốn?

Tuy rằng hành động này không đủ quang minh chính đại nhưng ít nhất cũng coi như không thẹn với lương tâm, Mộc Mộc an tâm đi ngủ, nhưng nửa đêm lại mơ thấy túi tiền của mình teo lại, đau lòng muốn chết, nhin không được bật khóc.

Hôm sau tỉnh dậy, phát hiện giấc mơ này là thật, lại không nhin được khóc thêm một lần nữa.

Tuy nhiên mất khoản tiền này cũng coi như có giá trị – mấy ngày tiếp theo Trần Ngang vẫn chưa tới tìm cô.

Cuối cùng cũng thoát được củ khoai lang bỏng này, Mộc Mộc vui mừng.

Hậu quả của việc nhất thời nổi hứng chính là: nửa tháng cuối cô chỉ có thể sống dựa vào bánh bao và uống canh căn tin miễn phí để tồn tại, ba ngày sau Mộc Mộc trở nên xanh xao, nhìn qua cứ như là người đang sống ở những năm đói kém.

May mắn nhà Mộc Mộc nằm trong thành phố, cho nên vừa đến cuối tuần Mộc Mộc liền tức tốc chạy về nhà, chạy vào cửa cũng không thèm nhin xung quanh, lao thẳng vào bếp, mở tủ lạnh, lấy thịt hâm lại rồi ăn lấy ăn để.

Mộc Mộc ăn ngấu ngiến, ánh mắt luôn nhin chăm chăm vào đĩa thịt, lại không để ý tới trong phòng có chút yên tĩnh kỳ lạ.

Chờ sau khi ăn uống no say, Mộc Mộc vuốt bụng, lau vụn thịt bên khóe miệng, xoay người lại, cô nhin thấy ba mẹ mình và bà mối đang trừng mắt há miệng nhin cô cùng với..... một người tuy không trừng mắt há miệng nhưng lại cười rất thâm ý - Trần Ngang.

Đau đầu đau đầu thực đau a.

Trần Ngang này đúng là âm hồn không tan, kiếp trước chắc chắn là do cô loạn đao chém chết cho nên kiếp này mới bám theo cô báo thù mà.

Cả hai bên cùng sốc, Mộc Mộc thì bị sự im lặng không một tiếng động trong phòng khách, còn mọi người thì bị tướng ăn của cô dọa ngây người.

Cũng may mẹ Mộc Mộc định lực cao, ngay lập tức phản ứng lại, kéo con gái đang hóa đá đến bên người, dịu dàng lau đi vết dầu mỡ trên miệng cô, cười hiền từ nói: “ Con gái ngoan, con lại giúp bà cụ hàng xóm làm việc quá sức phải không?”

Mộc Mộc nhìn mẹ của mình, trong lòng không khỏi tán thưởng – diễn xuất này, cũng chỉ có Thanh Hà và Trương Mạn Ngọc mới có thể địch nổi.

“Tiểu Trầm sáng sớm đã tới rồi, ngồi đợi con đây.” Ba Mộc Mộc giải thích.

“Anh tới làm gì?” Lúc này Mộc Mộc mới phản ứng lại, nhìn anh ta như đại địch.

Cô chắc chắn rằng mọi chuyện cô đã nói rất rõ ràng, nhưng ông chú Trầm này sao da mặt lại dày đến thế?

“Con bé này, sao lại nói thế?” Mẹ Mộc Mộc khẽ nhắc, bàn tay ở góc độ Trầm Ngang không thấy được âm thầm cấu vào đùi Mộc Mộc.

“Trầm Ngang đến đây chủ yếu là muốn chào ba mẹ cháu.” Bà mới mỉm cười đầy tự hào, ra dáng “Ta là bà mới tốt”.

“Chưa báo trước một tiếng mà đã tới, chắc cháu khiến cô chú phiền lòng rồi.” Trầm Ngang nhận lỗi.

Mộc Mộc khinh bỉ.

Cha mẹ cô lớn hơn Trầm Ngang nhiều nhất cũng tầm năm sáu bảy tuổi, vậy mà gọi cô chú tự nhiên như không, ông chú Trầm này giả nai quá đi mất, làm như mình còn trẻ lắm ấy!

“Đừng nói vậy, Mộc Mộc nhà cô chú còn nhỏ chưa hiểu chuyện, khiến cháu nhọc lòng không ít mới đúng.” Ba Mộc Mộc khách khí.

“Thật ra Mộc Mộc tuy còn nhỏ nhưng lại rất am hiểu cách đối nhân xử thế. Là cô ấy nhắc nhở cháu phải đi báo lại cho người tiến cử một tiếng, cháu nghĩ thấy rất đúng nên cuối tuần cháu đến đây, tiện thể gặp mọi người luôn.” Khi nói những lời này tầm nhìn của Trầm Ngang tránh giao với ánh mắt Mộc Mộc – miễn bị ánh mắt tóe lửa của cô tiêu diệt.

Mộc Mộc thật sự tức giận, quả thật cô có nói là phải nói lại cho người tiến cử một tiếng, nhưng là nói rằng hai người không hợp, hy vọng sau này hai bên tìm người khác, nhưng bây giờ lại đổi sang giống như Tây Môn khánh và Phan Kim Liên ấy.

Ông chú Trầm quả nhiên đủ âm hiểm.

Chẳng qua Mộc Mộc cũng sẽ không chịu ngồi chờ chết, thừa dịp Lâm mẹ vui vẻ nấu cơm, cô lặng lẽ di chuyển đến bên người bà, nói rằng mình không có tình cảm với ông chú này.

Nhưng Lâm mẹ lại có ấn tượng rất tốt đối với Trầm Ngang: “Không có tình cảm thì vẫn có thể dần bồi đắp được.”

“Nhưng anh ta lớn hơn con ít nhất mười lăm tuổi đó!” Mộc Mộc phản đối.

“Lớn tuổi mới có thể thương con.” Lâm mẹ bác bỏ.

“Lớn tuổi như vậy mà còn chưa cưới vợ, nhất định là có vấn đề.” Mộc Mộc u oán đoán.

“Người tiến cử có nói, vì mấy năm trước Tiểu Trầm sống ở nước ngoài nên không tìm được người thích hợp, nếu không còn có thể đến lượt con?” Lâm mẹ đang bấm thịt bồng chém con dao xuống thớt, ra lệnh: “Lâm Mộc Mộc, con rửa vàng Trầm Ngang này con phải giữ ẹ, nếu mẹ mà biết con chủ động đề nghị chia tay gì đó, thì đừng trách mẹ quân pháp bắt vị thân!”

*Quân pháp bắt vị thân: vì việc nước quên tình nhà; vì đại nghĩa không quản người thân

6. Chương 6

Mộc Mộc tuy dám cãi lời mẹ nhưng không dám chống lại mệnh mệnh của bà.

Một bữa cơm này cô thấy Trầm Ngang chỉ cần nói hai ba câu đã khiến cho cha mẹ cô hài lòng đến cực điểm, còn cô lại sợ mẫu hậu đại nhân lấy dao chém mình nên cô không dám vạch trần bộ mặt thật của anh ta. Chỉ có thể nghiêng răng, xem thịt bò trên bàn hóa thành thịt anh ta, ra sức mà nhai cắn.

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa trưa, mẹ Mộc Mộc và người tiến cử ngựa tay nên gọi bạn bè tới chơi mặt chược, tiếp đó, phân phó Mộc Mộc dẫn Trầm Ngang ra ngoài đi dạo.

Ở trước khu nhà, Mộc Mộc nhìn không được bắt đầu hỏi tội Trầm Ngang: “Trầm Ngang tiên sinh, tôi chỉ là một đứa con trong một gia đình bình thường, không thời gian rảnh cũng như không có IQ để cùng anh chơi trò mèo vờn chuột. Nếu anh quá buồn chán, xin anh hãy tìm người khác.”

Trầm Ngang sờ mặt mình, tự hỏi: “Nhìn tôi giống kẻ xấu lắm hả? Sao cứ như là tôi luôn luôn bắt nạt cô vậy, nhiều nhất cũng chỉ đoạt hai miếng thịt bò của cô thôi mà, đừng tránh tôi như tránh rắn rết thế.”

“Anh biết rõ là tôi tránh anh, vậy vì sao cứ thích xuất hiện ở trước mặt tôi chứ?” Mộc Mộc không hiểu.

“Nếu tôi nói.....” Trầm Ngang từ từ hạ mắt: “Tôi đối với em nhất kiến chung tình thì sao? Em tin không?”

Mộc Mộc lùi lại, cảnh giác nói: “Không tin.”

Tuy rằng Mộc Mộc xem phim nào tàn mà lớn, nhưng cô không hề nào tàn. Cô hiểu rất rõ muốn nhất kiến chung tình thì cần có điều kiện rất cao, người con gái phải thuộc dạng đẳng cấp nữ thần cơ.

Tựa như Ngưu Lang nhất kiến chung tình với Chức Nữ vô cùng xinh đẹp, Hứa Tiên nhất kiến chung tình với Bạch Tố Trinh duyên dáng lương thiện, Tây Môn Khánh nhất kiến chung tình với mỹ nhân lẳng lơ Phan Kim Liên..... Tuy đây là gian tình, nhưng đại khái cũng coi là tình yêu.

Mà cô nhiều nhất cũng chỉ được xem là thanh tú, làm sao có bản lĩnh khiến cho con rùa vàng Trầm Ngang trong mắt người đời vừa nhìn đã yêu chứ?

Cho nên Mộc Mộc ra sức lắc đầu, không thể tin được.

Trời tháng bảy nóng như thiêu như đốt, trán Trầm Ngang lấm tấm vài giọt mồ hôi, đôi môi duyên dáng khẽ cong lên, dễ dàng gợi lên nhiều cung bậc cảm xúc: “Em không tin..... Nhưng ...tôi tin.”

Đây..... Xem như anh ta thổ lộ đi.

Tuy ấn tượng của Mộc Mộc về Trầm Ngang không được tốt lắm nhưng vẫn phải công nhận rằng, ngoại hình Trầm Ngang xuất chúng, phong độ nho nhã, thành thực chừng chạc, xem như là một người đàn ông chất lượng cao.

Bị một người đàn ông chất lượng cao thổ lộ, mặt sao có thể không đỏ lên được, bởi vậy Mộc Mộc lại biến thành quả cà chua chín.

Đỏ rực, dưới ánh mặt trời càng trở nên đặc biệt hấp dẫn.

“Anh ta thổ lộ xong mà liền xoay người chạy mất?” Lưu Vi Vi nhai khoai tây chiên “răng rắc” “răng rắc”, cảm khái nói: “Lâm Mộc Mộc này, tao nói mà cũng quá gà đi.”

Lâm Mộc Mộc cũng biết rằng mình gà, nhưng lúc ấy toàn bộ suy nghĩ của cô phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang đều bốc hơi hết, căn bản không nghĩ ra đối sách gì, chỉ có thể ngậm miệng, đỏ mặt thất thố chạy về nhà như điên.

“Mày nói xem, đầu óc của ông chú Trầm này phải có vấn đề không?” Không phải Mộc Mộc tự xem nhẹ mình, mà là cái kiểu nhất kiến chung tình này rất không thực tế ở thời đại khoa học phát triển bây giờ.

“Có lẽ là thẩm mỹ có vấn đề.” Lưu Vi Vi đáp.

Trán Mộc Mộc rớt xuống ba vạch đen, ngoài có ông chú yêu nghiệt, trong có con bạn độc mồm, xem ra năm xưa cô sống không tốt.

Lưu Vi Vi tiếp tục họa vô đơn chí: “Mộc Mộc, mày xem, bề ngoài của mày hiền lành dễ bảo, còn ông chú kia thì mỹ nhân chất đầy xe không thiếu, chính vì vậy anh ta chọn vợ sẽ không quá để ý đến vẻ ngoài. Nếu như anh ta cưới mày, khẳng định là vì mày có gia thế trong sạch, lịch sử yêu đương trong sạch, đầu óc trong sạch, ngây thơ hay còn gọi tắt là nữ Tiểu Bạch. Như vậy mới có thể dễ dàng không chế mày, tiếp tục thực hiện trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu tung bay.”

“Là xe tải..... hay là xe khách?” Mộc Mộc tò mò hỏi.

“Sai rồi, là xe lửa.” Lưu Vi Vi âm thầm cười: “Loại xe lửa vào xuân phải thêm ba khoang để vận chuyển ấy.”

Nghĩ đến cảnh Trầm Ngang nằm giữa một rừng mông phụ nữ rượu thịt no say, da gà Mộc Mộc đều nổi lên. Rất không lành mạnh.

“Vi Vi, mày đừng dọa nó, ông chú kia hẳn không phải là loại người như vậy, vận khí Mộc Mộc đâu tệ đến thế.” Hoa khôi An Lương đang nghe nhạc ngẩng đầu lên, khuôn mặt trái xoan xinh xắn, đoan trang thuần khiết, xa xa nhìn lại tựa như ánh sáng lấp lánh. Nhất là khi cô ấy nhìn thẳng vào người khác, đôi mắt cong cong như cánh hoa đào duyên dáng tỏa ra bốn phía, xinh đẹp động lòng người.

“An An, mày thật tốt.” Mộc Mộc cướp lấy khoai tây chiên của Lưu Vi Vi.

Tinh thần bị tổn thương, phải ăn để bổ sung lại.

Nhưng lời của Vi Vi không hẳn là không có lý, có lẽ ông chú Trầm này thấy cô thuộc dạng dễ khống chế, thuận lợi để anh ta ở bên ngoài câu kết làm bậy, do đó mới chú ý đến cô.

Vì thế, để cho anh ta biết mình không phải là loại con gái ‘Hiền lành dễ bảo’, ở lần gặp mặt thứ tư, Mộc Mộc chọn đúng thời cơ nói rõ tư tưởng của mình: “Một khi đã kết hôn, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép chồng mình ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm.”

Trầm Ngang mím môi trầm tư: “Nếu chồng em ở sau lưng em ăn chơi đàng điếm thật thì em sẽ làm gì?”

“Nhẹ thì ly hôn, nặng thì.....” Mộc Mộc đồng dạ tuyên bố: “Hủy mệnh căn của anh ta.”

‘Phụt’

Trầm Ngang nhin không được bật cười: “Nhìn không ra em rất dũng mãnh.”

“Nếu tôi đã quyết định gả ột người, thì nhất định sẽ yêu người đó một đời một kiếp, tương tự người đó cũng phải đối với tôi như thế. Đâu có kiểu yêu nhau lại không giữ được chữ tín, trên đường thay đổi? Anh ta làm sai, tôi đương nhiên có thể trừng phạt.” Mộc Mộc dùng chiếc đũa chọc vào miếng thịt bò, nhẹ giọng nói: “Nếu dám yêu, sẽ dám hận.”

7. Chương 7

Lúc này đầu bếp Teppanyaki đang ở trước mặt họ nướng cá tầm tuyết, tôm sốt rượu brandy, sườn cừu Pháp, sò hấp tỏi..... Tiếng dầu nóng xèo xèo, khói bếp bay lượn lơ.

Gương mặt Trầm Ngang khuất phía sau làn khói, mờ mờ ảo ảo, không nhìn rõ nét mặt, chỉ nghe anh ta chậm rãi lặp lại: “Dám yêu dám hận..... à?”

Mộc Mộc gấp một miếng thịt bò cho vào miệng, hỏi: “Rất đáng sợ phải không?”

Cô nghĩ nói vậy hẳn sẽ khiến Trầm Ngang thấy sợ mà tự giác rút lui, nhưng không nghĩ tới Trầm Ngang lại gấp một miếng đùi gà bỏ vào bát cô, đôi mắt hơi cong lên: “Không đáng sợ chút nào, ngược lại rất có cá tính.”

Mộc Mộc phát hiện, khi ông chú Trầm cười rộ lên, nếp nhăn chân mắt hiện lên rất rõ.

Khá sâu, không biết ông chú này đã trải qua bao nhiêu chuyện.

Mộc Mộc đang âm u nghĩ, bỗng một giọng nói ai đó vang lên: “Chú, chú lại cùng dì nhỏ hẹn hò à?”

Giọng nói này rất quen tai, Mộc Mộc xoay người nhìn, phát hiện đứng phía sau cô chính là người cháu ngày đó bị Trần Ngang vớt lại ở cánh đồng hoang vu hẻo lánh, còn có..... đại mỹ nhân hôm ấy, hình như tên là Tần Hồng Nhan thì phải.

“Ngồi cùng đi.” Trần Ngang vẫy tay bảo phục vụ bên cạnh lấy thêm hai cái ghế cho người cháu và Tần Hồng Nhan ngồi.

“Mấy ngày trước cháu nghe chị Mạc nói thấy hai người hẹn hò trong quán sushi, tình nồng ý mật, ân ái mặn nồng, xem ra lần này chú nghiêm túc thật rồi.” Trần Thịnh Niên vừa ngồi xuống liền bắt đầu trêu chọc hai người.

Đôi mắt Mộc Mộc khẽ chuyển, chị Mạc kia chắc là bà chị mặc áo công sở nhiều chuyện hôm trước.

Lại nghĩ cô và Trần Ngang chẳng qua mới gặp nhau ba lần, mà ba lần đều bị người khác bắt gặp, còn bị dư luận bàn tán xôn xao, aiz, xác suất cao thế này chắc cô nên mua xổ số mất.

Mộc Mộc cảm thấy danh dự của mình giống hệt chiếc áo trắng, vô tình giặt chung với đồng áo quần màu rực rỡ – bị lem màu tùm lum.

Nhưng vẫn phải cố gắng giải thích, vì thế Mộc Mộc vội nói: “Cậu hiểu lầm rồi, kỳ thật chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.”

Về mặt đứa cháu và đại mỹ nữ đều không tin.

“Là thật, chúng tôi mới quen nhau vài ngày mà thôi, tôi không hề thân với anh ta.”

Đứa cháu và đại mỹ nữ bắt đầu dao động.

“Tất cả đều là hiểu lầm, tôi thề là tôi hoàn toàn không biết gì về anh ta, thậm chí anh ta làm việc ở đâu, tôi cũng không biết.”

Đứa cháu và đại mỹ nữ chuyển sang nhìn Trần Ngang bằng ánh mắt nghi ngờ.

Ngay lúc tạo phản sắp thành công thì Trần Ngang bỗng giơ tay vuốt ve đầu Mộc Mộc, hết sức yêu chiều nói: “Cô ấy hay thất thường, đừng để ý đến cô ấy.”

Cảnh tượng đó tựa như cảnh trong phim [Tây Du Ký], Đường Tăng nói với đại đồ đệ rằng: “Ngộ Không, con lại bướng bỉnh ”.

Chỉ một câu phiêu diêu nhẹ nhàng như vậy, đứa cháu và đại mỹ nữ lập tức hiểu ra, sau đó luôn nhìn cô bằng ánh mắt nhìn một đứa trẻ ngang bướng.

Oan uổng quá, Mộc Mộc khóc ròng.

“Hai người tình cờ gặp nhau, hay là hẹn trước?” Sau khi giải quyết xong Mộc Mộc, Trần Ngang liền chuyển đề tài sang hai người mới tới.

“Cháu có việc ở gần đây, tiện thể đón chị Tần đi ăn cơm.” Đứa cháu như cũ bận rộn đặt mấy món ăn ngon ra trước mặt Tần Hồng Nhan, chu đáo vô cùng.

Nhưng Tần Hồng Nhan lại không hề để ý tới người cháu, chỉ chú ý tới một mình người chú: “Giám đốc Trần, thông báo về dự án mới anh đã xem chưa?”

“Xem rồi, tuy rằng đổi mới không tệ, nhưng chủ đề không nổi bật, cần phải sửa lại.” Nói đến công việc, Trần Ngang dường như thay đổi thành một người khác, trở nên nghiêm túc lạnh lùng.

Cứ như vậy, hai người bắt đầu nói về công việc.

Không còn ai nhìn mình, Mộc Mộc ngược lại cảm thấy vô cùng thoải mái, ăn một miếng thịt bò. Nhưng đang ăn bỗng nhiên phát hiện một dòng khí lạnh kéo tới.

Ông chú và đại mỹ nhân đang nói chuyện hăng say, cho nên dòng khí lạnh này chỉ có thể phát ra từ người đứa cháu.

Mộc Mộc cẩn thận quan sát, phát hiện đứa cháu mặc dù nhìn như không có chuyện gì, nhưng khóe mắt luôn dõi theo cuộc nói chuyện của Tần Hồng Nhan và Trầm Ngang.

Hàm nghĩa ánh mắt kia có chút phong phú, giống như que kem với nổi lẫu, nóng lạnh xen kẽ, ngọt ngào cay đắng.

Mộc Mộc tò mò nhìn, không cẩn thận bị đứa cháu phát hiện, đứa cháu lập tức giống như diễn viên chuyên nghiệp nhìn cô cong mắt cười, sau đó trở về với khuôn mặt vô hại.

Mộc Mộc nhìn một màn thay đổi nét mặt nhanh đến chóng mặt thì sợ tới mức trái tim bé nhỏ run lẩy bẩy, vội vội đầu tiếp tục giả vờ ăn cơm.

Cô sai rồi, có ông chú là biến thái thì đứa cháu làm sao có thể bình thường đây.

Ăn được nửa chừng đột nhiên bị đau bụng, Mộc Mộc chỉ có thể đi vệ sinh để giải quyết. Ở bên trong chiến đấu hơn nửa giờ – vừa hay có thể tránh ở chung với hai chú cháu biến thái kia.

Đang chuẩn bị đi ra, bỗng nghe thấy phía ngoài có tiếng ồn.

“Đây là WC nữ, cậu đi vào làm gì, chẳng lẽ mắt mù không nhìn thấy sao?” Tần Hồng Nhan lạnh lùng nói.

“Tôi thật hy vọng hai mắt của mình bị mù để miễn phải thấy bộ dạng em đấm đui nhìn chú ấy đến mức không kiềm chế được.” Đây là giọng của người cháu.

“Trầm Thịnh Niên, chuyện này không liên quan gì tới cậu.”

“Chú ấy đã có bạn gái, tôi không muốn nhìn em tiếp tục bị coi thường.”

“Là có bạn gái, chứ không phải là có vợ, tôi vẫn có cơ hội.”

“Có phải em cảm thấy cô bạn gái của chú ấy trông rất ngốc nghếch, ngay cả sợi tóc cũng không bằng em cho nên em mới tự tin như vậy? Nhưng em đừng quên, cho dù cô ấy không đẹp bằng em nhưng trẻ tuổi hơn em. Trầm Ngang chú ấy chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, đều thích mới mẻ, chú ấy căn bản sẽ không chú ý tới em.”

Trốn sau cánh cửa Mộc Mộc vô cùng nổi giận, tên Trầm Thịnh Niên này quả thật không phải là đàn ông, vừa rồi còn thân thiết gọi cô là dì nhỏ, vậy mà chuyển cái liền mắng cô là đàn độn.

Một người đàn ông đứng trong WC nữ nói xấu người khác, hậu quả nhất định sẽ vô cùng thâm hiểm.

“Anh ấy một ngày không nhìn tôi, tôi chờ anh ấy một ngày; Một năm không nhìn tôi, tôi chờ anh ấy một năm. Cho dù anh ấy cưới vợ, tôi có thể yêu người khác nhưng vĩnh viễn sẽ không yêu cậu.”

Phụ nữ luôn có thể tàn nhẫn đâm một nhát vào người đàn ông họ không yêu.

Trầm Thịnh Niên có lẽ là rất tức giận, bởi vì cách cánh cửa nhưng Mộc Mộc vẫn có thể nghe thấy tiếng cậu ta hít thở.

Sau đó một tiếng “đùng” vang lên, có vật lạ đập vào cánh cửa.

Mộc Mộc sợ xảy ra án mạng, vội mở cửa nhìn trộm, phát hiện quả nhiên có liên quan tới mạng người, nhưng không giống trong tượng tượng của cô – Trầm Thịnh Niên đè Tần Hồng Nhan lên trên cửa, hôn tới tấp.

Tần Hồng Nhan như một con nai bị ghim chặt, giấy dựa dờ dội, hai chân đá loạn xạ, hai tay khua lung tung. Nhưng cho dù cô ấy đánh trả thế nào, Trầm Thịnh Niên vẫn mạnh mẽ áp chế, hôn cô, hoàn toàn không để ý trên mặt cô ấy có vết máu.

Nụ hôn kéo dài rất lâu, lâu đến mức Mộc Mộc và những người đứng xem đều lo lắng hai người hít thở không thông mà chết thì họ mới buông ra.

Giờ phút này hai má Tần Hồng Nhan ửng hồng, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng băng giá.

Trầm Thịnh Niên thừa dịp cô lúc này sức cùng lực kiệt, cầm tay cô đặt lên chỗ cứng rắn trên quần mình, chậm chậm cọ xát, khàn khàn nói : “Hồng Nhan, em có cảm nhận được không? Nơi này từ khi bắt đầu, nó đã là của em, và cũng chỉ cần em. Cho nên đời này, em đừng mong đến được với người đàn ông khác.”

8. Chương 8

Khẩu vị này, không hề nhỏ tẹo nào.

Mộc Mộc cách cánh cửa cũng cảm thấy huyết mạch sôi trào, mặt đỏ tim nhanh.

Tục ngữ nói “Giùng càng già càng cay”, người cháu đã như thế thì khẳng định người chú càng nặng hơn.

Tâm Mộc Mộc sinh ra đề phòng, cho nên lúc ngồi trên xe Trần Ngang đưa cô về, cả người cô bó cứng như xi măng cốt thép.

“Không phải vừa nãy mới hết có án mạng cơ mà? Sao giờ lại biến thành tiểu bạch thỏ rồi?” Trần Ngang buồn cười hỏi.

Mộc Mộc không trả lời, chỉ âm thầm co người càng nhỏ càng tốt.

Cách sân trường khoảng hai dãy phố, xe dừng lại – đây là yêu cầu của Mộc Mộc.

Đêm hôm khuya khoắt, một nữ sinh viên từ trên xe của một người đàn ông trung niên đi xuống, thể nào cũng bị một đám chuyên gia nghiên cứu thành đề tài nóng nổi trên chuyên mục những tin mới.

“Lần sau muốn ăn gì? Cứ nói trước cho anh biết.” Nhìn Mộc Mộc vội vã cởi dây an toàn, Trần Ngang hợp thời hỏi.

Quả nhiên, tay Mộc Mộc liền trượt, dây an toàn “lạch cạch” một tiếng rồi đập vào người cô, cô đau đầu hỏi: “Còn có lần sau?”

“Ý em đây là, chủ động từ chối sao?” Trần Ngang nhìn phía trước, khóe miệng thoáng mỉm cười: “Không sợ mẫu lệnh ‘quân pháp bất vị thân’?”

“Anh nghe lén?” Giọng Mộc Mộc tuy bình tĩnh nhưng hai hàm răng đã nghiến chặt vào nhau.

Hận không thể lập tức biến thành chó săn, xông lên cắn anh ta đến chết.

“Không phải nghe lén, chỉ là không cẩn thận nghe thấy mà thôi.” Trần Ngang kiên trì hỏi lại: “Lần sau em muốn ăn gì?”

Đợi cả nửa ngày nhưng không thấy Mộc Mộc trả lời, Trần Ngang quay đầu nhìn phát hiện Mộc Mộc cúi đầu, hàng mi cong dài in bóng lên khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng, bầu không khí bỗng trở nên dục hoặc khó nói.

“Trần Ngang,” Đây là lần đầu tiên Mộc Mộc gọi tên anh ta, trong giọng nói mang chút hoang mang: “Anh rốt cuộc đang muốn làm gì vậy?”

Trần Ngang giật mình, lập tức phục hồi tinh thần, khôi phục sắc mặt thường ngày: “Theo đuổi em..... Anh đã biểu hiện rất rõ ràng, chẳng lẽ em vẫn chưa nhìn ra sao?”

“Vì sao lại là tôi?” Mộc Mộc hỏi.

“Vì sao lại không thể là em?” Trần Ngang hỏi lại.

Bóng đêm ngưng trọng, tiếng ve kêu rên inh ỏi, một trận thấp một trận cao, như bàn tay khuấy động mặt hồ yên tĩnh. Mộc Mộc bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Trần Ngang cười rạng rỡ: “Trần Ngang, đừng tưởng trông tôi trẻ tuổi mà nghĩ tôi là loại con gái ham chơi buông thả. Trái lại, trong chuyện tình cảm tôi rất nghiêm túc, nếu đã quyết định bắt đầu một mối quan hệ thì phải là một đời một kiếp, tuyệt đối không có nửa phần giả dối, anh hiểu không?”

“Sau đó thì sao?” An Lương hỏi.

“Sau đó anh chỉ vuốt tóc tao, không nói được gì.” Mộc Mộc lắc lắc ly nước đá trong tay, phát ra tiếng ‘lách cách lách cách’.

Ngày đầu tiên nghỉ hè, Mộc Mộc và An Lương ra ngoài mua sắm thư giãn sau kỳ thi, ngồi tại một quán cà phê ngoài trời, lời chuyện cũ ngày đó ra nói.

Sau khi Mộc Mộc nói câu đó, Trần Ngang chỉ vuốt tóc cô, ánh mắt thâm trầm sâu lắng, nhìn đến mức da đầu cô run lên bần bật, vội nói tạm biệt, lộn nhào xuống xe, chạy thẳng về trường – có đứa cháu biến thái, khẳng định người chú cũng không tốt đẹp gì, đề phòng là trên hết.

“Nghe nói đàn ông trí thức có địa vị xã hội càng cao thì càng dễ biến thái.” Viên đá tan chảy trong miệng khiến Mộc Mộc rung mình ớn lạnh: “Mày nói anh ta thích sờ tóc tao như vậy, có khi nào vào một ngày nó lộ ra khuôn mặt dữ tợn vặt đầu tao xuống không?”

“Mày nên bớt đọc truyện kinh dị đi.” An Lương phân tích: “Tuy nói đàn ông lớn tuổi nội tâm sâu không lường được, nhưng nghe mày miêu tả, ông chú kia cũng không tính là người xấu, chỉ ít thì ngoài sờ tóc mày anh ta vẫn chưa có hành động thân mật gì, có lẽ không phải loại người dâm dục.”

“Điều khiến tao bức là anh ta luôn thích nói bọn tao là người yêu trước mặt người ngoài, tổn hại danh dự tao.” Mộc Mộc thở dài.

Đang thở dài bỗng nhiên khóe mắt thoáng thấy một dáng màu đỏ quen thuộc, tập trung nhìn vào, phát hiện đúng là Tần Hồng Nhan. Cô ấy ngồi ở bàn bên cạnh, váy áo màu đỏ nổi bật ôm lấy dáng người hoàn mỹ, kính đen siêu lớn che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhìn qua trông giống như một ngôi sao điện ảnh Hongkong trong những thập niên tám mươi, vô cùng quyến rũ.

Tuy sắc mặt cô ấy không chút thay đổi, nhưng Mộc Mộc chắc chắn, khoảng cách gần như vậy, cô ấy đã nghe hết toàn bộ đoạn hội thoại của hai cô từ lâu.

Dựa vào câu chuyện nghe trộm được từ nhà vệ sinh hôm ấy, Tần Hồng Nhan này rất thích Trần Ngang. Bây giờ lại nghe thấy Trần Ngang vẫn còn độc thân, trong lòng chắc chắn sẽ rất vui mừng. Nói không chừng sẽ khởi động một cuộc tấn công mạnh mẽ bám lấy Trần Ngang, nếu vậy chẳng phải cô sắp được giải thoát rồi ư?

Nghĩ vậy, Mộc Mộc liền cảm thấy vui vẻ.

Lại nói, đại mỹ nhân sắc nước hương trời như thế mà Trần Ngang cũng thờ ơ kệ được, trái lại hàng ngày không có việc gì đều đến làm phiền cô.

Xem ra khẩu vị quả nhiên rất nặng.

Mà cũng lạ, một tuần sau đó Trần Ngang không hề tới tìm cô. Mộc Mộc đoán có lẽ anh ta đã bị Tần Hồng Nhan thu vào túi, cho nên mới không có thời gian đến tìm mình.

Mẹ Mộc Mộc bỗng dưng bị mất con rùa vàng, chán nản lao đầu vào chơi mạt chược. Còn Mộc Mộc căn bản không để tâm chuyện này, mỗi ngày đều ở nhà nằm ườn xem phim cùng ăn khoai tây chiên, cuộc sống đầy niềm vui.

Nhưng cũng giống như cầu vồng sau cơn mưa, sau ngày nắng nhất định sẽ có phong ba bão táp. Hôm nay Mộc Mộc tuân lệnh mẫu hậu đại nhân chạy tới một quán nhỏ mua chai xì dầu, mua xong, vừa bước ra cửa hàng bỗng bị một chiếc quen thuộc chặn lại.

“Đã lâu không gặp.” Mộc Mộc cảm giác khóe miệng mình cứng ngắc.

“Đúng vậy, như cách tam thu.” Trần Ngang ngồi ở ghế lái, tư thái nhàn nhã, ánh mắt phía sau kính mát cực kỳ sắc bén: “Lên xe đi.”

Mộc Mộc không thể không cầm theo chai xì dầu lên xe – khi nào cũng vậy, Trần Ngang tà ác luôn có biện pháp khiến cô phải thỏa hiệp.

Mà cô cũng không trông đợi trong vòng một tuần không gặp, chú Trần có thể cải tà quy chính.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Mộc Mộc ôm chai xì dầu hỏi.

“Đi mua quần áo cho em.”

“Tôi có quần áo của mình.”

Trần Ngang nhìn chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần jean short cũ của cô, sau một lúc mới nói: “Là mua quần áo mặc vào cho giống con gái.”

Nếu không phải vì sợ xảy ra tai nạn, Mộc Mộc rất muốn cầm chai xì dầu nện vào đầu anh ta.

Xe dừng lại trước một cửa hàng thời trang dành riêng cho nữ, Trầm Ngang kéo Mộc Mộc đi vào, thành thực giao cô cho hai nhân viên bán hàng, phân phó hai người đó chọn cho cô một váy phù hợp dự tiệc tối nay. Sau đó nhàn nhã ngồi xuống ghế, thưởng thức rượu sâm panh và tạp chí.

“Xem ra, anh thường xuyên mang phụ nữ tới đây nhỉ?” Mộc Mộc cách phòng thay đồ hỏi.

“Anh có thể lý giải rằng em đang ghen không?” Trầm Ngang tựa vào sofa, khoe môi mỉm cười.

Mộc Mộc hít một hơi sâu: “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi đấy.”

9. Chương 9

Với sự trợ giúp của nhân viên cửa hàng, Mộc Mộc cuối cùng cũng chọn được một bộ trang phục màu đen gấp nếp. Da cô vốn trắng, dáng người lại mảnh khảnh, mặc bộ này lên người bỗng toát lên vẻ trong sáng tươi trẻ khiến hai mắt Trầm Ngang lập tức sáng ngời.

“Rất đẹp.” Trầm Ngang cũng không keo kiệt mở lời khen.

“Nhưng mua bộ này làm gì, tôi cũng đâu có cơ hội mặc.”

Mộc Mộc nghĩ, chẳng lẽ mang váy ngắn thế này chỉ để đi mua một chai xì dầu?

“Không cần lo lắng, anh sẽ làm cho nó có cơ hội được dùng.” Trầm Ngang rút thẻ, không chút do dự mua bộ trang phục xa xỉ này.

Không quá một giờ sau, Mộc Mộc liền hiểu được dụng ý của Trầm Ngang – anh ta đưa cô đến một khách sạn năm sao, tham gia hội nghị ăn mừng sản phẩm mới thành công của công ty anh ta.

Thì ra mấy ngày gần đây Trầm Ngang không có thời gian tới làm phiền cô là bởi vì tập trung vào công tác, chứ không phải là bị Tần Hồng Nhan sử dụng mỹ nhân kế thu phục.

“Tôi có thể không vào không?” Mộc Mộc đau đầu, bản thân cô chẳng qua chỉ muốn ra ngoài để đi mua chai xì dầu thôi mà.

“Bên trong có rất nhiều đồ ăn, em có thể ăn thỏa thích.” Trầm Ngang dụ dỗ.

Mộc Mộc nhú mào, chẳng lẽ trông cô giống bộ dáng thiếu ăn lắm sao? Nếu không tại sao mỗi lần Trầm Ngang mang cô ra ngoài đều là ăn ăn?

“Đi vào rồi anh định giới thiệu tôi thế nào?” Chưa ăn thịt heo nhưng ít nhất cũng phải thấy heo chạy, Mộc Mộc đương nhiên biết trong trường hợp này tất cả mọi người đều phải mang bạn khác giới đi cùng.

“Trước kia giới thiệu thế nào, bây giờ giới thiệu thế ấy.” Trầm Ngang sắc mặt không đổi trả lời.

“Muốn tôi hôm nay đồng ý đóng giả bạn gái anh cũng được, nhưng mà tôi có một điều kiện.” Mộc Mộc ngẩng đúng thời cơ bắt đầu cò kè mặc cả: “Về sau chúng ta đường ai nấy đi, anh đừng tới tìm tôi nữa, thế nào?”

“Được.” Trầm Ngang gật đầu.

“Thật không?!” Mộc Mộc ngạc nhiên mừng rỡ.

“Tất nhiên là..... Giả.” Chú Trầm cười đến vô cùng hiền lành: “Mộc Mộc, anh giờ mới phát hiện, thì ra em nghĩ con người anh tốt thật đấy.”

Dưới ánh đèn khách sạn mờ ảo, quần áo thủ công đắt tiền, khuôn mặt Trầm Ngang tuần lãng, phong độ xuất chúng, khiến Mộc Mộc không khỏi liên tưởng đến bốn chữ – Mặt người dạ thú.

Thật sự là rất cảm thú!

Trầm Ngang dẫn theo Mộc Mộc mặt mũi đen xì vào bữa tiệc, quả nhiên khiến cho không ít người chú ý.

Có người tò mò tiến tới hỏi: “Giám đốc Trầm, người bên cạnh anh là...?”

“Là bạn gái tôi.” Mặt Trầm Ngang không đổi sắc, lưu loát đáp.

Lập tức có người nịnh nọt nói: “Quả nhiên là trai tài gái sắc, rất xứng đôi.”

Xứng với ông chú, không phải là bà dì sao? Mộc Mộc vuốt mặt mình, bi ai nghĩ, cô bị Trầm Ngang tra tấn đến mức chưa già đã yếu rồi.

Bị Trầm Ngang dẫn đến gặp mấy vị Giám đốc điều hành công ty, Mộc Mộc cảm thấy mặt mình cười đến cứng ngắc, chỉ có thể tùy thời nhờ vào nước tiểu, chạy đến toilet lánh nạn.

Ai ngờ trong toilet cũng không thái bình, Mộc Mộc đang ngồi chơi điện thoại bỗng nghe thấy ngoài cửa mấy người phụ nữ tám chuyện về mình và Trầm Ngang.

“Các cô nhìn thấy bạn gái Giám đốc Trầm chưa? Quá nhỏ, trước kia bọn tôi còn đoán ai mới có thể xứng với người đàn ông xuất sắc như vậy, không nghĩ tới lại là một cô bé.”

“Làm sao vậy? Tôi thấy cô bé kia rất được mà.”

“Nhưng để xứng với người đàn ông tuyệt vời như Giám đốc Trầm thì còn kém xa, được mỗi ưu điểm duy nhất là trẻ tuổi, không biết đã tới hai mươi chưa nhỉ? Thật không đoán được ngay cả người đàn ông như Giám đốc Trầm cũng thích loại thịt mềm này.”

“Có gì mà không đoán được? Chẳng lẽ cô chưa từng nghe nói, đàn ông hai mươi tuổi thích phụ nữ hai mươi tuổi, đàn ông ba mươi tuổi vẫn thích phụ nữ hai mươi tuổi à, đối với vấn đề tuổi tác của phụ nữ, bọn họ đều như vậy.”

“Aiz, nếu chúng ta sớm hiểu được điều này, còn vất vả học nhiều như vậy để làm gì chứ? Cô bạn gái đó của Giám đốc Trầm thật thông minh, đã biết dựa vào ưu điểm trẻ tuổi để nắm giữ đàn ông.”

“Đừng hâm mộ nữa, bây giờ cô nhìn Giám đốc Trầm còn đang ở tuổi tráng niên thôi, thêm mười năm sau, ở trên giường anh ta mất đi khả năng, còn cô bạn gái nhỏ kia lại mới bước vào độ tuổi hổ báo, không phải sẽ tìm người lang để an ủi à?”

Mấy người phụ nữ đó bỗng cười lên ái muội, vào tai Mộc Mộc đặc biệt chói tai.

Tại sao bên cạnh Trầm Ngang toàn là những người thích nói bậy ở toilet thế nhỉ? Quả nhiên gần mực thì đen, chắc chắn Trầm Ngang cũng giống vậy.

“Có thời gian quản chuyện riêng tư của người khác còn không bằng dùng vào việc của bản thân, theo như tôi được biết, các cô vẫn chưa có bạn trai, nhỉ?”

Một giọng nói quen thuộc lạnh lùng phá vỡ cuộc trò chuyện khí thế ngất trời của mấy cô đồng nghiệp đang tám chuyện về Trầm Ngang và Mộc Mộc.

“Tần..... Trợ lý Tần? Xin lỗi..... Chúng tôi chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, không có ác ý gì đâu.”

Mấy cô đồng nghiệp vội vàng thu dọn đồ đạc, cuống quýt chạy ra khỏi toilet.

Bà chị quả nhiên là bà chị, uy lực thật khủng khiếp. Trong lòng Mộc Mộc âm thầm gờn ngón tay cái tán dương Tần Hồng Nhan.

“Còn trốn ở bên trong làm gì?” Tần Hồng Nhan bỗng nhiên gõ cửa phòng Mộc Mộc đang ngồi.

Mộc Mộc kinh hãi, cô bị phát hiện rồi ư? Nhưng mà khí thế bà chị này mạnh mẽ thật đấy, Mộc Mộc vội vàng mở cửa, nhìn Tần Hồng Nhan xấu hổ cười.

Cười cười, bỗng nhớ lại cảnh tượng ngày ấy trong nhà vệ sinh đứa cháu lấy tay Tần Hồng Nhan đặt lên tiểu đệ đệ, khàn khàn nói “Nó chỉ cần em”, khuôn mặt Mộc Mộc lập tức đỏ lên.

Tần Hồng Nhan đương nhiên không đoán được giờ phút này trong đầu Mộc Mộc tràn đầy những hình ảnh thiếu nhi không nên thấy về mình, chỉ hỏi: “Các cô ấy nói khó nghe như vậy, cô không thấy tức giận sao?”

“Dù sao các cô ấy cũng là vài người, tôi có đánh cũng đánh không thắng, mà mắng cũng mắng không lại.” Mộc Mộc phục hồi tinh thần, thành thật trả lời.

“Yếu đuối như vậy, khó trách Trầm Ngang lại chọn cô.” Tàn Hồng Nhan lẩm bẩm.

“Cái gì?” Mộc Mộc không nghe rõ.

Tàn Hồng Nhan không muốn lặp lại, ngược lại đưa ra yêu cầu: “Vừa rồi tôi cũng coi như là đã giúp cô, để báo đáp, cô cũng nên giúp lại tôi, đúng không?”

Mộc Mộc chưa kịp nghĩ đã gạt đầu – tác phong bà chị nhanh đến mức người phàm không thể cản lại được.

Đang nói chuyện với một vài vị Giám đốc điều hành công ty, Trầm Ngang bỗng cảm thấy góc áo mình giật giật, quay đầu liền thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Mộc Mộc.

“Làm sao vậy?” Trầm Ngang nhỏ giọng hỏi.

“Anh có thời gian không? Tôi có việc muốn nói với anh.” Mộc Mộc nói.

Mấy vị Giám đốc điều hành nhìn thấy vậy đều mờ ám cười, ý bảo Trầm Ngang cứ tự nhiên.

Mộc Mộc kéo Trầm Ngang đến một góc yên tĩnh, hi vọng Tàn Hồng Nhan có thể mau chút dẫn đứa cháu đến.

Tàn Hồng Nhan yêu cầu cô phải làm cho Trầm Ngang ở trước mặt người cháu thừa nhận mình và Mộc Mộc không phải người yêu.

Nhưng trông qua nhìn lại, Tàn Hồng Nhan và người cháu vẫn chẳng thấy tầm hơi, Mộc Mộc đành vất hết óc suy nghĩ tìm cách giữ chân Trầm Ngang.

Trầm Ngang trông bộ dáng mất hồn mất vía của Mộc Mộc, bỗng ngộ ra: “Chẳng lẽ em.....cái kia đến?”

Mộc Mộc rơi lệ đầy mặt, ông chú quả nhiên là ông chú, so với phụ nữ còn hiểu phụ nữ hơn a.

10. Chương 10

“Không phải cái kia đến, tôi chỉ muốn tìm anh tâm sự, nói chuyện phiếm thôi.” Sợ Trầm Ngang sẽ thật sự dẫn mình đi mua băng vệ sinh, Mộc Mộc vội vàng giải thích.

“Tâm sự? Nói chuyện gì?” Trầm Ngang kéo dài âm điệu: “Hay đây là khúc nhạc đầu em muốn chúng ta hiểu thêm về nhau, phải không?”

Mắt thấy ông chú này càng nói càng lệch khỏi quỹ đạo, Mộc Mộc vội chặn lại: “Tôi chỉ muốn hiểu rõ quan điểm của anh mà thôi, không hơn.”

Trầm Ngang nghiêng người tựa vào lan can bảo vệ, cúc áo sapphire trong đêm tĩnh lặng phát ra ánh sáng nhàn nhạt: “Vậy em hỏi, anh trả lời.”

Mộc Mộc liếc trái liếc phải, rốt cuộc cũng thấy Tàn Hồng Nhan kéo đứa cháu đến, bọn họ trốn cách đó không xa, phía sau tấm rèm cửa sổ.

Thời cơ đã đến, Mộc Mộc vội đem quỹ đạo lệch mấy ngàn dặm kéo trở về: “Chuyện là, tôi muốn biết vì sao anh lại cứ nói dối chúng ta là người yêu ở trước mặt người ngoài thế?”

“Chẳng lẽ chúng ta không phải sao?” Trầm Ngang hỏi lại.

“Rõ ràng là không phải, chúng ta chỉ mới gặp nhau vài lần mà thôi.” Mộc Mộc sốt ruột.

Không hoàn thành nhiệm vụ bà chị giao cho, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Có người ở chung cả đời cũng không có cảm giác, có người chỉ cần gặp một lần đã yêu.” Nửa khuôn mặt Trầm Ngang ẩn trong bóng tối, đôi mắt đen láy sâu thẳm.

Mộc Mộc lập tức hóa đá.

Cô không phải là Lâm Huy Nhân, ông chú Trầm này giả thành Từ Chí Ma làm gì chứ?

*Chuyện tình của Lâm Huy Nhân và Từ Chí Ma mọi người có thể tham khảo ở đây: vietnamese.cri.cn/581/2011/04/18/1s154319.htm

Với thị lực đạt chuẩn, Mộc Mộc xa xa trông thấy đứa cháu dường như đã có dấu hiệu hết kiên nhẫn, trên trán lập tức lấm tấm mồ hôi, vắt hết óc suy nghĩ, cố gắng nhớ lại, rốt cuộc cũng nghĩ ra được một đòn công kích cực mạnh: “Nhưng lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chưa đến một giờ, anh đã nói với cháu anh rằng tôi là bạn gái anh. Lúc đó tôi muốn giải thích thì anh lại chặn tôi lại – rõ ràng là anh đang muốn chúng ta giả vờ là người yêu trước mặt người cháu của mình!”

“Anh từng nói, anh đối với em là nhất kiến chung tình.” Trầm Ngang giải thích.

“Tôi không tin.” Mộc Mộc lắc đầu.

“Nếu vậy” Trầm Ngang bỗng đứng thẳng người, nhẹ nhàng nói: “Anh chỉ có thể dùng hành động chứng minh vậy.”

Thân mình Trầm Ngang vừa động, Mộc Mộc chỉ thấy trước mắt đen xì rồi phần eo bị một lực mạnh mẽ ghì chặt, cả người lập tức bị một thân thể rắn chắc áp lên.

Ngay sau đó cảm của cô bị nâng lên, đôi môi lập tức bị in lên một nụ hôn dịu dàng mà mạnh mẽ.

Về sau Mộc Mộc nhớ lại, tổng kết ra đây là cưỡng hôn trong truyền thuyết.

Nhưng mà hành vi vô sỉ này lại được Trầm Ngang làm lưu loát như mây bay nước chảy, đặc biệt dễ chịu.

Trong nháy mắt, khoang mũi Mộc Mộc tràn ngập hương vị riêng trên người anh ta, quên cả giấy dựa, cho đến khi đôi môi bị hôn sưng đỏ như cánh hoa kiêu diễm.

Đứa cháu lúc này mới vỗ tay nói: “Chú, bảo đao vẫn chưa già đâu.”

Đầu óc Mộc Mộc lập tức bừng tỉnh, dùng sức đẩy Trầm Ngang ra, tâm hoảng ý loạn, chỉ muốn chạy đi, nhưng bị Trầm Ngang giữ chặt, che ở phía sau.

“Đì nhỏ, xấu hổ à?” Trầm Thịnh Niên trêu chọc.

Giờ phút này Mộc Mộc chỉ cảm thấy lỗ tai đều sắp bốc hỏa, làm sao còn có thể bận tâm xem đứa cháu nói gì, chỉ hận không thể nhảy xuống cho xong hết mọi chuyện.

Đương nhiên, phải kéo Trầm Ngang cùng chết.

Ý nghĩ phải cùng Trầm Ngang đồng quy vu tận liên tục hiện lên trong đầu Mộc Mộc trong suốt quá trình Trầm Ngang đưa cô về nhà.

Dọc đường đi, Mộc Mộc không nói được một lời, im lặng như vàng, trầm mặc như kim, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong đầu hạ quyết tâm đời này sẽ không gặp lại sắc lang khoác mã con rùa vàng này nữa.

Cho dù thân xác phải nghênh đón dao phay của mẫu hậu đại nhân, cô cũng không khuất phục.

Xe dừng lại, Mộc Mộc vươn tay muốn mở cửa xe nhưng lại bị Trầm Ngang giành trước khóa lại.

Mộc Mộc lặng lẽ nắm chặt chai xì dầu, chuẩn bị tùy thời sẽ nện vào đầu anh ta.

Trầm Ngang đặt một tay trên vô lăng, chăm chú nhìn phía trước, một lúc lâu vẫn chưa lên tiếng.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, ngay lúc dây thần kinh Mộc Mộc căng lên sắp đứt thì Trầm Ngang bỗng nhiên mở miệng .

“Mộc Mộc, cùng anh ở chung một chỗ đi.”

Chai xì dầu trong tay Mộc Mộc đột nhiên rơi xuống, rớt lên thảm xe, lặng yên không tiếng động.

Trầm Ngang vẫn không quay đầu lại nhưng giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Mộc Mộc, hẹn hò với anh thử xem, cho lẫn nhau một cơ hội, được không?”

Đường nét sườn mặt Trầm Ngang vô cùng rõ ràng, trên cằm lấm chấm râu mới mọc, lúc này bầu không khí yên tĩnh lắng đọng, tất cả như biến thành một bình rượu, mùi thơm nhẹ nhẹ, hương vị nồng ấm.

Trước đây thái độ của Trầm Ngang đối với Mộc Mộc luôn là từ trên cao nhìn xuống, dường như luôn xem cô là cô bé mới lớn mà trêu chọc. Nhưng mà giờ phút này, thái độ của anh ta hoàn toàn thay đổi – anh ta đang nói chuyện với một người phụ nữ.

Tuy rằng trước đó Trầm Ngang đã vài lần mập mờ thổ lộ, nhưng lần này rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Mộc Mộc quên luôn cả cơn giận khi này.

“Tôi nghĩ..... Chúng ta không hợp nhau.” Mộc Mộc thấp giọng nói.

“Tại sao?” Trầm Ngang hỏi.

“Bởi vì tuổi tác chúng ta cách nhau quá lớn, tôi sợ không thể tiến vào thế giới của anh, mà anh cũng không hiểu được cuộc sống của tôi.” Mộc Mộc thực sự để ý chuyện này.

Khoảng cách mười lăm tuổi không phải là một số, nó đại diện cho thời kỳ sống, hoàn cảnh sống, xã hội thay đổi, thậm chí bạn bè cũng khác biệt, Mộc Mộc không thể tin rằng một đôi chênh lệch quá nhiều như vậy có thể đi hết đến cuối đời.

Trầm Ngang hạ kính xe, đêm mùa hạ gió vẫn phảng phất hơi ẩm, thổi vào trong xe, tràn ngập khoang mũi, hâm ấm lồng ngực: “Mộc Mộc, người giới thiệu có nói về gia đình của anh cho em không?”

Mộc Mộc mang máng nhớ người giới thiệu nói nhà anh ta thuộc nhà giáo thì phải.

“Cha mẹ anh, anh chị anh, kể cả anh chị em họ của anh, tất cả đều là giáo viên. Cuộc sống của họ luôn nằm trong khuôn viên vườn trường, cuộc sống đơn giản, trời sinh tính cách thanh cao. Lúc ấy anh là người trẻ nhất, tất cả mọi người đều cho rằng anh sẽ làm theo truyền thống gia đình, đọc sách dạy người. Nhưng anh lại chọn kinh tế tài chính, cả nhà đều phản đối anh sang Mỹ du học. Lúc ấy một mình ở nước Mỹ, việc học nặng nhọc, mỗi ngày còn phải làm thêm kiếm tiền, chỉ thấy tương lai mờ mịt. Đương nhiên anh cũng từng nghĩ đến việc từ bỏ, về nhà đi trên con đường có sẵn có phải khỏe hơn không. Miên man suy nghĩ, anh đi đến khu phố Tàu mua một chai rượu, về ký túc xá uống đến say, ngày hôm sau tỉnh lại tự nói với chính mình, không cố gắng đến cuối cùng, làm sao có thể biết được kết quả? Cũng chính như vậy, anh mới có thể tiếp tục kiên trì.” Trầm Ngang quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời: “Tương tự, Mộc Mộc, không có thử qua, em làm sao biết được giữa chúng ta là không thể?”

11. Chương 11

Mộc Mộc chạy trời chết.

Cô chạy thẳng về nhà, vào phòng, chôn đầu vào gối, mặc kệ ba mẹ ở bên ngoài gõ cửa hỏi thế nào cũng không trả lời.

Câu nói kia của Trầm Ngang khiến cô vô cùng xúc động – không có thử qua, em làm sao biết được giữa chúng ta là không thể?

Rất quen thuộc, vài năm trước cô cũng từng nói câu này với một cậu bé.

Một chữ cũng không sai.

Nhưng cậu bé kia vẫn xoay người rời đi, để lại một mình cô giữa biển người mênh mông.

Thậm chí lúc đó không thể xem như là một câu chuyện tình yêu, bởi vì cậu bé kia lý trí đến đáng sợ, hai người còn chưa bắt đầu thì đã chấm dứt.

Tuy rằng đã qua ba năm, nhưng đêm khuya ngủ mơ, Mộc Mộc vẫn nhớ tới câu nói của mình đêm đó, khi cậu bé xoay người rời đi thì cô mới lặng lẽ rơi nước mắt.

Mà tối nay, những lời này lại từ miệng Trầm Ngang nói ra đã vô tình khơi dậy muôn vàn cảm xúc trong trái tim cô, thậm chí khiến cô quên mất bản thân mình vừa bị Trầm Ngang cưỡng hôn.

Mộc Mộc không biết mình ngủ lúc nào nhưng hôm sau tỉnh lại chỉ thấy chóng mặt nhức đầu.

Trong lúc mở điện thoại ra nhìn, phát hiện nửa đêm Trầm Ngang có gửi cho cô một tin nhắn –

“Anh xin lỗi chuyện tối qua, nhưng những lời anh nói trên xe đều là thật lòng, hy vọng em có thể suy nghĩ kỹ càng.”

Nhớ tới chuyện này đã đau đầu rồi chứ đừng nói tới suy nghĩ kỹ càng, Mộc Mộc chỉ có thể vừa xoa huyết Thái Dương vừa xoa tin nhắn.

Sợ một mình buồn chán sẽ sinh ra vấn đề tâm lý, Mộc Mộc hẹn An Lương ra ngoài, ở khu cửa hàng chưa cay nổi tiếng, ai đó bắt đầu khai thác chuyện tình cảm của Mộc Mộc nhà ta.

“Đó là nụ hôn đầu của mày hả?” An Lương hỏi.

Mộc Mộc đỏ mặt lắc đầu.

Cái nắm tay và nụ hôn đầu của cô đã tan thành mây khói ba năm trước đây rồi.

“Theo góc độ an ủi mà nói, nếu không phải là nụ hôn đầu tiên, hơn nữa điều kiện ông chú kia lại tốt như vậy, tính ra mày cũng không thiệt.” An Lương sờ mái tóc Mộc Mộc an ủi.

Cả người Mộc Mộc run lên, nhanh chóng lùi lại, đợi ổn định tinh thần mới nhớ đứng trước mặt mình không phải là Trầm Ngang.

“Mày bị anh ta dọa thành như vậy luôn à?” An Lương nhìn bàn tay mình giữa không trung, dở khóc dở cười: “Tao thật muốn gặp mặt ông chú Trầm này một lần, anh ta đáng sợ như vậy sao?”

“Anh ta không phải đáng sợ hay xấu xa, ngược lại còn trẻ hơn so với tuổi. Hơn nữa phong độ lịch sự, nhưng tao luôn cảm thấy sẽ có ngày, tao bị anh ta bán đi.” Mộc Mộc che mặt thở dài.

“Tuổi vậy mà đã có địa vị như thế thì dĩ nhiên là người không đơn giản, nghĩ như mày cũng là bình thường. Nhưng xét về phương diện khác, anh ta cái gì cũng có, hiện tại chỉ thiếu gia đình, nếu đã nhờ người giới thiệu vậy xem ra chuyện anh ta muốn qua lại với mày là thật, dù sao bây giờ mày cũng đang nhàn rỗi, chi bằng suy nghĩ kỹ đi.” An Lương khuyên nhủ.

Mộc Mộc suýt nữa lắc đến gãy cổ: “Không không không, bọn tao căn bản không xứng.”

Ý Mộc Mộc không phải nói cô không xứng với Trầm Ngang hay là Trầm Ngang không xứng với cô, mà cô cảm thấy, hai người đứng một chỗ hoàn toàn không hợp.

Đứng ở bên cạnh cô nên là một người đàn ông trẻ tuổi mới ra ngoài xã hội, hai người cùng nhau xây dựng sự nghiệp, mua nhà, cãi nhau rồi lại hòa, kết hôn sinh con, cùng nhau bước vào độ tuổi trung niên.

Còn đứng ở bên cạnh anh ta nên là một người phụ nữ trưởng thành quyến rũ, hai người giúp đỡ nhau trong công việc, hỗ trợ tinh thần lẫn nhau, cùng nhau bước vào tuổi già.

Mà anh ta và cô, quả thật không xứng.

An Lương giơ tay lau mồ hôi trên mũi, chậm rãi nói: “Làm sao lại không xứng, bây giờ đừng nói tới giới tính, ngay cả chủng tộc khác nhau đều vượt qua được. Chỉ cần có tình yêu, mọi cái đều có thể vượt qua, khác nhau vài tuổi như hai người thì tính là cái gì.”

“Nếu cái gì cũng có thể vượt qua, vậy mày với anh ấy thì sao?” Mộc Mộc dùng ánh mắt chỉ chỉ Đỗ Khang cách đó không xa, dưới thời tiết cực nóng bốn mươi độ chen lẫn trong đám người giúp các cô mua phở chua ngọt.

Đỗ Khang, cũng chính người bị Lưu Vi Vi và mọi người nhận định rằng đó là anh trai của An Lương, nhưng thực ra anh ấy là lính cần vụ của cha An Lương.

“Tao và anh ấy đều không có tình cảm.” An Lương nhún mi.

“Là mày đối với Đỗ Khang không có cảm tình thì có, chứ tình cảm người ta đối với mày thì tràn đầy kìa.” Mộc Mộc một câu nói toạc ra.

Trải qua ba năm đại học, Mộc Mộc đã nhìn thấu tình cảm Đỗ Khang dành cho An Lương.

An Lương thích ăn quả hồ trăn (còn gọi là hạt dẻ cười, tên khoa học: Pistacia vera), Đỗ Khang liền ứng tiền lương đầu tiên đi mua một bì hồ trăn chạy tới ký túc xá đưa cho An Lương.

An Lương bị sốt, Đỗ Khang không quản mạo hiểm, đội mưa to gió lớn vội vã mang canh gà và thuốc tới.

An Lương không vui, Đỗ Khang có thể đứng ở ký túc xá chờ cả đêm.

Thâm tình như vậy thế mà An Lương vẫn không hề rung động, Mộc Mộc không thể hiểu nổi.

“Tao có người tao thích, không cần phải ... chịu trách nhiệm với tình cảm của anh ấy.” An Lương lạnh lùng nói.

Không biết vì sao mỗi lần nhắc tới Đỗ Khang, sắc mặt An Lương liền xấu đi.

Mộc Mộc nhìn bóng lưng cao thẳng của Đỗ Khang trong đám đông, tựa như hạc giữa bầy gà, khê thở dài.

Xem ra muốn tình cảm thuận buồm xuôi gió đã khó lại còn hiếm a.

Ông chú quả nhiên là ông chú, sau khi nói rõ tiếng lòng với Mộc Mộc thì vài ngày sau lại không thấy xuất hiện. Lần này Mộc Mộc với chỉ số thông minh tuy thấp nhưng cũng sẽ không cho rằng anh ta tha ỉnh, cho nên chỉ có thể ngồi đoán xem anh ta định ra chiêu gì.

Đang lúc lo sợ bất an thì mẫu hậu đại nhân không biết thông qua người quen nào giúp cô xin vào một công ty làm việc trong kỳ nghỉ hè, nói là muốn cô tăng thêm kinh nghiệm xã hội.

Mộc Mộc trầm nghĩ, dù sao cô cũng không có việc gì để làm, vì thế trước ngày đi làm một ngày, cô bèn đi mượn một bộ đồ công sở của bà chị họ, qua hai chuyến xe cuối cùng cũng tới được công ty kia.

Kết quả vừa đến nơi bỗng phát hiện, quy mô của công ty này thật là lớn, đi vào đi ra toàn là những người tinh anh trí tuệ, nhìn người ta Mộc Mộc tự biết xấu hổ, tức khắc tự thấy bản thân mình không có tương lai.

Nhưng cho dù không có tương lai thì cũng phải tiếp tục kiên trì cố gắng, phòng nhân sự ở tầng 21, hiện tại đang là giờ cao điểm, thang máy đông đúc. Mộc Mộc liếc mắt thấy thang máy gần đó sắp đóng cửa thì vội vàng chạy tới, luồn vào trong thành công.

Còn chưa kịp cảm thấy mình thật may mắn thì bỗng nhiên cô ngửi thấy trong bầu không khí có mùi nước cạo râu quen thuộc, như quỷ mỵ ám ảnh lấy cô.

Mùi càng lúc càng nồng, Mộc Mộc ngẩng đầu liền đối diện với đôi mắt tràn ngập ý cười.

Tại thời điểm này, Mộc Mộc rốt cuộc đã hiểu được Trầm Ngang ra chiêu gì.

12. Chương 12

Mộc Mộc dùng đầu ngón chân cũng đoán được lần này cô là bị mẫu hậu đại nhân cùng với Trầm Ngang liên thủ lừa mình.

Gọi điện về chất vấn lại bị mẫu hậu bác bỏ không thương tiếc: “Mẹ có lừa con sao, Tiểu Trầm vốn là người quen. Hơn nữa, người ta sợ con ngại cho nên mới nhờ mẹ ra mặt, nếu không công ty người ta lớn như vậy, con chỉ là một đứa sinh viên sắp ra trường, bối cảnh không - kinh nghiệm không, có thể vào làm sao? Mẹ và ba con đã thống nhất, phải rèn luyện năng lực sinh tồn xã hội cho con. Vì thế đợt nghỉ hè này, con tự làm việc mà kiếm tiền. Tiền tiêu vặt cùng với chi phí sinh hoạt hai tháng tới ba mẹ không cho nữa, cho nên Lâm Mộc Mộc - con phải chăm chỉ làm việc cho tốt, nghe rõ chưa?”

Đây chính là chế tài kinh tế độc ác đáng sợ trong truyền thuyết, Mộc Mộc lúi húi hết tiền tiêu vặt trên người ra đếm, hoảng sợ nhận ra không đủ mua mì ăn liền trong một tháng, một tuần e rằng cũng hết sạch.

Kết quả Mộc Mộc chỉ có thể xua tan ý định từ chức, ngoan ngoãn ở dưới mắt Trầm Ngang làm việc.

Bộ phận nhân sự xếp cô làm dưới cấp Tàn Hồng Nhan, chính là trợ lý giúp cô ấy đánh máy, sắp xếp tài liệu, trả lời điện thoại, bưng trà rót nước.

Bởi vì ở bữa tiệc mừng lần trước Trầm Ngang có mang theo cô nên ai nấy đều có ấn tượng với cô, thế nên việc cô đến đây gây ra không ít sự chú ý – đương nhiên, đa số đều là đến xem náo nhiệt.

Mộc Mộc bị nhiều ánh mắt nhìn vào mình, có chút mất tự nhiên.

Tuy rằng Tần Hồng Nhan là trợ lý của Trần Ngang, nhưng mọi việc lớn nhỏ đều phải kiểm tra xử lý nên rất bận rộn. Mộc Mộc đi theo cô ấy làm việc đến giữa trưa, ngay cả thời gian uống nước cũng không có.

Vất vả đến trưa mới được rảnh rỗi, giờ phút này Mộc Mộc đã đói đến mức cúp C cũng biến thành cúp A, chỉ có thể lết theo Tần Hồng Nhan đi vào nhà ăn công ty.

Phúc lợi ở công ty này rất tốt, tuy rằng là cơm miễn phí nhưng thức ăn vô cùng thơm ngon, đã vậy còn có một dãy trái cây và một rừng bánh ngọt để tráng miệng, Mộc Mộc chẳng có tiền đồ lấy bao nhiêu thức ăn.

Ăn đến một nửa bỗng phát hiện không đúng – giờ ăn trưa, nhà ăn chật ních người, nhưng bọn cô giống như trung tâm, xung quanh cách một mét không ai dám lại gần.

“Vì sao lại có tình trạng này?” Mộc Mộc thấp giọng hỏi: “Có phải vì cô có vị trí cao quá nên mọi người không dám lại gần không?”

Tần Hồng Nhan không thèm ngẩng đầu, lạnh lùng trả lời: “Cô nghĩ nhiều rồi, bọn họ không dám ngồi gần là vì tính tình tôi không tốt.”

Mộc Mộc cẩn thận suy nghĩ bỗng ngộ ra – là đàn ông ai mà chẳng muốn tiếp cận bằng sơn mỹ nhân Tần Hồng Nhan chứ, đáng tiếc có tâm mà không có gan; Mà phụ nữ thì lại sợ mình biến thành bùn đất, cho nên cần bản họ không muốn lại gần.

“Nếu cô muốn sống yên ổn ở cái công ty này, tốt nhất đừng lại gần tôi.” Tần Hồng Nhan tô son lên môi, đôi môi mềm mại đầy đặn thật khiến người ta thèm nhỏ dãi: “Hiểu chưa?”

Khuôn mặt Tần Hồng Nhan không được coi là vô cùng xinh đẹp, nhưng trên người lại tỏa ra khí chất lạnh lùng xa cách đặc biệt hấp dẫn người, ngay cả Mộc Mộc cũng thấy trái tim ngứa ngứa, bỗng nghĩ khó trách đứa cháu đối với trợ lý Tần lại si tình đến mức biến thái như vậy – tính cách con người là thế, càng khó có được thì càng muốn có được.

Mộc Mộc thật sự thích Trợ lý Tần..... chỉ ít cũng thích vẻ ngoài cô ấy, bởi vậy nhanh chóng tuyên bố: “Nếu bộ phận nhân sự đã bố trí tôi cho cô thì tôi đây sống là người của cô, chết làm ma theo cô, nhất định sẽ luôn ủng hộ cô, tuyệt đối không bị mua chuộc mà phản bội lại cô.”

Tuy Mộc Mộc mới ra ngoài xã hội nhưng nhờ đọc các loại tiểu thuyết, cũng nhận thức được mối quan hệ phức tạp của các nhân viên trong công ty, âm mưu thủ đoạn tranh giành diễn ra hàng ngày. Cho nên đối với người mới vào làm như cô mà nói, trung thành tuyệt đối là đường sống duy nhất.

Hơn nữa, đi theo mỹ nữ tỷ tỷ, chỉ ít thì mỗi ngày đều có sắc để xem.

Mua bán này có lời.

Tần Hồng Nhan yên lặng đánh giá Mộc Mộc, nhìn chăm chú cho đến khi Mộc Mộc biến thành quả cà chua chín mới chậm rãi nói: “Chỉ bằng cô, làm sao có thể là đối thủ của Trần Ngang chứ?”

“Hả?” Mộc Mộc cảm thấy lời này cứ như nói Chu Kiệt Luân đến đây, xoay chuyển quá nhanh.

“Ăn no thì đi nghỉ đi, buổi chiều còn có hai chồng tài liệu cần cô sắp xếp.” Tần Hồng Nhan kết thúc cuộc trò chuyện.

Mặc dù ngày đầu tiên làm việc dưới sự lãnh đạo của người cuồng việc Tần Hồng Nhan bận rộn tới mức đầu tóc bốc khói, nhưng Mộc Mộc lại thấy vui mừng – vốn cô đã lên tinh thần chuẩn bị nghênh đón Trần Ngang vô nhân đạo đùa giỡn, nhưng mà không ngờ Trần Ngang ở công ty lại là một người khác – nghiêm túc chuyên nghiệp, nói năng cẩn trọng, đầy uy tín, dường như cả ngày không hề có thời gian rảnh để nhìn cô.

Tinh thần Mộc Mộc dần dần thả lỏng – xem ra ông chú này cũng có chút đạo đức, ở trước mặt nhân viên không dám trêu chọc cô, hai tháng này có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Nghĩ đến vậy, Mộc Mộc vui vẻ dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Đúng lúc này Tần Hồng Nhan lại chậm chậm nói một câu giữ cô lại: “Giám đốc Trầm vừa gọi điện thoại cho tôi, nói mượn cô buổi tối có việc, tôi đồng ý.”

Hai chân Mộc Mộc lập tức mềm nhũn, ngồi phịch trên ghế, hai tay ôm ngực, run run nói: “Trợ lý Tần, cô không thể bán người!”

Tần Hồng Nhan cảm thấy gân xanh trên trán bắt đầu căng lên: “Đêm nay anh ta tặng ca, nói mượn cô qua giúp đỡ sắp xếp tài liệu, không hơn.”

“Không phải anh ta có thư ký à?” Mộc Mộc liều chết từ chối.

“Cô thư ký ấy sắp kết hôn nên bận rộn nhiều việc, mà công ty lại đề cao tính nhân đạo, cho nên... trong thời điểm quan trọng này sao nữ bắt người ta tặng ca chứ.” Tần Hồng Nhan khép lại tập hồ sơ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ lên trên: “Nói tóm lại, cô phải đi, không đi cũng phải đi – đương nhiên, những lời này là do Trầm Ngang nhờ tôi chuyển tới cô.”

Khi Mộc Mộc bước vào văn phòng Trầm Ngang, trên mặt là dáng vẻ hy sinh vì nghĩa.

Trầm Ngang ngồi phía sau bàn làm việc chồng chất các văn kiện, cũng không ngẩng đầu nhìn cô nói: “Ngồi trên sofa đi.”

Mộc Mộc vâng lời nghe theo, cẩn thận ngồi xuống trên sofa màu xám mềm mại, hai tay che váy ngắn, chỉ sợ hơi bất cẩn lại bị anh ta đùa giỡn.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua mà Trầm Ngang vẫn y như cũ vui đầu vào làm việc, tựa như hoàn toàn quên mất còn cô đang tồn tại nơi này.

Anh ta làm việc rất tập trung, khi chăm chú xem văn kiện đôi mày thường khẽ chau lại, đôi môi theo bản năng hơi mím, tựa như đang cắn cái gì đó, vô ý nhưng lại tỏa ra một khí thế không thể lại gần. Vô cùng gợi cảm cuốn hút.

Bên trái anh ta là cửa sổ thủy tinh sát đất, bóng đêm yên tĩnh dần dâng lên bao phủ người đàn ông như tranh vẽ.

Giờ phút này, trong đầu Mộc Mộc hiện ra hai chữ –“Mê người”.

Đùng đùng, sao cô có thể cảm thấy Trầm Ngang mê người được?

Nhất định là do ngồi lâu, đầu óc bãi công, Mộc Mộc hắng giọng, nhìn Trầm Ngang nói: “Giám đốc Trầm, anh cần tôi làm gì vậy?”

Trầm Ngang ngẩng đầu nhìn, chậm rãi cười: “Anh muốn em làm cái gì, em sẽ làm cái đó sao?”

Mộc Mộc nắm chặt tay.

Cho dù mê người thì vẫn là cảm thú.

13. Chương 13

Thở sâu, Mộc Mộc nói: “Giám đốc Trầm, ý của tôi là, dù sao tôi ngồi ở đây cũng không giúp anh được gì, còn quấy rầy anh làm việc, không bằng để tôi đi về thì tốt hơn.”

“Yên tâm, có việc cho em đây.” Trầm Ngang đưa cho cô một tấm danh thiếp, dặn: “Em gọi điện nói họ mang 2 phần cơm tối tới đây.”

Biết anh ta sẽ không dễ dàng buông tha mình như vậy, Mộc Mộc đành ừ ừ tiếp nhận, hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Trầm Ngang buông văn kiện, ngửa đầu dựa vào ghế, dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Mộc Mộc, biểu đạt ra một từ –“Em”.

Mộc Mộc giận tái mặt: “Giám đốc Trầm, anh còn như vậy tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rối tình dục.”

Trầm Ngang tươi cười: “Toàn bộ công ty đều biết em là bạn gái anh, cho nên giữa chúng ta không có quấy rối, chỉ có **.”

Mộc Mộc phì nhỏ: “Thật âm hiểm.”

Trầm Ngang không hề phản bác, coi như nhận toàn bộ.

Mộc Mộc phát hiện, danh thiếp Trầm Ngang đưa cho cô là của đầu bếp nhà hàng nổi tiếng, nghe nói để đặt chỗ ở nhà hàng này rất khó, chưa bao giờ bán ra ngoài, nhưng Mộc Mộc vừa nói tên Trầm Ngang ra thì bên kia lập tức đồng ý.

Bởi vậy có thể thấy được, Trầm Ngang không chỉ là một cảm thú âm hiểm mà còn là một người sành ăn.

Không lâu sau món ăn nóng hổi được mang đến văn phòng Trầm Ngang, Mộc Mộc lười mời anh ta, ngồi xuống bắt đầu ăn.

Không thể không nói, món ăn của nhà hàng này quả là danh bất hư truyền, màu sắc hương vị... tất cả đều hoàn hảo.

Tuy vẫn còn giận Trầm Ngang nhưng dù sao bữa cơm này cũng là do người ta trả tiền, Mộc Mộc không thể không biết xấu hổ mà ăn một mình, vì thế cô đặt đĩa xuống hỏi: “Giám đốc Trầm, anh không đói bụng sao?”

Trầm Ngang không ngẩng đầu lên nói: “Trước khi em tới anh đã ăn rồi.”

Mộc Mộc khó hiểu: “Vậy anh bắt tôi gọi hai phần cơm làm gì?”

“Chân em còn không chạm đất, phải ăn nhiều lên một chút.” Câu trả lời Trầm Ngang khiến bực tức trong cô lập tức tan thành mây khói:

Bàn về khả năng quan tâm chăm sóc, Trầm Ngang là cao thủ, đạo hạnh Mộc Mộc còn thấp, không thể chống lại, chỉ có thể vui đầu ăn cơm.

Mặc dù đồ ăn rất ngon nhưng Mộc Mộc càng ăn càng chậm lại – tình cảnh hai người quá không thích hợp, anh ta vừa thổ lộ với cô, còn cô chưa kịp phản ứng đã trở thành cấp dưới của anh ta, hơn nữa đêm khuya bọn họ cô nam quả nữ lại ở chung tầng ca.

Quan hệ này, so với mùi đậu tằm còn mờ ám hơn.

Nhưng càng lạ hơn là lúc Mộc Mộc lơ đãng ngẩng đầu, bỗng phát hiện Trầm Ngang không biết từ khi nào đã ngừng làm việc, yên lặng nhìn cô.

Trong văn phòng có đèn điện chiếu sáng, mọi thứ hẳn phải rõ như ban ngày nhưng Mộc Mộc lại không thể thấy rõ ánh mắt anh ta.

Một Trầm Ngang như vậy càng khiến cô sợ hãi hơn: “Ừm, tôi ăn no rồi, có thể bắt đầu làm việc.”

“Làm việc gì?” Trầm Ngang hỏi lại.

“Anh mượn tôi từ Trợ lý Tần chẳng lẽ chỉ muốn tôi nhàn rỗi ngồi trên sofa?” Mộc Mộc hỏi tiếp.

“Đúng vậy.” Trầm Ngang gật đầu: “Có em ở đây, tinh thần anh phấn chấn, hiệu suất làm việc sẽ cao.”

Trầm Ngang không hổ là Trầm Ngang, **, không, kỹ năng quấy rối thật đáng sợ.

Mộc Mộc bị quấy rối đến loạn tâm, chân tay luống cuống ngồi trên sofa, không dám ngẩng đầu, bỗng nhiên cảm thấy chỗ ngồi bên cạnh lún xuống, sau đó giọng nói Trầm Ngang vang lên bên tai: “Chuyện ngày đó anh nói với em, em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Mộc Mộc hiểu ý anh ta đang đề cập tới chuyện hai người hẹn hò, chuyện này như một con cá không ngừng khuấy nhiễu tâm trí cô mấy ngày gần đây.

Nếu là trước đây, Mộc Mộc tuyệt đối sẽ không ngần ngại từ chối, nhưng mà lời nói ngày ấy của Trầm Ngang đã chạm vào nơi sâu nhất trong trái tim cô.

Ba năm trước, cuộc tình của cô còn chưa bắt đầu đã bị người nhất gan kia vô tình giết chết, cho nên ba năm sau, cô rất sợ.

Mà trước mặt cô đây là một Trầm Ngang phức tạp.

Trong mắt mọi người ở công ty, anh ta là một người thâm trầm, khôn khéo đầy mưu kế; Ở trong mắt Mộc Mộc, anh ta là một người trói gà không chặt, đã chiếm tiện nghi còn bày đặt ra vẻ, là một lão hồ li thích cười.

Cho dù phức tạp như vậy nhưng Mộc Mộc vẫn có thể xác định – anh ta không phải là người xấu.

Nếu dựa vào kinh nghiệm và chỉ số thông minh tuyệt đỉnh của anh ta thì hẳn Trầm Ngang đã sớm làm thịt cô, sau đó bỏ của chạy lấy người – suy luận rất đơn giản.

Nói thật, Mộc Mộc cũng không ghét Trầm Ngang.

Dù sao người đàn ông có tài vừa có mạo như Trầm Ngang, muốn làm người thích thì dễ, làm người ghét mới khó.

Sở dĩ Mộc Mộc vẫn từ chối anh ta, là vì loại cảm giác không chân thật.

Sau khi Mộc Mộc và Trầm Ngang quen nhau, thái độ anh ta đối với cô luôn khiến cô thấy không thật.

Mộc Mộc không phải là tuyệt sắc mỹ nhân, cũng không phải là người có lý tưởng vĩ đại, lại càng không phải người có trái tim lương thiện. Nhưng một người cao quý như Trầm Ngang, mới gặp mặt có vài lần mặt đã tỏ ra không phải cô không được, kịch bản này cũng quá ảo tưởng rồi.

Từ mẫu giáo đến đại học, các giáo viên đều nhận xét Mộc Mộc bằng hai từ – kiên cường.

Cho nên Mộc Mộc kiên cường gặp Trầm Ngang không thật, nhất định sẽ lưỡng lự.

“Vẫn còn đang suy nghĩ?” Trầm Ngang kéo cô trong suy nghĩ trở về: “Vậy có thể nói cho anh biết, em cần suy nghĩ bao lâu không?”

Giọng nói anh ta nhẹ nhàng, mang theo tia mệt mỏi sau khi làm việc cùng với bóng đêm yên tĩnh.

Một tuần tăng ca ba đêm thì cho dù là ai cũng đều mệt mỏi.

Nhưng tâm trí Mộc Mộc còn mệt mỏi hơn so với thể xác – người đó đã rời đi ba năm, ba năm qua cũng không phải không có nam sinh nào tỏ tình với cô, nhưng mỗi lần cô đều khéo léo từ chối.

Bởi vì không còn ai có thể khiến cô liều lĩnh đến với loại tình cảm này.

Đêm đêm giấc mộng quay về, Mộc Mộc bỗng sợ bản thân từ nay về sau sẽ mất đi dũng khí và khả năng yêu ai đó.

Rõ là lạ, tình cảm của cô và cậu bé ấy không hẳn đến mức khắc cốt ghi tâm, chỉ giống như một dòng suối nhỏ nhưng không hiểu sao lại khiến trái tim cô đau đớn nhiều đến vậy.

14. Chương 14

Có lẽ vì đó là lần đầu tiên trong cuộc đời cô yêu một người khác phái, có lẽ tình cảm đó đã để lại sự tiếc nuối vô tận, cho nên mới khó quên.

Nhưng cho dù thế nào, Mộc Mộc nghĩ, cô phải quên đi.

Quên đi nhưng cũng không có nghĩa là sẽ lập tức chấp nhận Trầm Ngang.

Mộc Mộc nhẹ giọng hỏi: “Trầm Ngang, anh thật sự nghiêm túc à?”

“Nếu không thì là gì? Chẳng lẽ em cho rằng anh mỗi tuần tăng ca ba lần sẽ có thời gian rảnh tìm em vui đùa sao?” Trầm Ngang nhin không được lại giơ tay xoa đầu cô, mái tóc dài đen óng, mềm như lụa, không, so với lụa còn mềm mại hơn.

Mộc Mộc nắm chặt tay, hạ quyết tâm nói: “Tôi sẽ suy nghĩ kỹ lời đề nghị của anh, nhưng trước tiên anh phải có biểu hiện tốt cái đã.”

Trầm Ngang híp mắt: “Ý của em là, từ giờ trở đi anh bắt đầu bước vào kì khảo sát, chờ kì khảo sát chấm dứt thì anh mới có thể chuyển lên thành bạn trai chính thức của em?”

Mộc Mộc gật đầu, xem ra khả năng nắm bắt của chú Trầm quả nhiên rất nhanh.

Trầm Ngang thở dài: “Đây là trình tự 9 bậc tình yêu của bọn em à?”

Mộc Mộc lắc đầu, nói từng chữ: “Không, là trình tự yêu đương của Lâm Mộc Mộc tôi.”

Nhưng Mộc Mộc không ngờ rằng Trầm Ngang lại thật sự gật đầu đồng ý. Kết quả là, ngày đầu tiên đi làm Mộc Mộc đã đem đại BOSS của mình biến thành bạn trai dự bị.

Hiệu suất này, quả thật cao.

Tuy rằng làm việc vào thời gian nghỉ hè nhưng Mộc Mộc vẫn nỗ lực công tác, 24h đi theo Tần Hồng Nhan, nhắm mắt theo đuôi, hoàn thành nhiệm vụ đặt ra mỗi ngày. Ở chung lâu dài Mộc Mộc phát hiện ra Tần Hồng Nhan rất tốt, tuy rằng thường xuyên nói thẳng khiến người khác bề mặt xấu hổ. Nhưng làm việc rất quang minh, sòng phẳng dứt khoát, không hại người sau lưng, cũng không keo kiệt chỉ dạy, Mộc Mộc đi theo cô ấy học được không ít này nọ.

Đương nhiên đi theo cạnh Trợ lý Tần, điều cô thích nhất là mỗi ngày đều có thể thấy người cháu liều chết không tha bám theo.

Mộc Mộc thấy, chắc chắn đời trước người cháu này là keo con chó, chất lượng tuyệt đỉnh, đã bám vào là khỏi gỡ ra.

Mỗi ngày Trầm Thịnh Niên không có việc gì làm đều đưa cơm đưa canh đến cho Tần Hồng Nhan, thậm chí có vài thứ như băng vệ sinh – còn là loại hương bạc hà thanh mát, trong công ty truyền không ít tin đồn. May mà Tần Hồng Nhan là người sống không để ý đến nét mặt người khác, chứ nếu đổi thành người khác thì đã sớm không chịu được mà từ chức.

Đứa cháu này lúc quan tâm chăm sóc thì dịu dàng thật đấy, nhưng mỗi khi vùng dậy thì lập tức biến thành chó ngao Tây Tạng. Nhiều lần Mộc Mộc không cẩn thận vô tình thấy cậu ta mạnh liệt cường chế ôm Tần Hồng Nhan, mà bàn tay kia không thành thật chút nào, chuyên môn di chuyển đến nơi không được đến.

Mộc Mộc cảm khoai tay chiền nhìn đến đỏ mặt đỏ tai, cảm thấy so với xem AV Nhật Bản còn kích thích hơn nhiều.

Tuy nhiên, có nhiều phúc lợi như vậy, dĩ nhiên là phải trả giá.

Gần đây công việc ở công ty thực sự nhiều, tuy chỉ làm trợ lý cho người ta nhưng Mộc Mộc cũng bận rộn tới mức không chạm ghế, chạy ngược chạy xuôi, sụt xuống mười cân, mặt hóp lại.

Hôm nay Mộc Mộc mang đơn dự toán đến văn phòng để Trầm Ngang ký, Trầm Ngang quan sát Mộc Mộc từ trên xuống dưới, bỗng cau mày: “Sao lại gầy như vậy?”

“Chẳng lẽ gầy đi không tốt?” Mộc Mộc cảm thấy kỳ lạ, mấy chị đồng nghiệp đều khen cô gầy đẹp hơn mà.

Trầm Ngang một bên ký tên một bên lẩm bẩm: “Còn chưa có bụng, lại gầy như thế.”

Đầu Mộc Mộc rớt đầy vạch đen, ông chú Trầm này cũng để ý khiếp, xem cô là thịt bò hay thịt heo hả?

Ký tên xong, Mộc Mộc đang chuẩn bị tới lấy bỗng Trầm Ngang chặn lại: “Đêm nay tham gia một bữa tiệc gặp mặt với anh, bạn cũ của anh ở Mỹ mới về nước, mọi người cùng nhau tụ họp.”

Mộc Mộc biến sắc: “Buổi tối tôi có hẹn.”

Trầm Ngang nhìn Mộc Mộc bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu: “Hẹn với ai?”

“Vài bộ lạc trong game, chúng tôi hẹn nhau đi đánh liên minh.”

“.....”

Trầm Ngang dĩ nhiên không cho phép Mộc Mộc lấy cớ chơi game vớ vẩn mà buông tha, tan tằm liền chặn Mộc Mộc lại, nhét vào trong xe đi đến chỗ hẹn.

Trong xe Mộc Mộc mím môi, kháng nghị bằng cách im lặng.

“Đội lát nữa em tự mình nướng thịt mà ăn, ăn nhiều một chút ập.” Trầm Ngang lấy mỹ thực dụ dỗ.

“Đồng chí Trầm Ngang, hành vi hôm nay của anh rất không tốt.” Mộc Mộc không hề trúng kế, nhắc nhở: “Cách kỳ chuyển lên chính thức càng lúc càng xa rồi đấy.”

Trầm Ngang chỉ cười, không trả lời.

Mộc Mộc im lặng, cẩn thận nhớ lại hành động gần đây của Trầm Ngang, phát hiện tuy là tối đó anh ta không chút do dự đồng ý, còn nói rất muốn nghênh đón kỳ khảo sát của cô. Nhưng từ ngày đó đến nay anh ta dường như chỉ án binh bất động, cả ngày bận rộn làm việc, cũng không làm chuyện gì khiến cô cảm động, tựa như anh ta đã hoàn toàn quên hết lời ngày đó rồi.

Theo lý thuyết mà nói thì anh ta không phải nên rèn sắt khi còn nóng, nói những lời lãng mạn, quan tâm đưa đón, chậm rãi bắt cô ư? Sao lại ngược đến 360 độ, tỏ ra không mặn không nhạt như thế nhỉ?

Mộc Mộc không tài nào hiểu nổi, chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Ông chú này, thực sự là rất khó hiểu.

Xe đi đến một quán thịt nướng thì dừng lại, Trầm Ngang dẫn theo Mộc Mộc đi vào trong.

Mộc Mộc phát hiện, ngồi bên trong đều là đàn ông, và tất cả đều là ông chú.

“Chà, Ngang Tử, cô bé này là ai thế?” Ông chú Giáp hỏi.

“Bạn gái mình.”

Mộc Mộc tập mãi thành thói quen, bây giờ đã mất đi năng lực thanh minh, nhìn qua bốn ông chú kia lễ phép mỉm cười.

“Ngang Tử, cậu đây là hoa lê áp hải đường, trâu già gặm cỏ non a.”

Ông chú Ất nói chuyện quá thẳng thắn, chỉ một câu đã khiến cho Mộc Mộc đỏ mặt, vội vàng cầm lấy bát dưa chạy đi lấy thức ăn.

Đến khi trở về đã thấy năm ông chú kia ngồi uống rượu, bắt đầu nhớ lại những ngày tháng học tập trước kia, cay đắng ngọt bùi đều có cả. Cảm xúc tuôn trào, có ông chú dường như sắp khóc.

Mộc Mộc chen vào nói không tiện cho nên lặng lẽ ngồi nướng thịt, sau khi nướng xong bỏ vào bát ấy ông chú kia, cô sợ bọn họ chỉ mãi uống rượu mà trong bụng lại không có gì, lát nữa say rượu ngã lắn ra đó thì chỉ làm khổ cô mà thôi.

15. Chương 15

Mấy ông chú cừu biệt gặp lại, uống rượu thả ga, không đến một giờ sau tất cả đều biến thành ma men.

*cừu biệt : xa cách lâu ngày

Rượu vào lời ra, Mộc Mộc đang bận nướng nắm kim châm, bỗng nhiên nghe thấy ông chú Bính buột miệng: “Ngang Tử, bây giờ cậu đã có bạn gái chắc rất sung sướng nhỉ. Hôm nào mình gặp Mạc Quyên, nhất định phải kể chuyện này cho cô ta biết. Nghe nói phụ nữ sợ nhất là khi bạn trai cũ tìm được bạn gái trẻ đẹp hơn mình, giờ bạn gái cậu nhỏ hơn cô ta hơn mười tuổi, chắc chắn cô ta sẽ rất tức giận, ha ha ha!”

Mộc Mộc nhanh chóng dựng tai lên nghe, thì ra chú Trầm có bạn gái cũ tên là Mạc Quyên nha.

Ông chú Giáp vội ngăn ông chú Bính: “Cậu thật là, hễ uống rượu vào là lại ăn nói lung tung, nói cái gì thế?”

Mộc Mộc hiểu được, có lẽ ông chú Giáp sợ cô xấu hổ hoặc ghen, quả nhiên là người tốt.

Nhưng mà lúc này Mộc Mộc thật sự muốn nghe chuyện này, ước gì ông chú Bính cầm thước biến thành nhà văn kể rõ ràng rành mạch chuyện tình yêu thù hận của chú Trầm và người con gái có tên Mạc Quyên kia thì hay quá.

Quả nhiên ông chú Bính là một ông chú tốt, không phụ sự kỳ vọng Mộc Mộc, gạt ông chú Giáp ra tiếp tục tranh luận: “Mình nói không đúng sao? Cả đời ông đây ghét nhất chính là loại phụ nữ ham mê quyền lực như Mạc Quyên kia! Lúc trước Ngang Tử một lòng một dạ yêu thương cô ta, nhưng cô ta thì sao, vừa thấy người quyền thế liền thẳng chân đá bay Ngang Tử, làm người có thể như thế sao?!”

Ông chú Đình kịp thời chạy ra hòa giải: “Cậu xem giờ Ngang Tử và Tiểu Lâm ở cùng với nhau hạnh phúc như vậy, chuyện trước kia đừng nói nữa, đến đến đến, uống rượu thôi.”

Lúc này ông chú Bính mới ngừng lảm nhảm.

Mộc Mộc ngạc nhiên – thì ra chú Trầm từng là một người đàn ông si tình, lại còn là người bị tổn thương.

Từ giờ phút này Mộc Mộc quyết định tha thứ cho ông chú biến thái – ra là từng bị đội nón xanh (chỉ việc bị cấm sừng), thật đáng thương.

Khi ông chú Bính lảm nhảm, Trầm Ngang chỉ nâng ly rượu trước mặt, uống rồi uống, khoe miệng mỉm cười, giống như lời của mọi người đều không liên quan tới mình.

Mộc Mộc thấy thức ăn trên bàn gần hết vội lấy bát đĩa đi nướng tiếp. Đang nướng hăng say bỗng nhiên bên cạnh bốc ra mùi rượu nồng đậm, quay đầu nhìn lại, phát hiện ông chú Bính không biết khi nào đã lao đảo đi đến bên cạnh cô.

“Anh mau trở về ngồi đi, muốn ăn gì thì nói cho tôi một tiếng là được rồi.” Mộc Mộc nói.

Ông chú Bính uống rượu đã uống đến cảnh giới hư không, hai tay ở trước mặt cô khua loạn xạ, mở miệng lảm bảm: “Em gái..... Anh đây nói cho em..... Em em em phải quý trọng Ngang Tử..... cậu ta thật sự là một người đàn ông tốt..... Chỉ cần là người con gái cậu ta yêu..... Cậu ta đều yêu thương bao bọc trong lòng bàn tay..... Thật thật thật sự là một người đàn ông tốt.”

Mộc Mộc nhin không được khách sáo hỏi: “Anh à, vậy theo ý anh, anh ấy đã từng yêu rất nhiều người, phải không?”

Ông chú Bính lập tức xua tay: “Ai..... Ai nói, cũng chỉ có Mạc Quyên kia..... Đương nhiên, còn..... còn có em.”

Uống rượu say mà vẫn có thể bênh vực lẫn nhau, đàn ông quả là rất đoàn kết gắn bó.

“Mà Mạc Quyên ấy, hai người họ sao lại chia tay vậy?” Thừa dịp ông chú Bính uống say, Mộc Mộc quyết định có thể hỏi bao nhiêu thì hỏi bấy nhiêu.

“Tại sao lại chia tay?..... Còn không phải Mạc Quyên cô ta..... Ham phú quý..... Cùng..... Cùng một người Mỹ gốc Hoa..... Hơn nữa hai người kia ngoại tình bị Ngang Tử bắt được..... Thực mẹ nó..... mẹ nó quá phẫn..... cô ta cũng không tự mà ngấm lại, lúc trước Ngang Tử đối với cô ta thế nào.....có lần sinh nhật cô ta nhìn trúng đôi giày..... Mấy trăm đôla..... Ngang Tử mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm..... lại làm hai công việc khác nhau..... cố gắng tiết kiệm để mua cho cô ta..... Còn có từ khi hai người ở bên nhau..... Ngang Tử đều giúp cô ta giặt quần áo, nấu cơm..... Thậm chí chỉ vì cô ta thích ăn pizza..... mà mỗi sáng Ngang Tử đều chạy tới cửa hàng cô ta thích để mua..... tửu lượng Ngang Tử vốn không bằng anh..... Nhưng tối đó khi hai người chia tay..... cậu ta lại có thể khiến anh nằm bò..... còn cậu ta uống đến mức bị xuất huyết dạ dày..... phải vào bệnh viện..... Nhưng mấy năm nay cậu ta chưa từng trách Mạc Quyên một lời Anh xem như em gái nên mới nói..... Phải quý trọng Ngang Tử..... cậu ta là một người trọng tình nghĩa một khi đã xác định ở bên em thì sẽ luôn đối xử tốt với em em nên hiểu.....”

Ông chú Bính nói xong lại lảo đảo trở về phòng. Mộc Mộc đi theo nhìn, phát hiện mấy ông chú bên trong đã nằm bò ra hết, vội vàng gọi điện thoại gọi người nhà đến đón.

Ông chú Giáp Ất Bính được người nhà đón về, chỉ còn lại ông chú Trầm lẻ loi hiu quạnh nằm trên bàn. Mộc Mộc quyết định đã làm người tốt thì phải làm cho chót, vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú của chú Trầm, hỏi địa chỉ nhà chú Trầm ở đâu, sau đó với sự trợ giúp của người phục vụ, Mộc Mộc rút cuộc cũng nhét được chú Trầm vào xe rồi lái xe chở anh ta về nhà.

Nhà Trầm Ngang nằm ở khu biệt thự nổi tiếng nhất, sau khi tới Mộc Mộc chỉ cảm khái một câu – chu môn rượu thịt thối, lộ có đông chết cốt.

*Chu môn rượu thịt thối, lộ có đông chết cốt: ý là ngoài đường đầy người chết cồng, chết đói, còn nhà giàu thì rượu thịt ê hề đến nỗi hư hỏng cả.

Gara nhà chú Trầm so với phòng khách nhà cô còn lớn hơn, Mộc Mộc vô cùng ghen tị.

Lấy chìa khóa mở cửa đi vào, cô phát hiện bên trong nhà Trầm Ngang toàn bộ là màu trắng, màu đen và màu xám, đơn giản mà thanh lịch, trần đầy không khí nhà giáo, khuyết điểm duy nhất chính là thiếu hơi ấm.

May mà Trầm Ngang chưa say đến mức nhũn ra, Mộc Mộc đỡ anh ta lên phòng ngủ tầng hai, sau khi giúp anh ta cởi giày thì cũng hết sức, đành ngồi trên sàn nhà nghỉ tạm.

Không biết có phải bởi vì hôm nay nghe được chuyện của anh ta hay không, Mộc Mộc phát hiện dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt Trầm Ngang say sưa ngủ hơi khác trước kia – thêm chút hiểu chuyện, bớt chút khôn khéo, thêm chút sầu bi, bớt chút cợt nhả.

Người đàn ông này quả thật rất trọng tình trọng nghĩa, nếu không sẽ không có được những người anh em hết lòng như vậy, và cũng sẽ không không trách mắng bạn gái phản bội mình.

Tuy rằng hôm nay chú Trầm không làm bất cứ điều gì, nhưng trong lòng Mộc Mộc lại cao thêm một phần.

16. Chương 16

Lau đi mồ hôi trên trán, Mộc Mộc nhẹ giọng nói với Trầm Ngang đang say ngủ trên giường: “Chú Trầm, tôi thật không ngờ quá khứ của anh lại đau khổ như vậy. Nhưng cho dù rất đau khổ thì anh cũng không thể lấy tôi trút giận, tôi đâu có chọc giận anh?”

Hô hấp Trầm Ngang đều đều, hai má dưới ánh đèn còn lộ rõ những lông tơ mỏng manh.

Như một trái đào lông.

So sánh như vậy, Mộc Mộc nhịn không được bật cười, lại nhớ trước đây anh ta tra tấn mình dã man, giờ ngón tay ra, thử chọt chọt vào hai má anh ta.

Thấy Trầm Ngang không phản ứng, Mộc Mộc yên tâm, bắt đầu ý định trả thù ngày thơ – lấy thổi son ra, cẩn thận vẽ bậy lên môi anh ta.

Lại nói toàn bộ gương mặt Trầm Ngang đẹp nhất chính là ở đôi môi, hình dáng rõ ràng, không giống môi hồng răng trắng như phụ nữ mà ngược lại rất nam tính cuốn hút.

Nói tóm lại vô cùng đẹp, Mộc Mộc từ lâu đã muốn tô son lên đôi môi này để xem chúng sẽ đẹp như thế nào.

Cô tô theo viền môi tinh tế, đầu tiên là môi trên, sau đó là môi dưới, cuối cùng..... anh ta mở mắt.

Mộc Mộc hoảng sợ đánh rơi thổi son, theo bản năng muốn xoay người chạy trốn, nhưng tay phải lại bị anh ta nắm chặt.

Sức lực của anh ta rất lớn, Mộc Mộc cảm thấy cổ tay mình bị anh ta nắm dần sưng đỏ. Còn chưa kịp phản ứng, cả người Mộc Mộc đã bị Trần Ngang kéo lên giường. Anh ta ôm cô vào lòng, để lưng cô tựa vào lồng ngực vững chắc của mình.

Mộc Mộc sợ hãi, giãy dụa hết lớn, nhưng Trần Ngang lại từ từ nhắm hai mắt, trong men say nửa tỉnh nửa mê nói: “Mộc Mộc.”

Anh ta gọi tên của cô, giống như đang mơ, rất không chân thực.

Trái tim anh ta kề sát xương bả vai cô, mỗi một nhịp đập đều trực tiếp truyền vào người cô.

“Giám đốc Trần, anh..... anh mau thả tôi ra.”

Cảnh tượng mờ ám này Mộc Mộc chịu không nổi, giãy dụa muốn thoát nhưng mà dùng hết sức lực vẫn không mấy may đẩy được anh ta ra.

Trần Ngang dường như vẫn còn trong men say, không tỉnh lại, chỉ nghe thấy anh ta lẩm bẩm: “Mộc Mộc..... Mộc Mộc..... Mộc Mộc.....”

Giọng anh ta trầm trầm giống như niệm thần chú, dần dần xoa dịu hoảng loạn trong lòng Mộc Mộc.

Người đàn ông này, say rượu sao lại gọi tên cô?

Nếu vậy theo lý thuyết, giờ khắc này anh ta đang nghĩ đến cô, phải không?

Mùi rượu lan tỏa khắp phòng, Mộc Mộc ngửi thấy, có chút say say.

Có lẽ tất cả đều là thật, cái gọi là không chân thật kia, giờ đã giống như khối băng vào xuân từ từ tan chảy.

Mộc Mộc nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Tại sao lại là tôi?..... Tại sao lại là anh?”

Có lẽ bởi vì di chuyển Trần Ngang quá mức mệt nhọc, có lẽ bởi vì vòng ôm của Trần Ngang quá mức thoải mái, có lẽ bởi vì đồng hồ sinh học của cô, nói tóm lại, Mộc Mộc vô tình ngủ thiếp đi, một mạch cho tới khi đồng hồ báo thức vang lên.

Mơ mơ màng màng vươn tay ấn, lại phát hiện có cánh tay khác cũng làm tương tự như vậy. Thịt cùng thịt tiếp xúc khiến cả người Mộc Mộc chấn động, mãnh liệt quay đầu liền thấy Trần Ngang cười đến áy náy.

“A!” Mộc Mộc sợ hãi kêu lên, vội vàng lui ra sau không để ý sắp rơi xuống đất. May mà Trần Ngang nhanh tay lẹ mắt, vươn tay ôm lấy eo cô, thuận thế kéo cô vào lòng.

Bởi vậy Mộc Mộc một đường thẳng tắp tiến vào lòng Trần Ngang.

Tư thế kia như thể hai người rất yêu thương nhưng nhớ nhau vậy.

“Mới sáng sớm mà đã có diễm phúc thế này, anh thật đúng là tam sinh hữu hạnh.” Trần Ngang mỉm cười nói.

*tam sinh hữu hạnh: phúc ba đời

Mộc Mộc lập tức đẩy anh ta ra, cả người đỏ như tôm luộc: “Tôi..... Tối qua anh uống say, tôi dìu anh về, mệt quá nên nằm nghỉ một xí..... Tôi cũng không biết vì sao tôi và anh lại nằm chung một chỗ..... Giữa chúng ta chưa xảy ra chuyện gì, anh anh anh đừng hiểu lầm.”

“Anh biết.” Trần Ngang xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Có khăn tay mới và bàn chải mới để ở ngăn tủ dưới bồn rửa mặt, đi rửa mặt đi, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau đi làm.”

Giọng điệu cùng thái độ kia, đặc biệt dịu dàng bình tĩnh, Mộc Mộc nhìn, cảm thấy lúc này Trần Ngang tựa như người lớn đang phát tiền mừng tuổi cho cô vậy.

May mà anh ta không chọc cô, nếu lại bị anh ta trêu tiếp nữa, Mộc Mộc sợ bản thân xấu hổ quá nhẹn không được mà giết chính mình hoặc là giết anh ta.

Chờ Mộc Mộc rửa mặt xong xuống lầu thì phát hiện trên bàn ăn đã để sẵn sữa tươi, nước cam và sandwich mới làm.

“Thất thần gì nữa, lại đây ăn nhanh kéo nguội.” Trầm Ngang gọi.

Mộc Mộc vâng lời đi tới, ngồi xuống bàn ăn, uống một ngụm sữa sau đó cắn một miếng sandwich.

Anh ta đã thay một áo sơ mi trắng, ánh mắt dịu dàng, sáng sớm thức dậy không hề phòng bị, tựa như biến thành một người khác.

Ở nhà, ấm áp, yên bình.

Mộc Mộc còn trẻ, chưa bao giờ suy nghĩ đến cuộc sống gia đình trong tương lai. Nhưng mà tại đây, lúc này, bên ngoài cửa sổ là hương hoa thơm ngát, trên bàn ăn là bữa sáng thịnh soạn, đối diện là một người đàn ông ấm áp bằng xương bằng thịt.

Hình ảnh này như một loại hạt giống chầm chậm này mầm trong lòng cô.

Lúc đó, Mộc Mộc nghĩ, có lẽ Trầm Ngang thật sự là một lựa chọn đúng đắn.

17. Chương 17

Ăn sáng xong, Mộc Mộc ngồi trên xe Trầm Ngang đến công ty đi làm.

Vốn dĩ cô còn âm thầm cảm thấy may mắn vì tối qua ba cô đi du lịch nước ngoài, mẹ cô chơi mệt suốt đêm không về nên không ai biết cô ra ngoài cả đêm, nhưng khi cùng Trầm Ngang bước vào công ty, cô liền phát hiện ánh mắt mọi người nhìn cô không giống bình thường.

Nhà vệ sinh luôn là nơi tụ tập và phát tán các tin đồn, trong lúc Mộc Mộc đang đi tiểu thì nghe thấy tin tức mình muốn biết.

“Biết không? Hôm nay từ trên xuống dưới công ty đều đồn rằng Giám đốc Trầm và Lâm Mộc Mộc cùng nhau đến công ty, xem ra là sống chung với nhau rồi.”

“Làm sao cô biết hai người đó sống chung, nói không chừng sáng nay Giám đốc Trầm đi đón bạn gái nhỏ thôi.”

“Cô ngốc à? Không thấy Lâm Mộc Mộc vẫn mặc quần áo hôm qua sao? Hơn nữa sắc mặt hồng hào, chắc chắn tối qua rất thoải mái.”

Sau đó là những trận cười mờ ám, Mộc Mộc nắm chặt tay – các cô ấy cũng quá nể mặt Trầm Ngang nhỉ, nghĩ anh ta tuổi già mà chí chưa già, chí xa ngàn dặm sao?

“Phải nhìn Giám đốc Trầm cùng cấp dưới anh anh em em, chắc giờ trong lòng Trơ lý Tàn ngứa ngáy như mèo cào nhỉ?”

“Đáng đời, ai bảo suốt ngày ra vẻ lạnh lùng ngạo ngạo làm chi, gặp ai cũng đều khinh thường, nhìn mà ghét.”

“Nhưng tôi đoán cô ta sẽ không từ bỏ Giám đốc Trầm đâu, Lâm Mộc Mộc kia quá yếu đuối ngốc nghếch, nếu không cậy vào ** thì chắc chắn không phải đối thủ của cô ta.”

Nghe lén xong, Mộc Mộc rút ra được ba kết luận.

Thứ nhất, thanh danh của Trơ lý Tàn không được tốt.

Thứ hai, thanh danh của cô cũng chẳng hơn là bao.

Thứ ba, Trầm Ngang là một người được rất nhiều nữ đồng nghiệp trong công ty tìm tòi nghiên cứu.

Cho nên mới nói, ánh mắt quần chúng không hẳn đều sáng như gương, cũng có lúc nhầm lẫn.

Sau khi nghe lén, đến lúc phải đối mặt với Tàn Hồng Nhan Mộc Mộc có chút mất tự nhiên.

Cô vẫn còn nhớ rõ ràng lời của Tần Hồng Nhan nói với đứa cháu ngày đó –“Anh ấy một ngày không nhìn tôi, tôi chờ anh ấy một ngày; Một năm không nhìn tôi, tôi chờ anh ấy một năm.”

Có thể nói, chị Tần là một người si tình.

Mà hiện tại, tuy Mộc Mộc và Trầm Ngang vẫn chưa chính thức xác định quan hệ, nhưng mọi mờ ám đều bị Tần Hồng Nhan nhìn thấy hết, cô ấy nhất định rất khó chịu.

Mấy ngày qua cô và Tần Hồng Nhan đã khá thân thiết, có chút tình cảm, bây giờ bởi vì một người đàn ông chẳng lẽ lại trở thành hai người xa lạ?

Đang đau khổ suy nghĩ nên xử lý mối quan hệ phức tạp này như thế nào thì Tần Hồng Nhan bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Hôm nay cả công ty đều đồn rằng cô và Trầm Ngang đang sống chung, là thật à?”

Đầu ngón chân Mộc Mộc lập tức căng thẳng, vội vàng giải thích: “Tất cả đều là lời đồn vô căn cứ!”

Tần Hồng Nhan phản bác: “Nhưng không có lửa làm sao có khói.”

Mộc Mộc hết đường chối cãi: “Dù sao tôi và anh ta đều trong sạch.”

“Là tạm thời trong sạch, hay là vĩnh viễn trong sạch?”

Tần Hồng Nhan nhướng mắt, đôi mắt lai sắc sảo đầy ngụ ý nhìn chăm chăm Mộc Mộc khiến da đầu không khỏi Mộc Mộc run lên.

Mộc Mộc cân nhắc từng câu từng chữ: “Chuyện đó..... cô hy vọng là về nào?” Lại nói ngày thường cô và Tần Hồng Nhan nói chuyện đều thẳng thắn trực tiếp, hiện tại nói bóng nói gió kiểu này vẫn là lần đầu tiên.

Mà lần đầu này lại là vì Trầm Ngang, xem ra ông chú kia thực sự hấp dẫn vô hạn, phong thái ngàn dặm.

“Tôi hy vọng là về trước.” Tần Hồng Nhan không chút do dự chọn.

Không biết tại sao, nghe xong lời này tim Mộc Mộc bỗng chậm nửa nhịp: “Vì..... vì sao?”

“Lâm Mộc Mộc, Trầm Ngang không phải dành cho cô.” Tần Hồng Nhan thở dài: “Cô không phải là đối thủ của anh ta.”

Cô không phải là đối thủ của Trầm Ngang.

Đây là lần thứ hai Tần Hồng Nhan nói lời này.

Mộc Mộc cảm thấy hết sức kỳ lạ, lời này của Tần Hồng Nhan giống như một ngày nào đó Trầm Ngang sẽ đem cô ăn tươi nuốt sống, một nửa kho, một nửa hấp không bằng.

Mộc Mộc tin vào nhân cách của Tần Hồng Nhan, cô ấy không phải là loại người thủ đoạn thích tính kế, cho dù yêu Trầm Ngang đến chết cũng tuyệt đối sẽ không châm ngòi chia rẽ quan hệ giữa cô và Trầm Ngang.

Nghe giọng điệu kia có thể thấy được Trầm Ngang trong tâm trí của Tần Hồng Nhan hẳn là người rất đáng sợ, nhưng một khi đã đáng sợ như vậy thì tại sao cô ấy lại lưu luyến anh ta không rời?

Câu hỏi này liên tục lẩn vào quanh đầu Mộc Mộc cho tới khi đi gặp Trầm Ngang.

Đương nhiên, đây là hẹn hò trong miệng Trầm Ngang, còn trong mắt Mộc Mộc là tăng ca – cô lại bị Trầm Ngang mượn cớ từ Tần Hồng Nhan đến làm việc.

Cũng giống như lần trước, Trầm Ngang gọi đồ ăn ngon ép Mộc Mộc ăn no, sau đó để cô ngồi trên sofa tự sinh tự diệt, còn anh ta lại tập trung xử lý các văn kiện.

Mộc Mộc buồn chán chịu không nổi, đành hỏi: “Tại sao không có việc lại bắt tôi ngồi đợi ở đây, chẳng lẽ anh không biết đây là đang lãng phí tài nguyên xã hội à?”

“Chẳng lẽ để em về nhà chơi game là việc sử dụng hợp lý tài nguyên xã hội?” Trầm Ngang tuy rằng không ngẩng đầu nhưng khóe miệng lại mỉm cười: “Hơn nữa em ở đây, tuy rằng không làm gì, nhưng anh lại cao hứng, làm cho cấp trên cao hứng chẳng lẽ không phải là việc cấp dưới nên làm sao?”

Lời của Trần Ngang lại khiến Mộc Mộc đỏ mặt— từ lúc quen Trần Ngang, Mộc Mộc không cần mua phần hồng nữa.

“Có phải anh thường xuyên nói thế này với phụ nữ cho nên mới khiến họ hiểu lầm không?” Mộc Mộc hỏi.

“Em đang ghen?” Khóe miệng Trần Ngang cười càng thêm sâu.

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ băn khoăn vì sao Trợ lý Tần lại thích anh như vậy. Lại nói trên thế giới này không có chuyện vô duyên vô cớ yêu một người, có phải bình thường anh cũng đùa giỡn cô ấy như vậy, hại người ta hiểu lầm không?” Mộc Mộc bắt đầu phát huy trí tưởng tượng cường đại của mình.

Trêu chọc đùa giỡn người ta rồi không phụ trách, nếu thật sự là như vậy, Trần Ngang này phải tự kiểm điểm bản thân sâu sắc.

Trần Ngang không có trả lời ngay mà hỏi ngược lại: “Sao em lại biết cô ấy thích anh?”

Mộc Mộc đương nhiên không dám nói ngày đó cô trốn trong toilet nghe trộm được tiếng lòng của Trợ lý Tần, đành lảng tránh nói: “Toàn công ty đều biết.”

“Thế toàn công ty cũng nói chúng ta sống chung đây?” Trần Ngang nói.

Môi Mộc Mộc run run: “Anh cũng nghe nói?”

“Ngay cả tổng công ty bên Mĩ cũng nghe nói.”

Lúc này đến cả răng nanh Mộc Mộc cũng run lên.

Lời đồn thật đáng sợ.

“Tuy rằng anh rất muốn điều này xảy ra, nhưng trên thực tế nó không hề xảy ra, bởi vậy có thể chứng minh lời đồn trong công ty là không thể tin được.” Trần Ngang kết luận: “Tương tự như vậy, chuyện Trợ lý Tần thích anh cũng không thể tin.”

“Vậy, nếu cô ấy thật lòng thích anh, anh định làm sao bây giờ?” Mộc Mộc kiên trì hỏi.

Thậm chí chính cô cũng không biết tại sao cô lại nóng lòng muốn biết câu trả lời của anh ta nữa.

“Cô ấy thích anh, anh phải làm sao bây giờ?” Trần Ngang khép văn kiện lại, duỗi lưng, dáng vẻ mệt mỏi: “Trước khi trả lời vấn đề này, phiền em giải quyết vấn đề của anh trước— anh thích em, em định làm sao bây giờ?”

18. Chương 18

“Đó là tình cảm của anh, làm sao tôi biết nên làm thế nào bây giờ.” Mộc Mộc chẳng có năng khiếu gì, nhưng khả năng giả ngu thì thuộc hạng nhất.

“Tuy rằng anh thích em là chuyện của anh, nhưng để xảy ra chuyện tối qua thì em cũng phải chịu trách nhiệm chứ.” Trần Ngang bưng cà phê đi tới ngồi xuống bên cạnh Mộc Mộc.

“Chuyện tối qua làm sao?” Mộc Mộc không hiểu.

“Sáng nay vừa mở mắt đã thấy đôi ta nằm cạnh nhau, lấy tay lau miệng còn phát hiện trên môi anh có vết son của em. Trần Ngang anh tuy rằng nhân phẩm không dám nói bừa, nhưng hành vi sau khi uống rượu đã được công nhận rất tốt, uống say sẽ lăn ra ngủ, tuyệt đối sẽ không có hành vi không đứng đắn nào. Mà cả tối qua em hoàn toàn tỉnh táo.” Hơi nóng từ cốc cà phê Blue Mountain trong tay Trần Ngang bay lên lượn lờ làm giọng nói của anh ta cũng trầm ấm theo: “Như vậy xem ra, tối qua trong sạch của anh chẳng phải là lành ít dữ nhiều?”

Mộc Mộc nhìn Trần Ngang chằm chằm, trong mắt hiện to bốn chữ —“Không biết xấu hổ”.

Trước không nói, cho dù cô có làm gì anh ta thì bản thân anh ta cũng đã trải qua bao nhiêu năm chinh chiến, sớm đã không còn trong sạch thì thiệt cái gì; Hơn nữa, thanh niên mười bảy mười tám tuổi uống say bất tỉnh nhân sự cũng không thể đảm bảo được hành vi của mình, mà ông chú ba mươi sáu tuổi này cũng tự tin quá thể, thực nghĩ rằng mình hấp dẫn đến mức ai ai cũng muốn sao?

Mộc Mộc khinh bỉ: “Giám đốc Trầm, suy nghĩ của anh phong phú thật đấy. Tôi có lòng tốt dìu anh về nhà kết quả lại bị anh ôm lên giường, còn vết son kia chẳng qua tôi muốn làm nổi bật vẻ đẹp của đôi môi anh cho nên mới có ý tô lên thôi. Có trời chứng giám, giữa hai chúng ta hoàn toàn chưa xảy ra chuyện gì.”

“Vết son kia, mùi vị thật ngọt.” Trầm Ngang bỗng nhiên nói.

Mộc Mộc lúc này mới hiểu được vì sao người ta lại nói “cách ba tuổi như cách nhau cả thế hệ”. Câu này không sai một chút nào, nói chuyện riêng với chú Trầm cô hoàn toàn không theo kịp được tiết tấu, có lẽ đây là bệnh chung của những người khác tuổi.

“Chắc tại son môi kia có vị hoa quả.” Mộc Mộc chỉ có thể trả lời như vậy.

“Anh có thể thử lại một lần nữa không?” Trầm Ngang đặt cốc cà phê xuống.

Đáy cốc chạm vào mặt bàn thủy tinh, phát ra âm thanh trong trẻo.

“A?!”

Mộc Mộc còn không kịp suy nghĩ, Trầm Ngang đã như một con diều hâu bổ nhào vào cô, vồ lấy đôi môi cô chiếm lĩnh.

Tại thời điểm này, Mộc Mộc cuối cùng cũng hiểu được một chuyện – mỗi câu nói của chú Trầm đều có mục đích.

Đây là thứ hai hai người hôn môi, không xa lạ như lần đầu tiên nhưng lần này có chút ngựa quen đường cũ.

Mộc Mộc muốn đẩy ra nhưng dường như Trầm Ngang đã sớm đề phòng, trực tiếp ép cô lên sofa. Sau lưng mềm mại khiến Mộc Mộc không có điểm tựa, cô tựa như người không biết bơi rơi vào hồ nước, nhất thời hoảng loạn không biết làm gì.

Khi đầu lưỡi anh ta tiến vào, khoang miệng Mộc Mộc tràn đầy hương vị cà phê, hỗn hợp ngọt đắng nồng đậm, phức tạp mà phong phú. Nụ hôn như vậy, không có hấp tấp bỏ ngõ, chỉ có ngọt ngào lắng đọng.

Lưỡi của anh ta tùy ý làm bậy trong miệng cô, động tác chiếm đoạt mạnh mẽ lại thành thạo, không chút mảy may làm tổn thương tới cô.

Hương vị cà phê dần làm cho con người ta thanh tỉnh, nhưng giờ phút này lại khiến Mộc Mộc chết lặng, mọi cơ quan cảm giác đều bị tê liệt. Linh hồn cô dần dần bay lên không trung, ở trên không nhìn xuống mình và Trầm Ngang, nhìn hai người tứ chi dây dưa.

Cơ thể phụ nữ rất dễ dàng biểu đạt cảm xúc, Mộc Mộc có kháng cự nhưng cũng không quá quyết liệt, trải qua mấy ngày ở chung, cô đã không còn ghét Trầm Ngang như lúc trước.

Mà động tác của anh ta, hơi thở của anh ta, nhiệt độ của anh ta, đều là một loại cám dỗ.

Cám dỗ bản năng nguyên thủy nhất của cô – khát vọng.

Lúc này đây, nụ hôn của họ chính là nụ hôn giữa đàn ông và phụ nữ theo đúng nghĩa – mỗi bộ phận cơ thể đều hòa quyện vào nhau.

Tiến vào phụ nữ, bất kể là bộ phận gì trên cơ thể, cho dù chỉ là môi lưỡi, nhưng đối với đàn ông mà nói, chính là đại diện cho sự xâm lược và chinh phục, có thể thỏa mãn tối đa bản tính ham muốn của họ.

Trầm Ngang cố gắng duy trì hô hấp ổn định, nhưng vẫn không kiềm chế được mà thở dốc.

Còn Mộc Mộc cũng bị đánh cho tơi bời, hội bất thành binh.

Nụ hôn chấm dứt, Mộc Mộc thở hổn hển, đầu óc trống rỗng, tầm nhìn chỉ còn lại gương mặt Trầm Ngang.

Nhưng Trầm Ngang không cho cô thời gian nghỉ ngơi: “Trả lời anh, anh thích em như vậy, em tính làm sao bây giờ?”

“Em..... Em không biết.” Mộc Mộc lẩm bẩm.

“Em có biết.”

Trầm Ngang mở to mắt, Mộc Mộc tựa như một con thú nhỏ, trốn không được, mà càng giãy dụa thì càng bị vây chặt hơn.

“Mộc Mộc, em biết đấy, anh không còn trẻ nữa.” Trầm Ngang bỗng nhiên thở dài, tất cả một lúc này đều tập trung lên hai gò má: “Một người có thể gặp được người mình thích không phải là chuyện dễ dàng. Anh rất hiểu đạo lý này, cho nên thời khắc gặp em ta đã muốn ở bên em, sống những ngày tháng yên bình. Có thể là quá nhanh khiến em không tin, hoặc khiến em khó chịu, thậm chí là phản cảm. Nhưng anh lớn tuổi hơn em rất nhiều, về sau chắc chắn sẽ đi sớm hơn em từng bước, cho nên anh mới muốn nhanh chóng ở cùng em, trân trọng từng giây từng phút bên nhau. Mộc Mộc, đừng dùng tiêu chuẩn bạn trai thử thách anh tạm thời nữa, xin em hãy dùng tiêu chuẩn chọn chồng thử thách anh một đời, được không?”

“Sau đó, mày chính thức đồng ý trở thành bạn gái anh ta?”

Giữa trưa hôm nay, tại một cửa hàng pizza bên cạnh công ty, An Lương vừa ăn cá hồi tẩm măng vừa hỏi.

“Ừm.” Mộc Mộc vừa ngấu ngien pizza hải sản vừa trả lời.

“Tao không thể không nói, lời của ông chú này quả thật rất cảm động.” An Lương dùng nĩa cuốn cá thành hình tròn, giống một mèo con nghịch cuộn len: “Mày nên thuộc bài thơ này – ‘Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão, hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo.’ đi.”

*Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão. Hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo: trích bài thơ trong ngôi mộ cổ

*Dịch nghĩa bài thơ:

Chàng sinh, em chưa sinh; em sinh chàng đã già

Chàng hận em sinh muộn, em hận chàng sinh sớm.

Chàng sinh, em chưa sinh; em sinh chàng đã già

Hận không sinh cùng thời, ngày ngày vui bên nhau.

Chàng sinh, em chưa sinh; em sinh chàng đã già

Em xa chàng chân trời, chàng cách em góc bể.

Chàng sinh, em chưa sinh; em sinh chàng đã già

Mơ hóa bướm tìm hoa, đêm đêm đầu ngành cỏ (*)

“Có phải tao đồng ý quá nhanh không?” Mộc Mộc lau vụn pizza bên khóe miệng, vẻ mặt có chút hoang mang: “Không biết vì sao sau khi anh ấy nói xong, tao cảm động quá nên không cẩn thận đồng ý. Nhưng nhớ lại thì hình như anh ấy chưa làm chuyện đặc biệt nào khiến tao cảm động mà tao đã hi hí hồ hồ nghe theo anh ấy rồi.”

“Nếu đã đồng ý thì còn suy nghĩ lung tung làm gì.” An Lương khuyên nhủ: “Mày cũng không phải là loại phụ nữ thích chơi trò yêu đương, nếu đã xác định ở bên nhau thì lo chung sống cho tốt, tranh thủ sớm tu thành chính quả.”

Mộc Mộc ngẫm thấy cũng đúng, hơn nữa trước kia mình nghi ngờ người ta còn chưa tính, bây giờ đã là người yêu mà còn nghi ngờ, không khỏi hơi quá đáng.

“Nhưng mà yêu đương với ông chú, có cảm giác đặc biệt nào không?” An Lương tò mò hỏi.

“Trước kia không phải tao kể rồi mà, cũng không có gì mới cả. Nhưng mà ở cạnh Trầm Ngang, tao giống như không cần làm gì cũng không cần lo lắng. Anh ấy cái gì cũng biết, trong khi làm việc gặp vấn đề khó

khăn gì đều có thể tới hỏi anh ấy. Đặc biệt có thể anh ấy lớn tuổi hơn tao, cho nên tao thấy mặc kệ tao giận dỗi thế nào thì anh ấy cũng không tức giận, còn dễ dàng tao. Nói tóm lại, là một người thầy tốt, bạn hiền, bạn trai tốt miễn bàn.”

19. Chương 19

“Vây.....” An Lương cười khúc khích, hạ giọng hỏi: “Mày và người thầy tốt, bạn hiền, bạn trai tốt đó đã tiến tới bước nào rồi?”

Quả nhiên, Mộc Mộc lại biến thành quả cà chua chín.

“Sẽ không phải đã sống như vợ chồng chứ?” An Lương nghi ngờ.

Lại nói kiểu con gái ngây thơ như Mộc Mộc, tiến độ không nên nhanh như thế mới đúng.

“Đương nhiên không có!” Mộc Mộc vội xua tay: “Bọn tao chỉ mới ngang mức độ hôn môi mà thôi.”

Nhưng mà tần số hôn môi bây giờ hình như hơi cao.

Mỗi ngày đón Mộc Mộc đi làm, Trầm Ngang luôn tranh thủ đề cô lên ghế xe, hôn thật sâu thật dài.

Mỗi ngày ở công ty, Trầm Ngang luôn thừa dịp chốn không người kéo cô vào lòng, hôn cô ngấu ngiến.

Mà mỗi lần hôn xong, dáng vẻ Trầm Ngang luôn tỏ ra sáng khoái dễ chịu, còn Mộc Mộc lại biến thành tôm luộc, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Mới chỉ hôn môi mà mặt đã đỏ như vậy rồi?” An Lương không khỏi tán thưởng: “Xem ra ông chú này ở phương diện kia rất mạnh mẽ nha, Mộc Mộc, mày thật có phúc.”

Phúc này, đương nhiên là tính phúc.

*Tính phúc: ám chỉ hạnh phúc trong đời sống xxoo của vợ chồng

Mộc Mộc luôn là một cô bé khiêm tốn, mà chú Trầm cũng xem như là người trong nhà, Mộc Mộc phải giúp anh khiêm tốn chút: “Làm sao làm sao, anh ấy đã là ông chú rồi, về phương diện kia nhất định sẽ không lạc quan là bao đâu.”

“Nếu đúng như mày nói mà mày còn kiên quyết cùng anh ta qua lại, chẳng lẽ mày muốn làm Đức mẹ Maria?” An Lương hỏi.

“Tao không để ý đến chuyện đó.” Mộc Mộc ăn ngay nói thật.

“Đó là bởi vì mày vẫn chưa ném thử cái chuyện mà mang đến ày sự ngọt ngào cho nên mày mới nói như vậy, nếu ném thử khẳng định sẽ mê muội, muốn ngừng mà ngừng không được.” An Lương bình tĩnh vạch ra yếu tố quan trọng: “Hơn nữa, chuyện này nếu không hài hòa rất dễ ảnh hưởng tới tình cảm hai người, mày không thấy bao nhiêu đôi vợ chồng ly hôn đều tại chuyện này à.”

Mộc Mộc nhún mày, An Lương nói cũng có lý. Nhưng mà cô không thể chỉ vì để xác minh chú Trầm được hay không mà trực tiếp thao tác với anh một lần chứ?

Cuối cùng vẫn là An Lương là người nghĩ ra cách, nhân lúc chú Trầm hôn cô, cô làm bộ như vô tình sờ vào tiểu jj của chú Trầm. Nếu tiểu jj có phản ứng, như vậy chứng minh chú Trầm ở phương diện kia không hề có vấn đề.

Mộc Mộc vốn không muốn, nhưng mấy ngày liên tiếp An Lương không ngừng nhắn tin và gửi mail cho cô những vụ án phạm tội có thật, toàn là chồng già vợ trẻ, sau khi kết hôn người vợ chịu không được tịch mịch mà ngoại tình, bị người chồng sát hại.

Ban ngày Mộc Mộc sợ hãi, ban đêm gặp ác mộng liên tục, luôn mơ thấy mình bị Trầm Ngang bắt gắp đang thông dâm trên giường, âm trầm mỉm cười giờ cúi cúi lúi cô tách ra khỏi nhân tình.

Trước nghĩ sau tưởng tượng càng cảm thấy bất an. Vì thế tối nay, khi Trầm Ngang đưa cô về nhà, Mộc Mộc quyết định thực thi kế hoạch.

Nhưng lạ lùng thay, dừng xe tắt máy đã lâu mà Trầm Ngang vẫn chưa hôn cô. Mộc Mộc vốn nghĩ để anh trào dâng cảm xúc, nhưng đợi đến dài cổ mà Trầm Ngang chỉ có nhắc nhở một câu: “Xuống xe thôi.”

Sự kiên nhẫn của Mộc Mộc đã đạt đến cực hạn, nếu hôm nay không có đáp án e chừng cô sẽ bị ác mộng tra tấn đến chết. Nghĩ vậy, Mộc Mộc quyết tâm hỏi: “Anh..... Hôm nay có phải anh đã quên làm chuyện gì không?..”

“Chuyện gì?” Trầm Ngang hỏi.

“Chính là..... cái này.” Mộc Mộc từ từ nhắm hai mắt, chỉ chỉ môi mình.

Lúc làm động tác này, đáy lòng Mộc Mộc vô cùng lo lắng, thấy mình không đứng đắn xí nào.

Trầm Ngang giơ tay nâng cằm Mộc Mộc,捏o mắt tỉ mỉ đánh giá: “Không tồi, miệng nhỏ rất xinh đẹp.”

“Anh biết em ám chỉ điều gì!” Mộc Mộc nắm chặt tay.

Nếu không phải vì nghiệm chứng năng lực của anh thì có đánh chết cô cũng không nguyện ý làm loại chuyện này.

“Hôm nay vốn anh thấy đã muộn, để một người con gái như em về một mình không an toàn nên muốn đưa em về tận cửa rồi mới hôn em, nhưng mà không ngờ Mộc Mộc của anh lại nóng vội như vậy.” Giọng Trầm Ngang mang theo ý cười réo rắt vang lên.

Mộc Mộc xấu hổ giận dữ không chịu nổi, tháo dây an toàn, che mặt chạy xuống xe. Nhưng eo bị Trầm Ngang ôm lấy, kéo vào lại trong xe.

u phục của anh cọ xát hai má cô, hơi thở nam tính quyến rũ thật khiến cô muốn ỷ lại.

“Thật ra, anh so với em càng nóng vội hơn.” Anh cúi đầu nói, giọng nói trầm ấm từ tính vọng ra từ yết hầu.

Sau đó Trầm Ngang nâng cằm Mộc Mộc lên, hôn xuống.

Môi trên môi dưới mềm mại ấm áp, đầu lưỡi linh động quét sạch toàn bộ khoang miệng Mộc Mộc, mỗi lần dường như đều chạm đến linh hồn cô.

Mộc Mộc bị hôn đến mất phương hướng, tâm trí trống rỗng, chỉ còn ham muốn và dục vọng của Trầm Ngang.

May mà trong lúc mê man, di động phát ra tiếng “Tí tách”, báo hiệu có tin nhắn mới.

Người gửi tin chắc chắn là An Lương – trước khi lên xe cô đã nói với An Lương, bất kể đêm nay ra sao nhất định phải xác minh được năng lực của chú Trầm.

Nhắc tới An Lương, những vụ án mạng đẫm máu cùng những cơn ác mộng chân thật thì nhau kéo tới, chen lẫn vào đầu khiến Mộc Mộc nháy mắt thanh tỉnh.

Nhất định phải xác minh.

Đây là ý nghĩ duy nhất của Mộc Mộc vào giờ phút này.

Hạ quyết tâm, tay Mộc Mộc liền di chuyển tới tiểu jj của chú Trầm.

Nhưng ngay lúc tiểu jj của chú Trầm trong sạch khó giữ, chú Trầm bỗng kịp thời chìa tay, ngăn cô lại.

Thời khắc bị bắt ấy, cả người Mộc Mộc nóng rực giống như bị hỏa thiêu.

Rất dọa người!

Mộc Mộc chỉ có thể biến thành đà điểu từ từ nhắm hai mắt, cảm thấy môi Trầm Ngang rời môi mình, cảm thấy bàn tay to nóng rực cầm tay mình, cảm thấy giọng nói mờ ám đến chết người: “Em muốn nghiệm chứng? Sợ anh không được?”

Mộc Mộc rơi lệ đầy mặt.

Ông chú Trầm này làm sao có thể là lão yêu ngàn năm chứ, rõ ràng là Như Lai phật tổ, nhất cử nhất động của cô đều không thể thoát khỏi pháp nhãn của anh kia mà.

Mà động tác sau đó của Trầm Ngang lại khiến dà điểu Mộc Mộc lập tức xấu hổ đến chết – anh cầm tay cô đặt trên tiểu jj, nhẹ nhàng cọ sát.

“Đã hợp với tâm ý em chưa?” Hơi thở nóng rực của Trầm Ngang thổi vào tai cô, hòa tan mọi tế bào thần kinh trong cơ thể.

Sau đó, dà điểu Mộc Mộc then chết cũng được về nhà.

Mười hai giờ đêm, di động của An Lương nhận được hồi báo của Mộc Mộc –“Rất hợp ý trẫm.”

20. Chương 20

Rất hợp ý Mộc Mộc không chỉ là tiểu jj của chú Trầm mà còn có con người của chú Trầm.

Chín chắn trững chắc, biết người biết ta, hài hước lịch sự, tài giỏi cuốn hút, nói tóm lại, Mộc Mộc càng nhìn càng thích.

Đáng tiếc hết nghỉ hè Mộc Mộc phải quay về trường. Điều này cũng có nghĩa là cô không thể giống như hai tháng qua, ngày ngày được gặp Trầm Ngang.

Cũng may chương trình học còn lại không nhiều lắm, đa số đều đã sắp xếp trong những học kỳ trước, nói cách khác sang học kỳ sau Mộc Mộc có thể trở về công ty chính thức thực tập.

Trầm Ngang đã lên kế hoạch ổn thỏa cho cô sau khi tốt nghiệp: “Anh hi vọng em vẫn tiếp tục làm việc dưới trướng của Tần Hồng Nhan, học tập thái độ và phương pháp làm việc của cô ấy. Sau khi quen với công ty, em muốn chuyển sang phòng nào lúc đó anh sẽ giúp em tham khảo và thu xếp cho em.”

Nghe nói công ty HG lần này chuẩn bị tuyển ba sinh viên mới tốt nghiệp, mấy bạn sinh viên trường cô cho dù nhận học bổng hàng năm cũng chưa chắc có thể được tuyển vào, mà cô lại được thu xếp nội bộ như vậy.

Quan hệ bá mớ vớ quan lớn kiểu này Mộc Mộc cũng không phải không biết xấu hổ.

Tuy có người nâng đỡ nhưng cô không thể bơi nhẹ Trầm Ngang được, vì thế Mộc Mộc không hề lười biếng, ngược lại càng thêm cố gắng, chịu khó học tập, điên cuồng làm việc khiến Lưu Vi Vi và An Lương nhìn thấy giật mình không thôi, hết to sức mạnh tình yêu thật là vĩ đại.

“Mộc Mộc, không cần chăm chỉ học tập, lập gia đình mới quan trọng hơn. Nếu con chuột béo Trầm Ngang này bị mèo mù mảy vớ được còn không mau mau nuốt vào bụng, đừng để cho anh ta có cơ hội nghỉ ngơi. Đương nhiên, để báo đáp tao vì mảy suy nghĩ, mảy lập gia đình rồi phải giúp tao để ý vài con rùa vàng bên cạnh Trầm Ngang nha.”

Mộc Mộc vội xua tay: “Chúng tao vừa mới qua lại mà, nói về hôn nhân còn sớm quá.”

“Đúng vậy, hai người họ chỉ mới tiến hành đến giai đoạn hôn môi mà thôi.” An Lương đứng bên cạnh vừa lau đàn violon vừa tiết lộ.

“Đã gần hai tháng rồi mà mới tới giai đoạn hôn môi thôi á?” Lưu Vi Vi sờ cằm, hít một hơi sâu: “Chẳng lẽ ông chú này không ** được?”

Mộc Mộc đang uống nước liền bị sặc lên mũi.

“Yên tâm, đã nghiệm chứng rồi, hoàn toàn không có vấn đề.” An Lương lại tiết lộ.

“Ông chú này, thế mà lại rất quân tử nha.” Lưu Vi Vi gật đầu tán thưởng.

Mộc Mộc đang vui mừng, ai ngờ Lưu Vi Vi tiếp tục nói khiến cô sặc thêm lần nữa: “Hay là rau xanh Mộc Mộc nó quá mức nhạt nên mới không thể khơi dậy nỗi cảm giác thèm ăn nhỉ.”

Mộc Mộc thấy, hai đứa bạn cùng phòng của cô chắc chắn là tốt nghiệp hệ phun **.

“Mộc Mộc, ông chú kia có ày tiền không?” Lưu Vi Vi hỏi.

Mộc Mộc lắc đầu.

“Phù, không có ai là hoàn hảo cả, may mà anh ta còn có khuyết điểm keo kiệt, nếu không tao sợ bản thân quá ghen tị mà tiêu diệt mày mất.” Lưu Vi Vi vỗ vỗ bả vai Mộc Mộc mới sống sót sau tai nạn rồi leo lên giường xem phim.

Trầm Ngang quả thật không cho cô tiền, nhưng anh lại đưa cho cô một thẻ tín dụng mà trong đó có chứa 1 vạn nguyên.

Cô có thể tùy ý mua túi Gucci hay thời trang Chanel như Tần Hồng Nhan đều được, nhưng đối với hạng sinh viên nghèo một tháng phí sinh hoạt mới trăm ngàn như Mộc Mộc mà nói, tấm thẻ này đã khiến cô có cảm giác của người giàu.

Nhưng Mộc Mộc chưa từng sử dụng, dù sao Trầm Ngang chỉ mới là bạn trai chứ chưa phải chồng cô, cô cảm thấy không nên dùng.

Vì thế Mộc Mộc cất thẻ đi, vẫn như trước lui tới các cửa hàng ven đường mua áo thun và quần bò.

Không lâu sau Trầm Ngang nhận ra bèn hỏi: “Thẻ kia sao em không dùng, không muốn mua gì à?”

Mộc Mộc chỉ có thể nói: “Phí sinh hoạt của em đủ dùng rồi.”

Trầm Ngang nghe xong cũng không nói gì, nhưng sau đó bắt đầu đưa cho cô mấy phiếu giảm giá, nói là khách hàng tặng, bình thường anh không đi mua sắm, giữ cũng vô dụng.

Mộc Mộc nhìn hạn giảm giá, phát hiện quả thật sắp đến ngày hết hạn liền vội cầm túi chạy đi mua quần áo.

Nhưng mà mấy phiếu trong tay còn chưa dùng hết thì ngay sau đó Trầm Ngang lại đưa thêm cả một đồng, và tất cả đều sắp hết hạn.

Mộc Mộc có ngốc cũng nhìn ra được, Trầm Ngang làm như vậy chẳng qua là vì muốn cô có thể yên tâm thoải mái dùng tiền của anh.

Sau đó Trầm Ngang lại tiếp tục đưa cô đủ loại phiếu giảm giá: cửa hàng bánh ngọt, cửa hàng pizza, quán ăn nhanh, quán thịt bò, quán sushi, cửa hàng tự chọn.....

Nói tóm lại, Mộc Mộc nghĩ không có gì là Trầm Ngang không thể cho cô.

Trong đó cũng bao gồm một đồng phiếu giảm giá sách.

Cầm tấm thẻ kia, Mộc Mộc nghĩ, thì ra cũng có lúc cô được hưởng ké hơi thở của người giàu.

Trầm Ngang càng nhìn càng tốt đẹp, nhưng trên thế giới không có ai là hoàn mỹ không tỳ vết, mà tỳ vết của Trầm Ngang chính là đứa cháu của anh.

Trầm Thịnh Niên năm nay cũng là sinh viên năm bốn, học tại trường Khoa Học cách trường Mộc Mộc hai mươi phút đi xe. Sau khi Mộc Mộc đi học lại không lâu thì Trầm Thịnh Niên bỗng dưng chạy đến trường tìm cô.

Tìm còn chưa tính, cậu ta lại khoa trương lái Mercedes-Benz G55 đến khiến không ít người để ý.

“Một sinh viên mà lái chiếc xe 2 vạn, anh có thể bớt khoe mẽ một chút được không?”

Ở căn tin, Mộc Mộc vừa ăn khoai tây vừa nói.

“Cô đường đường là bạn gái tổng Giám đốc công ty HG vậy mà lại ở trong này ăn khoai tây chiên, có thể bớt chút thâm được không?” Một khi Trầm Thịnh Niên đã mở miệng là không khoan nhượng.

“Chú anh sau khi tan tầm sẽ đón tôi đi ăn.” Mộc Mộc nhún vai: “Hơn nữa sinh viên ăn thế này vốn là chuyện bình thường, đại gia như anh không hiểu được đâu.”

“Cha mẹ tôi là giảng viên đại học, sống bằng tiền lương cho nên tôi cũng chẳng phải thuộc dạng đại gia gì đó.” Trầm Thịnh Niên giải thích.

“Vậy xe này ai mua?” Mộc Mộc tò mò.

“Tự tôi mua.” Trầm Thịnh Niên tự tin cười đáp.

Mộc Mộc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người trước mặt, lập tức tỉnh ngộ: “Chuyện anh bán thân đổi xe đừng để cho chú anh biết, nếu không chú ấy chắc chắn sẽ đánh chết anh.”

Nghe nói bây giờ đại gia không còn bao dưỡng người đẹp nữa mà chuyển sang bao dưỡng giai đẹp. Mà Trầm Thịnh Niên này ngũ quan tinh xảo như nữ giới, tuyệt đối có thể khiến cho các đại gia vùng tiền như rác.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao Tần Hồng Nhan lại không đồng ý ở cùng với cậu ta.

Nghe vậy, ánh mắt xinh đẹp Trầm Thịnh Niên tựa như muốn giết người: “Xe kia là do tôi đầu tư cổ phiếu kiếm được!”

“Thì ra không phải là anh bán thân đổi xe” Mộc Mộc lại tỉnh ngộ: “Mà là anh bán thân để đổi lấy tin tức mật.”

Giờ khắc này, Trầm Thịnh Niên đặc biệt muốn giết chết cái người đang ăn khoai tây chiên trước mặt.

Mộc Mộc không biết bản thân vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, bỗng hỏi: “Hôm nay anh không vội đến chỗ Trợ lý Tần ư, sao lại có thời gian rảnh rỗi tới tìm tôi thế?”

Trầm Thịnh Niên chớp chớp hàng lông mi cong dài, mỉm cười: “Bởi vì tôi phát hiện tôi và cô ấy không hợp, bên cạnh đó bỗng nhận ra rằng, tôi với cô mới thật sự là hợp.”

21. Chương 21

Mộc Mộc nhìn chăm chăm vào đĩa khoai tây trước mặt, sau một lúc mới nói: “Đây là loạn luân đấy.”

Giọng điệu khá nghiêm túc.

Trầm Thịnh Niên không hiểu: “Cô cũng không phải là dì tôi, loạn luân cái gì?”

“Ý tôi nói là, chuyện anh thăm mền chú mình là loạn luân ấy. Không tốt, rất không tốt.” Mộc Mộc lắc đầu thở dài.

Giờ khắc này, Trầm Thịnh Niên đặc biệt muốn cầm đĩa khoai tây trước mặt san bằng khuôn mặt ai đó.

Mộc Mộc giải thích: “Trợ lý Tần thích chú anh, anh theo đuổi cô ấy. Bây giờ tôi thích chú anh, anh lại chạy đến dụ dỗ tôi. Điều này chứng minh anh không muốn chú mình thành gia lập thất, thế nên ngoài việc anh thăm mền chú mình đến phát cuồng ra thì tôi không thể nghĩ thêm lý do thứ hai nào khác.”

Người cháu vốn là một biến thái xinh đẹp, cho nên việc cậu ta thăm mền chú mình Mộc Mộc cũng chẳng mấy ngạc nhiên.

“Tại sao cô không chịu tin nhỉ?” Trầm Thịnh Niên nhìn thẳng vào mắt Mộc Mộc: “Mộc Mộc, tôi thật sự thích em.”

Mộc Mộc không thèm để ý đến hi vọng mong mong trong mắt Trầm Thịnh Niên: “Cho dù đầu óc anh có hỏng thích tôi thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi hết, bạn trai tôi là Trầm Ngang.”

“Có lẽ bây giờ em thích chú ấy, nhưng sau này thì sao?” Trầm Thịnh Niên khuyên nhủ: “Em đã từng nghĩ tới chưa, vào lúc em hai mươi lăm tuổi tràn trề sức sống thì chú ấy đã bốn mươi tuổi, sắp già rồi.”

“Thế Trợ lý Tần còn lớn hơn anh hơn mười tuổi đấy, chẳng phải anh cũng yêu cô ấy đến chết còn gì? Còn nói nơi này từ khi bắt đầu đã là của cô ấy, cả đời này cô ấy đừng mong đến được với người đàn ông khác còn gì?” Không để ý, Mộc Mộc vô tình buột miệng nói ra những lời nghe lén hôm ấy.

“Cô nghe thấy những lời này?” Ánh mắt Trầm Thịnh Niên lập tức trầm xuống.

Mộc Mộc vội bỏ chạy ngay: “Nói tóm lại, nếu hai người đã quyết định bắt đầu thì tuổi tác không phải là vấn đề quan trọng. Hôm nay xem như tôi chưa nghe thấy anh nói gì, giờ tôi phải đi học, tạm biệt.”

Mộc Mộc cứ nghĩ Trầm Thịnh Niên thổ lộ với mình chẳng qua là tình trạng bất thường của biến thái, không cần để ý. Ai dè ngày hôm sau, và những ngày liên tiếp, Trầm Thịnh Niên luôn đến trường tìm cô.

Đợi ở ký túc xá, chặn ở thư viện, đón ở căn tin.

Đưa hoa, đưa quà, đưa vé xem ca nhạc.

Mỗi một chiêu đều siêu lãng mạn, bạn học Lưu Vi Vi nhìn mà ghen tị đến mức muốn tiêu diệt Mộc Mộc sau đó chuyển sang ỉn: “Lâm Mộc Mộc, mày đã có ông chú rồi còn thông đồng với đứa cháu, quả thực là chiếm hằm cầu mà không đi **, đáng ghét hơn lại còn chiếm được hằm cầu khảm vàng xung quanh a.”

Mộc Mộc cảm thấy mình so với đậu nga tỷ tỷ còn oan hơn, cô cũng không biết hằm cầu khảm vàng Trầm Thịnh Niên kia nổi điên gì, trước đó không phải theo đuổi Tần Hồng Nhan đến mức gà bay chó sủa cơ mà, sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với cô thế không biết.

Có điều, người khác thường thì hành vi dĩ nhiên cũng khác thường.

Để hiểu rõ yêu tinh này rốt cuộc muốn làm gì, hôm nay Mộc Mộc mua một lô kẹo ngọt đến thăm Tần Hồng Nhan.

Lại nói, mấy băng sơn mỹ nhân không phải bình thường đều thích ăn những thức ăn nhẹ như rau, dưa, salad lành tinh gì đó, nhưng Tần Hồng Nhan lại thích ăn đồ ngọt, đặc biệt là loại ngọt đến phát ngấy hoặc tương tự như vậy. Mộc Mộc thường thấy mỗi lúc nghỉ ngơi Tần Hồng Nhan đều cầm bánh rán ăn, một bên uống trà sữa chocolate nhưng đáng người vẫn luôn thon thả, chưa từng mập ra.

Có một cơ thể như vậy thật đáng ghen tị, cũng khó trách ở công ty cô ấy luôn lẻ loi một mình.

Ôm bánh rán tẩm vùng thơm phức, Mộc Mộc bước vào văn phòng của Tần Hồng Nhan, đúng lúc trông thấy cô ấy đứng ngây người trước cửa sổ sát đất, chăm chú nhìn về phía trước.

Lướt qua những tòa nhà cao thấp có thể thấy một con sông bao quanh thành phố. Cuộc sống hàng ngày cũng như dòng nước chảy, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quay trở lại.

Vào giây phút đó, một Tần Hồng Nhan luôn luôn mạnh mẽ lạnh lùng ấy thế mà trong ánh mắt lại có sự cô đơn hiu quạnh.

Cũng may mùi thơm ngọt ngào của bánh rán đã cứu rỗi cô ấy, sau khi ăn xong, Tần Hồng Nhan liền hỏi Mộc Mộc: “Cô tới đây làm gì?”

Mộc Mộc rơi lệ đầy mặt, bà chị à, tốt xấu gì thì chị cũng vừa mới ăn sạch lễ đến thăm của tôi đó, có thể nhiệt tình một chút không hả?

Cũng may đã quen với một Tần Hồng Nhan lạnh lùng bình tĩnh, Mộc Mộc khôi phục tinh thần, sau đó cân nhắc từng từ hỏi: “Gần đây Trầm Thịnh Niên có thường xuyên tới tìm cô không?”

Tần Hồng Nhan chuyên tâm nhìn vào màn hình máy tính, không ngẩng đầu hỏi: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ nhân tiện hỏi thôi.” Mộc Mộc ấp úng một lát, lát sau rốt cuộc cũng kể: “Chuyện là, thật ra gần đây cậu ta bỗng nhiên thường xuyên tới tìm tôi, tôi cảm thấy kỳ lạ quá.”

“Ý của cô là, cậu ta theo đuổi cô?” Tần Hồng Nhan vẫn như cũ chăm chú nhìn vào màn hình máy tính nhưng ngón tay không tiếp tục gõ lên bàn phím nữa.

“Theo như cậu ta nói là thế, nhưng tôi cảm thấy chuyện này không đáng tin chút nào.” Mộc Mộc gãi đầu.

“Đầu óc cậu ta có vấn đề, cô đừng để ý tới cậu ta là được rồi.” Ngón tay Tần Hồng Nhan lại bắt đầu bay nhảy trên bàn phím máy tính.

“Vây cuối cùng cô có quan tâm cậu ta hay không?” Mộc Mộc nghiêng người hỏi.

Tần Hồng Nhan nheo mắt: “Cô tưởng rằng cho tôi vài cái bánh rán là có thể moi chuyện à?”

Đã ở chung lâu ngày như vậy, Mộc Mộc đương nhiên hiểu rõ Tần Hồng Nhan không hề giống bề ngoài cao đáng sợ nên tiếp tục gắng hỏi: “Rốt cuộc có hay không?”

Tần Hồng Nhan mất kiên nhẫn đáp: “Không có.”

Mộc Mộc không tin: “Một chút cũng không có sao? Phải có một chút chứ.”

Thường thì liệt nữ rất sợ triền lang, đứa cháu cho dù có biến thái thì cũng là một biến thái xinh đẹp, hơn nữa theo đuổi lâu như vậy, Tần Hồng Nhan chắc chắn phải có tình cảm đối với cậu ta chứ.

*Liệt nữ: chỉ người con gái thà chết cũng phải bảo vệ trinh tiết

*triền lang: chỉ người bám đuôi dai như đũa

“Tôi nói lại một lần cuối” Tần Hồng Nhan trả lời dứt khoát: “Từ, trước, đến, nay, một, chút, cũng, không, có.”

Mộc Mộc vẫn không tin: “Vây nếu tôi bỏ Trầm Ngang chấp nhận cậu ấy, cô cũng ok à?”

Tần Hồng Nhan cười lạnh: “Tôi cầu còn không được.”

Tần Hồng Nhan vốn là băng sơn mỹ nhân, tiếng cười lạnh của cô ấy tuyệt đối có thể khiến người khác nổi da gà. Nhưng lúc này bỗng dưng biến sắc ảm đạm.

Mộc Mộc quay đầu, phát hiện đứa cháu không biết đã đứng ở cửa từ khi nào.

“Mộc Mộc, cô nghe rõ rồi chứ.” Đứa cháu cười tươi như gió xuân phơi phới, nhưng ánh mắt kia lại rét lạnh đến cực điểm: “Chị Tần đối với tôi một, chút, tình, cảm, cũng, không, có.”

“Cậu tới đây làm gì?” Tần Hồng Nhan tức giận hỏi.

“Yên tâm, chị Tần, tôi không phải tới tìm chị.” Trầm Thịnh Niên vừa nói vừa bước đến bên cạnh Mộc Mộc, vươn tay khoác vai cô, tư thế vô cùng thân thiết: “Tôi tới để đón Mộc Mộc, muốn cho cô ấy một sự ngạc nhiên bất ngờ.”

“Trầm Thịnh Niên, đừng gây chuyện nữa!” Tần Hồng Nhan nhú mày.

“Ai nói tôi gây chuyện? Tôi yêu Lâm Mộc Mộc.” Hàng mi cong dài của Trầm Thịnh Niên từ từ nâng lên: “Hai người đều không tin? Như vậy, tôi chỉ có thể dùng hành động để chứng minh thôi.”

Mộc Mộc biết rõ chú cháu nhà này đều là cầm thú, khác nhau duy nhất chính là một đại cầm thú ra vẻ đạo mạo và một tiểu cầm thú giả hoạt quỷ quái.

Cho nên lời của tiểu cầm thú vừa thốt ra Mộc Mộc liền theo bản năng bỏ chạy.

Nhưng vẫn chậm một bước – Trầm Thịnh Niên đã dùng một tay giữ chặt gáy cô, mạnh mẽ áp tới, chuẩn xác hôn lên môi cô.

22. Chương 22

Mẹ kiếp, loạn luân, so với [Giông Tố] mụ nội nó đều là loạn luân.

Bị một người luôn gọi mình là “đi nhỏ” cưỡng hôn, đầu Mộc Mộc sắp nổ tung thành bốn mảnh rồi.

Trầm Thịnh Niên này nghĩ cô là nhân dân tệ à, ai ai cũng có thể hôn một cái sao.

Mộc Mộc buồn bực, dùng sức đẩy Trầm Thịnh Niên ra, vừa định giơ tay tát cậu ta một cái bỗng khước mắt thấy Apple đang cầm tài liệu đứng ngay người trước cửa, bịt miệng mở to mắt nhìn vào.

Apple chính là người hôm đó bắt gặp Mộc Mộc và Trầm Ngang trong quán sushi, sau đó chuyện hai người hẹn hò không tới một giờ đã được truyền đi khắp nơi.

Lúc này đây công lực của nữ vương tin đồn đã tăng lên rõ rệt, không đến nửa giờ sau, tin tức cháu trai Giám đốc Trầm ở trước mặt Trợ lý Tần hôn di nhỏ tương lai của mình đã truyền đi khắp công ty.

Mộc Mộc chạy trời chết, nhanh như chớp chạy về phòng ngủ trốn tránh, lo sợ bất an.

Phải giải thích với Trầm Ngang thế nào đây? Mộc Mộc cảm thấy khó xử.

Mặc dù cô vô tội nhưng Trầm Thịnh Niên cho dù thế nào cũng là cháu ruột của Trầm Ngang, quan hệ ruột thịt huyết thống, không thể mắng thẳng mặt cậu ta được.

Cho dù là ai dụ dỗ ai, Trầm Ngang đều không thể chịu nổi.

Hơn nữa bọn họ ở công ty diễn trò như vậy, chắc chắn sẽ khiến mặt mũi Trầm Ngang mất hết.

Nói tóm lại, Trầm Ngang chắc chắn sẽ rất tức giận.

Mộc Mộc trốn trong ổ chăn, cuộn mình như chân giò hun khói, lẩn qua lẩn lại, hơn nữa không ngừng thở dài ai oán, cuối cùng bị Lưu Vi Vi kiểm chế không được tặng một quyển sách vào đầu.

Đang xoa cái trán bỗng Trầm Ngang nhấn tin đến, nói anh đang chờ cô ở dưới cổng trường.

Bắt đầu hỏi tội rồi đây.

Trên đường đi ra, Mộc Mộc vắt hết óc suy nghĩ nên giải thích thế nào.

“Bọn em đều trong sạch.” – rất giấu đầu hở đuôi, giống như đã có chuyện gì thật rồi ấy.

“Em bị cưỡng ép.” – quá gượng, giống như bị gì gì ấy.

“Em cũng không biết cậu ta sao lại làm vậy với em nữa.” – rất giả tạo.

Nghĩ tới nghĩ lui mà chẳng nghĩ ra được cách giải thích nào, Mộc Mộc chỉ có thể tùy thời ứng phó.

Cẩn thận ngồi lên ghế phó lái, lén nhìn nét mặt Trầm Ngang, Mộc Mộc phát hiện tâm trạng của anh rất tốt: vẻ mặt thoải mái tự nhiên, lái xe vững vàng chắc chắn.

Tựa như người bình thường không có chuyện gì vậy.

Chẳng lẽ tin tức từ Apple không lọt vào tai anh?

Mộc Mộc cảm thấy, khả năng này so với việc Ngô Ngạn Tổ bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống đều xa vời như nhau hết.

Lương tâm người khác bị chó cắn, còn với Mộc Mộc, lòng hiếu kỳ lại bị mèo cào, thật sự nhịn không được, mở miệng dò hỏi: “Chiều nay ở công ty em có đến tìm Trợ lý Tần, anh có nghe nói không?”

“Em muốn ám chỉ tới chuyện em và Thịnh Niên hả?”

Lời Trầm Ngang lập tức khiến tim Mộc Mộc căng thẳng.

“Anh có nghe nói?”

“Ừ.” Trầm Ngang gật đầu.

“Vậy anh không tức giận sao?” Mộc Mộc ngạc nhiên.

“Tính cách thẳng bé đó tương đối lập dị, thường có hành động quái gở, em không tức giận là được rồi.” Trầm Ngang bình thản nói những lời này tựa như nói hôm nay thời tiết thật đẹp vậy.

Nghe thế Mộc Mộc ngẩng đầu, cẩn thận quan sát Trầm Ngang – nét mặt vẫn thoải mái tự nhiên, động tác lái xe vẫn vững vàng chắc chắn.

“Anh thật sự không tức giận?” Không biết vì sao, cổ họng Mộc Mộc bỗng dưng khô khốc như bị dây thừng vện lại, dưới ánh nắng chói chang lại càng thêm thắt chặt khó chịu.

Xe dừng trước cột đèn xanh đèn đỏ, trong lúc chờ đợi, Trầm Ngang vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, dịu dàng nói: “Giận em, hay là thằng bé? Anh biết rõ Thịnh Niên, nó là đứa trẻ ngang bướng, thế nên em hoàn toàn vô tội.”

Trên vỉa hè, người đi đường đông như chảy hội, nườm nượp đi qua.

Mộc Mộc cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Em chợt nhớ mai em có bài tập quan trọng phải làm, nếu không sẽ ảnh hưởng tới kết quả tốt nghiệp, em phải về.”

“Ăn xong cơm tối anh sẽ đưa em về.” Trầm Ngang nói.

Mộc Mộc cúi đầu càng thấp nhưng giọng nói rất kiên quyết: “Em muốn về bây giờ.”

Trầm Ngang yên lặng thu tay, mím môi, lái xe quay lại.

Liên tục vài ngày Mộc Mộc đều không liên lạc với Trầm Ngang, mà cô cũng chẳng có tâm trạng làm những việc khác.

Mỗi ngày ở trong phòng xem phim, ăn mì tôm.

An Lương nhìn thấu thẳng thắn hỏi: “Thất tình hay là cãi nhau?”

“Về sau.” Mộc Mộc thở dài, thiếu chút nữa lá phổi nhỏ cũng bị thổi ra ngoài: “Có điều nếu còn tiếp tục e chừng cách về trước cũng không xa nữa đâu.”

Sau đó Mộc Mộc thuật lại từ đầu đến cuối câu chuyện ngày ấy cho An Lương nghe.

“Không phải mày hi vọng chú ấy ghen chứ?” Chỉ bằng một câu, An Lương đã chỉ ra mấu chốt.

Mộc Mộc cam chịu.

Trầm Ngang không hề tức giận chứng minh anh rất thấu tình đạt lý, đáng lẽ cô nên vui mừng mới đúng. Nhưng về phương diện khác, Trầm Ngang bình tĩnh thản nhiên như thế lại khiến cô cảm thấy bất an.

Đàn ông đều có tính chiếm hữu, bạn gái mình bị người khác hôn cho dù không tức đến sùi bọt mép thì cũng nên rầu rĩ không vui chứ.

Nhưng Trầm Ngang lại bình tĩnh như người không có chuyện gì, sống ôn hòa như chúa Jesus hòa bình vậy.

Mộc Mộc thấy Trầm Ngang bắt đầu có biểu hiện thói hư tật xấu của đàn ông – sau khi chiếm được lại không biết trân trọng đối phương.

“Trầm Ngang đường đường là một tổng Giám đốc của một công ty lớn, kinh nghiệm tình trường đã đạt đến trình độ lão làng rồi, trường hợp nào mà chưa thấy qua, chẳng lẽ mày lại hi vọng chú ấy như mấy thằng lông bông suốt ngày nói yêu đương với mày hả?” An Lương khuyên nhủ: “Nếu mày thích một người chu đáo săn sóc, thì cũng phải chịu được người đó luôn bình tĩnh và biết kiềm chế.”

Về mặt lý trí Mộc Mộc dĩ nhiên hiểu được, nhưng về mặt tình cảm thì cô vẫn bị tổn thương.

Liên tục vài ngày cho đến một hôm Trầm Thịnh Niên bỗng đến tìm cô.

Lần này hơi lạ, cậu ta không còn lái xe Mercedes G55 đến như lần đầu tiên nữa.

Mộc Mộc hận cậu ta, do đó châm chọc nói: “Đi bộ không đi xe nữa à? Trầm đại công tử hôm nay ăn no rồi việc nên muốn cải trang xuất hành sao?”

“Xe bán rồi.” Giọng Trầm Thịnh Niên lộ rõ vẻ đau khổ.

“Bán rồi? Anh bị phá sản à?”

Kỳ thật Mộc Mộc chỉ thuận miệng nói bừa, không ngờ nghe xong về mặt của Trầm Thịnh Niên lại có tia đau khổ chua xót.

“Anh thực sự bị phá sản?” Mộc Mộc mở to mắt.

Thật là..... khiến người ta muốn nghe ngóng nha.

Trầm Thịnh Niên tiến đến cạnh Mộc Mộc, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, làm ra vẻ ngây thơ vô tội nói: “Dì nhỏ, thật ra cháu chỉ đùa chút hôn dì thôi mà, dì đại nhân đại lượng thối thối bên gối nói chú cháu tha thứ cho cháu lần này nha.”

Mộc Mộc không hiểu: “Chuyện hai người, sao lại xả lên đầu tôi?”

“Không phải vì một lần hôn dì đó sao, chú cháu tức giận nên mới khiến cháu phá sản á.” Trầm Thịnh Niên không ngừng kêu khổ.

“Nhưng chú ấy thoát nhìn rất bình tĩnh mà, căn bản là không hề giận anh.” Mộc Mộc nói.

“Dì không hiểu chú ấy rồi, chú ấy là một con ác quỷ ngầm, càng tỏ ra bình tĩnh thì lại càng đáng sợ.”

Giọng Trầm Thịnh Niên âm u rét lạnh, Mộc Mộc nghe xong bất giác toàn thân cũng nổi đầy da gà.

23. Chương 23

“Dì nhỏ, cháu đã nhận ra rồi, chú cháu là thực sự yêu dì, so với vàng bạc đá quý còn thật hơn. Từ nhỏ tới lớn cháu luôn phá chú ấy nhưng đây là lần đầu tiên chú ấy xuống tay với cháu tàn nhẫn như vậy.” Trầm Thịnh Niên không ngừng cầu xin tha thứ: “Dì nhỏ cháu sai rồi, thực sự sai rồi. Cháu biết dì là một nữ thần vô cùng trong sáng và lương thiện, please giúp cháu một lần này đi nha, nha.”

“Vậy anh phải nói rõ cho tôi biết trước đã, tại sao lại tự dưng vô cớ chạy tới chỗ tôi bày tỏ, lại còn ở trong văn phòng Trợ lý Tần giờ trò với tôi?” Mộc Mộc suy nghĩ mãi nhưng vẫn không thể hiểu nổi.

“Bởi vì dì đẹp, dì lương thiện, dì.....”

“Tôi đếm đến ba, nếu anh không nói thật thì tôi mặc kệ anh.”

Trầm Thịnh Niên im lặng, sau khi trầm mặc rất lâu cậu ta mới kể cho Mộc Mộc nghe chuyện xưa của cậu ta và Tần Hồng Nhan.

Mất nửa giờ sau, bị muỗi chích muỗi đốt, Mộc Mộc cuối cùng đã nghe xong câu chuyện tình đầy biến động thăng trầm của hai người, không khỏi thở dài thương xót.

Người đàn ông này si tình đến mức khiến người ta..... tức lộn ruột.

Nếu cô là Tần Hồng Nhan, hoặc là bị sự thâm tình của cậu ta cảm động đến điên, hoặc là bị chấp niệm của cậu ta tra tấn đến điên.

Nói tóm lại, đều bị điên cả.

Mộc Mộc bắt đầu cảm thấy may mắn vì người cô thích là người chứ chứ không phải người cháu.

“Cho dù biết hai người đã qua lại nhưng cô ấy vẫn nhớ chú ấy mãi không quên. Tôi thật sự không chịu nổi cho nên mới làm chút chuyện không phải với cô ấy. Sau đó cô ấy nói, tôi ngay cả một sợi lông tơ cũng không bằng chú ấy, vì thế bất luận là người phụ nữ nào cũng đều sẽ chọn chú ấy chứ không phải là tôi.”

Trầm Thịnh Niên nói được một nửa bỗng thấy trong mắt Mộc Mộc lóe lên ánh sáng: “Anh rốt cuộc đã làm chuyện gì không phải với cô ấy?”

“Tôi đang nói Hồng Nhan có ý không an phận với bạn trai cô, mà cô lại quan tâm tôi làm chuyện gì với cô ấy? Cô có thể nắm bắt trọng tâm của vấn đề một chút được không hả?” Trầm Thịnh Niên khinh bỉ.

Mộc Mộc vội xua những hình ảnh không trong sáng ra khỏi đầu, khôi phục tâm trí: “Anh nghe xong không phục, cho nên muốn dụ dỗ bạn gái hiện tại của chú anh – là tôi, để chứng minh sức quyến rũ của anh cao hơn chú mình, phải không?”

Trầm Thịnh Niên cam chịu.

Mộc Mộc nói tiếp: “Nhưng kế hoạch này chẳng những không thành công, ngược lại còn chứng minh lời Trợ lý Tần từng nói – anh quả thật ngay cả một sợi lông tơ cũng không bằng chú mình, không, là sợi lông nách cũng không bằng – ít nhất trong lòng tôi nghĩ như thế.”

Ánh mắt Trầm Thịnh Niên nhিম chằm chằm vào ai đó, hàm ý rõ ràng rất muốn ăn thịt người.

Mộc Mộc hừ lạnh: “Anh còn dám trừng mắt nữa, tôi lập tức bảo chú anh tiêu diệt anh đến quần con cũng không có mà mặc, anh tin không?”

Vì thế, Trầm Thịnh Niên lại hoàn hảo bày ra biểu tình đúng kiểu “Nhẫn nhục sống tạm bợ”.

Bị Trầm Thịnh Niên không nhẽo năn nỉ mãi, Mộc Mộc cuối cùng đồng ý giúp cậu ta nói hộ vài câu.

Chỉ nói miệng vài câu nhưng chẳng khác nào làm khó Mộc Mộc – cô và Trầm Ngang đã vài ngày chưa liên lạc.

Bây giờ nghĩ lại, hoàn toàn là lỗi ở cô.

Lỗi so với người cố tình gây sự còn cố tình gây sự hơn.

Người ta rõ ràng là người thấu tình đạt lý, mà cô lại trách anh thờ ơ lãnh đạm, lại còn nổi giận dưng dưng không để ý người ta.

Nếu là người phụ nữ trưởng thành hiểu chuyện thì e chừng đã sớm nhẹ nhàng nói rõ với chú ấy, chứ ai như cô lại ở trong phòng một mình đấu tranh nội tâm.

Mở di động, nhìn số điện thoại di động của Trầm Ngang, trái tim Mộc Mộc bỗng nhiên đập ‘bình bịch’: “Có khi nào mấy ngày nay chú ấy đã phát chán tính tình của cô cho nên đã thay người mới không nhỉ?”

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, tựa như táo bón một tuần rồi rầm thống khổ, Mộc Mộc quyết định nhắn vài câu.

“Anh đã ngủ chưa? Đang làm gì thế?”

Sau đó cắn răng nhắm mắt bấm gửi tới Trầm Ngang.

Nhắn xong cô liền đặt điện thoại sang một bên, còn mình trốn vào ổ chăn – cô sợ điện thoại sẽ không đổ chuông báo hiệu.

Hơn một phút sau, tin nhắn của Trầm Ngang đến – “Nghĩ đến em.”

“Ầm ầm”, Mộc Mộc tựa như rơi vào hố lửa, cả người ửng hồng, sau đó mềm nhũn.

Kỹ năng tán gái của ông chú này, thật sự là càng ngày càng cao!

Mộc Mộc gần như không thể chịu nổi, chỉ có thể chống đỡ cơ thể ngồi dậy, run run nhắn lại – “Đói quá, muốn ăn một bát mì thịt bò ghê.”

Thật ra cô vốn định nhắn rằng “em cũng nhớ anh”, nhưng dù sao cô cũng mới gia nhập vào tình trường không lâu, da mặt mỏng, không thể giống Trầm Ngang nói toạc như mây bay nước chảy, chỉ có thể quanh co khúc khuỷu nói bóng nói gió.

Đó là một quán ăn nhỏ Trầm Ngang từng dẫn cô đến. Mặc dù nằm trên một con phố vắng nhưng thịt bò ở đây vô cùng tươi mềm, nước dùng ngon ngọt, mì lại dai dai, khá là nổi tiếng nên khách hàng muốn vào ăn thường xuyên phải xếp hàng.

Sở dĩ Mộc Mộc nhắc tới quán ăn này là vì lần đầu tiên Trầm Ngang dẫn cô đi ăn ở đây, Mộc Mộc vừa nhìn thịt bò đã bừng lên ăn sạch sẽ. Kết quả ăn xong, Trầm Ngang liền gấp toàn bộ thịt bò trong bát mình sang cho cô.

Tuy vài miếng thịt bò chẳng đáng là bao nhưng tình ý lại vô cùng sâu đậm. Mộc Mộc cực kỳ xúc động, không nhận được thừa dịp lúc Trầm Ngang chưa chuẩn bị hôn trộm má anh hai cái.

Lúc ấy Trầm Ngang nhìn rất tự nhiên bình tĩnh, nhưng ăn xong, lên xe anh liền lập tức chặn Mộc Mộc, mạnh mẽ cuồng nhiệt hôn lấy cô.

Một cảnh này, tựa như Ca Tư Lạp lao ra biển khơi kinh tâm động phách vậy.

*Kinh tâm động phách : chấn động lòng người

*Ca Tư Lạp: ta cũng không biết là ai ==

Mộc Mộc nhắc tới mì thịt bò là muốn Trầm Ngang nhớ lại tình cảnh hôm đó, để tình cảm hai người ấm áp trở lại.

Nhưng tin gửi đã lâu mà Trầm Ngang vẫn chưa nhắn lại.

Sao không trả lời lại thế này?

Chẳng lẽ do cô không có biểu hiện đáp lại tình cảm của anh cho nên anh giận?

Chẳng lẽ tin nhắn vừa rồi là do anh gửi cho bạn gái mới, nhưng lại gửi nhầm sang cho cô?

Chẳng lẽ tất cả chỉ là ảo giác của cô?

Mộc Mộc nhìn chằm chằm vào điện thoại như nhìn một quả bom hẹn giờ, trong lòng lo lắng vạn phần, kiểu như ai lôi tâm can của cô ra dày vò hành hạ vậy.

Mười phút sau, Mộc Mộc bắt đầu đi lui đi tới trong phòng.

Hai mươi phút sau, Mộc Mộc bắt đầu tàn phá mái tóc mình.

Ba mươi phút sau, Mộc Mộc bắt đầu tàn phá mái tóc Lưu Vi Vi, mấy sợi tóc chưa mọc đều bị cô vặt sạch.

Ngay lúc Mộc Mộc sắp nghệt thở thì Trầm Ngang bỗng gọi điện tới.

“Anh đang ở dưới ký túc xá của em, có mua mì thịt bò cho em, em mau xuống ăn đi.”

Ngay lập tức, Mộc Mộc cảm thấy linh hồn của cô đã bị sự quan tâm chăm sóc của Trầm Ngang hòa tan.

24. Chương 24

Linh hồn bị sự quan tâm chăm sóc hòa tan, Mộc Mộc đương nhiên muốn lao ra trước cổng ký túc xá gắt gao ôm chú ấy, dưới ánh mắt hâm mộ của toàn bộ nữ sinh trong ký túc xá và bác gái bảo vệ trình diễn một màn tình ca mùa thu.

Nhưng vấn đề là, lúc này đã qua giờ giới nghiêm.

Trường học Mộc Mộc được quản giáo rất nghiêm, để phòng ngừa nữ sinh làm bà hai, nam sinh làm ông hai, lãnh đạo nhà trường đã ra quy định là ký túc xá sinh viên phải đóng cửa trước mười một giờ, không được ra vào. Cho dù là trường hợp đặc biệt cũng phải có sự đồng ý của lãnh đạo, sang sáng hôm sau phải nhanh chóng báo lại cho nhà trường.

Cho nên giờ phút này ở ký túc xá, chẳng khác nào nhà tù.

Mà bác gái bảo vệ bị mất cân bằng nội tiết vô cùng nghiêm trọng, luôn căm hận tình yêu nam nữ giống như kẻ thù, bởi vậy tuyệt đối sẽ không thả Mộc Mộc ra ngoài gặp chú ấy, lại càng không để chú ấy đi vào trong gặp Mộc Mộc.

Mộc Mộc lo lắng cực kỳ, nháy mắt bỗng thấy bản thân tựa như Chức nữ, mà chú ấy chính là Ngưu lang – đương nhiên không phải là loại ngưu lang mà người đời hay mắng chửi.

Ở bên kia bức tường, Trầm Ngang thông qua điện thoại biết được khổ cảnh của Mộc Mộc, tiếp tục phát huy phẩm chất quan tâm chăm sóc tỉ mỉ vĩ đại: “Nếu vậy thì thôi, chờ sáng mai ký túc xá mở cửa anh sẽ mang một phần khác đến cho em.”

Mắt thấy Trầm Ngang chuẩn bị nói ngủ ngon, Mộc Mộc vội vàng ngăn lại: “Khoan đã, anh chờ một chút, em lập tức ra liền, trăm ngàn lần anh đừng đi đấy!”

Tắt điện thoại, Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn hàng rào cao hai mét, cắn răng, chống tay lên tường, sử dụng tứ chi (hai tay hai chân), nhảy lên.

Sau đó Lưu Vi Vi và An Lương nghe kể Mộc Mộc bắt đầu từ tiểu học luôn trượt môn thể dục thể thao có thể một lần nhảy lên tường cao, không khỏi đồng thanh tán thưởng một câu: “Sức mạnh tình yêu, mù nội nó thực vĩ đại.”

Sức mạnh tình yêu quả thật vĩ đại đã giúp Mộc Mộc thành công nhảy lên tường cao, nhưng khi cô ngồi trên tường cao nhìn xuống liền bắt đầu cảm thấy chóng mặt, hai chân bắt đầu nhũn ra, Tiểu Vũ trụ hưng phấn vừa rồi nhảy mất tan thành mây khói.

Bên kia hàng rào Trầm Ngang ngẩng đầu bắt gặp bóng hình quen thuộc, nhất thời sửng sốt, chờ tỉnh ngộ xong lập tức quát cô: “Mộc Mộc, nguy hiểm lắm, mau xuống ngay!”

Mộc Mộc đương nhiên muốn xuống dưới, nhưng nhìn mặt đất phía dưới giống như cách cô một trăm lẻ tám km vậy, cô sợ, bật khóc nói: “Trầm Ngang, em, chân em không cử động được.”

Trầm Ngang đứng dưới hàng rào, vươn tay cổ vũ nói: “Nhảy xuống, anh đỡ em.”

Mộc Mộc vốn không có kinh nghiệm vượt tường, cũng không chắc Trầm Ngang có thể đỡ được cô hay không. Nhưng ngay thời khắc quan trọng giữa sự sống và cái chết, cô không chút do dự dứt khoát nhảy xuống vòng tay anh.

Bởi vì trong tiềm thức cô vô cùng tin tưởng Trầm Ngang.

Đỡ được một người từ tường cao hai mét nhảy xuống, lực va chạm đó chắc chắn sẽ không mang đến cho người ta cảm giác vui sướng – Mộc Mộc nghe thấy Trầm Ngang khẽ rên.

“Em không sao chứ?”

“Anh không sao chứ?”

Hai người trăm miệng một lời hỏi đối phương.

Mộc Mộc thầm thấy vui mừng – đây là ăn ý trong truyền thuyết nha.

Sau khi quan tâm xong, Trầm Ngang bắt đầu nhíu mày hỏi tội: “Sao em có thể hành động nguy hiểm như vậy? Ngã xuống thì làm sao bây giờ? Từ độ cao thế này tuyệt đối có thể khiến em bị gãy xương.”

Đây là lần đầu tiên Trầm Ngang lộ ra nét mặt nghiêm trọng đến thế ở trước mặt cô, thậm chí còn có ý tức giận. Nhưng Mộc Mộc không buồn chút nào, bởi vì cô biết anh đang lo lắng cho cô.

Bây giờ đã là đầu thu, Trầm Ngang mặc chiếc áo khoác mỏng màu đen càng tôn lên vẻ chừng chạc điềm tĩnh.

Mộc Mộc vươn tay kéo áo anh, nhẹ giọng nói: “Bởi vì em muốn gặp anh.”

Lời yêu thương, khi yêu ai chẳng phải nói.

Nghe vậy ánh mắt Trầm Ngang lập tức sâu thẳm, tựa như hòa tan vào đêm tối. Nhưng vẻ sâu thẳm kia không giống đêm tối lạnh lẽo băng giá, mà chứa đầy sự thỏa mãn, mềm mại, ấm áp.

Giây tiếp theo, Trầm Ngang vươn tay ôm cô vào lòng.

Lướt qua bờ vai anh, Mộc Mộc nhìn ánh trăng trên trời, thì thầm: “Ánh trăng đêm nay thật đẹp.”

“Ở trên núi còn đẹp hơn.” Trầm Ngang nói.

Người đang yêu là thế, bất kể nghĩ gì cũng muốn đi cùng nhau.

Kết quả hai người mặc kệ mì thịt bò đang dần nguội đi, ở trên đường mua chút thịt nướng, đồ uống, sau đó lái xe tiến lên ngọn núi gần đó ngắm trăng.

Trầm Ngang nói không sai, ánh trăng ở trên núi đẹp hơn, trong veo như nước, lung linh lộng lẫy.

Còn mấy ngày nữa sẽ đến mười lăm, cho nên mặt trăng hôm nay gần tròn. Mà từ nhỏ Mộc Mộc đã thích mặt trăng như vậy, bởi vì cô biết không lâu sau đó mặt trăng sẽ hoàn toàn tròn trĩnh.

Vừa ăn thịt nướng thơm ngon, vừa uống coca, vừa ngắm trăng sáng, vừa ở cạnh chú Trầm, Mộc Mộc cảm thấy giờ phút này đã gần hoàn mỹ rồi.

“Mấy ngày qua anh sống thế nào?” Mộc Mộc hỏi.

“Đi làm, tan tầm, ngủ và nhớ em.” Trầm Ngang luôn có khả năng này, có thể nói một câu đơn giản nhất trở thành một lời thổ lộ vô cùng nồng cháy.

“Em xin lỗi, lần này em sai rồi, em không nên cẩu kính với anh.” Cho tới bây giờ Mộc Mộc luôn là một đứa bé ngoan biết sai phải nhận lỗi.

Trầm Ngang gơ tay vuốt tóc cô, tựa như vuốt ve con mèo nhỏ nghịch ngợm: “Chuyện này không quan trọng, quan trọng là hành động trèo tường nguy hiểm như hôm nay về sau không được làm nữa. Anh bị em dọa sợ tới mức già thêm năm tuổi rồi.”

Mộc Mộc hí hóp mắt nhìn anh, ra vẻ nghiêm trọng nói: “A, nếp nhăn nơi khoé mắt quả thật nhiều hơn này.”

“Không sao cả, dù sao đã có người yêu, cho dù già hơn nữa cũng chẳng sợ.” Trầm Ngang trêu đùa.

“Vừa rồi khi em nhảy xuống anh có nghĩ rằng: ‘cô bé này thật không hiểu chuyện, sớm biết thế chi bằng tìm một người phụ nữ hiểu chuyện thì hơn’ không?” Mộc Mộc thử hỏi.

“Em thật sự muốn biết vừa rồi anh nghĩ gì sao?” Trầm Ngang hỏi.

Mộc Mộc gật đầu.

Cô rất muốn biết.

“Nói thật vừa rồi lúc em từ trên tường nhảy xuống, nháy mắt đó anh tựa như trở lại hơn mười năm trước đây, năng lượng của em khiến anh thấy trẻ lại.”

Đó là chuyện tốt, Mộc Mộc đang vui mừng, lại nghe Trầm Ngang nói câu tiếp theo “Nhưng mà”.

Toàn bộ “Nhưng mà” trên thế giới đều vô cùng đáng sợ.

“Nhưng mà trên thực tế, anh lại càng nhận thức rõ bản thân đã không còn trẻ nữa.” Trầm Ngang xuyên ngón trỏ và ngón giữa vào mái tóc Mộc Mộc, cảm nhận sự mềm mại mượt mà như lụa, trong mắt lộ tia một mối: “Mộc Mộc, em có ghét anh không thể giống như thanh niên trai trẻ vì em làm những việc tuổi xuân nên làm không?”

“Làm những việc tuổi xuân nên làm á?” Mộc Mộc cẩn thận suy nghĩ lời này, càng nghĩ càng thấy không hợp lý, mà nghe giọng điệu chú Trầm lại sâu sắc như thế, chẳng lẽ anh muốn ám chỉ đến chuyện kia?

Quả thật chuyện này đối với đàn ông mà nói, càng trẻ tuổi càng mạnh mẽ. Cho dù tiểu jj của Trầm có năng lực vượt xa người thường thì cũng không thể giống như thanh niên mười bảy mười tám tuổi được.

Mộc Mộc nuốt ngụm nước miếng, an ủi: “A, thật ra chuyện này cũng không quan trọng lắm, một tháng chỉ cần làm một hai lần là được. Hơn nữa em không có kinh nghiệm, cũng không đi so sánh, trong lòng sẽ không mất mát, lại càng không bắt ép anh, anh đừng lo lắng.”

Sau khi nói xong, để tỏ rõ sự chân thành Mộc Mộc còn nhìn thẳng Trầm Ngang.

Mà biểu tình của Trầm Ngang lại dần dần trở nên cổ quái.

Rốt cuộc anh nói: “Mộc Mộc, những việc tuổi xuân nên làm là chỉ những việc tựa như trèo tường qua với em, hay những việc quang minh chính đại tương tự như thế ấy.”

25. Chương 25: Chương 25

Giây tiếp theo, chú Trầm hào hứng nhìn người Mộc Mộc ửng đỏ từ đầu tới chân.

Đối với chuyện này, chú Trầm tỏ ra vô cùng sung sướng.

Mộc Mộc nhìn vẻ mặt sung sướng của chú Trầm, nhất thời bực bội, kiên trì nói: “Chuyện này, chuyện này đại loại chính là quang minh chính đại mà, cũng giống như ăn cơm, ngủ giấc đều là bản năng của con người. Chỉ có nguy quân tử các anh mới đem chuyện này thành cấm kỵ, vụng trộm vui chơi khiến người đời không thích thôi.”

*Nguy quân tử: kẻ giả nhân giả nghĩa, đạo đức giả

“Mộc Mộc, em nói rất đúng.” Trầm Ngang vỗ tay.

“Hửm?” Mộc Mộc lấy làm ngạc nhiên với tiếng vỗ tay bất ngờ này.

“Loại chuyện này, vốn chính là quang minh chính đại.” Trầm Ngang mỉm cười.

Nụ cười của anh khiến tâm can Mộc Mộc như bị lông chim ve vẩy, ngứa ngáy kỳ lạ.

Ngay sau đó ghế ngồi của cô đột nhiên hạ xuống, mà người đầu tiên Trầm Ngang lại tĩnh lặng như báo đêm sẵn mồi, với tốc độ ánh sáng bổ nhào vào cô, kịp thời ngăn chặn tiếng hét hoảng sợ của ai đó.

Nụ hôn cháy bỏng như thường lệ, trần trọc, không thể cưỡng lại.

Lúc này lý trí Mộc Mộc dần mất đi, đủ để cô chìm đắm vào nụ hôn.

Nhưng có lẽ ánh trăng đêm nay quá đẹp, có lẽ trên núi quá mức yên tĩnh, Mộc Mộc dự cảm rằng tối nay sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Hôn đến động tình, nhiệt độ trong xe nhanh chóng tăng vọt, cho dù bây giờ đã vào đầu thu, buổi tối hơi se lạnh nhưng trên trán Mộc Mộc vẫn lấm tấm mồ hôi.

Dựa theo tiết tấu bình thường, lúc này kích tình của hai người đáng lẽ phải chậm xuống rồi ngừng hẳn. Nhưng Mộc Mộc lại ngạc nhiên phát hiện bàn tay to của Trầm Ngang đã chen vào vạt áo sơ mi của cô, chậm chậm di chuyển tới nội y.

Sau đó tay anh không có bất kỳ động tác tiếp theo nào, chỉ như có như không vuốt ve mạn sườn cô.

Mộc Mộc bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện về một người đàn ông, một người phụ nữ và một cái xương sườn trong truyền thuyết.

Bàn tay to có vết chai mỏng, dịu dàng vuốt ve làn da mềm mại, mang tới cho Mộc Mộc một loại cảm giác trước nay chưa từng có.

Run rẩy kỳ lạ, kích tình kỳ lạ, chờ mong kỳ lạ, sợ hãi kỳ lạ.

Cơ thể Mộc Mộc bất giác cứng ngắc như tượng, thậm chí đầu ngón tay cũng không ngừng run rẩy.

Trầm Ngang dường như cảm nhận được cô không thoải mái, ngón tay dừng động tác, nhưng vẫn không rút ra khỏi vạt áo.

Tâm tình Mộc Mộc vốn bất ổn nhưng theo sự tĩnh lặng của anh, cơ thể bắt đầu thả lỏng.

Mà Trầm Ngang hẳn hẳn đã lâu chỉ chờ đến giây phút này, bàn tay to không bị cản trở hăng hái mò vào nội y.

Nháy mắt đó Mộc Mộc đột nhiên phát ra tiếng rên khê, theo bản năng dùng tay chặn lại, nhưng Trầm Ngang nhanh tay lẹ mắt giữ chặt hai tay cô, không để cô động đậy, chỉ có thể tùy anh ức hiếp.

Mà động tác của anh không mạnh không nhẹ, không nhanh không chậm.

Mỗi một cái nắm chặt đều khiến Mộc Mộc cảm thấy nghẹt thở.

Mỗi một lần buông ra đều khiến Mộc Mộc cảm thấy như tìm được đường sống trong chỗ chết.

Vận mệnh hai người, tại giờ phút này dường như càng thêm quẩn quýt chặt chẽ.

Cơ thể Mộc Mộc dần dần trở thành một hồ nước xuân mềm mại, lý trí kêu gào nhưng thân thể lại bất lực.

Đầu óc trống rỗng Mộc Mộc nhanh chóng hoạt động, muốn tìm ra đề tài gì đó để giảm bớt mùi vị tình dục nồng đậm cực điểm lúc này.

“Hôm nay..... cháu anh tới tìm em..... nhờ em nói giúp cho cậu ấy..... Cậu ấy nói anh..... khiến cho cậu ấy phá sản.”

“Anh biết nó sẽ tìm em xin tha thứ.”

“Vậy anh sẽ tha thứ cho cậu ấy chứ?”

“Anh làm như vậy là đã thủ hạ lưu tình rồi.”

“Nhưng em thấy cậu ta rất đáng thương .”

“Đừng bị đánh lừa bởi vẻ ngoài của nó, nó so với tưởng tượng của em tà ác hơn rất nhiều, về cơ bản nó chính là một con tiểu hồ ly vô cùng xảo quyệt.”

Tay Trầm Ngang vẫn không ngừng nghỉ, đôi môi di chuyển từ môi Mộc Mộc đi ra sau gáy: “Thằng bé kia cũng không dễ chọc, mấy ngày nay dạy dỗ nó tốn không ít tinh lực của anh..... vì thế, anh mới không tới tìm em.”

Thì ra là thế.

Thì ra mấy ngày nay anh không hề đi tìm bạn gái mới, mà là bận rộn dạy dỗ đứa cháu dám đùa giỡn mình.

Nhưng giờ phút này Mộc Mộc lại không hề thoải mái khi hiểu lầm được giải trừ, bởi vì anh bắt đầu cởi quần jean cô.

“Không được!” Mộc Mộc kêu lên, nhưng vang lên lại là giọng nói yêu kiều rên rỉ khiến cô xấu hổ vô cùng.

Giờ phút này mọi lời nói đều là thúc giục, chỉ có thể khiến dục vọng đàn ông càng thêm tăng lên.

Mộc Mộc cho rằng ngay sau đó cô sẽ xấu hổ quá độ mà ngất đi.

Ngay lúc trong sạch Mộc Mộc nguy nan khó giữ, bỗng nhiên có người gõ lên cửa xe.

Mặc dù bên ngoài không thể thấy tình hình bên trong nhưng Mộc Mộc suýt nữa vẫn giật mình nhảy dựng.

Còn Trầm Ngang bởi vì thời khắc mấu chốt bị phá hỏng mà cả người tỏa ra hàn khí.

Mộc Mộc quay đầu, thấy ngoài cửa xe là Trầm Thịnh Niên đang cười như một con hồ ly tinh: “Chú, cháu biết chú và dì nhỏ đang ở bên trong, xin chú hãy tha thứ cho cháu đi, tiền này là do cháu cố gắng kiếm được chứ không phải do bán thân, kiếm được rất vất vả đó! Nếu hai người không tha thứ cho cháu, cháu sẽ không đi đâu!”

Mộc Mộc lúc này mới hiểu được, vì sao Trầm Ngang lại nhận định đứa cháu này là một tiểu hồ ly vô cùng xảo quyệt.

Cậu ta hoàn toàn xứng đáng!

Tìm đến cô xin tha thứ chẳng qua chỉ là nguy trang, mục đích chính là để cô dẫn dụ Trầm Ngang, sau đó thừa dịp bọn họ hắc hừ tiến hành uy hiếp.

*Hắc hừ: ám chỉ chuyện abcxzy

Thật sự là..... Rất giống cháu Trầm Ngang.

26. Chương 26

Trầm Thịnh Niên liên tục gõ lên cửa xe, âm vang mặc dù không lớn nhưng lại đánh thẳng vào lòng người: “Chú à, chỉ cần chú tha thứ cho cháu, cháu sẽ lập tức biến đi! Nếu chú không tha thứ, lương tâm cháu sẽ luôn lo sợ bất an, để bày tỏ thành ý của mình, cháu sẽ tiếp tục gõ cửa cho đến khi chú đồng ý mới thôi!”

Giờ phút này không khí mờ ám trong xe đã biến mất chẳng thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó là hàn khí tỏa ra từ người Trầm Ngang, giống như tử lạnh, nghìn ngạt phả ra.

Mộc Mộc rõ ràng cảm nhận được tiểu jj của chú Trầm đã ngừng quân công kích, trong lòng bỗng sinh ra cảm xúc khó hiểu, không biết là vui mừng vì trong sáng của mình vẫn được bảo toàn hay là tiếc nuối vì làm chuyện vẫn chưa thành công.

Có điều bây giờ không phải là lúc phân tích cảm xúc khó hiểu này – anh vẫn còn đề lên người cô, mà quần áo của cô chỉ còn một nửa.

Một nam một nữ trong trường hợp này, hoặc là hăng hái tiến thẳng đến khu thắng cảnh Hoàng Long, hoặc là sửa sang lại quần áo quay về nhà.

Nhưng mà bọn họ vẫn duy trì tư thế này.

Tình trạng bây giờ hoàn toàn có thể dùng hai từ ‘thảm thiết’ để hình dung.

Mộc Mộc cẩn thận nhìn Trầm Ngang, cố ý hắng giọng để lấy lại giọng nói: “Chuyện này, anh tha thứ cho cậu ấy đi, nếu không..... Cậu ấy thực sự có khả năng ở cùng với chúng ta đến hừng đông.”

Cùng Trầm Ngang duy trì loại tư thế này đến hừng đông, Mộc Mộc tình nguyện ôm cả gói thuốc nổ cùng hai chú cháu họ đồng quy vu tận.

“Có thể đuổi theo anh đến đây, xem ra trên người nó còn có khoản khác, có lẽ lần này anh xuống tay quá nhẹ rồi.” Giọng Trầm Ngang âm u rét lạnh, rất có năng lực xuyên thấu bắn về phía Trầm Thịnh Niên.

Tuy không thể thấy rõ tình hình trong xe nhưng Trầm Thịnh Niên rõ ràng cảm giác được một cỗ khí lạnh phóng về phía mình, cậu ta giật mình, toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng như măng xuân sau mưa.

Bên trong xe Mộc Mộc quan sát nét mặt Trầm Ngang không chút thay đổi, không khỏi tán thưởng – quả nhiên đối với ông chú này mà nói, cho dù là kẻ nào đều có thể dễ dàng áp chế.

Đối với người thường thì sau khi nghe thấy lời đe dọa này chắc chắn sẽ cong đuôi chạy mất, nhưng Trầm Thịnh Niên vốn chẳng phải người thường.

Cậu ta là một tiểu cầm thú: “Chú, cháu biết chú tức giận, làm sao lại không giận được chứ, nhưng dè nhỏ ở trong lòng chú mới quan trọng hơn, những năm qua cũng chỉ có chị Mạc Quyên mới có thể sánh được.”

Nghe vậy, thân thể Mộc Mộc thoáng cứng ngắc.

Không thể trách cô có phản ứng khi nghe thấy cái tên Mạc Quyên, chủ yếu là bởi vì bạn trai cũ của Mạc Quyên còn đang nằm trên người cô đây này.

Cô mà không có phản ứng thì đã không phải là phụ nữ.

Trong bóng tối, ánh mắt Trầm Ngang nhanh chóng bắt được nét biến hóa trên mặt Mộc Mộc.

Tiểu cầm thú ngoài xe còn họa vô đơn chí: “Chú, nhớ ngày xưa tình cảm giữa chú và chị Mạc Quyên vô cùng thảm thiết, ai nhìn thấy cũng phải ghen tị, không ghen tị là không phải người. Chú đối với chị ấy luôn quan tâm chăm sóc, quả thực là muốn ấm chị ấy vào lòng bàn tay. Lúc trước đối mặt với việc cả nhà phản đối, chú thà rằng bỏ nhà ra đi cũng phải kết hôn với chị ấy, còn nói kiếp này không phải chị ấy không lấy vợ. Ôi chao, cháu nhớ ra rồi, trước đây chị Mạc Quyên.....”

*Họa vô đơn chí: ám chỉ tai họa không đến một lần mà đến liên tiếp nhiều lần

“Biến đi.” Trầm Ngang chặn đứng lời tâm sự của Trầm Thịnh Niên.

Cầm thú là nhà một ruột, cho nên Trầm Thịnh Niên biết lời này của chú mình có nghĩa là đã “tha thứ” cho anh.

Tuy rằng vì chặn miệng mình mà chú anh bắt đắc dĩ phải “tha thứ” thay cho báo thù về sau.

“Cám ơn chú nhiều, cháu biết chú là người đại nhân đại lượng mà, chúc chú và dì nhỏ ân ái vui vẻ, sớm sinh quý tử, cháu đi trước đây, hai người cứ tiếp tục ạ.”

Nói xong, Trầm Thịnh Niên nhanh như chớp biến mất không thấy tăm hơi.

Giống như khi cậu ta đến.

Cho dù là dục hỏa đốt người, bị một màn quấy nhiễu như vậy, hai người trong xe cũng không thể tiếp tục thực hiện, đành ngồi bên trong xe vừa ngắm trăng sáng, vừa nghỉ ngơi lấy sức.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Mộc Mộc vỗ vỗ bả vai Trầm Ngang, tuy mệt mỏi nhưng vẫn an ủi một câu vô cùng chính xác: “Có đứa cháu như vậy, anh thật bất hạnh.”

Hôm sau trong lớp Mộc Mộc đang học được một nửa bỗng nhiên phát hiện bản thân mình suýt nữa đã cùng Trầm Ngang ở trên xe **, nhất thời vì sự táo bạo và liều lĩnh của mình mà giật mình không thôi.

Bị một lần kinh động đến vậy, mặt lại đỏ.

“Bây giờ đang là mùa thu, sao mày cười như thể mùa xuân đến vậy?” An Lương ngồi bên cạnh lẳng lặng chế nhạo.

Mộc Mộc vội cầm bút giả bộ viết bài.

An Lương không tính buông tha: “Khai nhanh, tối qua có phải mày đã làm chuyện xấu gì hay không?”

“Có..... nhưng là làm chuyện xấu chưa thành.” Mộc Mộc đỏ mặt thẳng thắn đáp.

Nghe xong An Lương trầm mặc, một lúc lâu mới đầu đón nói: “Ông chú kia quả nhiên là..... Trông được mà không còn dùng được sao?”

Cách đó không xa, trong phòng họp xuyên quốc gia, Trầm Ngang đang rửa tay bỗng dừng hắt xì 3 cái.

Sau khi nghe Mộc Mộc giải thích, An Lương lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, thở dài nói: “Đứa cháu này, nhất định sẽ bị sét đánh.”

Mộc Mộc hết sức đồng ý.

Hy vọng Thiên lôi có thể mau chóng để mắt tới, đánh chết cậu ta.

“Nhưng nghe lời đứa cháu này kể, chẳng lẽ gần đây Mạc Quyên đó vẫn còn xuất hiện?” An Lương nắm lấy một điểm Mộc Mộc đã bỏ qua.

Một điểm rất quan trọng.

“Chẳng lẽ chú Trầm còn giữ liên lạc với bạn gái cũ? Hơn nữa còn vụng trộm làm chuyện bấy bạ không cho tao biết?” Mộc Mộc phát huy trí tưởng tượng phong phú, lập tức cảm thấy chua xót.

So với dưa chua còn chua xót hơn.

Quả nhiên giống như người đời nói – phụ nữ cái gì cũng có thể không ăn, nhưng mà không thể không ăn ghen.

“Hắn không phải đâu, đàn ông ghét nhất là bị vợ cấm sừng. Hơn nữa ông chú kia là người hiểu lý lẽ, chắc chắn sẽ biết cái gì có thể làm và cái gì không thể làm. Nhiều nhất có lẽ là trong công việc có chút tiếp xúc với Mạc Quyên, lại sợ mày giống như bây giờ suy nghĩ bấy bạ cho nên mới không nói ày.” An Lương không hổ là chuyên gia phân tích.

“Nói thật một Mạc Quyên cũng không tính làm gì – mấy năm nay bạn gái cũ của chú ấy khẳng định nhiều như biển lớn mênh mông.” Mộc Mộc thở dài.

“Chẳng lẽ mày muốn người ta mấy năm qua đều giữ mình trong sạch, chờ mày lớn lên?” An Lương mỉm cười, đôi mắt cong cong, vô cùng xinh đẹp: “Ong bướm trong quá khứ của ông chú kia dù sao cũng đã qua rồi, mày còn không mau đem tinh lực đặt vào ong bướm tương lai của người ta đi.”

“Ong bướm tương lai?” Mộc Mộc không hiểu.

“Chính là bông hoa mày phải cố gắng bóc lột hết tinh lực của người ta ấy.” An Lương cười đến xuân ý dạt dào: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải tiếp tục cố gắng.”

Mộc Mộc đang muốn phản bác, điện thoại trong tay bỗng nhận được tin nhắn.

Người gửi chính là đối tượng cách mạng của Mộc Mộc – Trần Ngang.

“Đang làm gì thế?”

“Em đang học.”

“Kỳ nghỉ quốc khánh em đã tính đi đâu chưa?”

“Dạ vẫn chưa quyết định.”

“Vậy chúng ta đi Maldives nhé.”

Mộc Mộc gõ “Vâng”, nhấn nút gửi.

Liên tiếp tin nhắn qua lại đều bị An Lương nhìn thấy: “Maldives? Đây chính là nơi mà người đàn ông thành công đều thích mang sao nữ đi du lịch nhất đấy.”

Nghĩ rằng mình thế mà lại được đãi ngộ giống như sao nữ, Mộc Mộc thầm mừng.

“Có điều lần đi này, tấm thân con gái của mày chỉ có thể một đi không trở lại.” An Lương nhắc nhở: “Đàn ông dẫn bạn gái chưa từng phát sinh quan hệ đi du lịch, mục đích chỉ có một – cùng nàng ta phát sinh quan hệ.”

27. Chương 27

“Không thể nào.” Mộc Mộc che ngực, khẩu thị tâm phi: “Tao nhất định sẽ cự tuyệt .”

*Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo

“Nhưng biểu cảm của mày rõ ràng là thực mong chờ a.” An Lương nháy mắt mấy cái: “Yên tâm, trước khi xuất hành tao sẽ giúp mày lên kế hoạch những thứ cần mua, đảm bảo an toàn.”

Mộc Mộc biết lời An Lương hoàn toàn có lý. Sáu ngày bốn đêm du lịch, không có đứa cháu nên bị sét đánh quấy rầy, cô và Trần Ngang không có khả năng không phát sinh quan hệ.

Quan trọng hơn là cô cũng không bài xích chuyện cùng Trần Ngang phát sinh quan hệ, tuy rằng thời gian hai người qua lại không tính là dài, nhưng tình cảm đúng chỗ, việc này rồi cũng sẽ xảy ra một cách tự nhiên thôi.

*Bài xích: chán ghét, không thích

Nghĩ thông điểm ấy, sau khi tan học Mộc Mộc lập tức đến thẳng cửa hàng bách hóa, mua kem dưỡng da và thuốc mỡ trị vết lõng.

Bởi vì, cho dù là thực vật thì cũng có ý thức bị ăn.

Nhất định phải thơm ngon.

Nghĩ đến mình không lâu nữa sẽ bước vào giai đoạn mới của cuộc đời, Mộc Mộc vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương.

Từ cửa hàng đi ra vừa đúng giờ ăn trưa, Mộc Mộc bèn gọi điện thoại cho Trần Ngang.

“Anh đang ở đâu thế?”

“Cùng khách hàng ăn cơm, sao vậy em?”

“Không có gì, em chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“Bây giờ anh hơi bận, để tối liên lạc với em sau nhé.”

“..... Vâng.”

Kết thúc cuộc gọi, Mộc Mộc cảm thấy có chút kỳ lạ – tuy rằng ngày thường Trần Ngang luôn cuồn cuộn làm việc, nhưng dù bận thế nào cũng chưa từng sốt ruột muốn cúp điện thoại của cô giống như hôm nay.

Còn đang nghi hoặc bỗng cô phát hiện phía trước có hai thân ảnh quen thuộc.

Một là Trần Ngang, một là Tần Hồng Nhan, hai người cùng nhau bước vào một nhà hàng.

Không phải nói cùng khách hàng ăn cơm ư? Sao lại ở cùng Tần Hồng Nhan thế này?

Nội tâm Mộc Mộc nghi hoặc càng sâu, suy nghĩ một lát, cũng đi vào nhà hàng.

Nhà hàng trang trí rất có phong cách, mỗi bàn đều được chia thành những gian nhỏ có màn trúc và giá sách bao quanh, Mộc Mộc lặng lẽ vào một gian phòng bên cạnh phòng của Trần Ngang và Tần Hồng Nhan, ngồi xuống nghe lén.

Cô biết loại hành vi này không tốt, nhưng nếu không làm thế thì cô lại thấy trong lòng khó chịu giống như bị mèo cào vậy.

Chỉ có thể an ủi chính mình, là do Trần Ngang gạt cô trước.

Mộc Mộc nín thở lắng tai, nghe thấy Tần Hồng Nhan mở lời – “Trần Ngang, hình như anh hơi quá đáng rồi.”

Một giờ sau, Mộc Mộc đẩy cửa phòng ngủ, chậm chậm bước vào.

Lưu Vi Vi thấy sắc mặt cô không khỏe, nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Mộc Mộc lắc đầu: “Không có gì.”

Lưu Vi Vi không tin: “Không có gì mà mày lại chùng cái bộ mặt thất hồn chán nản thế hả? Còn có, không phải mày đi ra ngoài mua đồ sao? Sao lại không mang về?”

Mộc Mộc ngồi trên giường, cuộn người tự ôm lấy mình, trong giọng nói lộ ra tia mờ mịt: “Vốn đã mua được, nhưng cầm trên tay mới phát hiện đó không phải là hàng thật.”

“Mua được hàng giả à? Sao mày lại không nhìn kỹ hả?” Thấy sắc mặt Mộc Mộc không khỏe, Lưu Vi Vi cũng không có can đảm tiếp tục triển khai năng lực độc mồm của mình như thường ngày.

“Tao nhìn kỹ rồi, nhưng thực sự quá giống, nhìn không ra giả được.” Mộc Mộc chôn đầu sâu vào đầu gối, sắc mặt mỗi mệ.

“Vậy phải tìm ông chủ, dám bán hàng giả, thật đáng ghét, mày phải bắt ông ta bồi thường, phải để ông ta trả giá đại giới mới được!” Bạn học Lưu Vi Vi vô cùng khí thế xắn tay áo, thoáng chốc lộ ra bản sắc nữ tử hán*.

*Nữ tử hán: giống nam tử hán, chỉ những người anh hùng

Mộc Mộc ngẩng đầu, sắc mặt dần trấn tĩnh: “Đúng vậy, phải để ông ta trả giá đại giới mới được.”

Mấy ngày sau chính là kỳ nghỉ Quốc khánh thường kỳ, vào buổi sáng đầu tiên của kỳ nghỉ, Trần Ngang đã đón Mộc Mộc đến sân bay.

Trong đại sảnh sân bay, Trần Ngang thấy sắc mặt Mộc Mộc không khỏe bèn khoác tay lên vai cô, thân thiết hỏi: “Mấy ngày nay sao vậy, hẹn em đi chơi em đều từ chối. Có chuyện gì xảy ra à?”

Mộc Mộc cười gượng: “Không có, chỉ là bận viết luận văn tốt nghiệp, thời gian có chút gấp gáp.”

“Chuyên môn để sau, chờ về trường rồi lại tiếp tục viết, kỳ nghỉ này tập trung nghỉ ngơi thư giãn thôi.” Trần Ngang nắm lấy đầu vai Mộc Mộc an ủi.

Mộc Mộc mỉm cười, từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Anh nhanh đi gửi đồ đi.”

“Vây em ngồi đây nghỉ ngơi nhé, tiện thể trông cặp sách giúp anh.” Trần Ngang đưa cặp sách mang bên mình sang cho cô, dặn dò.

“Yên tâm, sẽ không mất được đâu.” Mộc Mộc nói.

“Mất hành lý không sợ, chỉ sợ mất em thôi.” Trần Ngang cười.

Nhưng mà kỹ năng tán tỉnh lần này của Trần Ngang lại không phát huy tác dụng – Mộc Mộc trái với thường lệ không hề đỏ mặt.

Gửi đồ xong, hai người mang túi xách đi vào cổng an ninh trong sân bay.

Mộc Mộc đi trước, mọi thứ đều bình thường.

Mà cặp sách của Trần Ngang lại xuất hiện vấn đề – nhân viên kiểm tra an ninh từ trong cặp sách lấy ra một con dao găm.

Hai hàng lông mày Trần Ngang nhíu chặt, giải thích: “Tôi thật sự không biết tại sao nó lại nằm trong cặp sách của tôi.”

Nhân viên kiểm tra an ninh nghiêm túc nói: “Thưa ông, mời ông đi cùng chúng tôi một lát.”

Trần Ngang dù sao cũng là Trần Ngang, tại thời điểm này trên mặt cũng chưa hiện ra sự hoảng sợ, chỉ ngẩng đầu, nhìn Mộc Mộc trước đó không xa.

Mộc Mộc lặng lẽ làm khẩu hình với anh.

Chỉ có ba từ.

“Kẻ lừa đảo.”

Lập tức, mọi thứ đều sáng tỏ.

Người bỏ dao đích thực là cô.

Giấy lát đó, đầu óc Trần Ngang vòng vo trăm ngàn xoay chuyển, anh chỉ kịp nói với Mộc Mộc một câu: “Tin anh, chờ anh giải thích.”

Sau đó Trần Ngang bị nhân viên an ninh mang đi.

Mộc Mộc biết, chắc chắn lần này Trần Ngang sẽ bị giữ ba đến năm ngày. Mà trong lúc đó, kế hoạch của cô sẽ là ‘ở Maldives hưởng thụ ánh mặt trời trên biển dưới trời xanh mây trắng’.

Đây là sự trả thù của cô.

Khi máy bay cất cánh, Mộc Mộc nằm thoải mái trong khoang hạng nhất, trong đầu vang vọng những lời nghe lén trong nhà hàng ngày đó –

“Trần Ngang, hình như anh hơi đáng rồi.”

“Tôi quá đáng? Chị gái Tần, chị lợi dùng tôi để thoát khỏi Thịnh Niên, chẳng lẽ không quá đáng?”

“Trần Thịnh Niên là đóa hoa kỳ lạ được nuôi trong nhà anh mà ra, đáng lẽ anh phải tự mình thu thập mới đúng. Hơn nữa lúc trước nếu không có anh, tôi sao lại bị cậu ta quần lý chứ?”

“Theo tôi thấy cô cũng là một đóa hoa kì lạ không nhỏ, cho nên có thể nói hai người chính là một đôi trời sinh, rất xứng.”

“Trần Ngang!”

“Trợ lý Tần, tôi nói một lần cuối cùng, về sau xin đừng lấy tôi làm tấm chắn nữa, cô hẳn nên biết, tôi ghét nhất là việc bị người khác lợi dụng.”

“Đúng vậy, anh ghét nhất bị người khác lợi dụng, nhưng lại thích lợi dụng người khác.”

“Cô muốn nói gì?”

“Lâm Mộc Mộc có biết anh đang lợi dụng con bé không?”

“Cái đó và cô không liên quan với nhau.”

“Đúng là không có liên quan với tôi, tôi chỉ là người ngoài cuộc mà thôi. Nhưng Trần Ngang, Lâm Mộc Mộc chẳng qua chỉ là một cô bé mới lớn, vô cùng đơn giản, một cô gái như vậy rất dễ bị tổn thương. Nếu con bé biết anh vốn dĩ không thích con bé, chẳng qua là vì diễn trò cho Trần Thịnh Niên xem mới theo đuổi con bé và cùng con bé qua lại, anh có biết rằng con bé sẽ đau khổ thế nào không? Trần Ngang, tôi lợi dụng anh với điều kiện tiên quyết là biết anh là một con cáo già, có năng lực tự bảo vệ mình cường đại, ai ai cũng không thể gây tổn thương đến anh. Nhưng anh lại lợi dụng Lâm Mộc Mộc, so với anh chẳng khác nào cây cỏ, sinh vật đơn bào, thật sự là táng tận thiên lương*!”

*Táng tận thiên lương: dã man, tàn bạo v.v..

28. Chương 28

“Tần tiểu thư, cô hiện tại là đang đứng ở góc độ Thượng Đế để phán xét tôi sao?”

“Tôi nghĩ rằng bất kể là ai đều có quyền phán xét anh: Anh chính là một con sói, mà Lâm Mộc Mộc chỉ là một con cừu non, anh chỉ biết nhai cắn cô bé đến mức xương cốt cũng không còn.”

“Tôi thực không rõ, bản thân tôi rốt cuộc đã làm gì để khiến cô rút ra kết luận đáng sợ đến vậy.”

“Anh và Lâm Mộc Mộc biết nhau qua xem mặt, nhưng ngày đầu tiên anh đã dẫn con bé đến gặp bọn tôi, còn tuyên bố con bé là bạn gái anh, muốn tôi từ bỏ. Trần Ngang, tôi thừa nhận mình cố ý trước mặt Trần Thịnh Niên nói thích anh, muốn lợi dụng anh để chặn dứt ý muốn trong đầu cậu ta. Bằng năng lực của anh, để đối phó Trần Thịnh Niên chỉ cần suy nghĩ một chút, dùng phương pháp gì chẳng được nhưng anh lại đi lợi dụng một cô sinh viên mới ra ngoài xã hội? Anh biết Trần Thịnh Niên đa nghi, bèn cố ý dẫn Lâm Mộc Mộc đến quán sushi Apple thường đến, muốn cô ấy nhìn thấy sau đó loan truyền tin tức anh đã có bạn gái ra ngoài. Tiếp đó thông qua mưu kế của tôi, trước mặt tôi và Trần Thịnh Niên hôn Lâm Mộc Mộc, hoàn toàn xóa tan nghi ngờ của Trần Thịnh Niên. Thủ đoạn của anh quá cao siêu, mỗi một việc đều không để lộ dấu vết, cũng không một chút sơ hở. Nhưng tình cảm không phải là thứ có thể mua bán được, anh diễn xuất quá giỏi khiến Lâm Mộc Mộc đều tin là thật. Con bé còn non nớt trong chuyện tình cảm, bị anh mê hoặc liền chạy theo, còn anh chỉ cần khoanh tay ngồi nhìn, cũng thật tốt ấy nhỉ?”

“Cho tới hôm nay tôi mới biết vì sao cô lại có biệt danh là ‘Cô giáo Tần’, trợ lý Tần quả thật lợi hại. Như vậy xin hỏi, hôm nay cô tới tìm tôi mục đích cuối cùng là gì? Hay nói rõ hơn – ruốt cuộc thì cô muốn gì?”

“Không phải ai cũng giống như anh, làm chuyện gì cũng vì lợi ích cá nhân. Mục đích hôm nay tôi đến đây, đó là khuyên anh hãy nhanh chóng buông tha cho Lâm Mộc Mộc. Tuy rằng tôi và con bé quen nhau không lâu, nhưng tôi biết tính cách con bé, một khi con bé biết được anh không thật lòng thì..... tin tôi đi, con bé sẽ làm ra chuyện gì, ngay cả anh và tôi cũng không thể tưởng tượng nổi đâu.”

“Nói như vậy, cô đây là đang lo cho tôi?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, nếu nói là lo thì tôi lo cho Lâm Mộc Mộc hơn. Con bé đơn thuần như vậy chỉ thích hợp một người lương thiện biết quý trọng con bé, chứ không phải là một con cáo già xảo quyệt như anh.”

“Đúng vậy, giống như cô nói, cô lợi dụng tôi, mà tôi lại lợi dụng Lâm Mộc Mộc. Nhưng nếu tôi không làm theo cô thì cô làm sao bây giờ? Nói cho cô ấy? Cô cảm thấy cô ấy sẽ tin lời cô nói sao?”

“Trầm Ngang, chuyện tình cảm không thể giả vờ mãi, một ngày nào đó con bé sẽ biết. Lâm Mộc Mộc là một cô gái tốt, đáng tiếc anh không biết trân trọng. Nhưng tôi hi vọng, lúc anh hiểu được phải trân trọng con bé thì con bé đã rời xa anh rồi.”

Mộc Mộc không nhớ bản thân đã về phòng thể nào, chỉ nhớ đầu óc như Trần Châu căng bị đánh bom, mọi thứ tan vỡ, vương rải khắp nơi trên mặt đất.

Tất cả mọi thứ tựa như không thật, rồi tất cả mọi thứ lại thật đến khó tin.

Trước kia có người từng nói cho cô: Đồ tốt, thường không phải đồ thật .

Bây giờ ngẫm lại, quả đúng như thế.

Cho tới nay, cô luôn có cảm giác – Trầm Ngang luôn ẩn dấu cái gì đó.

Cô cũng từng nghi ngờ, nhưng luôn bị lời ngon tiếng ngọt của anh làm mờ mắt, chưa từng tìm hiểu đến cùng.

Mà bây giờ, sự thật cuối cùng đã được phơi bày rõ ràng.

Thì ra là anh che giấu, che giấu trái tim mình.

Cũng khó trách, Lâm Mộc Mộc cô chẳng qua chỉ là một người có dung mạo thanh tú, gia đình sự nghiệp có thể tính là bình thường, tính cách cũng không mềm dẻo lấy lòng, sao lại có khả năng mê hoặc Trầm Ngang chỉ trong vài lần gặp mặt chứ?

Thì ra tất cả đều là một vở kịch.

Một vở kịch mà thôi.

Nhớ tới những lời ngọt ngào nồng cháy, cổ họng Mộc Mộc bỗng trào dâng chất lỏng chua xót, dần dần xói mòn trái tim căng đầy thành những lỗ nhỏ, tựa như bề mặt trên mặt trăng.

Chung quy cô quá ngây thơ rồi, người ta chỉ cần khua môi múa mép, cô đã vui vẻ hơn hờ hững cả thể xác và tâm hồn đều dâng tặng, lại chưa bao giờ nghĩ rằng, Trầm Ngang chỉ rảnh rỗi dư thừa tình lực chơi đùa với cô, giống như chơi đùa với thú cưng chó mèo mà thôi.

Bọn họ qua lại mấy tháng, mới đầu Mộc Mộc tuy không đắm sâu vào nhưng tình cảm đối với Trầm Ngang ngày càng tăng lên. Bất luận thế nào cũng chưa bao giờ nghĩ, anh lại là một con người khác.

Một người từng gần gũi như vậy mà lại có tâm cơ sâu như thế, thật sự khiến cô sồn tóc gáy.

Mà cái khiến cô không thể chấp nhận, đó chính là đánh mất sự tự tin.

Chuyện tình đầu tiên còn chưa bắt đầu, người đó đã bỏ chạy; Mà chuyện tình thứ hai, chỉ là một vở kịch.

Mộc Mộc trầm nghĩ, liệu có phải cô không tốt cho nên mới khiến họ làm chuyện tổn thương cô như vậy không.

Một chuyện tình kết thúc đáng sợ nhất không phải là không quên được, mà là đánh mất niềm tin và hi vọng về tương lai của bản thân mình.

Vì thế, Mộc Mộc rất hận Trầm Ngang.

Kẻ lừa đảo này không chỉ lừa mất trái tim cô, còn suýt nữa lừa luôn cả thân thể cô.

Nghĩ tới sắp đến Maldives du lịch, Mộc Mộc càng thêm tức giận – anh ta còn muốn lừa dối mình cho đến khi ăn xong.

Đời trước Lâm Mộc Mộc cô cũng không phải thiếu nợ nhà họ Trầm, người chú thì xem cô là cây thương sử dụng còn đứa cháu lại đem cô làm thanh kiếm để dùng, cả hai đều biến cô thành con khỉ đùa giỡn, thật sự là khinh người quá đáng!

“Vậy phải tìm ông chủ, dám bán hàng giả, thật đáng ghét, mày phải bắt ông ta bồi thường, phải để ông ta trả giá đại giới mới được!”

May mà Lưu Vi Vi đã nhắc nhở cô.

Đúng vậy, cô không thể cứ thụ động bị đánh, phải chủ động tấn công. Chuyện đến mức này, cô hoàn toàn không sai, tất cả đều là lỗi của Trầm Ngang.

Lỗi vô cùng nặng.

Nghĩ vậy, Mộc Mộc đè nén cơn tức, kiềm chế xúc động muốn tìm Trầm Ngang ngả bài.

Mấy ngày trước khi đi, Mộc Mộc lấy cớ phải viết luận văn để tránh gặp mặt anh – cô sợ bản thân lộ ra biểu cảm chán ghét, cho dù một chút dấu vết để lại cũng khiến con cáo già gian xảo Trầm Ngang phát hiện.

Khi ở trong sân bay, Mộc Mộc thừa dịp Trầm Ngang đi gửi hành lý, bí mật đem con dao mới mua đặt vào trong cặp sách cá nhân của anh – Trong kỳ nghỉ dài hạn, an ninh mọi nơi đều kiểm tra rất nghiêm ngặt, mà Trầm Ngang mang theo dao lên máy bay, nhất định sẽ bị tạm giữ.

Quả nhiên, mọi chuyện đều diễn ra như dự đoán của cô.

Trầm Ngang bị dẫn đi, còn cô thoải mái ngồi trên máy bay đến Maldives, từ từ nhàn nhã uống nước ngọt, ăn bữa cơm ngon lành.

Mộc Mộc đáng lẽ nên hãnh diện mới đúng, nhưng thực tế tìm cô như chứa cả tảng đá, gạt đi không được.

Đến giờ cô mới biết, thì ra trong tình yêu, giết địch một ngàn thì bản thân cũng tự tổn hại đến tám trăm rồi.

29. Chương 29

Trầm Ngang đã đặt trước một căn phòng tại một biệt thự trên bãi biển Jumeirah rộng sáu trăm mét vuông, một nơi tách khỏi đất liền, phong cảnh tuyệt đẹp, còn có người phục vụ và đầu bếp riêng phục vụ suốt 24 giờ.

Tâm tình Mộc Mộc chán nản, chỉ có thể dựa vào thực phẩm để giải tỏa.

Vừa lên đến đảo, cô lập tức đến nhà hàng, gọi ra nào là cua đế vương, tôm hùm, cá ngừ chiên dừ, thơm ngon nhiều vị cùng vô số nước hoa quả của miền nhiệt đới.

Bữa cơm này, Mộc Mộc ăn đến phình cả bụng, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Trở lại biệt thự, người phục vụ đã giúp chuẩn bị bồn tắm lớn, bên cạnh còn bố trí những ngọn nến lung linh, không gian lãng mạn chết người.

Người phục vụ dùng tiếng Anh thân thiết hỏi: “Lâm tiểu thư, trước đó đặt phòng khách sạn không phải còn có vị Trầm tiên sinh nữa ư?”

“Anh ta không tới được.” Mộc Mộc lắc đầu.

“Bởi vì công việc sao?” Quản gia tò mò.

Mộc Mộc không biến sắc trả lời: “Không phải, anh ta bị tai nạn xe chết rồi.”

Người phục vụ ngay lập tức cứng mặt.

Hào phóng boa cho người ta, Mộc Mộc bảo người phục vụ tùy ý, còn mình nằm trong bồn tắm siêu lớn có thể chứa cả bốn người.

Trên mặt nước, những cánh hoa hồng dập dềnh trôi lững lờ đậm chất nghệ thuật, Mộc Mộc ngâm mình bên trong dần trào dâng cảm giác đau buồn.

Người ta nói Maldives chính là thánh địa trăng mật, cho nên nơi đây thường được các cặp đôi ưu tiên lựa chọn đi du lịch. Sau khi đến, nhìn trên đảo toàn những cặp tình nhân, ai ai cũng có đôi có cặp khiến lòng cô khó chịu đến cực điểm, trông thấy mấy người ôm nhau liền muốn xông tới đá cho họ một phát.

Vốn nghĩ nhân dịp này phải tận dụng thời gian nghỉ ngơi để triệt quên Trần Ngang đi, nhưng không khí lãng mạn ngọt ngào trên hòn đảo nhỏ, ngược lại càng làm cô thêm nhớ Trần Ngang.

Đương nhiên, loại nhớ này mang theo sự căm thù.

Nếu không có tình cảm với cô, tại sao lại tỏ vẻ tình sâu như biển ra để lừa cô? Chẳng lẽ đúng như châm ngôn nói, trái tim và hành động của đàn ông đều có thể thực hiện đồng thời rõ rệt như vậy?

Đối với cuộc tình này, Trần Ngang chỉ là diễn kịch đương nhiên có thể tùy thời thoát ra, nhưng lại làm khổ cô. Yêu rồi là phải trả giá, bỗng dưng thu lại là chuyện tuyệt đối không thể, sau này không biết phải trải qua bao nhiêu đêm tịch mịch mới có thể chữa khỏi đây.

Nghĩ vậy, Mộc Mộc hận không thể biến kiếp sau của Trần Ngang thành nắm hạt dưa, để cho cô nhai cắn róc cả da lẫn thịt.

Đang cao hứng nghiêng rằng nghiêng lợi, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng động rất nhỏ. Bây giờ đã gần nửa đêm, xung quanh chỉ có tiếng côn trùng réo rắt, tiếng động lạ thình lình vang lên khiến cả người Mộc Mộc cứng ngắc, trong đầu nhanh chóng lóe lên vô số hình ảnh khủng bố.

Mộc Mộc cảm thấy da đầu ngứa, không dám quay đầu, cả người run rẩy chờ đợi trong bồn tắm lớn.

Cẩn thận lắng nghe, lại phát hiện đó là tiếng bước chân rất nhẹ.

Nếu không có lệnh của cô, người phục vụ chắc chắn sẽ không tự ý đi vào, mà phòng này lại chỉ có mình cô ở, chẳng lẽ là mấy tên trộm cướp?

Cho dù thế nào, bây giờ cô chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Mộc Mộc cố gắng ổn định tâm trí, lắng nghe tiếng bước chân kia cách mình càng lúc càng gần, dường như ở ngay bên tai, cô bất ngờ quay người, dùng khăn tắm đầy nước ra sức đánh mạnh vào kẻ kia.

Khăn mặt sắp đánh tới mục tiêu bỗng dưng dừng lại, vô số giọt nước do va chạm tung ra, đủ để Mộc Mộc thấy mặt Trần Ngang.

Sợ hãi nháy mắt bị thay thế bằng tức giận, Mộc Mộc trừng mắt, hét lớn: “Sao anh vẫn dám xuất hiện trước mặt tôi?!”

“Em hoan nghênh anh đến vậy sao? Thật sự là vinh hạnh cho anh quá.” Trần Ngang dán mắt nhìn cảnh sắc dưới cổ Mộc Mộc, tập trung chăm chú, nhìn không chớp mắt.

Lúc này Mộc Mộc mới nhận ra nửa thân trên đều lộ ra khỏi nước, nên hay không nên nhìn đều bị Trần Ngang đáng chết này thấy hết.

Cô vội vàng ngồi xuống, giấu cơ thể từ cổ xuống ngập sâu trong nước, che bộ ngực chất vấn: “Sao anh không bị tạm giữ?”

“Trong sổ cảnh sát có bạn cũ của anh, sau khi giải thích rõ ràng bọn họ liền thả anh đi, mà anh nghĩ em ở một mình chắc chắn sẽ rất cô đơn, cho nên anh bay chuyến sớm nhất qua đây.” Trần Ngang bình tĩnh kể lại, tựa như chuyện trước đó anh lợi dụng Mộc Mộc và chuyện Mộc Mộc hãm hại anh hoàn toàn không tồn tại.

“Anh bản lĩnh thật đấy, tôi thua tâm phục khẩu phục, sáng mai tôi sẽ bay chuyến sớm nhất về nhà, từ sau chúng ta nước giếng không phạm nước sông, trên giang hồ gặp nhau cũng đừng tỏ ra quen biết.” Giọng điệu Mộc Mộc sắc bén.

Ông chú Trần đã không còn là một ông chú tốt trong nhận thức của cô nữa, cho nên cô hoàn toàn có thể không cần gặp lại anh.

“Mộc Mộc, vé máy bay, hộ chiếu, chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng của em anh đang tạm giữ giúp em, chờ kỳ nghỉ này chấm dứt anh sẽ trả lại cho em.” Ý Trần Ngang không thể rõ ràng hơn.

Mộc Mộc không thể đi, ít nhất không có sự cho phép của Trầm Ngang, cô không được đi.

“Trầm Ngang, anh thật khôn nạn!” Mộc Mộc giận dữ: “Rất cuộc anh muốn gì?”

Sự tình đã đến nước này, anh ta còn có mặt mũi đến uy hiếp cô?

“Mộc Mộc, anh muốn em nghe anh giải thích.” Trầm Ngang đến cạnh bồn tắm lớn, ngồi xuống.

“Rất xin lỗi, tôi không muốn nghe!”

Nếu không phải hai tay đang bận che ngực, Mộc Mộc chắc chắn sẽ bịt hai tai.

Bây giờ cô đã biết, loại phim truyền hình nào tàn với tình tiết “em không nghe, em không nghe” kia thì ra đều có nguồn gốc từ đời thật. Đối với người mình cực kỳ chán ghét căm giận thì căn bản sẽ không muốn nghe người đó nói chuyện.

“Anh biết em đang tức giận, như vậy đi, anh chờ em nguôi giận rồi giải thích.” Trầm Ngang nói.

Sau đó..... Anh ngồi bên cạnh bồn tắm, yên lặng chờ đợi.

Đợi cho đến khi cây nến trắng lãng mạn cháy hết gần như không còn, nước trong bồn tắm cũng dần lạnh tanh, Mộc Mộc kiểm chế không được nói: “Sao anh vẫn chưa đi ra ngoài?”

“Anh đang đợi em nguôi giận.” Trầm Ngang trả lời.

Vẻ mặt của anh còn rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Mộc Mộc tin rằng anh có thể cùng cô nháo đến hừng đông.

Mộc Mộc tức đến sôi máu – quả nhiên chú cháu một nhà, toàn thích dùng loại uy hiếp này, mẹ kiếp!

Nếu là loại nữ tử hán* như Lưu Vi Vi e chừng sẽ bình tĩnh lỏa thể đứng dậy bỏ đi.

Nếu là loại mỹ nhân độc miệng như An Lương e chừng sẽ dùng hết các loại từ ngữ ác độc bức chết anh.

Nhưng cô không phải là Lưu Vi Vi, cũng không phải là An Lương, cô chính là Lâm Mộc Mộc.

Vì thế, cô chỉ có thể thỏa hiệp: “Tôi hy vọng anh có thể giải thích càng ngắn càng tốt, tôi không có kiên nhẫn nghe anh thao thao bất tuyệt*.”

*Nữ tử hán: giống nam tử hán, ý chỉ người anh hùng

*Thao thao bất tuyệt: lải nhải dài dòng

“Đầu tiên, anh muốn em trả lời anh, có phải em nghe thấy cuộc đối thoại giữa anh và Tần Hồng Nhan cho nên mới giận anh hay không?” Trầm Ngang hỏi.

“Đúng, nhưng tôi không phải giận anh, tôi và anh đã kết thúc.” Mộc Mộc sửa lại cho đúng.

“Vì sao?” Trầm Ngang hỏi.

Mộc Mộc nhất thời bỗng có xúc động dìm cái đầu thông minh kia của anh xuống bồn tắm ba phút: “Bởi vì tôi nhờ thế mới biết, thì ra anh không thích tôi, cùng tôi qua lại, thậm chí còn dùng mọi biện pháp theo đuổi tôi chẳng qua là vì diễn kịch trước mặt đứa cháu của anh. Tôi cũng không phải là con ngốc, làm sao có thể ở cùng với một kẻ lừa đảo chẳng có tình cảm gì với mình chứ?”

Trầm Ngang nhìn thẳng vào Mộc Mộc, ánh mắt kia sắc bén mà dịu dàng: “Anh chỉ thừa nhận bản thân từng lợi dụng em, nhưng chưa bao giờ thừa nhận rằng anh không có tình cảm với em.”

30. Chương 30

“Mời anh tiếp tục.” Đến lúc này, Mộc Mộc trái lại càng thêm bình tĩnh.

“Anh nghĩ hẳn em biết rõ tình cảm của Thịnh Niên đối với Trọng Lý Tần, cô ấy đối thằng bé mà nói tựa như sinh mệnh tồn tại không thể tách rời trong cuộc sống của nó. Có lẽ tình cảm của thằng bé này quá mức mãnh liệt và cố chấp khiến Trọng Lý Tần khó có thể tiếp nhận, cho nên luôn từ chối thằng bé theo đuổi. Trước đó, cô ấy dùng anh để ngụ ý, nói rằng thích anh, muốn Thịnh Niên biết khó mà lui. Anh tuy là chú của Thịnh Niên, thằng bé cũng luôn tôn kính với anh, nhưng chỉ cần liên quan tới Tần Hồng Nhan, con người thằng bé sẽ hoàn toàn thay đổi, cái gì cũng không thêm để ý, cái gì không thêm đếm xỉa. Sau đó, thằng bé còn bắt đầu cố ý nhắm vào anh. Dĩ nhiên anh sẽ không công cục nợ này, cũng không muốn tham gia quá sâu vào chuyện tình giữa hai người đó nữa, cho nên anh đồng ý xem mặt với em. Một mặt, muốn tìm một người con gái đảm đương chức trách bạn gái anh, giúp anh rời khỏi cục diện hỗn loạn này; Mặt khác, anh cũng xác định rằng, bản thân đã đến lúc nên lập gia đình.”

“Bằng điều kiện của anh, muốn tìm bạn gái hẳn là nhiều như sao trên trời. Vậy mà anh lại chọn tôi, chắc hơn phân nửa là vì thấy tôi trẻ tuổi, ít kinh nghiệm xã hội cho nên sẽ dễ tin những lời nói dối của anh phải không?”

Mộc Mộc cúi đầu nhìn những cánh hoa trên mặt nước – thời gian quá lâu, cánh hoa lại bị ngấm trong nước nóng nên đã mất đi vẻ mềm mại.

Hóa ra hoa rơi cùng nước chảy.

Mộc Mộc vốn cho rằng cô là nước chảy, nhưng trên thực tế, vô tình thật sự mới là Trầm Ngang.

Chuyện tình cảm này từ khi bắt đầu, anh đã nguyện vô tình.

Trầm Ngang không phản bác, nhưng giọng nói càng lúc càng nhẹ: “Sau đó anh dẫn em đi gặp Tần Hồng Nhan và Thịnh Niên, cũng tuyên bố em là bạn gái anh.”

“Một khi đã như vậy, vì sao còn muốn có thêm lần thứ hai, lần thứ ba?” Mộc Mộc chú ý thấy nước trong bồn tắm bỗng nhiên nổi lên những gợn sóng nhẹ.

Ngay cả cô cũng không nhận thức được rằng, cơ thể mình đang run rẩy.

Nếu chấm dứt ngay từ lần đầu tiên thì tốt rồi, cô sẽ không bỏ ra nhiều tình cảm như vậy, cũng sẽ không tiếp tục đau khổ mà chẳng biết khi nào mới kết thúc.

“Tần Hồng Nhan đương nhiên nhận ra được sơ hở giữa anh và em, cô ấy tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay. Vì thế anh mới hẹn em đi ra ngoài, để cho tất cả mọi người đều biết rõ quan hệ giữa chúng ta, và cuối cùng là để cho Trầm Thịnh Niên hoàn toàn mất đi nghi ngờ.” Trầm Ngang tiếp tục trần thuật.

“Ý anh muốn nói tới màn hôn tôi trước mặt bọn họ lần đó sao? Kế trong kế phải không? Rất ngoạn mục, hóa ra tôi chỉ là một công cụ tạo niềm vui trong cuộc sống của các người mà thôi.” Mộc Mộc tuy nói như vậy, nhưng trong đầu lại nghĩ đến đêm đó anh đưa cô về nhà trong tiếng ve ngân.

Đó vốn là một đêm không hề tầm thường trong cuộc sống của cô.

Hóa ra là vậy.

Trầm Ngang luôn có khả năng chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn thấu Mộc Mộc: “Mộc Mộc, những lời anh nói hôm nay đều là sự thật, có thể chúng sẽ khiến em đau lòng. Nhưng anh thật lòng muốn nói, từ khởi khắc hôn em là anh thật sự muốn qua lại với em. Hơn nữa, kết hôn chính điều kiện tiên quyết. Bởi vì lúc đó, anh hiểu được bản thân mình đã thích em rồi.”

Mộc Mộc cúi đầu, những gợn sóng trong bồn tắm dần dần tĩnh lặng, phản chiếu hình ảnh cô và anh chồng lên nhau, mờ ảo tựa như không thật.

Cô chậm rãi nói: “Trầm Ngang, tôi vẫn không hiểu một chuyện – tại sao anh lại thích tôi?”

“Chuyện tình cảm này nọ, thật sự khó có thể nói rõ ràng.” Đôi mắt Trầm Ngang dịu dàng nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ: “Có lẽ anh thích em đơn thuần, có lẽ anh thích em đối với tình cảm trung trinh*, hoặc có lẽ không vì gì cả, chỉ đơn giản bởi vì em là Lâm Mộc Mộc.”

*Trung trinh: chung thủy, một lòng một dạ

Mộc Mộc bật cười ha hả: “Nếu không phải trước đó nghe thấy cuộc nói chuyện kia, tôi nhất định sẽ cảm động đến rơi lệ.”

Có lẽ cô thật sự khóc, bởi vì Mộc Mộc cảm giác được hốc mắt có chút cay cay. Cô ngẩng đầu, buộc mình phải nuốt nước mắt vô dụng vào trong: “Anh từng nói với tôi cái gì nhỉ? ‘Đừng dùng tiêu chuẩn bạn trai thử thách anh tạm thời nữa, mà hãy dùng tiêu chuẩn chọn chồng thử thách anh một đời’ phải không? Bây giờ xem ra, là anh cố ý mang tôi tới tham dự cuộc gặp mặt bạn cũ, cố ý để cho họ ở trước mặt tôi kể về bạn gái cũ của anh, cố ý uống rượu, cố ý gọi tên tôi. Sau đó tôi bị cảm động, anh chẳng cần làm gì cả, tôi đã đồng ý cùng anh qua lại..... Trầm Ngang, bây giờ tôi rốt cuộc mới hiểu được hàm nghĩa câu nói đó của Trợ lý Tần – tôi làm sao có thể là đối thủ của anh chứ?”

Cấp bậc giữa cô và anh, thật sự là cách nhau một trời một vực.

Những lời tâm tình ngày xưa, bây giờ nhớ lại quả là một sự mỉa mai lớn.

Trầm Ngang cũng không phủ nhận: “Anh thừa nhận thủ đoạn anh theo đuổi em không hề quang minh chính đại, nhưng tất cả toan tính đều được thành lập dựa trên điều kiện tiên quyết là thích em, muốn cùng em bên nhau trọn đời.”

“Cho nên anh nghĩ rằng, tôi dĩ nhiên nên chấp nhận toàn bộ, anh cho là như vậy phải không?” Mộc Mộc thở sâu.

“Anh chỉ muốn em cho anh một cơ hội, đừng vội vàng kết án tử hình đối với tình cảm của chúng ta.” Trầm Ngang muốn vươn tay đụng vào Mộc Mộc, nhưng cánh tay vừa cử động, anh bỗng phát hiện Mộc Mộc theo bản năng lui ra sau.

Giống như xem anh là rắn rết.

Ánh trăng mờ ảo nhẹ nhàng len qua khung cửa sổ, bao phủ bờ vai trần mềm mại của Mộc Mộc, làm nổi bật cơ thể mỏng manh: “Trầm Ngang, tôi thật sự không dám... cho anh cơ hội. Giữa chúng ta, mỗi giờ mỗi phút đều tràn ngập lừa dối và âm mưu. Tình yêu và sự tin tưởng của tôi đối với anh, đã bị những thứ dơ bẩn này đánh bay hết rồi. Tôi không biết làm sao mới có thể tin anh một lần nữa, tin tưởng tình cảm của chúng ta. Nói thật, anh khiến tôi sợ hãi, có lẽ giờ này anh yêu tôi, nhưng sau này hết yêu rồi, liệu anh sẽ dùng mưu kế nào để đối phó tôi đây? Nghĩ vậy, tôi thật sự rất sợ.”

Tay phải của Trầm Ngang siết chặt vào thành bồn tắm: “Mộc Mộc, ít nhất em phải tin rằng, anh sẽ không gây thương tổn cho người phụ nữ anh yêu.”

“Bây giờ tôi đã không biết bản thân phải nên tin gì và không nên tin gì, có lẽ bạn gái cũ của anh ngoại tình đều do anh dồn ép cô ấy phải không?”

Nghe vậy, tay phải Trầm Ngang đột nhiên dùng sức, các khớp xương giống như muốn xé rách cả da thịt.

“Tôi xin lỗi.” Lúc này Mộc Mộc mới ý thức được bản thân khẩu bất trạch ngôn*, giọng nói cũng dịu lại: “Trầm Ngang, anh chiến đấu trong xã hội đã nhiều năm, chắc anh cho rằng lừa dối và âm mưu mới có thể sinh tồn được. Nhưng trong thế giới của tôi, không có những thứ dơ bẩn đó— có lẽ đây chính là sự khác nhau cơ bản giữa chúng ta. Anh từng nói, không có thử qua, tôi làm sao biết giữa chúng ta là không thể? Bây giờ chúng ta đã thử qua, thì ra là thật sự không thể.”

*Khẩu bất trạch ngôn: lời nói không có sự chuẩn bị, suy xét

“Trầm Ngang,” Mộc Mộc nghiêm túc nhìn anh, gần từng tiếng tuyên bố: “Chúng ta chia tay đi.”

31. Chương 31

Sau kỳ nghỉ Quốc khánh, Mộc Mộc trở về phòng ngủ liền bị An Lương và Lưu Vi Vi đẩy ngã lên ghế, kéo rèm bao xung quanh, mở đèn bàn chói mắt, bắt đầu hình thức bức cung.

“Nói, công phu trên giường của ông chú kia thế nào?” Cách nói chuyện của bạn học Lưu Vi Vi luôn thẳng thắn trực tiếp, không hề quanh co lòng vòng.

“Tao và anh ta đã chia tay rồi.” Mộc Mộc lấy tay che mắt.

Đầu đầu a, đám bạn cùng phòng này đúng là chẳng biết thế nào thương hoa tiếc ngọc cả.

Lưu Vi Vi kinh hãi, liên tiếp lùi về phía sau ba bước, che ngực, vẻ mặt sùng bái nói: “Là vì ông chú kia không thỏa mãn không được mày sao? Mộc Mộc, mày ở phương diện tình dục thật sự không lên tiếng thì thôi, mà lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng a!”

Tới lúc này, Mộc Mộc mới hiểu vì sao Ma Jiajue* lại muốn sát hại đám bạn cùng phòng của anh ta.

*Ma Jiajue: một sinh viên bị tình nghi là thủ phạm giết chết bốn người bạn trong ký túc xá

Nuốt nước miếng, Mộc Mộc bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện không sót một chữ.

Lưu Vi Vi và An Lương ghen hòng nhìn nhau trân trời, một lúc lâu mới có phản ứng.

Không khí trong phòng trở nên đặc biệt nặng nề, Mộc Mộc cho dù đau khổ vẫn cảm thấy vui mừng phần nào – tuy rằng cô mất đi chú ấy, nhưng ít nhất cô vẫn còn những chị em tốt này.

Kết quả vẫn là bạn học Lưu Vi Vi đá bay vui mừng của cô: “Mày sao lại có thể vứt bỏ cảnh đẹp ở Maldives cùng biệt thự trên biển rộng sáu trăm mét vuông hử, Lâm Mộc Mộc, trong đầu mày chứa toàn là phân à?!”

Mộc Mộc lại có xúc động muốn tự tay đâm chết đứa bạn cùng phòng này.

“Vậy sau khi mày nói chia tay xong thì sao? Ông chú Trầm có nói gì không?” An Lương tò mò hỏi.

Chú Trầm nói gì không?

Thành thật mà nói, ông chú Trầm chẳng nói gì cả.

Anh ấy chỉ lấy một áo choàng tắm trắng mịn đặt lên thành bồn tắm, sau đó lẳng lẽ ra ngoài.

Hôm sau Mộc Mộc đổi vé, bay về nhà.

Từ ngày đó, cô sẽ không bao giờ gặp lại Trầm Ngang.

“Bọn mày chia tay chỉ thế thôi hả?” An Lương cảm thấy có chút hụt hẫng.

Giống như xem một bộ phim hành động Mỹ rượt đuổi ba năm tự dưng có kết thúc hết sức vô lý, tâm tình chắc chắn sẽ rất buồn bực.

“Ừ.” Mộc Mộc học theo Tarzan đầm đầm hai tiểu bánh bao trước ngực, chí khí ngút trời: “Qua nhiều ngày như vậy, vết thương của tao đã khỏi hẳn rồi!”

Ánh mắt Lưu Vi Vi và An Lương đều tràn ngập ba từ to “Tao không tin”.

Cũng khó trách, ngay cả Mộc Mộc cũng không tin bản thân sẽ quên mau như vậy, bởi vì theo nghĩa hẹp mà nói, Trầm Ngang chính là mối tình đầu của cô.

Mối tình đầu a, ngàn vạn trâu bò hò hét mối tình đầu a!

Làm sao có thể dễ dàng quên như vậy.

Ban ngày trôi qua tàm tạm nhưng vừa vào đêm, trong lòng Mộc Mộc tựa như chứa đầy tiêu ốt, lẫn qua lộn lại đau khổ không kể xiết.

Khi khó chịu tới cực điểm, cô rất muốn vọt tới văn phòng Trầm Ngang, vặt hết tóc của anh xuống, để cho anh biến thành đầu trọc giống ông chú Cát Ưu luôn.

Nhưng đôi khi cũng muốn chạy vào văn phòng Trầm Ngang, nhào vào lòng anh, hưởng thụ vòng ôm mạnh mẽ.

Mộc Mộc cảm nhận sâu sắc rằng, thất tình quả thực chính là thảm họa lớn nhất trong thời đại hòa bình này.

May mà sau khi thi tốt nghiệp cô phải lập tức đi tìm việc, Mộc Mộc cố gắng tập trung hết sức vào hồ sơ lý lịch – cô thà tình nguyện lao vào một hồ sâu đầy cá sấu cũng vạn vạn không muốn trở lại công ty HG, đối mặt với Trầm Ngang.

Kết quả là, trời đông giá rét, Mộc Mộc nhin đau tăm biệt ổ chăn ấm áp, mặc áo ấm quàng khăn quanh cổ, bắt đầu con đường tìm việc.

Vốn nghĩ chỉ cần mình tránh, những người trước kia sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa. Nhưng không lâu sau, đang đi trên đường cô tình cờ gặp phải Tần Hồng Nhan.

Mộc Mộc nghĩ nhân lúc cô ấy chưa thấy liền lén lút trốn đi, nhưng Tần Hồng Nhan lại như có mắt sau lưng, lạnh giọng nói: “Tính giả bộ không quen thật à?”

Mộc Mộc thật sự không chống cự được khí thế của Tần Hồng Nhan, gần như là bị cưỡng chế lôi vào Starbucks.

Tần Hồng Nhan gọi chủ quán, mua cho cô một tách cappuccino nóng, còn mình thì mua một tách café đen.

Người thấy vị đắng từ tách café trong tay Tần Hồng Nhan, Mộc Mộc chun mũi.

“Sau khi chia tay với Trầm Ngang, cô sống thế nào?” Xưa nay Tần Hồng Nhan luôn nói chuyện thẳng thắn trực tiếp, ngay cả khúc dạo đầu cũng lười mở.

“Cũng ổn, bình thường như mọi ngày.” Mộc Mộc cúi đầu uống cafe, không muốn để cho người khác nhìn thấy sự cô đơn trong mắt mình.

“Mấy ngày nay, biểu hiện Trầm Ngang cũng bình thường, tựa như người không có việc gì vậy.”

Mộc Mộc đang định mạnh miệng nói mình không muốn biết tin tức của Trầm Ngang nhưng Tần Hồng Nhan đã mở miệng ngăn cô: “Đừng ở trước mặt tôi giả vờ nói không muốn biết tin tức của anh ta, cô có mấy khúc ruột tôi còn không biết?”

Mộc Mộc cúi đầu tiếp tục uống café, bọt sữa trắng bây giờ đã bị phá tan sạch sẽ.

Những người này, toàn là người thành tinh hết, đoán lòng người như thần vậy.

“Nói thật cho tôi biết, cô đối với anh ta còn có cảm giác không?” Tần Hồng Nhan chấp hai tay lên đùi, phong thái xinh đẹp băng giá.

“Cảm giác sẽ theo thời gian trôi đi.” Mộc Mộc không muốn trực tiếp trả lời câu hỏi này.

Môi Tần Hồng Nhan tô son thượng hạng, trơn bóng mềm mại, mỗi khi mở ra đóng vào đặc biệt rực rỡ chói mắt: “Chắc cô biết quan hệ giữa tôi và Trầm Ngang từ trước đến nay không phải là bạn bè, thậm chí còn có chút quá phận. Cho nên khi nghe thấy tin hai người chia tay, việc đầu tiên tôi làm là chạy tới chế nhạo anh ta. Anh ta đang xử lý công văn, nghe tôi chế nhạo xong mới ngẩng đầu, nói với tôi một câu.”

Ngay giây phút quan trọng này đột nhiên Tần Hồng Nhan dừng lại, uống ngụm café mà so với thuốc Đông Y còn đen hơn.

Lúc ấy Mộc Mộc thật muốn đem đầu của cô ấy nhúng hẳn tách café.

Đáng tiếc, cô không ăn gan gấu nên không có can đảm.

Cho nên chỉ có thể chờ Tần Hồng Nhan đặt tách café xuống, dùng khăn giấy lau miệng, sau đó mới chậm rãi nói: “Anh ta nói ‘Tần Hồng Nhan, cô hoàn toàn không hiểu’, tuy rằng biểu cảm và thái độ không khác ngày thường, nhưng giây phút đó anh ta khiến tôi cảm nhận được một điều, đó là khổ sở. Cho nên tôi nghĩ anh ta đối với cô, cũng không thể tính là không có tình cảm.”

Hai tay Mộc Mộc siết chặt tách café, nhiệt độ xuyên qua cốc sứ tiến thẳng vào cơ thể cô, va chạm, chạy tán loạn.

“Nói thật, ngày đó ở nhà hàng là do tôi muốn khích anh ta cho nên mới nói quá lên. Tâm tư Trầm Ngang quả thật thâm trầm, nhưng vẫn có chỗ tốt, đó là đối với chuyện nam nữ không hề làm bậy. Ít nhất là nhiều năm quen anh ta, tôi chưa từng nghe thấy tin tức ong bướm của anh ta cả.” Tần Hồng Nhan vén hai lọn tóc xoắn vương ở hai má ra sau, chỉ một động tác đơn giản nhưng có thể làm điên đảo chúng sinh.

Mộc Mộc nhìn đến ngây người, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Tôi và anh ta đã chia tay, nguyên nhân chính không phải do chuyện này.”

Chủ yếu là, giữa hai người bây giờ đã mất đi sự tin tưởng.

“Tôi không phải là bà mối, hôm nay đến đây cũng không phải muốn khuyên cô hợp lại với anh ta. Tôi chỉ cảm thấy, chuyện này coi như tôi là người đứng lên, ít nhất cũng phải có trách nhiệm nói rõ cho cô.” Tần Hồng Nhan bắt đầu cầm điện thoại di động bỏ vào túi xách: “Về phần hai người sau này sẽ phát triển thế nào, tôi không có hứng thú muốn biết.”

“Nhưng một cô bé như cô lại có thể khiến con cáo già Trầm Ngang khổ sở như vậy, đã giỏi lắm rồi.” Tần Hồng Nhan đứng lên, ở trước khi đi bỏ lại một câu: “Chẳng qua theo hiểu biết của tôi đối với đàn ông nhà họ Trầm mà nói, thì bọn họ sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, cho nên, hãy bảo trọng.”

32. Chương 32

Nói thật, lời này của Tần Hồng Nhan làm cho Mộc Mộc sờn cả tóc gáy, nhưng mà nghĩ lại, Trầm Ngang và Trầm Thịnh Niên không hề giống nhau, huống hồ mấy ngày nay anh cũng chưa từng xuất hiện trước mặt cô, chắc chắn đã quên cô rồi.

Nghĩ đến anh đã thoải mái tự tại, trong lòng Mộc Mộc lại chua xót, gửi hồ sơ lý lịch càng thêm điên cuồng. Mà kể cũng lạ, gửi đến nhiều công ty như vậy nhưng không một công ty nào thông báo cô đến phỏng vấn cả.

Nói ra thành tích cô cũng không tệ, còn có vài kỳ được nhận học bổng, đáng lẽ không nên rơi vào hoàn cảnh như này chứ.

Lưu Vi Vi nhắc nhở: “Chắc chắn ảnh chụp của mày quá chân thật rồi, bây giờ ảnh thẻ người ta đều sử dụng photoshop hết, sau khi photoshop xong ‘nam có thể sánh với Ngô Ngạn Tổ, nữ có thể so với Lâm Chí Linh’, dĩ nhiên, người ta sẽ chú ý đến mày.”

“Đây đi làm ở công ty, đâu phải là diễn viên trong ngành giải trí.” Mộc Mộc phản bác: “Bộ dạng đẹp thì có ích lợi gì? Tiến vào công ty là phải dựa vào thực lực làm việc mà kiếm cơm ăn chứ.”

“Nhóc à, nhóc quá ngây thơ rồi.” Lưu Vi Vi vỗ vỗ bả vai Mộc Mộc, thở dài một hơi đủ để tạo hiệu ứng càng thêm nghiêm trọng: “Lớn lên giống thần tượng, cuộc sống của nhóc sẽ hoàn mỹ y trong phim; Lớn lên giống mấy người trong CCTV kênh pháp luật, cuộc sống của nhóc sẽ dính đến tội phạm. Cho nên, photoshop đi thôi, nhóc à!”

Mộc Mộc lại đau đầu, cho dù cô không phải là một tuyệt thế mỹ nhân, thì cũng tạm coi như là một thanh tú giai nhân nha, tự nhiên chỉ bởi vì diện mạo không đẹp mà bị đẩy ra, thật sự là quá tổn thương lòng tự trọng.

Mụ nó, vừa bị Trầm Ngang đá kích xong lại bị đứa bạn cùng phòng đá kích, sự tự tin đáng thương của cô đã bị nhai cắn chỉ sót lại mảnh vụn cuối cùng.

Nhưng xã hội đời thực chính là một trường quay, muốn ta cười thì dù cho cha mẹ vừa mất cũng phải cười, muốn ta khóc thì cho dù cả người bị trét đầy phấn ngứa cũng phải khóc.

Vì vậy, hôm nay Mộc Mộc đi vào một Studio, chuẩn bị ‘tút’ lại ảnh thẻ của mình ‘thành Angela baby.

Đang hướng dẫn ông chủ cho đôi mắt mở to hơn, cái mũi sửa cao hơn, gương mặt thu nhỏ lại thì bỗng một tiếng hét chói tai vang lên đâm thủng cả màng nhĩ Mộc Mộc.

“Lâm Mộc Mộc! Cậu đúng là Lâm Mộc Mộc rồi!”

Mộc Mộc quay đầu, thấy một người phụ nữ toàn thân màu hồng, cực giống Legally Blonde.

Sống hai mươi năm trên đời, Mộc Mộc chỉ quen một người thích mặc màu hồng như vậy thôi, đó là bạn cùng bàn hồi cấp ba của cô – Lý Kiều Kiều.

“Mấy năm qua cậu đi đâu?” Lý Kiều Kiều hôn hờ ôm Mộc Mộc.

Mộc Mộc lập tức cảm giác thấy mình như đang đắm chìm trong đại dương màu hồng, có chút khó thở: “Mình..... Mình ở ngay trên trái đất mà.”

“Tại sao thi đại học xong cậu lại xóa nhóm lớp? Hại bọn mình tìm thế nào cũng không thấy cậu!” Nhớ tới vụ này, Lý Kiều Kiều có chút không vui.

“Mình bị hack.” Mộc Mộc nói dối.

Thật ra là vì cô không muốn ngày ngày đều thấy tên người kia.

“Thật hay giả?” Lý Kiều Kiều nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, lôi cô đi ra ngoài: “Đi qua đây, mình đưa cậu đến một nơi.”

Bên cạnh studio là khu ẩm thực, Lý Kiều Kiều kéo Mộc Mộc đi lên một quán lẩu trên tầng ba, vừa đi vừa nói: “Gặp cậu đúng lúc quá, tối nay bọn mình tổ chức họp lớp hồi cấp ba. Hàng năm bọn mình đều tổ chức họp lớp nhưng cậu lại xóa nhóm nên bọn mình không thể liên lạc với cậu được. Hôm nay cậu xuất hiện, mọi người nhất định sẽ vô cùng vui mừng cho xem.”

Nghe vậy, Mộc Mộc tựa như bị nồi lẩu hâm nóng, vội đứng lại: “A, mình còn có việc, không đi được!”

“Đã đến đây rồi sao lại có thể không đi?!” Lý Kiều Kiều không chịu.

“Mình thật sự còn có việc, việc gấp!” Mộc Mộc hoảng hốt nói không kịp nghĩ: “Hôm nay là đám tang chú hai mình, mình phải về!”

“Vớ vẩn, mỗi lần cậu trốn học đều dùng cớ này, chú hai nhà cậu đã mất bao nhiêu lần trở về rồi hả?” Lý Kiều Kiều đánh bay lời nói dối của cô.

“Dù sao mình thật sự có việc, có thời gian nói chuyện sau.” Mộc Mộc mặc kệ Lý Kiều Kiều, chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng mà vừa xoay người cô liền đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Đồng thời, cô nghe thấy Lý Kiều Kiều nói với chủ nhân lồng ngực kia: “Lục Ngộ, cậu tới đúng lúc quá, mau ngăn Mộc Mộc lại!”

Lúc này, Mộc Mộc cảm thấy đầu mình tựa như bị nồi lẩu bao vây, đại não tiểu não đều bị nấu chín.

Lục Ngộ, chính là đối tượng nộ hôn đầu của cô; Là người nghe câu “Không có thử qua, anh làm sao biết được giữa chúng ta là không thể?”; Chính là cậu bé nghe xong lời thổ lộ của cô vẫn xoay người rời đi, bỏ lại cô giữa biển người mênh mông.

Chính vì sợ thấy anh, cho nên Mộc Mộc mới trốn tránh bạn bè cấp ba.

Kỷ niệm quá khứ ngọt ngào cay đắng như một chuyến tàu tốc hành gào thét chạy qua, vội vã rời đi chẳng để lại gì.

Tâm lý rối loạn khá lâu, chờ cô phản ứng lại mới phát hiện mặt mình vẫn còn áp sát vào lồng ngực anh.

Tư thế này, đủ ái muội để có thể hâm nóng cô tại chỗ.

Mộc Mộc vội vàng lui về phía sau vài bước, lui xong diện mạo Lục Ngộ liền đập vào mắt cô.

Ngũ quan tuần tú đẹp đẽ, khí chất sạch sẽ thanh thoát, thân hình gầy gò rắn chắc, tất cả đều dễ dàng khiến cho con người ta liên tưởng đến trời xanh mây trắng.

Dịu dàng, yên tĩnh như vậy.

Anh nhìn Mộc Mộc, ánh mắt sâu thẳm, như bầu trời xa xôi.

Mộc Mộc bị nhìn đến mức ngứa tai, tựa như có sâu bọ ngo ngoáy, vội vàng cúi đầu.

Cuối cùng Mộc Mộc vẫn bị Lý Kiều Kiều áp chế kéo vào phòng. Ở bên trong, tất cả đều là bạn cũ cấp ba nhiều năm không gặp, mọi người vừa ăn vừa hát, vừa kể chuyện xong lại kính rượu, bầu không khí ấm áp sôi động.

Mộc Mộc bị Lý Kiều Kiều cùng mấy người bạn gái cũ vây quanh, ôn lại những kỷ niệm xa xưa.

Cách tăng sương mỏng bốc lên từ nồi lẩu, có một đôi mắt sâu thẳm vẫn luôn nhìn Mộc Mộc chăm chú, nhìn cô rạng rỡ vui vẻ đến mức đỏ cả tai.

Tuy rằng cô bề ngoài tựa như đang trò chuyện với mọi người xung quanh, nhưng nội tâm lại đang hỗn loạn. Trong đầu có một tiếng nói nghiêm khắc cảnh báo: “Anh ấy trở về là để tham gia họp mặt, sẽ rời đi thôi. Hơn nữa mày và anh ấy trước kia vốn dĩ không có bắt đầu, đổ mắt cái gì?”

Để không tiếp tục suy nghĩ miên man, Mộc Mộc bắt đầu uống rượu, ai kính đều uống, uống xong lại kính rượu người khác, không lâu sau, cảnh tượng trước mắt bắt đầu xoay tròn như kính vạn hoa.

Không biết là ai khơi mào, bắt đầu nói về chuyện xấu của mọi người trước kia.

Lôi ra vài cặp, rốt cuộc có người nhắc tới tên của cả hai: “A, trước kia không Lâm Mộc Mộc thích Lục Ngộ à?”

Lâm Mộc Mộc cố gắng muốn mở to mắt phản bác, nhưng miệng lại không mở ra được.

Một trận trời đất xoay chuyển ngẩn ngui qua đi, xung quanh dần dần yên tĩnh, Mộc Mộc dùng hết sức thanh minh: “Mọi người đều là quần chúng không rõ chân tướng, rõ ràng là Lục Ngộ thích mình trước!”

Một chiếc khăn ẩm áp nhẹ nhàng lau hai má cô, tiếng cười của Lục Ngộ vang lên bên tai: “Đúng vậy, là anh thích em trước.”

Mộc Mộc cả kinh, men rượu nhất thời tỉnh hơn phân nửa, đột nhiên mở mắt, lúc này cô thật muốn đem đầu mình bỏ vào cái nồi để hầm – cô đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, mà bên cạnh chính là..... Lục Ngộ với nửa thân trên để trần!

33. Chương 33

Mộc Mộc nghĩ rằng cô sẽ hét lên, nhưng cô không hét.

Cô đỡ đầu cúi đầu, xúc chấn lên, nhìn quần áo vẫn còn nguyên vẹn, thở dài.

May quá, vẫn còn trong sạch.

“Em uống say, nôn ra người anh, anh chịu trách nhiệm đưa em về, nhưng em lại không nói cho anh biết địa chỉ ký túc xá hay là địa chỉ nhà. Không còn cách nào khác, anh chỉ có thể đưa em đến nhà anh.” Lục Ngộ ngăn gọn xúc tích thuật lại sự việc.

“Ba mẹ anh đâu?” Mộc Mộc run run hỏi.

Nếu Lục Ngộ dám nói ba mẹ anh đang ở nhà, hơn nữa còn quan sát toàn bộ quá trình cô say khướt thì cô nhất định sẽ ôm anh đồng quy vu tận.

May mà câu nói kế tiếp của Lục Ngộ đã cứu vớt sinh mạng hai người: “Đều ở nước ngoài, đây là nhà ba mẹ để lại cho anh.”

Ánh mắt Mộc Mộc tựa như cục xà bông trượt quanh nửa thân trần Lục Ngộ, nhìn gần hết mới nói: “À, anh mau mặc quần áo vào đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Lục Ngộ đáp ‘ừ’, xoay người từ tủ quần áo lấy ra một chiếc áo pull màu lam, hai tay duỗi ra, cúi đầu mặc vào.

Toàn bộ động tác nhanh chóng mà đẹp đẽ.

Phía sau lưng anh gầy gò rắn chắc, cơ thể thanh niên trắng kiện tràn đầy năng lượng, như trái cây vừa chín, không bị hư hại, trơn tròn nhẵn bóng.

Lục Ngộ xoay người lại, cười nói: “Lại bị em nhìn thấy rồi.”

Lời anh nói như đôi bàn tay, nhẹ nhàng kéo hai màn che, tái hiện lại quá khứ –

Mùa hè năm ấy thời tiết cực kỳ nóng, ve sầu trên cây kêu in ỏi, ánh nắng chói chang chiếu vào mặt nước trong bể bơi, phản xạ ra vô số thanh kiếm sắc bén, chiếu thẳng vào mắt người nhìn.

Vì nắng chói chang như vậy, cho nên số người đến bể bơi lộ thiên này rất ít. Hai người đứng trong mái che nắng, dưới chân là vô số phản quang so với ánh sáng mặt trời còn khiến người ta lóa mắt hơn.

Anh quay đầu lại, nhìn cô cười: “Anh đoán em sẽ không bao giờ học bơi được đâu.”

“Anh học bơi lâu như vậy, nói không chừng quên rồi ấy chứ.” Cô tuy rằng nhìn thấy nước trong bể bơi có chút sợ, nhưng vẫn mạnh miệng như cũ.

“Loại chuyện như học bơi này, chỉ cần học một lần mãi mãi sẽ không quên.” Anh cười.

Nụ cười tỏa nắng.

Sau đó, bước về phía trước, ngay lúc cô không kịp đề phòng hôn lên môi cô.

Cô mở to mắt, dưới ánh sáng lung linh nhìn anh cười đến rục rịch.

“Chuyện này cũng tương tự.” Anh nói: “Học xong, mãi mãi sẽ không quên.”

Anh xoay người cởi áo pull, cả người chỉ còn mỗi quần bơi tứ giác, tấm lưng gầy mà rắn chắc, da thịt trắng trẻo bóng bẩy như tuyết.

Nụ hôn tinh khiết của anh làm cô choáng váng.

Hơi thở sạch sẽ kia tựa như ma quỷ vượt qua quá khứ đến tận bây giờ, suýt nữa khiến Mộc Mộc nghĩ rằng ký ức đó đã khảm sâu vào xương tủy. Cho đến khi một luồng hơi nóng phả vào da cô, cô mới giật mình nhìn phát hiện không biết khi nào Lục Ngộ đã dựa gần sát mình.

Đủ gần để khiến người ta nghĩ rằng, giây tiếp theo, môi anh sẽ chạm vào môi cô.

“Ah”, Mộc Mộc hét lên, thân mình theo bản năng lùi về phía sau một khoảng lớn. Bỗng dưng phản ứng mãnh liệt như vậy khiến bầu không khí trong phòng nhảy mất trở nên xấu hổ.

Ánh mắt Lục Ngộ giống như bóng đèn cảm ứng, dần dần trở nên ảm đạm.

“Ngại thật, hôm nay làm phiền anh quá.” Mộc Mộc giả bộ như tìm túi xách, tránh né ánh mắt anh: “Khuya rồi, em phải về ký túc xá thôi, còn có bảo vệ.”

“Bây giờ đã là hai giờ đêm, cho dù em có về thì cũng không vào được cửa ký túc xá.” Lời nói của Lục Ngộ khiến Mộc Mộc không thể phản bác.

“Vậy em về nhà.” Mộc Mộc kiên trì.

“Anh uống rượu, không thể lái xe, không có cách nào chở em về nhà. Đêm nay em cứ ngủ ở phòng này đi, anh ngủ phòng bên cạnh, sáng mai ngủ dậy anh sẽ chở em về.” Dừng một lúc, Lục Ngộ nói: “Nếu như em kiên quyết phải về, anh sẽ đi cùng em mấy km, đến trước khu nhà đón taxi.”

Tuy rằng đầu óc Mộc Mộc đang choáng váng, nhưng vẫn còn có năng lực phán đoán, vì an toàn của lẫn nhau suy nghĩ, chỉ có thể tạm thời nghỉ ở nhà Lục Ngộ một đêm.

Nói ngủ ngon xong, Lục Ngộ với tay đóng cửa lại.

Mộc Mộc nằm trên giường anh, quanh quần chóp mũi là hơi thở sạch sẽ nhiều năm không thấy, đầu óc vẫn bị men rượu ngự trị, say mê ngây ngất.

Trong lúc ngây ngất, cô nhớ lại thời khắc mới gặp Lục Ngộ.

Lớp 11, anh là học sinh mới đến chuyển vào lớp cô.

Cuối thu tháng chín, phía nam thành phố nắng nóng lan tràn, buổi chiều mỗi lớp chỉ có 4 cái quạt cũ rách kéo quay tròn, tạo ra một luồng khí nóng hầm hập. Trong không khí bốc mùi mồ hôi nồng đậm, mọi người ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Đúng lúc này, Lục Ngộ đi theo sau giáo viên chủ nhiệm bước vào. Áo sơ mi lam nhạt đơn giản, làn da trắng mịn, sạch sẽ vô hân*, mang đến cảm giác tươi mát cho người nhìn.

*Vô hân: không có mồ hôi

Giáo viên chủ nhiệm để anh tự giới thiệu, anh chỉ nói: “Xin chào mọi người, mình là Lục Ngộ.”

Không hề có một từ dư thừa nào.

Giáo viên chủ nhiệm chỉ vào vị trí phía sau Mộc Mộc, nói: “Em ngồi đó đi.”

Anh ngồi xuống, rồi ngồi ở đó hai năm.

Cái gọi là tâm xuân chính là hormone tuổi mới lớn của các chàng trai cô gái. Ngoại hình Lục Ngộ khôi ngô tuấn tú, thành tích xuất sắc, dĩ nhiên nhận được sự chào đón của tất cả nữ sinh trong trường.

Mặc dù anh đối xử với mọi người rất hòa nhã điềm đạm, nhưng cùng anh tiếp xúc mới thấy khoảng cách rất lớn. Nụ cười của anh xa lạ, quá lạnh khiến người khác không dám tới gần.

Lâu dần, nữ sinh trong lớp phong anh là Vua sen, ngụ ý là chỉ có thể nhìn xa xa, không thể tiếp cận.

Mà lúc đó Mộc Mộc đang chuyên tâm vào học tập, bởi vì cô không hề giỏi lý hóa nhưng lại muốn thi vào trường Đại học tự nhiên, chỉ có thể bước vào địa ngục gian khổ, mỗi ngày vùi đầu vào lý hóa, đối phó với các loại bài kiểm tra, căn bản không có thời gian để nghĩ tới tâm xuân.

Cho nên đối Vua sen này, ngoại trừ lần đó gặp mặt đó ra, chẳng lần nào cô nghĩ tới anh.

Cứ mơ mơ màng màng nhớ lại, Mộc Mộc dần tiến vào mộng đẹp.

Say rượu tỉnh lại, cả người vẫn như cũ mơ mơ màng màng. Vì vậy lúc đi ra khỏi phòng, phát hiện mình đang đứng trên tầng hai, cách phòng khách cả một dãy cầu thang dài bất tận, Mộc Mộc thật muốn nhắm mắt trực tiếp lăn xuống.

Như Đường Tăng lấy kinh phải trải qua muôn vàn gian khổ mới thông thả đi từng bước xuống thang, do vậy, đang là đầu mùa đông nhưng trán Mộc Mộc lại lấm tấm mồ hôi.

Rất khủng khiếp, tại sao bây giờ đàn ông đều lưu hành phong cách sống tầng hai thế này? Chẳng lẽ bọn họ không sợ say rượu, hôm sau tỉnh lại trượt chân ngã lăn xuống sao?

Đều? Chờ ý nghĩ này nổi lên trong đầu, Mộc Mộc mới ý thức mình lại nghĩ tới nhà....Trầm Ngang.

Mộc Mộc vội vàng ấn huyết Thái Dương, muốn xóa sạch mọi thứ về Trầm Ngang ra khỏi não.

Lục Ngộ mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, chào Mộc Mộc: “Anh là một người đàn ông độc thân nên trong nhà không chuẩn bị cái gì cả, chúng ta đi ra ngoài ăn sáng nhé!”

Không biết vì sao, Mộc Mộc cảm thấy khi anh nói đến 5 từ “người đàn ông độc thân”, có chút nhấn mạnh.

Nhưng, chắc là do cô suy nghĩ nhiều.

Mộc Mộc đi theo Lục Ngộ ra khỏi nhà, bỗng phát hiện phong cảnh xung quanh cùng kiến trúc có chút quen thuộc.

Rốt cuộc cô đã nhìn thấy ở đâu?

Trong TV? Trong phim? Hay là trong CCTV kênh pháp luật?

Đang vắt óc nhớ lại, phía trước cách đó không xa là một tòa biệt thự có ga ra so với phòng khách nhà cô còn lớn hơn, có một chiếc xe quen thuộc chạy ra.

Đương nhiên, quen thuộc không chỉ có chiếc xe, còn có người ngồi bên trong xe.

Người quen.

Chính là bạn trai cũ của Mộc Mộc – Trần Ngang.

Cho dù bắt Mộc Mộc vắt hết óc tưởng tượng, cô cũng không thể tưởng tượng được rằng, đối tượng nụ hôn đầu tiên cộng với đối tượng mập mờ lại là hàng xóm của bạn trai cũ!

Cô thật muốn ngất ngay tại chỗ, ngủ mãi không cần dậy.

Tuy cô cũng nhỏ người nhưng cách em gái Lâm Đại Ngọc còn xa lắm, cho nên chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn Trần Ngang lái Volkswagen Phaeton sáng chói chậm chậm đi qua.

Mộc Mộc cúi đầu, nhìn ngón chân, muốn trở thành người xa lạ với anh. Nhưng giác quan thứ sáu lại mãnh liệt đến đáng sợ – cô rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nóng rực từ trong xe như viên đạn bắn thẳng vào người cô.

Mộc Mộc hận không thể rứt đầu vào hằn trong ngực.

Đáng lẽ theo lý thuyết, cô và Trần Ngang chia tay, tất cả lỗi sai đều ở anh, anh hẳn phải sợ cô, tránh cô mới đúng.

Nhưng Trần Ngang và Tần Hồng Nhan đều cùng một loại người, khí lực quá mạnh mẽ, Mộc Mộc không đành lòng nhìn thẳng.

Cho nên cô chỉ có thể miễn cưỡng đón nhận ánh mắt của Trần Ngang.

Đợi xe Trần Ngang chạy hẳn qua mình, cô mới giật mình nhận ra, sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

Gặp Trần Ngang xong, Mộc Mộc cũng không có tâm tình ăn sáng, bèn nhờ Lục Ngộ đưa mình về ký túc xá.

Ở trước cửa ký túc xá, Mộc Mộc nói tạm biệt rồi chuẩn bị xuống xe, nhưng Lục Ngộ lại gọi cô lại: “Mộc Mộc, lần này anh về sẽ không bao giờ đi nữa.”

Lời này, là người khác nghe chắc chắn không hiểu, nhưng Mộc Mộc lại hoàn toàn hiểu được anh đang ám chỉ điều gì: “Anh về tìm việc à?”

“Đúng vậy, anh đã liên hệ với công ty rồi.”

Mộc Mộc trầm mặc một lát rồi nói: “Vây chúc anh thành công.”

Nói xong cô liền giơ tay cởi dây an toàn, nhưng bàn tay lại bị anh nắm lấy.

Đây là một bàn tay sạch sẽ ấm áp, chủ nhân của bàn tay nói với cô: “Anh vì một người mới quay về đây, em hẳn biết cô ấy là ai, phải không?”

Mộc Mộc chỉ thấy đau đầu khủng khiếp: “Em thật sự không biết, cũng không có hứng thú muốn biết.”

Hệ thống sưởi trong xe quá lớn khiến Mộc Mộc khó thở, cô kiên quyết muốn gỡ tay Lục Ngộ ra, lao ra ngoài.

Nhưng ngoài dự đoán của cô, câu kế tiếp của Lục Ngộ lại nói thẳng: “Người đó chính là em!”

Mộc Mộc bỗng nhiên bình tĩnh lại, thở dài nói: “Lục Ngộ, em bây giờ mệt chết đi được, để em về phòng nghỉ ngơi, được không?”

Lục Ngộ nhìn cô, ngũ quan tuần tú dần trở nên tan rã theo hơi ấm, mơ hồ không rõ.

Anh nhẹ nhàng buông tay cô, nói: “Được.”

Cả đêm Mộc Mộc không về đương nhiên sẽ bị Lưu Vi Vi và An Lương vây bắt, ngủ một giấc xong cô mới đứng dậy thuật lại cuộc gặp mặt ngẫu nhiên với Lục Ngộ, cùng với cuộc gặp mặt ngẫu nhiên với Trần Ngang.

Lưu Vi Vi cảm thán: “Mộc Mộc, sinh mệnh của mày đúng là yêu nghiệt mọc lan tràn a.”

Mộc Mộc phải thừa nhận rằng, đây là câu chính xác nhất mà Lưu Vi Vi từng nói từ trước tới nay.

An Lương trầm mặc rất lâu rồi mới nói: “Sáng sớm trông thấy người phụ nữ đã từng đá mình đi ra từ nhà của người đàn ông hàng xóm..... Tao cảm thấy, ông chú Trần mà tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.”

Mộc Mộc thấy lời này An Lương nói hơi quá rồi, trước hết, chú Trầm và cô đã đường ai nấy đi, cho dù anh có không cam lòng thì cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài, lại càng không tạo ra hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng mà khi Trầm Thịnh Niên và Tần Hồng Nhan đến tìm cô, Mộc Mộc mới phát hiện sự việc quả thật có chút lớn.

Ngày đó cô đang ăn cơm ở căn tin, đang lúc cắn chân gà cực ‘high’ thì bỗng nhiên trước mặt ngồi xuống hai người quen, sắc mặt đen như bao đại nhân, khiến cô sợ tới mức suýt nữa nuốt luôn cả xương gà.

“Cô rốt cuộc đã làm gì vậy?” Trầm Thịnh Niên đổi bộ dáng vô tội ngày xưa, lộ ra bản tính âm trầm thâm hiểm.

“Làm sao vậy?” Mộc Mộc âm thầm cầm hộp cơm trong tay, đề phòng đứa cháu cảm xúc bùng nổ, cô phải chụp hộp cơm lên đầu cậu ta để tự vệ.

“Cô rốt cuộc đã làm gì với chú tôi? Hại chú ấy đem hỏa ném sang người bọn tôi, hả?” Trầm Thịnh Niên nhìn Mộc Mộc gặm xương gà so với chó còn sạch sẽ hơn, khinh thường nói: “Còn có, kính nhờ cô học cách ăn của Hồng Nhan giùm với, tướng ăn sao lại nghèo khổ như vậy chứ?”

“Tôi có làm cái gì đâu? Sau khi chúng tôi chia tay chỉ gặp nhau có một lần, hơn nữa cũng chẳng nói cái gì cả.” Mộc Mộc thành thực nhớ lại.

“Chuyện khi nào?” Tần Hồng Nhan hỏi.

Mộc Mộc gơ tay tính toán: “Thứ tư tuần trước.”

“Vậy đúng là do cô rồi!” Trầm Thịnh Niên ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi không biết cô rốt cuộc đã làm cái gì, nhưng bắt đầu từ thứ tư tuần trước, chú ấy bỗng nhiên tiến hành trả đũa tôi không thương tiếc, như cô mong muốn, tôi sắp bị chú ấy làm cho đến quần lót cũng không có mà mặc. Nhưng quan trọng hơn là, chú ấy làm việc càng thêm điên cuồng, cả ngày toàn ép Hồng Nhan tăng ca, đã hai ngày liên tiếp cô ấy không được ngủ rồi đấy!”

Lúc này Mộc Mộc mới để ý thấy có hai quả đấm thâm dưới mắt Tần Hồng Nhan.

“Có lẽ do thời mẫn kinh của anh ta đến thì sao?” Mộc Mộc cực lực phân tích loại bỏ nguyên nhân là do mình.

“Tại vì cô, cho nên chú ấy mới trả đũa chúng tôi.” Đứa cháu gần từng câu từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô chính là yêu nghiệt.”

Trong xã hội hiện nay, nói người khác là yêu nghiệt chính là lời khen ngợi, Mộc Mộc chưa từng được hưởng thụ lời khen ngợi như vậy, nhất thời có chút vui vẻ ra mặt.

Nhưng đứa cháu nhanh chóng bổ sung: “Là yêu nghiệt không có ngoại hình.”

Mộc Mộc bắt đầu cảm thấy Trầm Ngang khiến cho đứa cháu không có quần lót mà mặc đúng là một chuyện vô cùng sáng suốt.

Tần Hồng Nhan uống xong ly cà phê đen, thản nhiên nói: “Cho dù thế nào, hy vọng cô có thể nói chuyện với anh ta.”

“Chúng tôi chia tay rồi.” Mộc Mộc nhấn mạnh thực tế này.

“Đó là do cô nghĩ như vậy!” Lần đầu tiên trong đời, Tần Hồng Nhan và Trầm Thịnh Niên đều trầm miệng một lời.

Tần Hồng Nhan nhận cốc cà phê thứ hai từ tay Trầm Thịnh Niên, nói: “Chúng tôi đã giúp cô hẹn anh ta, nửa giờ sau tại Bridal Tea House, bảy giờ đi theo chúng tôi.”

Mộc Mộc hoàn toàn không có quyền lợi phản bác, cứ như vậy bị Tần Hồng Nhan và Trầm Thịnh Niên áp chế nhét vào Bridal Tea House.

Bridal Tea House là một phòng trà, nơi này không lớn, nhưng tất cả bàn gỗ bên trong đều được làm từ gỗ lim, một loại phong cách cổ điển sang trọng.

Mộc Mộc đi vào, thấy Trầm Ngang đang pha trà Bích Loa Xuân (Bi luo chun), cầm ấm nhỏ trên tay, nhịp nhàng ba lên ba xuống.

Trước đây khi quan hệ của hai người còn tốt, Trầm Ngang đã dạy cô, cái này gọi là “Xả nước phượng hoàng ba gặt đầu”.

Anh dạy cô rất nhiều, Mộc Mộc đều ghi tạc trong lòng, nhưng lại chưa từng dạy – làm thế nào để đối mặt với bạn trai cũ sau khi chia tay.

Mộc Mộc ngồi xuống đối diện anh, ngắm nhìn những cánh trà Bích hoa xuân nhẹ nhàng trôi nổi trong chén nước, nhất thời xuất thần.

“Gần đây việc học hành thế nào?” Câu hỏi của Trầm Ngang thành công khiến Mộc Mộc khôi phục thần trí.

“Cũng tạm tạm.” Mộc Mộc vừa trả lời cho có lệ, vừa cầm chén trà uống một ngụm.

Nhưng câu tiếp theo của Trầm Ngang lại khiến cô phun toàn bộ trà bích loa xuân nguyên chất thượng hạng ra ngoài.

“Vậy đời sống tình cảm thì sao?”

34. Chương 34

Hai tay Mộc Mộc siết chặt cốc trà, cố gắng giữ bình tĩnh: “Chúng ta bây giờ thảo luận vấn đề này hình như không được thích hợp cho lắm.”

“Anh chỉ quan tâm đến em.” Trầm Ngang cầm lá trà đặt lên chóp mũi ngửi ngửi, hương trà thanh nhã, ngọt ngào sâu lắng: “Một người con gái như em, theo lý thuyết không nên ngủ lại qua đêm ở nhà người khác, không an toàn, bây giờ người xấu rất nhiều.”

“Có xấu cũng không bằng anh. Trước kia tôi ngủ lại nhà anh chẳng phải vẫn nguyên vẹn trở về đấy thôi?” Mộc Mộc không cho là đúng.

Trầm Ngang thản nhiên nói: “Đó là vì anh thủ hạ lưu tình.”

“Ý của anh là đang hối hận vì đã thủ hạ lưu tình sao?” Mộc Mộc hừ lạnh.

“Đúng vậy, rất hối hận.” Trầm Ngang nhắm nháp cốc trà xanh, khóe môi mỉm cười so với nước trà còn đắng hơn.

Anh hào phóng thừa nhận như vậy, ngược lại lại khiến Mộc Mộc không biết nói gì.

Hai người đều mang tâm sự, hơi trà vẫn vút xung quanh, không khí đột nhiên trở nên im lặng.

Thật lâu sau Trầm Ngang bỗng thở dài: “Mộc Mộc, em vẫn còn giận phải không?”

Mộc Mộc theo bản năng lắc đầu, lắc được một nửa bỗng dừng lại suy nghĩ, xác định xong lại tiếp tục lắc đầu: “Nếu tức giận thì cũng chỉ trong một ngày mà thôi, chúng ta sẽ không đi đến tình cảnh chia tay này. Trầm Ngang, tôi thề tôi thật sự không biết Lục Ngộ lại sống bên cạnh nhà anh, tôi không cố ý muốn mượn chuyện này để chọc tức anh. Đêm đó mọi chuyện xảy ra đều trùng hợp đến bất ngờ, tôi không biết nên giải thích với anh thế nào, nhưng sau này tôi sẽ không khiến anh lâm vào tình trạng khó xử đó nữa, tôi hy vọng sau khi chia tay chúng ta có thể tìm được niềm vui mới, cũng hy vọng anh đừng giận chó đánh mèo những người bên cạnh anh nữa.”

“Hôm nay em đến đây chỉ để nói những lời này thôi ư?” Trầm Ngang đặt cốc trà xuống, cốc trà chạm vào mặt bàn gỗ lim phát ra tiếng vang trầm thấp.

“Không chỉ thế” Mộc Mộc hít sâu một hơi, toàn bộ không khí trong phòng đều tràn ngập hương trà xanh, thấm vào lòng người: “Tôi hy vọng... có thể nhận được một lời xác định từ miệng anh.”

“Lời xác định gì?” Trầm Ngang thoáng nâng mí mắt, hai hàng tóc mai được cắt tỉa gọn gàng tựa như con người anh, sạch sẽ ngăn nắp, không hề có bất kỳ lỗi nhỏ.

“Tôi hy vọng hôm nay chúng ta có thể cùng chung nhận thức – chúng ta bây giờ đã không còn quan hệ gì nữa, từ nay về sau nam cưới nữ gả, tất cả đều không liên quan với nhau. Cũng không suy nghĩ lệch lạc, chúng ta không phải kẻ thù, cũng không phải bạn bè, sau này chính là người lạ.” Mỗi câu mỗi từ Mộc Mộc đều nói rất rõ ràng.

Mấy ngày qua Lục Ngộ xuất hiện, rồi lại tình cờ gặp Trầm Ngang khiến cô cực kỳ hỗn loạn. Cô tựa như mèo con gặp phải cuộn len rối bời, vô cùng lo lắng muốn tìm đầu sợi để xem tình cảm của mình ra sao.

Mà đầu tiên, chính là phải thu phục Trầm Ngang.

Cô dĩ nhiên không tin rằng bản thân có đủ sức hấp dẫn có thể khiến anh nhớ mãi không quên, cùng lắm là vì đàn ông có tính sở hữu chiếm giữ rất mạnh – luôn coi những người phụ nữ từng qua lại chính của riêng, ngoại trừ mình tự ý bỏ đi thì người khác đừng hòng có được.

Cô cũng mệt mỏi, không muốn tiếp tục giận Trầm Ngang nữa, chỉ cần hạ mình, để cho anh hiểu rằng mình không cố ý muốn đội nón xanh cho anh.

Có lẽ làm như vậy sẽ cứu vớt được lòng tự trọng của đàn ông, khiến anh không còn ban khăn nữa, mọi người sẽ cùng nhau sống vui vẻ.

Trầm Ngang nhìn Mộc Mộc, ánh mắt hỗn hợp pha giữa dịu dàng và kiên định: “Những lời này không có khả năng từ miệng anh nói ra.”

Anh từ từ nói: “Ban đầu lừa em là ngàn lần anh sai, nhưng cho dù lớn hơn đều có cơ hội được sửa sai. Vì thế Mộc Mộc, em không thể chỉ vì một lần đã phán anh tử hình.”

Mộc Mộc uống ngụm trà, đôi môi khô dần mềm mại: “Nhưng cơ hội này, tôi không muốn cho, cũng không cho được.”

Những lời này tuy nhẹ, nhưng giọng điệu lại rất quả quyết.

Cô thành công khiến Trầm Ngang một lúc lâu không nói được gì.

Mộc Mộc nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, buổi chiều cô còn có tiết một, phải rời đi.

Nhưng hai tay vừa chống lên bàn gỗ, còn chưa dùng sức, Mộc Mộc liền nghe thấy giọng Trầm Ngang lượn lờ theo hương trà truyền đến.

“Vậy Lục Ngộ thì sao? Em cho cậu ta cơ hội, phải không?”

Mộc Mộc đột nhiên nhìn lên, hồ hởi trên trán bởi vì động tác mãnh liệt này mà suýt rơi vào mắt, mọi thứ cô lúc này thấy chỉ toàn một màu đen: “Anh..... Rốt cuộc anh đã biết bao nhiêu?”

Giọng Trầm Ngang tựa như trà Bích loa xuân dần dần lắng đọng: “Anh chỉ biết đều mà anh nên biết.”

“Trầm Ngang, anh thật đáng sợ!” Mộc Mộc tức đến sôi máu, cầm cốc trà trực tiếp hất thẳng vào mặt Trầm Ngang.

Nhưng Trầm Ngang thân hình nhanh nhẹn, nhanh chóng tránh được, không có một tia chật vật.

Mộc Mộc hất xong chén nước liền xoay người rời đi, nhưng Trầm Ngang lại giành trước nắm lấy cánh tay cô, trực tiếp ấn cô lên bàn gỗ. Toàn bộ chén trà đều rót xuống, nước trà tí tách tí tách dọc theo mép bàn rơi xuống.

Lưng của cô cảm nhận được cái lạnh từ bàn gỗ lim, xen kẽ là sự ấm áp từ nước trà, nửa nóng nửa lạnh, cảm giác đó, cực kỳ quý dị.

Nhưng giờ phút này Mộc Mộc không có tâm tình để cảm nhận, cô chỉ thấy gương mặt Trầm Ngang, gần trong gang tấc.

Anh ghì cô trên bàn gỗ, dùng toàn bộ thân mình giữ cô.

Tư thế của anh rất khéo léo, cô không thấy nặng nhưng lại bị giam cầm chặt chẽ.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, tựa như muốn nghiên cứu khám phá nơi sâu nhất linh hồn cô. Cô không thể tránh, chỉ có thể cam chịu bị anh nhìn kỹ.

Hô hấp hai người lúc này nhanh chóng hòa quyện làm một, cho dù thở ra hay hít vào, đều dính dáng đến đối phương.

Ngay lúc dây thần kinh khẩn trương sắp đứt, anh bỗng mở miệng, giọng điệu yếu ớt: “Mộc Mộc, anh rất nhớ em.”

Lời của anh tựa như dòng suối ấm áp, cho dù trái tim cô có đóng băng lạnh lẽo thì cũng bị tan chảy gần như không còn.

Đến lúc này, Mộc Mộc mới rõ vì sao cô lại kiên trì không muốn gặp anh hay liên lạc – bởi vì cô sợ, sợ bản thân sẽ chịu không được dụ hoặc của anh mà hợp lại.

Đối mặt với sự dịu dàng cùng ngọt ngào của anh, cô chỉ có thể buông giáp đầu hàng.

“Anh để tôi đứng lên.” Mộc Mộc ra lệnh.

Cô nghĩ giọng điệu của mình đã rất cương quyết, nhưng người bên cạnh nghe được sẽ phát hiện ra nội tâm cô có một tia mềm lòng.

Mà Trầm Ngang trời sinh là rắn nước, ngắm chuẩn hết thấy mọi cơ hội chui rúc vào nơi mềm yếu trong cô.

Bao gồm tâm, bao gồm cả **.

“Nếu anh có thể, đã sớm thả.” Trầm Ngang hôn lên chiếc cổ mềm mại trắng mịn, anh biết đó là một trong những điểm nhạy cảm của cô.

Cơ thể cô rất nhạy cảm, chỉ cần hơi hơi chạm vào liền có thể biến thành một hồ nước xuân. Mềm mại vừa đủ, khiến đàn ông say mê hải lòng tới cực điểm.

Anh thích nghiên cứu khám phá cơ thể cô, da thịt mềm mại, còn có mùi thơm tự nhiên.

Bên cạnh anh không thiếu những người theo đuổi, có yêu mị nham hiểm như cà độc dược, có xinh đẹp diễm lệ như hoa hồng, có đơn thuần trong sáng như khương hoa (khương hoa là hoa gừng, ta để vậy cho nó có vần).

Mà Mộc Mộc chính là một loài hoa hiếm có xuất hiện trong cuộc đời anh.

Hoa cúc.

Tươi mát tự nhiên, mềm mại lại cứng cỏi, tỏa ra mùi thơm nhẹ nhẹ, từ từ lắng lẽ đọng quân vào lòng người.

Ban đầu khi mới gặp, cô hướng nội ngoan hiền mặc ai muốn làm gì thì làm, nhưng tiếp xúc lâu mới phát hiện, bên trong cô cứng cỏi có nguyên tắc, cứng đầu nhưng lại không mất vẻ đáng yêu.

Rõ ràng là một cô bé nhỏ hơn mình cả mười tuổi, nhưng đối mặt với cô, anh lại có cảm giác bối rối.

Anh ngưỡng mộ sự hòa trộn giữa cứng cỏi và mềm mại trên người cô, đối mặt với cô anh như một chàng trai trẻ mới nếm thử hương vị tình yêu, kim lòng không được.

Loại cảm giác này đã rất lâu rồi anh không còn trải qua.

Cô là một đóa hoa sinh đẹp bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Trải qua nhiều năm chinh chiến trong xã hội tàn khốc, anh sớm đã không phải là Trầm Ngang lương thiện năm đó.

Bởi vậy từ khi hai người bắt đầu, anh đã đóng vai một nhân vật phản diện, lợi dụng một nữ sinh viên thiếu kinh nghiệm xã hội như Mộc Mộc.

Lúc đầu nhìn trúng cô, quả thật là vì nghĩ cô yếu đuối hiền lành như vẻ bề ngoài, cảm thấy cô gái này không có tâm cơ – có thể thuận lợi để anh sử dụng tâm cơ.

Nhưng anh không muốn nhân cơ hội này làm gì với cô, trước khi qua lại anh đều giữ đúng quy tắc, hơn nữa còn nghĩ rằng, đợi sau khi chuyện này kết thúc, nhất định anh sẽ bồi thường kinh tế cho cô.

Nhưng mà từ lúc gặp gỡ cô, anh bỗng phát hiện bản thân mình mỗi khi ở cùng cô luôn luôn vui vẻ, trong đầu dần dần nổi lên ý nghĩ qua lại, vì thế anh hôn cô.

Sau đó anh cũng không biết rằng, bản thân mình càng lún càng sâu.

Mà ngay lúc tình cảm hai người đang nồng cháy nhất thì Mộc Mộc lại biết được bí mật anh vốn muốn chôn sâu mãi mãi, anh mất đi cô.

Lúc này anh mới phát hiện ra, bản thân mình đã hãm sâu vào vũng bùn, cho dù tự thoát ra cũng mất đi cả tay lẫn chân.

Vì thế anh phải giành lấy cô một lần nữa.

Cổ Mộc Mộc như đông củi khô cần, mà nụ hôn của Trần Ngang giống như một mồi lửa, mỗi lần đụng chạm đều dấy lên một ngọn lửa nhỏ. Vô số ngọn lửa tích góp thành một quả cầu lửa khổng lồ, đốt cháy toàn bộ kinh mạch của cô.

“Anh điên rồi..... Mau thả tôi ra..... Sẽ có người vào.” Cô giãy dụa, nhưng cổ họng như bị lửa nóng thiêu đốt, giọng nói khô khốc lại khàn khàn.

“Yên tâm, không có sự phân phó của anh, bọn họ sẽ không tiến vào.” Trần Ngang chỉ nói một câu như vậy, đôi môi kia lại bắt đầu quần quýt lấy cổ cô không tha.

Giống như ma cà rồng đói khát nhìn thấy máu tươi ngọt ngào, gắt gao cắn chặt, tràn ngập ham muốn, không chút nào nhả ra.

Mà thần trí của cô dường như cũng bị nọc độc của anh chích vào cơ thể, mọi tế bào thần kinh đều bị tê liệt, trì hoãn hoạt động, giãy dụa dần dà trở nên vô lực.

Đúng lúc này, điện thoại Mộc Mộc để trên bàn đột nhiên vang lên, màn hình hiện thị tên người gọi, chỉ có hai từ – Lục Ngộ.

Anh và cô đồng thời quay đầu, thấy cái tên kia.

35. Chương 35

Tên Lục Ngộ như liễu huyết thanh, nhanh chóng giải trừ độc tố cho cô.

“Buông ra!” Mộc Mộc kêu lên.

“Đừng để ý đến cậu ta.” Trần Ngang dễ dàng chế ngự hai tay lôn xộn của cô, hơn nữa mười ngón tay đan vào nhau, hình thành tư thế ái muội.

“Trần Ngang, tôi phải nhận cuộc gọi này!” Thái độ Mộc Mộc rất kiên quyết, sự mềm mại vừa nãy đã tan thành mây khói.

Thật ra cô vốn không cần nhận, nhưng giờ phút này cô phải làm gì đó để ngăn chuyện tiếp theo không nên xảy ra.

Mộc Mộc bực mình, nhưng bực mình này không phải vì Trần Ngang, mà vì chính mình.

Cô đến gặp anh không phải là muốn phân rõ quan hệ giữa hai người ư? Sao bị anh hôn vài ba cái đã mất đi thần trí, thiếu chút nữa trong sạch cũng không còn.

Cô đúng là không có tiến bộ, chỉ cần cơ thể bị Trần Ngang đụng chạm sẽ quên hết mọi thứ. Chẳng lẽ đúng như lời Lưu Vi Vi nói, cô ở phương diện tình dục không lên tiếng thì thôi, mà lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng?

Thật sự dọa người.

Trầm Ngang không nói gì, nhưng cánh tay vung nhẹ, di động Mộc Mộc liền “lạch cạch” rơi xuống đất, thành công cắt đứt tiếng chuông âm ỉ vô cùng chói tai.

“Xin lỗi, anh sẽ bồi thường cho em cái khác.” Trầm Ngang nhún vai.

Nhưng trong mắt không hề tìm thấy một tia hối lỗi.

“Anh cố ý!” Mộc Mộc trừng mắt nhìn anh.

Nếu ánh mắt của cô là thìa, còn Trầm Ngang là kem, vậy thì lúc này đây cô đang từng miếng từng miếng khoét sạch anh.

“Mộc Mộc, em có thành kiến với anh.” Trầm Ngang thở dài, nhưng không thể che giấu nụ cười quanh khóe miệng.

“Lăn ra chỗ khác!” Lần đầu tiên Mộc Mộc tỏ ra bất lịch sự trước mặt anh.

Mộc Mộc bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, cô bắt đầu dùng toàn bộ suy nghĩ để chống lại Trầm Ngang. Nếu hai tay không thể dùng, vậy chỉ có thể sử dụng tới hai chân đang rảnh rỗi.

Cô dùng toàn lực, giơ đầu gối lên, muốn cho tiểu jj của chú Trầm một đòn trí mạng.

Nhưng thân mình Trầm Ngang chợt động, tránh được đòn công kích thâm hiểm của cô.

Mộc Mộc then quá hóa giận: “Anh sống từ năm này sang năm khác có phải trải qua vô số lần công kích kiểu này không? Dựa vào cái gì mà linh hoạt như vậy?”

“Bởi vì em nghĩ cái gì, anh đều biết.” Trầm Ngang nhìn Mộc Mộc, ánh mắt rực lửa tựa như cô không hề mặc gì: “Bởi vì anh đối với em ngày nhớ đêm mong, đêm không thể ngủ.”

Mà trên thực tế, giờ phút này cô cũng gần như không mặc gì.

Tuy rằng tiểu jj của chú Trầm bình yên vô sự, nhưng công kích vừa rồi đã làm cho vị trí của hai người trở nên lỏng lẻo, Mộc Mộc nhắm đúng thời cơ, động thân, dùng cái trán mình đập vào cái cằm hoàn mỹ xinh đẹp của Trầm Ngang.

Tuy rằng một đòn này thành công giúp cô thoát khỏi giam cầm của anh, nhưng đau nhức ở trán khiến cô muốn nổ tung.

Xem ra bản chất đánh nhau và tình yêu đều giống nhau, giết địch một ngàn thì bản thân cũng tự tổn hại cả tám trăm rồi.

Trên người lạnh lẽo khiến Mộc Mộc bất chấp đau đớn, việc đầu tiên phải là sửa sang lại quần áo đang mặc, che dấu đi tất cả dấu hôn.

Cũng chính lúc cô cúi đầu sửa lại quần áo, Mộc Mộc mới phát hiện trên ngực toàn là dấu hôn, rậm rạp chi chít, khiến cho người ta nhìn thấy là muốn suy nghĩ bấy bả.

“Thật sự là một ông già lưu manh!” Mộc Mộc đỏ mặt mắng.

“Anh thề, sau này anh chỉ sẽ đùa giỡn lưu manh với một mình em.” Trầm Ngang vuốt cằm, ánh mắt vẫn mang theo chút dục vọng chưa tan.

“Nghĩ hay nhỉ! Trầm Ngang, hôm nay là lần cuối cùng tôi gặp anh, chúng ta núi xanh nước biếc, sau này đừng gặp nhau nữa!” Mộc Mộc hạ quyết tâm.

Thật sự không thể gặp lại Trầm Ngang, nếu không chính mình sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào tay giặc.

Hai người bọn họ vốn dĩ không cùng cấp bậc.

Giống như tham dự một trận đấu bóng rổ tiểu học, thắng thua không cần người sáng suốt nhìn thấy, ngay cả người mù cũng biết.

Trầm Ngang ngồi lại trên ghế, chiếc cà vạt hơi lỏng lẻo, cả người tỏa ra hơi thở lười biếng, càng thêm mê người: “Anh có linh cảm không phải, em tin không?”

Mộc Mộc bị sự chắc chắn trong giọng nói của anh gây chấn động, cầm di động, xoay người như thỏ con gặp sói dữ sợ hãi chạy trốn.

Ra khỏi Bridal Tea House, Mộc Mộc liền lên một chiếc xe bus gần đó, tựa đầu lên cửa sổ. Trời đông giá rét, kính thủy tinh lạnh thấu xương, đại não hỗn loạn dần dần trấn tĩnh.

Chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, đáng lẽ cô phải chấm dứt mối quan hệ rối rắm này, lại không ngờ rằng, trải qua việc thân thể tiếp xúc lại khiến quan hệ hai người càng thêm phức tạp khó hiểu hơn.

Hơn nữa theo ý của Trần Ngang, dường như anh không muốn buông tay như vậy.

Anh rốt cuộc sẽ làm ra chuyện gì, cho dù Mộc Mộc có mọc ra mười cái đầu cũng chẳng thể đoán được.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện quá nhiều cô nhiều nhất, mà là sự phản ứng của cơ thể cô.

Từ lâu cô đã nghe nói “Con đường để chinh phục một người đàn ông là thông qua dạ dày, còn con đường để đến lòng phụ nữ là thông qua lời nói”.

Cô không phải là người tùy tiện, nhưng bị Trần Ngang đụng chạm lại không hề phản cảm, thậm chí còn nổi lên phản ứng.

Rốt cuộc là cơ thể cô phản bội trái tim mình, hay là cơ thể cô phản ánh chân thực trái tim đây.

Cô không thể không thừa nhận, phản ứng của cơ thể là thật, mà những giọt nước mắt mỗi đêm cũng là thật. Mộc Mộc không rõ, Trần Ngang đối với cô mà nói, tâm cơ thâm trầm đến đáng sợ, cô hẳn phải nên tránh xa mới đúng, nhưng tại sao lại xuất hiện cảm giác lưu luyến thể này?

Chẳng lẽ là cô không thể từ bỏ được Trần Ngang?

Nghĩ đến giận, Mộc Mộc bắt đầu đập đầu vào cửa sổ, khiến hành khách xung quanh kinh hồn sợ hãi, chỉ sợ cô hận đời muốn chết sẽ kéo toàn bộ mọi người trong xe làm đệm lưng. (ám chỉ kéo nhau cùng chết =

Trong lúc Mộc Mộc bị bao vây giữa đám người hoảng loạn, điện thoại một lần nữa lại đổ chuông.

Vẫn là Lục Ngộ.

Cô nhận điện, Lục Ngộ hẹn cô đến một câu lạc bộ sách gần trường cấp ba trước kia gặp mặt, Mộc Mộc đồng ý.

Giờ phút này Mộc Mộc thầm nghĩ muốn tìm một người quen để giúp cô ổn định tinh thần, giúp cô không phải nghĩ đến Trần Ngang nữa.

Khi cô tới, Lục Ngộ đã ngồi chờ rất lâu.

Trong câu lạc bộ có hệ thống sưởi ấm, anh cởi áo khoác, chỉ mặc một áo sơ mi kẻ sọc xanh nhạt, nhìn qua mang dáng vẻ thư sinh ngồi ngồi. Trước mặt anh là một ly cà phê sữa và một cuốn ‘Lolita’ của Vladimir Nabokov*. (Mọi người có thể tìm trên mạng đọc cuốn sách này ^^)

“Lolita, ánh sáng của đời tôi, ngọn lửa nơi hạ bộ của tôi. Tội lỗi của tôi, tâm hồn của tôi.”

Trong đầu Mộc Mộc đột nhiên nhớ lại lời mở của cuốn sách này, không biết sao lại nhớ tới hình ảnh mình và chú Trần thân mật, quá trùng hợp khiến cô tức khắc đỏ mặt, cả người nhanh chóng đỏ mề hời.

“Em rất nóng sao?” Lục Ngộ thấy cô mặt đỏ tai hồng, quan tâm hỏi.

“Có một chút.” Mộc Mộc vội vàng ngăn chặn những hình ảnh không đứng đắn trong đầu, lỡ đáng đáp.

Cô tháo khăn quàng cổ, đặt lên bàn, đang định mở miệng gọi một ly cappuchino, lại phát hiện ánh mắt Lục Ngộ nhìn mình có chút khác thường.

“Sao vậy?” Mộc Mộc có chút lúng túng.

Lục Ngộ rũ mắt, hàng mi dài in bóng mờ ảo trên hai gò má: “Không có gì.”

Đứa nhỏ này, vài năm không gặp sao lại có chút cổ quái thể này.

Đúng lúc này Mộc Mộc bỗng nhiên buồn tiểu, cũng không nghĩ nhiều, nói với Lục Ngộ một tiếng rồi đứng dậy đi vào toilet.

Nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy mình trong gương, nước tiểu trương phình lập tức xấu hổ bốc hơi sạch, một giọt cũng không còn.

Trên cổ của cô, tất cả đều dấu hân rậm rạp hồng hồng đỏ đỏ!

Lại còn là một đồng dấu hân nóng hổi vừa mới ra lò nữa chứ!

Mộc Mộc hận không thể nhét đầu mình vào bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh, cô sao lại bất cẩn đến thế, rõ ràng biết vừa rồi Trầm Ngang hạ thủ nhiều nhất là nơi cổ mình, ấy thế vẫn vô ý vô tứ cởi khăn ra.

Khó trách ánh mắt vừa rồi Lục Ngộ kỳ lạ như vậy, chắc anh nghĩ rằng cô vừa mới cùng người ta xxoo nhỉ?

Thật sự là ông trời muốn diệt cô.

Mộc Mộc che cổ, tâm tình phức tạp trở về chỗ Lục Ngộ ngồi, vội vàng quàng khăn quanh cổ.

Hành động này cực kỳ giấu đầu hở đuôi, nhưng cô quả thật không tìm ra biện pháp thứ hai tốt hơn.

Vì vậy trong tiếng nhạc, bầu không khí giữa hai người nhảy mất trở nên lúng túng.

Đợi người phục đặt cốc cappuchino xuống rồi đi, Mộc Mộc mới mở miệng: “Ừm, anh tìm em có việc gì không?”

Lục Ngộ háng giọng: “Anh muốn xin lỗi em, lần trước là anh đã mạo phạm em.”

“A, không sao.” Mộc Mộc lấy tay chạm vào khăn quàng cổ, vải nhung mềm mại thoải mái, khiến cô cảm thấy yên tâm.

Lục Ngộ quả thật rất lịch sự, anh mới làm như vậy mà đã xin lỗi, vậy Trầm Ngang chắc nên mổ bụng tự sát.

“Năm đó anh đột nhiên rời đi, bây giờ lại bỗng nhiên trở về, căn bản không nghĩ đến cảm nhận của em, thật sự không phải.” Lục Ngộ nhìn Mộc Mộc, ánh mắt mềm mại dịu dàng, giống như vải nhung trên khăn quàng cổ của cô.

“Trước kia chúng ta còn nhỏ, vốn không hiểu chuyện, mỉm cười một cái sẽ quên thôi.” Mộc Mộc vệt chết còn mạnh miệng.

Có trời mới biết năm đó cô vì anh rời đi mà mất ngủ bao nhiêu đêm.

“Nhưng anh quên không được, bốn năm qua, anh ở bên kia luôn nhớ rõ những chuyện trước kia.” Tay Lục Ngộ vuốt ve miệng cốc cà phê, ngón cái vuốt nhẹ thành cốc, như là đang vuốt ve quá khứ.

“Thật không? Nhưng anh không trở lại, em tưởng anh đã quên rồi.” Mộc Mộc phát hiện trong giọng nói của mình có mang theo sự oán hận.

Đúng là vẫn còn để ý.

Mộc Mộc không hiểu, từ nhỏ cô chính là một đứa bé ngoan ngoãn. Là nhóm đầu tiên được mang khăn quàng đỏ, thường xuyên giúp đỡ các cụ già qua đường, là người yêu tổ quốc, yêu đồng bào, thấy chó mèo đi lạc còn giúp mua thức ăn mua nước uống.

Nhưng những người cô gặp đều là người xấu.

Có lẽ số mệnh cô đã bị Thiên Lô Điện Mẫu bỏ rơi.

“Bởi vì anh không đủ can đảm.” Lục Ngộ nhìn cô cười, nụ cười rất sạch sẽ, sạch sẽ thậm chí chứa đầy ưu thương: “Cho nên mới để mất em bốn năm.”

Mộc Mộc không thể chịu nổi nụ cười đó, vội quay sang nhìn hướng khác. Mặc dù câu lạc bộ này đã được tân trang lại, nhưng đại khái kết cấu vẫn giống trước đây.

Năm đó, anh và cô ngồi ở góc trái góc phải, làm bài tập, thỉnh thoảng ngược lên nhìn nhau, ngẫu nhiên tầm mắt giao nhau, cô vội vàng né tránh giống như bị bỏng.

Cái kiểu bên lên xấu hổ thời con gái, bây giờ nghĩ lại tựa như nắng sớm đầu xuân, chiếu lên hai gò má, từ từ nóng lên.

Có lẽ đây chính là ‘thanh xuân’ mà người ta hay gọi.

36. Chương 36

“Mộc Mộc, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa được không?” Lục Ngộ cuối cùng cũng nói ra câu này.

Khắp nơi trong phòng đều là mùi cà phê, mặc dù thơm phức nhưng lại đắng, giống như tâm tình của Mộc Mộc lúc này.

Cô thầm nghĩ, có lẽ mùa xuân của cô đến, nếu không tại sao gần đây hờ ra là có đàn ông muốn tìm cô hợp lại thế này?

Đáng tiếc, mặc dù hoa đào phát triển mạnh mẽ nhưng tất cả đều là hoa đào xấu.

Do vậy kết quả là, cô vẫn cô đơn một mình.

“Chúng ta chưa từng bắt đầu, làm sao có thể nói là ‘một lần nữa’?” Mộc Mộc cười khổ.

Lục Ngộ hạ mắt, hơi thở sạch sẽ trên người anh tỏa ra càng nồng đậm, cuối cùng tan vào không khí: “Nhưng ở trong lòng anh, chúng ta đã từng bắt đầu.”

“Vậy ở trong lòng anh, chúng ta vì sao lại chia tay?” Mộc Mộc hỏi lại.

Đối với vấn đề này, cô thật sự rất khó để có thể bỏ qua.

Giống như lúc trước, sau khi thi môn cuối cùng của kỳ thi đại học, cô kéo anh ra ngoài, ở trên đường dành riêng cho người đi bộ lấy hết dũng khí cả đời để làm rõ mối quan hệ hai người.

Nhưng câu trả lời dành cho cô, chỉ là sự im lặng.

Lúc ấy, anh trầm mặc tựa như mang đá ngàn cân, nhanh chóng khiến trái tim cô rơi xuống đáy biển khơi lạnh lẽo.

Cô không tin mọi chuyện một năm đó đều do cô tự mình đa tình, anh tặng cô quà, anh nhìn cô cười, anh hôn trộm cô, từng chuyện từng chuyện, chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác của cô?

Mộc Mộc thầm nghĩ, không có chuyện gì còn có thể tồi tệ hơn chuyện này.

Đầu cô tựa như bị đục một cái lỗ, toàn bộ máu trong người theo lỗ này chảy ra khiến gương mặt cô trắng bệch như tờ giấy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô muốn hỏi rõ ràng.

“Anh quyết định sang Anh du học.” Anh cúi đầu, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn cô: “Rất xa, cho dù đi máy bay cũng phải hơn mười giờ. Anh không có can đảm, cũng không có đủ sự tự tin để yêu xa như thế.”

“Đây là lý do?” Mộc Mộc không thể hiểu được: “Nghỉ tết và nghỉ hè em có thể bay sang thăm anh, mà anh giáng sinh, phục sinh, nghỉ hè đều có thể trở về thăm em.”

Anh lắc đầu: “Anh xin lỗi, anh thật sự không có niềm tin.”

Máu của Mộc Mộc cuối cùng cũng tràn ra hết sạch: “Không có thử qua, anh làm sao biết chúng ta lại không thể?”

“Anh xin lỗi, Mộc Mộc.”

Anh chỉ để lại một câu này, sau đó xoay người hòa tan vào dòng người qua lại.

Đường dành riêng cho người đi bộ rất nhộn nhịp, náo nhiệt ồn ào, nhưng cô lại cảm thấy mình như đang đứng giữa đồng không mông quạnh, mọi thứ trước mắt đều mờ ảo trắng xóa.

Cô nghĩ, mình sẽ vĩnh viễn nhớ rõ bóng dáng lạnh lùng kia, cũng nhớ rõ bản thân lúc ấy đau khổ đến mức nào.

Nhớ lại cảnh tượng trước kia, Mộc Mộc bỗng nhiên tỉnh ngộ vì sao đối với việc Trầm Ngang lộ ra con người thật lại khiến cô cảm giận đến thế – Lục Ngộ và anh đều cùng là một loại người, lý trí đến đáng sợ.

Cô sợ loại đàn ông này chết mất.

Có lẽ vài năm sau cô sẽ yêu thích loại đàn ông này, nhưng bây giờ cô còn trẻ, vẫn muốn mơ mộng một tình yêu lý tưởng, cô không muốn bị bọn họ phá tan giấc mơ này của mình.

Cô không muốn họ nói với mình rằng, tình yêu đối họ không quan trọng, thực tế mới quan trọng hơn.

Cô sợ bị tổn thương.

Đã yêu sẽ trở nên ngốc nghếch, quá lý trí là bởi vì yêu chưa đủ.

Đối diện với Lục Ngộ vẫn trầm mặc, Mộc Mộc thở dài: “Lục Ngộ, lời giải thích kia anh thiếu em, em vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhưng bây giờ lại phát hiện, theo thời trôi qua, lời giải thích đó đã không còn quan trọng nữa.”

Sau khi trở về ký túc xá, dấu hôn trên cổ Mộc Mộc liền dấy lên một trận hò hét dữ dội.

“Mộc Mộc, đứa con gái hư hỏng này, dám đem dấu hôn kích thích đám gái tơ bọn tao!” Lưu Vi Vi quay cuồng ở trên giường ghen tị.

Mộc Mộc đau mông, bà chị à, chị là gái già thì có.

Nhưng An Lương ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, giúp cô phân tích: “Hai người đàn ông kia không thể xem là mẫu người lý tưởng của mày, muốn tìm một tình yêu hoàn hảo giữa hai người kia là chuyện hoàn toàn không thể, cho nên bây giờ giữa hai người chỉ có thể chọn ai nhẹ hơn mà thôi.”

“Nhẹ? Nhẹ ở phương diện nào? Chẳng lẽ ** cũng có cái nặng cái nhẹ? An Lương, bọn mình là gái tơ đó, sao mày lại dám đề nghị như vậy?” Lưu Vi Vi che mặt.

Mông Mộc Mộc nhúc nhối sắp liệt thành bốn cánh hoa sen rồi.

Bạn học Lưu Vi Vi à, buông tha cho từ gái tơ này đi.

An Lương so với Mộc Mộc bình tĩnh hơn hẳn, ngay lúc này đây vẫn thoải mái vui vẻ giải thích cho Lưu Vi Vi: “Ý của tao là, giữa hai cái người lý trí kia thì nên chọn cái người kém lý trí hơn ấy.”

Kém lý trí hơn?

Mộc Mộc nghĩ ngợi, dựa theo tuổi tác mà nói, hẳn là Lục Ngộ.

Nhưng dựa theo mức độ cảm xúc mãnh liệt khi ở cùng nhau mà nói, hẳn là Trầm Ngang.

Nhưng mà –

“Vì sao giữa hai cái cây cổ thụ này nhất định phải bắt tao chọn một, chẳng lẽ tao không thể tiếp tục đi tới, ở khu rừng rậm rạp gặp một cây bạch dương chân chính phù hợp với tao à?” Mộc Mộc nổi giận.

“Đây cho dù là hai cây cổ thụ, nhưng lại được tạo ra từ vàng. Người thường cả đời chưa chắc thấy được một lần, mà mày đột nhiên gặp được cả hai, nhân phẩm phải rất cao đấy.” Lưu Vi Vi vạch ra sự thật: “Mày cứ thử ném bọn họ vào đám phụ nữ ngoài kia đi, đến lúc hối hận chạy đến e chường xương cốt cũng chẳng còn.”

Mộc Mộc trầm nghĩ, đáng tiếc đáng tiếc, bọn họ có chỉ số thông minh quá cao, cô tiêu hóa không nổi, vẫn nên tránh xa thì hơn.

May thay chuyện trọng nhất phải làm lúc này là đi tìm việc.

Việc làm của An Lương đã có người nhà sắp xếp, căn bản không cần suy nghĩ lo lắng. Mà bạn học Lưu Vi Vi và cô gửi hồ sơ lý lịch cùng một lúc nhưng Vi Vi đã được tham gia vài cuộc phỏng vấn, giờ chỉ cần ngồi chờ kết quả rồi lựa chọn.

Mà Mộc Mộc cô lại không hề nhận được bất kỳ cuộc gọi hay lời nhắn thông báo cô đến phỏng vấn cả.

Có một sự đau buồn không hề nhẹ...

Ngay lúc cô sốt ruột phiền não, rồi cuộc cũng có công ty thông báo cô đến phỏng vấn. Nhìn thấy tên công ty xa lạ, Mộc Mộc có chút hoang mang, cô nhớ hình như mình không có nộp hồ sơ vào công ty này thì phải.

Nhưng thà làm ngựa sống còn hơn làm ngựa chết, Mộc Mộc quyết định thử một lần.

Công ty này tên là Hoàn Ngữ, tuy rằng quy mô có vẻ nhỏ, nhưng cơ sở hạ tầng và trang thiết bị mới tinh đầy đủ, xem ra rất có tiềm năng phát triển.

Mà người chị chịu trách nhiệm tuyển nhân viên đối với cô đặc biệt nhiệt tình, không ngừng nói cô là nhân tài mình tìm kiếm bấy lâu, muốn ký hợp đồng với cô ngay lập tức. Còn nói bởi vì công ty mới mở, để giữ chân nhân tài không cần thử việc, trực tiếp ký hợp đồng trong ba năm, hơn nữa tiền lương không hề thấp.

Mộc Mộc cảm thấy bản thân quả thực đã trúng vận cứt chó, hơn nữa còn là phân chó Ngao Tạng

Thầm nghĩ nếu bỏ qua công ty này e chừng chẳng còn công ty nào khác, Mộc Mộc cũng không nhìn kỹ hợp đồng, vội vàng ký tên, từ nay về sau lao động bán thân, trở thành nhân viên của công ty Hoàn Ngữ.

Ngày hôm sau đi làm, Mộc Mộc mặc bộ đồ công sở mới mua, mang giày cao gót bước vào công ty, hướng đến tương lai vô cùng sáng lạn.

Cô thề cô phải quảng đi mấy bông hoa đào xấu xa trước đó, từ nay về sau dốc sức đấu tranh cho sự nghiệp, hơn nữa trong quá trình làm việc sẽ tìm trúng được mục tiêu của mình.

Giấc mơ luôn đẹp dễ – khi nhìn vào điều lệnh trước mặt, trong đầu Mộc Mộc hiện ra những lời này.

Hóa ra, công ty Hoàn Ngữ chính là công ty con của HG.

Mà ngày đi làm đầu tiên, tổng Giám đốc Trầm Ngang tự mình ký điều lệnh, yêu cầu cô lập tức đến tổng công ty HG đi làm.

Lúc này Mộc Mộc mới giật mình tỉnh ngộ, thì ra tất cả đều là mưu kế.

Khó trách cô nộp hồ sơ thế nào cũng không có công ty thông báo cô đến phỏng vấn, khó trách trong lúc cô nóng lòng như lửa đốt bỗng nhiên lại xuất hiện một công ty Hoàn Ngữ, khó trách công ty này lại cho cô đãi ngộ như thế.

Hóa ra đều vì muốn cô ngoan ngoãn rơi vào bẫy Trầm Ngang.

Gậy ông đập lưng ông, cô đúng là vua của những người ngu ngốc tự mình dâng đến cửa.

Suy nghĩ đầu tiên của Mộc Mộc là từ chức, từ chức ngay lập tức, nhưng luật sư công ty nói nếu vi phạm hợp đồng cô phải bồi thường một số tiền rất lớn, hơn nữa chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến cô gặp khó khăn trong việc tìm một công việc mới.

Cô chỉ có thể nén giận, đi tới công ty HG, vừa bước vào liền nhận phải tin dữ –

Khoảng thời gian trước thư ký Hải Luân của Trầm Ngang đang bận rộn kết hôn, không cẩn thận mang thai, chuẩn bị từ chức chạy lấy người, mà tuyển cô tới chính là để tiếp nhận vị trí ấy.

Mộc Mộc thầm thấy Trầm Ngang đây là muốn bức cô đến chết!

Tuyển bạn gái cũ đến làm thư ký, anh có thể công tư phân minh một chút được không!

Ngay sau khi biết được tin này, Mộc Mộc liền vọt vào văn phòng Trầm Ngang, cầm trái sầu riêng Hải Luân mang về sau tuần trăng mật ở Thái Lan, trực tiếp ném thẳng vào người anh.

“Trầm Ngang, anh đi chết đi!”

Mà Trầm Ngang lại thoải mái dễ dàng bắt được trái sầu riêng, đặt ở trên bàn làm việc, sau đó cũng không ngẩng đầu nói: “Cô Lâm, tôi nghĩ bộ phận nhân sự đã thông báo cho cô, tháng sau Hải Luân sẽ từ chức, cho nên trong tháng này, tôi hy vọng cô có thể làm quen với công việc của cô ấy.”

Mộc Mộc trợn mắt há mồm nhìn trái sầu riêng một giây trước còn bay không trung, mà giây tiếp theo đã văng văng nằm yên trên bàn làm việc, không tự chủ được ngậy người.

Người đàn ông này ngay cả sầu riêng cũng bắt được, cô làm sao đấu lại đây?

Nằm trên bàn làm việc, đầu óc Mộc Mộc xoay tròn vô số lần. Bằng hiểu biết của cô về Trầm Ngang mà nói, nếu tự mình từ chức, hậu quả sau đó thật đáng lo ngại.

Vậy cô sẽ phá hỏng, trong lúc làm việc cố tình tạo ra sự cố, buộc anh phải xa thải mình là được.

Nghĩ như vậy, tinh thần Mộc Mộc rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

Tuy rằng hạ quyết tâm phải gây rối, nhưng đối mặt với sự chỉ dạy nhiệt tình của Hải Luân đang mang thai, Mộc Mộc đành giả vờ lắng nghe cẩn thận – mâu thuẫn giữa cô và Trầm Ngang không thể gây hại cho người khác.

Hải Luân lấy ra một cuốn sổ, đưa cho Mộc Mộc, cười đến dịu dàng: “Đây là tài liệu ghi chép những sở thích, thời gian nghỉ ngơi, cấm kỵ, vv... của Trầm tiên sinh. Những chuyện này đối với bạn gái như cô chắc đã sớm biết từ lâu rồi, tôi không làm điều dư thừa chứ?”

“Không có, Hải Luân, cô thật sự rất chuyên nghiệp!” Mộc Mộc vội vàng gơ hai tay đón nhận.

Cô yêu nhất chính là vài trang cấm kỵ của Trầm Ngang, anh cấm cái gì cô sẽ làm cái đó, anh thích ăn cái gì cô sẽ cố gắng không cho anh được ăn cái đó.

Cô muốn trở thành ngôi sao chói trong cuộc sống của anh.

37. Chương 37

“Đúng rồi, để tôi nói cho cô biết một bí mật nha.” Hải Luân ghé sát tai Mộc Mộc, dùng cuốn sổ che tai lại, nói nhỏ: “Mới đây Trầm tiên sinh tham dự một cuộc xã giao, uống rất nhiều, luôn gọi tên cô đó.”

Mộc Mộc từng ném qua một lần, sao dễ dàng mắc mưu, lập tức phản bác: “Anh ta diễn kịch thôi, cho dù anh ta uống đến say khướt thì cũng đủ sức trình diễn một màn chia ly suốt mười năm là.”

Mộc Mộc nhớ lại trước kia anh vì muốn lừa cô mà cố ý giả vờ say rượu gọi tên cô liên tục đến sôi máu.

“Không đâu, tôi và anh ấy từng tham dự rất nhiều cuộc xã giao như vậy, mỗi lần anh ấy đều uống rất đúng mực, tuyệt đối sẽ không uống nhiều. Nhưng ngày đó không biết xảy ra chuyện gì, anh ấy bỗng dưng uống rất nhiều, cuối cùng say đến mức đi không vững. Một người phụ nữ như tôi không thể kéo anh ấy đi được, vì vậy phải gọi Trầm Thịnh Niên cháu của Trầm tiên sinh đến giúp. Nhưng Trầm tiên sinh say rượu đến mức hoa cả mắt, cứ giữ chặt tay cháu của Trầm tiên sinh gọi thẳng tên cô thôi.”

Đầu óc Mộc Mộc bắt đầu hiện ra cảnh tượng Trầm Ngang và Trầm Thịnh Niên, hai chú cháu tay trong tay, thật sự là – rất cấm kỵ.

Năm ***, chú cháu, cường cường, cao H.

Các loại nhân tố đều đầy đủ cả.

Hải Luân xem ra cũng là một nữ đồng nghiệp tốt, bởi vì câu kế tiếp của cô mang theo sự thương xót: “Ngày hôm sau Trầm tiên sinh tỉnh, cháu Trầm tiên sinh liền chạy đến trên chốc chuyện tối qua bị chú mình giữ chặt tay không buông, Trầm Ngang tiên sinh cũng không nhiều lời, thẳng thừng khiến cháu mình bị phá sản lần nữa.”

Quả thật kết cục này đối với đồng nghiệp nữ mà nói, không hề tốt đẹp.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Mộc Mộc tò mò.

“Hình như là tuần trước..... Đúng rồi, là thứ tư tuần trước, phó tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Hồng Cơ mời chúng ta ăn cơm.” Hải Luân khẳng định nói: “Trước đó trùng hợp cô cũng không đến công ty, cho nên tôi đoán hai người giận nhau, Giám đốc Trầm mới mượn rượu giải sầu.”

Thứ tư tuần trước, cũng chính là ngày Trầm Ngang trông thấy Mộc Mộc đi ra từ nhà Lục Ngộ.

Chúng cố anh nhớ cô vô cùng xác thực, nhưng Mộc Mộc vẫn không tin.

Sự tin tưởng của cô đối với Trầm Ngang tựa như quần nhỏ trong đêm mưa to gió lớn thổi qua, bật vô âm tín.

Cho nên chân tướng hôm đó, hoặc là Trầm Ngang rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn biểu diễn tài nghệ đã lâu không dùng trước mặt hai người bọn họ, hoặc là Trầm Ngang nghĩ bản thân sau anh nhiều năm vẫn bị bạn gái cầm chừng mà đau thương sâu não.

Không đáng để nhắc đến.

Mộc Mộc quảng chuyện này ra sau đầu, đến giờ ăn trưa xung phong nhận việc thay Hải Luân giúp Trầm Ngang đặt bữa trưa.

Trầm Ngang quả là người sành ăn, số điện thoại nhà hàng nhiều như trời đầy sao, mà nhà hàng nào cũng đều nổi tiếng, trong đó hơn phân nửa đều là số điện thoại riêng của đầu bếp. Nói cách khác, người khác bất chấp cái lạnh cái nóng đứng xếp hàng bên ngoài, mà anh chỉ cần một cuộc điện thoại liền có thể chen ngang gọi cơm đến cửa.

Rất sa đọa, rất trụy lạc, rất..... khiến người ta hâm mộ lẫn ghen tị.

Có điều gặp phải Mộc Mộc, đầu lưỡi Trầm Ngang sẽ có cơ hội được nếm trải thú vị mới rồi- cô gọi tới cho anh toàn bộ là món cay món cay Tứ Xuyên.

Gà cay, lẩu cay, cá hấp, cua cay, đậu phụ cay.....

Còn nói các đầu bếp cho thật cay vào, khiến người ta ăn xong cả người bốc cháy mới thôi.

Kể từ ngày đầu tiên xem mặt, Mộc Mộc đã biết Trầm Ngang sợ ăn cay, cho nên cô mới cố ý gọi đồ ăn cay cho anh, tranh thủ dùng cay khiến anh chết đi sống lại.

Lần đầu tiên mang cơm trưa đi vào, Trầm Ngang nhìn một bàn ăn đỏ chói, hơi nhú mày: “Mộc Mộc, em muốn trả thù anh phải không?”

“Trầm tiên sinh, bây giờ đang ở công ty, quan hệ chúng ta là cấp trên cấp dưới, xin vui lòng gọi tôi là cô Lâm.” Mộc Mộc nghiêm trang nói.

“Chào cô Lâm, xin hỏi cô thích nhìn tôi ăn món cay Tứ Xuyên phải không?” Trầm Ngang giơ hai tay lên, đỡ gáy, cả người tỏa ra hơi thở lưỡi biếng.

“Là rất thích.” Mộc Mộc vốn là một cô bé không bao giờ biết nói dối.

“Em đã muốn nhìn, vậy anh đây xin tuân mệnh.” Trầm Ngang sải bước đến bàn ăn, gấp thức ăn lên ăn.

Anh gấp một miếng thịt bọc quanh tương ớt, là gà tẩm ớt, giơ ra giữa mình và Mộc Mộc: “Có thể làm chuyện khiến em vui, anh sẽ làm.”

Nói xong, anh bỏ miếng gà tẩm ớt vào khoang miệng đã nhiều năm rồi chưa tiếp xúc với vị cay.

Không biết tại sao, Mộc Mộc nhìn thấy lại có cảm giác Trầm Ngang như đang uống rượu độc.

Mà rượu độc kia lại do cô tự mình đưa cho anh.

Cô lắc đầu, xua tan đồng cảm không nên có: “Giám đốc Trầm, đây chính là sự lựa chọn của anh, xin đừng kéo tôi đi vào.”

“Đúng vậy, là anh tự chọn.” Khóe môi Trầm Ngang miệng có dấu hiệu sưng đỏ, tuy rằng thê thảm nhưng vẫn trấn định như trước: “Là anh muốn em vui vẻ.”

Mộc Mộc hận đến ngứa răng, kỹ năng tán gái của Trầm Ngang này sao lại sâu như vậy, đừng nói kiếp trước là ngư lang đấy.

Nhìn Trầm Ngang giữa mùa đông nhưng trên trán lại lấm tấm mồ hôi, cái mũi sưng đỏ, đôi môi sưng phồng, còn có đôi lúc ần ần vào dạ dày, trái tim Mộc Mộc nhanh chóng mềm lòng.

Cô cũng muốn dừng tay, nhưng nghĩ đến chuyện anh từng lợi dụng cô, từng nói dối lừa gạt cô, lại không biết xấu hổ dùng mọi cách uy hiếp giữ cô ở bên mình, trái tim Mộc Mộc bỗng chốc trống rỗng, cứng cỏi trở lại.

Kể từ đó, mỗi ngày bữa trưa bữa tối, Mộc Mộc đều mang một bàn món cay Tứ Xuyên tiến vào văn phòng Trầm Ngang.

Thậm chí có ngày còn mang theo cả nồi lẩu đi vào.

Cảnh tượng đó, chỉ có dùng hai từ ‘đồ sộ’ để hình dung.

Ngay cả Tần Hồng Nhan cũng nhịn không được hỏi: “Gần đây Trầm Ngang sao lại thay đổi khẩu vị rồi?”

Mộc Mộc bưng món cay Tứ Xuyên lướt qua người Hồng Nhan, vừa đi vừa thả một câu rất triết lý: “Là con người, đương nhiên sẽ có một ngày đổi sang khẩu vị nặng.”

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Trầm Ngang thấy Mộc Mộc cùng với..... bàn ăn trong tay cô.

“Hôm nay là món ăn màu đỏ gì đây?” Trầm Ngang tắt máy tính, đứng dậy đi đến bàn trà.

Khí thể kia, hăng hái tựa như tráng sĩ theo năm tháng thấy chết không sờn*. (*Ý chỉ xem cái chết như không)

“Hôm nay không phải là màu đỏ.” Mộc Mộc xua tay: “Là màu xanh.”

“Ồ?” Trầm Ngang không tin sự trả thù của Mộc Mộc sẽ chấm dứt nhanh như vậy.

Quả nhiên như anh dự đoán, Mộc Mộc mỉm cười kéo màn che, nói ra đáp án: “Là ớt cay da hổ.”

Còn là loại ớt tiêu xanh chính cống.

Chỉ cần nhìn cũng khiến dạ dày người xem thất lại.

“Anh mau ăn đi.” Mộc Mộc đứng bên cạnh, âm thầm thúc giục.

Ớt tiêu xanh là do cô cố tình nói đầu bếp chọn, nghe nói cay đến mức người thường ăn vào không chết thì cũng đi tong nửa cái mạng.

Trầm Ngang gấp một trái ớt xanh, cắn một miếng, khuôn mặt nhất thời đỏ như tằm mực, đỏ bừng bừng, hơn nữa còn không nhịn được ho khan dữ dội.

Đây là lần đầu tiên Mộc Mộc thấy Trầm Ngang khó chịu như thế.

Một tay anh ôm bụng, còn tay kia tiếp tục gấp ớt xanh lên ăn.

Mộc Mộc nổi lên thiện tâm, chặn lấy đôi đũa của anh, vội vàng nói: “Quên đi, tôi gọi món khác cho anh.”

Trầm Ngang đẩy tay cô ra: “Anh nói rồi, chỉ cần em vui vẻ, có thể tha thứ cho anh, có thể ở bên anh một lần nữa, anh sẵn sàng làm tất cả.”

“Trầm Ngang, cho dù anh ăn có mười trái ớt tiêu xanh tôi cũng không khả năng ở bên anh lần nữa.” Mộc Mộc tỏ rõ lập trường của mình.

“Không có thử qua, em làm sao biết chứ?” Trầm Ngang mỉm cười.

Mộc Mộc nhất thời tức giận, nói: “Được được được, anh thích ăn thì cứ ăn đi, tốt nhất ăn cho chết luôn đi!”

Trầm Ngang vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười kia dần dần mờ ảo: “Mộc Mộc, nếu anh chết, em có đau lòng không?”

“Đây là ớt xanh chứ không phải thuốc độc.” Mộc Mộc cảm thấy bệnh thích diễn của Trầm Ngang lại tái phát.

“Anh nói là nếu.” Không biết vì sao, sắc đỏ trên mặt Trầm Ngang dần dần biến mất, chuyển sang màu trắng.

“Anh yên tâm, tai họa sống ngàn năm, anh chắc chắn còn sống lâu hơn cả Vương Bát Đản nữa*.” Mộc Mộc nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. (Vương Bát Đản: hay dùng để mắng người)

“Trả lời câu hỏi của anh.” Trầm Ngang âm thầm ấn mạnh vào dạ dày.

“Tôi sẽ không đau lòng, tôi sẽ mở rượu chúc mừng.” Mộc Mộc mắt kiên nhẫn .

Cô cũng không hiểu sao hôm nay Trầm Ngang lại như thế.

Chẳng lẽ gần đây ăn cay khiến anh bị tẩu hỏa nhập ma? Hay trò đùa của cô đã đi quá xa rồi?

“Em nói dối, nếu anh chết, em sẽ khóc rất nhiều.” Trầm Ngang cười phản bác.

Mà tiếp theo, màu máu đỏ tươi bắt đầu theo khoe miệng mỉm cười của anh chảy xuống.

Màu máu đỏ như ánh nắng chói chang, chiếu thẳng vào mắt Mộc Mộc hóa thành màu đen.

Mộc Mộc không nhớ bản thân mình và Hải Luân đã đưa Trầm Ngang vào bệnh viện như thế nào, cũng không nhớ cảm xúc hoảng loạn khi ở phòng cấp cứu ra sao.

Đợi khi cô phục hồi tinh thần, mới phát hiện mình đang đứng trước cửa phòng bệnh của anh, hai chân đều đã tê rần.

Bên tai còn văng vẳng lời trách mắng bất lực của Hải Luân: “Bác sĩ nói Trầm tiên sinh bị xuất huyết dạ dày, may được cấp cứu kịp thời nên không gây nguy hiểm đến tính mạng. Thật ra Trầm tiên sinh bị bệnh đau dạ dày, bởi vậy bình thường mới không dám ăn ớt, mà trong khoảng thời gian này vì cô..... Liên tục ăn cay, bệnh tình càng nặng nên thành ra xuất huyết, nói thật, hai ngày trước, tôi để ý thấy anh ấy giấu cô bí mật uống thuốc giảm đau.”

“Tại sao cô không nói cho tôi biết?” Mộc Mộc nhớ cô đã hỏi như thế.

Nếu Hải Luân nói cho cô biết, cô tuyệt đối sẽ không tiếp tục trò đùa dai này nữa.

Cô tuy ghét anh, hận anh nhưng cô không muốn làm tổn thương anh.

“Là giám đốc Trầm không cho tôi nói, anh ấy bảo hai người đang có chút hiểu lầm, muốn cô nguôi giận nên mới vậy.” Hải Luân thở dài, ngập ngừng: “Mộc Mộc, hai người ở bên nhau dĩ nhiên sẽ có cãi nhau, nhưng có chuyện thì cùng nhau nói chuyện là được rồi, từ sau đừng nữa dùng cách này nữa, nếu không người đau lòng chính là cô.”

Tiến Hải Luân đi, Mộc Mộc ngồi xuống dãy ghế hành lang trước phòng Trầm Ngang đến ngăn người.

Cô không muốn đi, cũng không dám vào gặp Trầm Ngang.

Đang đắm chìm trong suy tư, Trầm Ngang bỗng nhần tin đến.

“Em đang ở đâu?”

Mộc Mộc do dự hồi lâu, cuối cùng cũng trả lời.

“Tôi đang đi mua sắm.”

Rất nhanh một tin nhắn mới lại đến.

“Anh không tin, em nhất định đang ở trong bệnh viện.”

Mộc Mộc tưởng Trầm Ngang đi ra thấy mình, vội khe khẽ bước đến trước cửa phòng anh, lén lút nhìn qua cửa thủy tinh hơi hé mở, phát hiện anh đang chăm chú cúi đầu cầm điện thoại di động nhần tin.

Mộc Mộc tò mò, nhần tin hỏi.

“Sao anh lại biết?”

Cách gần nửa phút, Trầm Ngang mới nhấn tin lại.

“Bởi vì em là Lâm Mộc Mộc anh yêu nhất.”

Mộc Mộc nắm chặt di động.

Mẹ nó chứ, xuất huyết dạ dày cũng không quên tán gái, cái kiểu tinh thần gì đây hả!

38. Chương 38

Mộc Mộc nhấn tin phản bác.

“Nếu tôi có thể làm anh xuất huyết, thì sao lại không thể bỏ anh ở bệnh viện đi chơi chứ?”

Trầm Ngang nhấn tin phản bác lại tin nhắn này.

“Em nói dối, em không nữ.”

“Trầm tiên sinh, anh nghĩ tôi quá tốt rồi.”

Sau khi gửi xong tin nhắn này, Mộc Mộc ngồi yên trên ghế, nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, đợi một lúc lâu, bên kia rốt cuộc cũng có hồi âm.

“Không phải nghĩ, mà anh thấy được.”

Hồi âm không phải bằng tin nhắn, mà là giọng nói của anh.

Mộc Mộc quay lại theo hướng phát ra âm thanh, phát hiện cửa phòng đã bị mở ra, Trầm Ngang cầm chai truyền dịch đứng ở cửa, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng cặp mắt nhìn cô tựa như có ngọn lửa nhỏ bùng cháy.

“Anh đi ra ngoài làm cái gì?” Mộc Mộc chống lại tình ý của anh, đồng thời cũng không muốn bị ngọn lửa của anh đốt cháy.

“Anh muốn nhìn em.” Khóe miệng Trầm Ngang từ từ mở ra, ánh lửa trong đôi mắt phát ra chiếu sáng cả khuôn mặt.

“Tôi thì có gì đẹp mặt, anh tự đi vào đi.” Mộc Mộc đưa mắt nhìn nơi khác.

Ngọn lửa đáng ghét, khuôn mặt tuần tú đáng ghét.

“Trừ khi em vào cùng anh, nếu không anh cứ đứng ở đây.” Trầm Ngang sau khi sinh bệnh thì sự trưởng thành chừng chạc giảm bớt, ngược lại tính khí trẻ con lại tăng lên.

“Trầm Ngang, anh dùng khổ nhục kế*!” Mộc Mộc nhíu mày: “Anh biết rõ dạ dày mình không tốt, nhưng không nói cho tôi biết, còn tùy ý để tôi cần quấy đến mức xảy ra tình trạng này để tôi mủi lòng, anh đừng tưởng tôi không biết!”

Khổ nhục kế: cố ý làm thương hại đến bản thân, đánh lừa lòng tin của kẻ địch, lợi dụng cơ hội đó để thực hiện mưu kế của mình

Ngoài dự đoán, Trầm Ngang lại hào phóng thừa nhận: “Anh đúng là sử dụng khổ nhục kế, anh không tính che giấu, chỉ muốn em mềm lòng, muốn em nguôi giận.”

Mộc Mộc chỉ vào anh, đầu ngón tay run rẩy: “Anh quá nham hiểmnham hiểm”

Đầu óc sôi sục nhất thời không nghĩ ra từ gì thích hợp, Mộc Mộc đảo mắt liên tục, cuối cùng cũng nói ra một từ không được ăn khớp cho lắm –

“Động vật thân mềm!”

Trầm Ngang mím môi cười, cười đến ái muội: “Em hẳn biết anh không mềm.”

Câu nói này khiến Mộc Mộc nhớ lại hình ảnh thiếu nhi không nên thấy, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng: “Có tinh thần nói đùa chứng tỏ thân thể anh rất khỏe, tôi ở đây chỉ tổ lãng phí tài nguyên, tôi đi đây.”

Mộc Mộc nói xong liền xoay người bước đi, Trần Ngang đương nhiên muốn vươn tay chặn lại, nhưng đột nhiên anh lại ôm bụng, từng giọt mồ hôi to ùng ùng từ trán lăn xuống.

Tuy nói Trần Ngang là ông hoàng diễn kịch nhưng cũng thông thể tự do không chế phản ứng cơ thể, đúng không.

Mộc Mộc sợ xảy ra tai nạn chết người, chỉ có chịu thiệt cùng Trần Ngang vào phòng, dìu anh nằm trên giường, thu xếp gọn gàng xong mới tuyên bố: “Trước tiên tôi phải nói rõ, anh đừng mong dùng chuyện này có thể uy hiếp tôi, tôi chỉ ở bệnh viện chăm sóc anh ba ngày, sau đó chúng ta tiếp tục đường ai nấy đi.”

Trần Ngang không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, chỉ nằm nhìn Mộc Mộc, ánh mắt kia phải nói là cực kỳ thâm tình.

Mộc Mộc đành cúi đầu lúi điện thoại lên mạng chơi.

Trải qua một cuộc huyền não vừa rồi, trong phòng bệnh đột nhiên yên tĩnh hẳn, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng nước truyền dịch tí tách rơi xuống.

Bỗng lúc này Mộc Mộc nghe thấy Trần Ngang hỏi: “Mộc Mộc, để anh theo đuổi em một lần nữa được không?”

Mộc Mộc suýt nữa đánh rơi cả di động, khó khăn ổn định tinh thần, lập tức mạo hiểm nói dối: “Không được, tôi đã hợp lại với Lục Ngộ.”

“Vậy anh sẽ đuổi theo em tới lúc kết hôn.” Ánh mắt Trần Ngang dịu dàng, nhưng giọng điệu lại rất kiên quyết.

Mộc Mộc nghe xong, nhất thời cảm thấy tương lai tươi sáng.

Nhưng vui sướng còn chưa nổi lên trong đầu, cũng chưa hiện ra ngoài mặt thì đã bị Trần Ngang bổ sung: “Sau đó ngay lúc hai người bước vào cục dân chính đăng ký kết hôn, anh sẽ cướp em đi.”

Quả đúng là..... Thủ lĩnh thổ phỉ.

Mộc Mộc khinh bỉ.

“Mộc Mộc, rót cho anh cốc nước đi.” Trần Ngang yêu cầu.

Mộc Mộc vốn không muốn để ý đến anh, nhưng bộ quần áo dính máu anh thay ra đặt trên ghế lại đâm vào mắt cô.

Hóa ra anh mới là ngôi sao chói của cô.

Mộc Mộc thở dài, đứng dậy rót nước cho anh.

Trần Ngang nhìn bóng dáng cô, thỏa mãn thở dài: “Tan tằm mệt mỏi về nhà được em rót cho cốc nước, đây là lý tưởng hạnh phúc của anh.”

“Đầu óc anh bị ốt thiêu hồng rồi à.” Mộc Mộc đưa cốc nước cho anh.

Trần Ngang giơ tay ra nhận, hai người vừa cãi nhau, độ ăn ý suy giảm nghiêm trọng, cốc nước va chạm giữa hai nguồn lực, bị đổ một lượng lớn làm áo bệnh nhân của Trần Ngang ướt nhẹp.

Mộc Mộc sợ anh bị cảm, vội vàng lấy khăn mặt, tháo vài cúc áo cởi áo anh ra, lau vùng ngực bị nước thấm ướt.

Đang lau lau chà chà bỗng phát hiện ngực trần Trần Ngang có chút..... mê người.

Cơ ngực này hơi mập một chút, thiếu một chút gầy, hình dạng hoàn mỹ, làn da mịn màng, hấp dẫn tựa như ức gà cô thích ăn nhất.

Đang nhìn đến cao hứng, Mộc Mộc tinh mắt phát hiện độ phập phồng của ngực Trần Ngang dần có xu hướng tăng lên.

Sẽ không phải.....

Mộc Mộc ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy ngọn lửa nhỏ trong mắt Trần Ngang giờ đã bùng cháy dữ dội.

Bầu không khí trở nên bất thường, Mộc Mộc vội vàng thu tay nhưng tay phải Trần Ngang đã đặt trên eo cô, trực tiếp dùng sức kéo Mộc Mộc nằm trên người mình. Cơ thể hai người bỗng chốc kề sát, không có lấy một tia khe hở.

“Buông ra!” Mộc Mộc cố gắng cự quây.

Bị đè nặng như vậy, bánh bao tròn cũng bị đàn áp thành sân bay Ấn Độ rồi.

“Mỗi lần đều nói cùng một câu, em không thấy đơn điệu sao?” Lửa nóng trong mắt Trần Ngang toàn toàn thiêu đốt gương mặt Mộc Mộc.

“Mỗi lần đều làm động tác không bằng cảm thú, anh không thấy thẹn sao?” Mộc Mộc phản kích.

“Như em mong muốn, anh đổi động tác là được.”

Trần Ngang nói xong, trực tiếp đưa tay đặt trên bộ mông Mộc Mộc.

Từ sau khi chính thức đi làm, mỗi ngày Mộc Mộc đều mặc trang phục công sở, không ngờ lại làm nổi bật dáng người bị ẩn giấu dưới trang phục đơn giản nhiều năm – ngực bộ cao ngất, eo thon tinh tế, đôi chân thon dài, đặc biệt là bộ mông, căng tròn rắn chắc, lúc đi theo quán tính lắc lư, chỉ cần nhìn qua sẽ thấy trong lòng tựa như bị lông chim khuấy đảo.

Ngựa ngáy đến tận xương tủy.

Trần Ngang không phải là cậu bé mới lớn, nhưng mỗi lần thấy Mộc Mộc mặc trang phục công sở vẫn có xúc động muốn xông tới ôm cô ****.

Cũng may anh kiểm chế tốt, nên mới có thể nhẫn đến hôm nay.

Bàn tay to của Trần Ngang bao trùm cái mông to tròn của Mộc Mộc, nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác co giãn đàn hồi này khiến dạ dày đang đau của anh biến mất tăm.

Tình dục luôn là viên thuốc vạn năng của đàn ông.

Anh ôm viên thuốc cực lớn Mộc Mộc, vui vẻ thoải mái.

“Trần Ngang thôi, anh không biết xấu hổ!” Mộc Mộc hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng bởi vì khí lực anh quá lớn khiến cô không thể động đậy.

“Lòng của anh đều đặt trên người em, vì em anh tình nguyện không cần.” Trần Ngang trả lời, động tác trên tay vẫn không ngừng nghỉ.

Mộc Mộc cảm thấy giờ phút này cô như mèo con bị thiêu đuôi, còn là con mèo bị đè chặt.

“Anh còn như vậy cả đời này tôi sẽ không để ý đến anh nữa!” Mộc Mộc uy hiếp.

Nhưng uy hiếp không có tác dụng, bộ mông đáng thương của cô chỉ có thể tùy ý bị anh bắt nạt. Mà càng tội tệ hơn là, Trần Ngang lại không bằng lòng vượt ve cách vật liệu may, tay anh lần mò theo váy ngắn tiến vào, trực tiếp tiến hành Thịt cùng thịt tiếp xúc.

Quả thực đúng là thịt thịt lan tràn.

Mộc Mộc cảm giác mình giống như nữ y tá trong phim AV Nhật Bản, ban đêm đi tuần tra bị kẻ xấu bắt lại.

Rất đáng xấu hổ.

Càng đáng xấu hổ hơn là, tay Trần Ngang đang làm chuyện hạ lưu bậy bạ, nhưng ánh mắt, giọng nói, vẻ mặt đều cực kỳ chân thành, đặc biệt nhập tâm.

“Không sao cả, cả đời anh quán quít lấy em là được.”

39. Chương 39

Tay Trầm Ngang tiếp tục triền miên, ăn no say thân thể ngày đêm mong nhớ.

Mộc Mộc tức đến tâm can tỳ phế đều đau, kéo ống truyền ra, kim tiêm trên mu bàn tay Trầm Ngang bị bật ra, dòng máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống khăn trải giường trắng tinh, như đóa hoa tươi nở rộ giữa tuyết trắng lộng lẫy.

Trầm Ngang bị đau buột tay, Mộc Mộc nhân cơ hội trốn thoát, vội nói: “Tôi sẽ không đến thăm anh nữa, tự anh tìm người khác đến chăm sóc mình đi!”

“Nhưng anh vẫn thích được em ‘Chăm sóc’ hơn.” Trầm Ngang một tay gói đầu, tay kia đặt trên đệm giường, tùy ý để máu tươi nhuộm dần.

Lại dùng khổ nhục kế, quả cao tay.

Mộc Mộc không dám nhìn tiếp, vội lao ra cửa, kết quả suýt nữa đụng phải Trầm Thịnh Niên và Tần Hồng Nhan.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của họ, dường như đã đứng nhìn ở đây nhìn rất lâu.

Nhớ cảnh kích tình triền miên trên giường vừa rồi của mình và Trầm Ngang, Mộc Mộc không khỏi xấu hổ: “Hai người sao lại có thể không lên tiếng nhìn trộm người khác chứ?”

Trầm Thịnh Niên nhún vai: “Trò hay vốn là dùng để xem.”

Nói xong còn vuốt cằm bổ sung: “Mọi người đều nói đàn ông già rồi thường thích mông phụ nữ, xem ra lời này quả nhiên không giả.”

Mộc Mộc xấu hổ đến mức mặt đỏ tai hồng, không biết nên làm thế nào.

Đúng là báo ứng, nếu một ngày mình nhìn thấy người khác làm việc, thì sẽ có một ngày nào đó mình làm việc bị người khác nhìn thấy.

Trầm Thịnh Niên không tính tha cho cô: “Dì nhỏ, tình cảm của cô và chú tôi đã sâu nặng đến mức này rồi thì nên nhanh chóng hợp lại đi, cứ như vậy không danh không phận, nhìn chẳng khác nào Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh sau lưng Vũ Đại Lang yêu đương vụng trộm cả.”

Mộc Mộc tự thấy bản thân không giống Phan Kim Liên, Trầm Ngang cũng không giống Tây Môn Khánh, nhưng Trầm Thịnh Niên lại đặc biệt giống Vương Bà.[1]

“Dù sao tôi và anh ta vốn không có liên quan.” Mộc Mộc không thể không giải thích lại lần nữa.

“Vấn đề nói kia, đây là suy nghĩ của cô thôi.” Tần Hồng Nhan một bên cắt công văn, một bên nhàn nhả nói: “Theo tôi thấy, cô đừng kháng cự nữa, cứ thẳng thắn hợp lại với anh ta đi, dù sao kết quả đều như nhau.”

Hai người này đúng là hợp nhau, Mộc Mộc không muốn để ý tới họ nữa, nhấc chân bỏ chạy.

Phía sau truyền đến lời dặn của Trầm Thịnh Niên: “Dì nhỏ, ngày mai nhớ đến đúng giờ, nếu không chú tôi không có người đưa cơm, sẽ đói chết.”

“Nếu tôi còn đến nhìn anh ta nữa thì tôi sẽ là chà đạp!” Mộc Mộc không quay đầu đáp.

Mộc Mộc quả thật mặc kệ Trầm Ngang chết sống, nhưng ngày hôm sau lại được tin báo ‘Trầm Ngang mặc dù nằm viện nhưng vẫn không quên công việc, quyết định làm việc trong bệnh viện, yêu cầu Mộc Mộc mang tất cả các công văn tài liệu tới’.

Mộc Mộc nhìn gương, cảm thấy mình chẳng khác nào chà đạp.

“Cháo này rất thơm, nếu có thể được em bón cháo cho anh thì còn ngon hơn nữa.” Ăn xong cháo gà Mộc Mộc đưa tới, Trầm Ngang tổng kết đánh giá.

“Giám đốc Trầm, nếu ăn xong rồi phiền anh mau đọc công văn rồi ký tên, để tôi có thể mang về công ty càng sớm càng tốt.” Mộc Mộc ước gì có thể hóa thành Na Tra, đạp phong hỏa luân thoát khỏi người anh.

“Những công văn này rất quan trọng, anh phải cẩn thận từ từ xem.” Giọng điệu Trần Ngang nghiêm túc đứng đắn, nhưng khóe miệng lại cong lên cười.

Mộc Mộc muốn ra ngoài đi dạo, nhưng Trần Ngang một lúc kêu nước, một lúc lại kêu cô gọi y tá, tóm lại khiến cô không có cơ hội rời đi.

Rốt cuộc chiều gì cũng đều dùng hết, Trần Ngang làm cho Mộc Mộc phải ngồi trên sofa trong phòng chờ, nói là có cô ở cạnh, anh mới tập trung tinh thần làm việc cho tốt được.

“Tôi không hiểu, anh đang xem tôi là cốc cà phê Blue Mountain của anh à?” Mộc Mộc hỏi.

Vốn nghĩ anh sẽ trêu chọc mình, sẽ nói cô là cà phê hòa tan Nescafé. Nhưng Trần Ngang chính là Trần Ngang, nhân tài không lãng phí thời gian và tinh lực đấu võ mồm, trực tiếp đáp trả một câu tình sâu ý nặng: “Em không chỉ là cà phê của anh, mà còn là xuân dược của anh.”

Ông chú này không phải yêu đến mất trí rồi chứ!

Cánh tay Mộc Mộc nổi đầy da gà, muốn đập cửa bỏ chạy. Nhưng lại nghĩ đến những người đang chờ chữ ký Trần Ngang ở công ty, chỉ có thể nhịn xúc động xuống, lấy cớ đi mua đồ uống xuống vườn hoa bệnh viện đi dạo.

Trần Ngang nằm tại bệnh viện tư nhân, không gian yên tĩnh, hoa mai tươi thắm, hương hoa ngào ngạt thấm vào ruột gan.

Mộc Mộc ngồi trên ghế, ôm cốc trà sữa ấm áp trong tay, nhìn phong cảnh xung quanh, cảm xúc nhất thời biến đổi.

Cô và Trần Ngang nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, rốt cuộc khi nào mới kết thúc đây.

Đương nhiên cô có tình cảm với anh, nếu không sẽ không cùng anh dây dưa lâu như vậy. Nhưng cô đã đánh mất lòng tin đối với anh, làm sao mới có thể hợp lại đây?

Mối quan hệ của bọn họ, thật là..... So với ruột heo còn rối rắm hơn.

Đang cúi đầu than thở, đột nhiên một đôi giày nam trắng bóng xuất hiện trong tầm mắt cô.

“Từ xa trông thấy dáng em, tuy anh không tin nhưng vẫn đi tới, không ngờ thật sự là em.” Giọng nói Lục Ngộ chứa đầy sự vui mừng vang lên trên đầu cô.

Mộc Mộc ngẩng đầu. Anh đứng ngược sáng, quanh người đều có ánh nắng vàng ấm áp, đẹp đẽ trong sáng.

“Sao anh ở đây?” Cô hỏi.

“Anh đến thăm chị anh.” Lục Ngộ trả lời.

Mộc Mộc bỗng chốc căng thẳng: “Chị anh sinh bệnh? Bệnh gì? Không sao chứ?”

Chị gái Lục Ngộ là Lục Lộ, một cô gái năng động cởi mở, có gặp Mộc Mộc vài lần, hai người rất hợp nhau. Nhưng sau khi Lục Ngộ đi, Mộc Mộc liền cố ý cắt đứt liên lạc với chị ấy, cho nên vài năm qua không hề gặp mặt.

Cô là người nhát gan, sợ nhất là phải thấy cảnh đau lòng.

Đối mặt với những câu hỏi của Mộc Mộc, biểu cảm Lục Ngộ dường như có chút cứng nhắc.

Trái tim Mộc Mộc thoáng trầm lặng, vội bảo Lục Ngộ dẫn cô đi thăm chị ấy.

Lúc cô bước vào phòng bệnh, thấy đầu Lục Lộ nhẵn bóng, trái tim Mộc Mộc như bị tảng đá đè nặng, dần dần chìm xuống nơi thấp nhất.

Không thể nổi lên.

Tuy sắc mặt Lục Lộ tái nhợt, thân hình khô gầy, nhưng tinh thần vẫn sôi nổi như trước: “Đây không phải là Mộc Mộc à? Chúng ta bao nhiêu năm không gặp rồi! Đến đây đến đây, để cho chị xem nào! Ồ, lớn rồi, trưởng thành rồi, ngay cả bộ ngực cũng lớn thành cái chén rồi!”

Lục Lộ vừa nói vừa kéo Mộc Mộc đến bên giường, bàn tay kia đã sớm không còn mượt mà giống năm ấy, sờ lên như đang vuốt ve một thân cây khô héo.

Sinh mệnh khô héo.

“Mộc Mộc, em thật nhẫn tâm, năm đó thằng nhóc xấu xa này đi rồi cũng không thèm để ý tới chị, đúng là khác phái có khác!” Nhưng Lục Lộ không để cho Mộc Mộc có cơ hội được mở miệng, vuốt cái đầu nhẵn bóng của mình, tự giễu: “Em đến chẳng đúng lúc gì cả, chị đang điều trị bệnh bằng hoá chất, tóc tai rụng hết. Chị còn hay nói đùa với bác sĩ, nói chị sinh bệnh không đúng lúc, nếu bệnh vào mùa hè thì tốt rồi, đầu trọc mát mẻ, còn mùa đông thì chỉ có thảm, trời lạnh đầu sắp đóng băng cả rồi.”

Mộc Mộc bị Lục Lộ chọc vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

“Được rồi, chị nghỉ ngơi đi, ngày nào cũng không ngừng nói chuyện, chị không thấy mệt à?” Giống như các cặp chị em khác, Lục Ngộ và Lục Lộ đặc biệt thích cãi nhau.

“Chị em còn chẳng biết sống được bao lâu, đương nhiên là phải tranh thủ nói hết những lời cần nói trong đời. Nếu em không cho, sau này chị chết liền biến thành quỷ, hàng đêm tới tìm em nói chuyện, đến lúc đó đừng bị chị dọa tới mức tè ra quần đấy.”

“Chị nói bậy bạ gì đó?” Lục Ngộ nhú mày.

Lục Lộ kéo Mộc Mộc, chỉ vào em trai cười nói: “Em nhìn xem nó nhú mày có giống ông cụ non không, thằng bé này từ khi sinh ra đã mang dáng ông cụ non rồi, rất thích giả bộ. Em xem lúc trước khi nó sang Anh du học, rõ ràng nhớ em đến chết, nhưng lại liều chết chịu đựng, không chịu gọi điện cho em, còn năn nỉ chị lén lút nhìn em, tiện thể kể lại tình hình gần đây của em cho nó, em nói nó có điên không?”

Mộc Mộc giật mình, khoe mắt thoáng một thấy cơ thể khác cũng cứng ngắc.

May thay y tá xuất hiện đúng lúc, đỡ Lục Lộ ngồi lên xe lăn, đẩy đi kiểm tra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, bởi vì lời nói Lục Lộ khiến không khí có chút xấu hổ, trầm mặc một lúc lâu, Mộc Mộc mới hạ giọng hỏi: “Chị anh bị bệnh gì vậy?”

“Ung thư vú, lúc phát hiện ra đã là giai đoạn cuối, sau khi phẫu thuật thì tiến hành điều trị bằng hoá chất.” Lục Ngộ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện phòng bệnh này là vườn hoa bệnh viện, trời đông giá rét khiến cây cối có vẻ vắng lặng ảm đạm.

“Nghe nói bệnh ung thư phụ thuộc rất nhiều vào tâm trạng người bệnh, tính cách chị ấy cởi mở như vậy, nhất định sẽ không có việc gì đâu.” Mộc Mộc vội vàng an ủi.

Nói là như vậy, nhưng đáy lòng lại nặng trĩu, cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Trong ấn tượng của Mộc Mộc, Lục Lộ là một cái cô gái yêu cái đẹp, cũng yêu nhất mái tóc dài của mình, mỗi khi thấy một sợi tóc rụng chị ấy cũng sẽ đau buồn lắm nhai cả ngày, nhưng nay mái tóc đen đã không còn, chị ấy nhìn vào gương không biết sẽ cảm thấy thế nào.

“Bởi vì Lục Lộ xảy ra chuyện cho nên gần đây anh cũng ít tới tìm em. Đúng rồi, em tới bệnh viện làm gì?” Lục Ngộ tò mò.

“Em..... em mang tài liệu cho lãnh đạo.” Mộc Mộc tuy rằng nói đúng sự thật, nhưng tự dưng lại thấy chột dạ.

Trong lòng còn có nửa câu khác – thỉnh thoảng còn bị ép làm ấm giường.

Lục Lộ làm kiểm tra e chừng trong vòng nửa giờ chưa thể xong được, Mộc Mộc nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, nhân tiện nói: “Em còn có việc, dù sao mỗi ngày em đều phải chạy đến bệnh viện, có việc gì cần cứ nói em một tiếng.”

Lục Ngộ nói cảm ơn, Mộc Mộc chuẩn bị rời đi, đi đến cửa bỗng Lục Ngộ ở phía sau nói: “Vừa rồi, lời của Lục Lộ Đều là sự thật.”

“Ồ.”

Mộc Mộc không dừng bước, vẫn đi ra ngoài.

Hành lang trống trải, trần ngập mùi thuốc khử trùng, Mộc Mộc tựa như đang đi trên con đường kỷ niệm, bức tường trắng xóa tái hiện lại quá khứ của hai người.

Bọn họ tuy bàn cách bàn, một trước một sau ngồi hơn nửa năm nhưng chẳng hề nói chuyện, đôi khi vào những trường hợp đặc biệt như trả sách bài tập mới nhìn nhau một chút.

Mộc Mộc nhớ rõ lần đầu tiên bọn họ “thân thiết” nói chuyện là vào kỳ học thứ hai, trước đó bởi vì áp lực học tập, di căn của cô tới không đều đặn, một là không đến, mà hễ đến là ra ào ạt.

Tiết cuối sáng hôm đó, Mộc Mộc phát hiện có một dòng nước ấm từ hạ thân mình chảy ra. Mà bi kịch hơn là, ngày đó lại đúng lúc cô mặc trang phục diễn văn nghệ, váy bông trắng.

Tình trạng đó, thê thảm chẳng khác nào đẻ non.

Kết quả sau khi tan học, Mộc Mộc chỉ có thể cúi đầu chờ mọi người đi về hết.

Nhưng cho dù bình an đứng dậy thì làm sao cô dám ăn mặc như thế chạy qua ký túc xá về phòng chứ?

Mộc Mộc vừa thẹn vừa sợ, cứ như hệ thống sưởi bị nhét cả khối đá, cả người đầy mồ hôi.

Trong lúc cô đang lo lắng sắp chết thì bỗng có một chiếc áo khoác nam sinh nhẹ nhàng đặt lên bàn cô, Lục Ngộ đứng sau không nói gì, vội bước nhanh ra phòng, Mộc Mộc tinh mắt phát hiện vành tai anh đỏ lên.

Áo khoác đồng phục nam sinh đủ dài, đủ để che khuất dấu vết di căn của mẹ tới, Mộc Mộc như được đại xá, nhanh chóng mặc áo khoác, thành công về được phòng ngủ.

Đại khái sau này Mộc Mộc mới biết, bởi vì Lục Ngộ có một người chị nên từ lúc chị ấy dậy thì đã thường xuyên giúp chị ấy khắc phục hậu quả, loại chuyện này từng làm không ít, cho nên có thể nhìn ra khốn cảnh của Mộc Mộc, liền ra tay giúp đỡ.

“Nhưng ngày đó sao anh lại trùng hợp bỗng để ý thấy em đang khó xử chứ?” Mộc Mộc tò mò.

“Bởi vì ngày nào anh cũng chú ý đến em.” Lục Ngộ cúi đầu nói.

Sau đó hai người liền đỏ mặt, Mộc Mộc làm bộ như không nghe thấy, còn Lục Ngộ cũng làm bộ như mình chưa nói.

Kỷ niệm xưa cũ như quả táo xanh, vừa ngọt, lại vừa chua.

[1] Vương Bà là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học Trung Quốc Thủy Hử của Thi Nại Am. Vương Bà là người ở huyện Cảnh Dương. Không họ hàng quyền thuộc, thuở trẻ thì làm gái phong trần, lăng lợ phóng đãng, về sau ở tuổi trung niên thì làm bà mai, chướng mắt trước cảnh “chồng xấu vợ đẹp” của cặp vợ chồng Võ Đại và Kim Liên. Nên móc nối cho 2 người Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên để kiếm lợi từ cái chuyện mèo mỡ trái thiên lý. Sau khi sự việc đổ vỡ, bị Võ Đại Lang phát hiện, chính bà là người chủ trương kêu Kim Liên bỏ thuốc độc mưu hại Võ Đại Lang. Lúc Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên bị Võ Tòng giết để tể huynh trưởng. Bà cũng bị quan huyện huyện Cảnh Dương phán Lãng trì xử tử...

40. Chương 40

Mộc Mộc nói được thì làm được, sang ngày hôm sau bắt đầu kiếp sống chạy hai phòng bệnh.

Đương nhiên phải giấu Trần Ngang, nếu để anh thấy được Lục Ngộ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Cho nên Mộc Mộc chỉ có thể lấy cớ đi mua đồ uống, mua báo, thậm chí còn lấy cớ đi mua băng vệ sinh để sang thăm Lục Lộ.

Ngay cả di căn của mẹ không đến cũng phải nói dối, Mộc Mộc cảm thấy bản thân sống thật thất bại.

Tình trạng của Lục Lộ càng ngày càng kém, nhưng mỗi lần nhìn thấy Mộc Mộc, vẫn luôn vui vẻ.

“Mộc Mộc à, cháo lần trước em đang đến rất ngon, tay nghề rất khá, còn ngoan hiền nữa chứ, xem ra chị có thể yên tâm giao Lục Ngộ cho em được rồi.”

Mộc Mộc đang định mở miệng, bỗng nhớ chị ấy đang là bệnh nhân, không thể phản bác, nhưng nếu cứ để vậy thì hiểu lầm sẽ càng lúc càng sâu, do vậy cần phải làm rõ: “Em và Lục Ngộ bây giờ chỉ là bạn bè thôi.”

“Hai người các em đúng là cứng đầu, không chịu nhường nhau một bước gì cả, nếu sớm nói rõ, qua nhiều năm như vậy e chừng chị đã được bế mấy đứa cháu rồi.”Lục Lộ lắc đầu thở dài.

Mộc Mộc thầm nghĩ, cảm thấy không đúng.

Cho dù bọn họ tuổi trẻ sinh lực dồi dào, chẳng lẽ sản xuất ra bao cao su chỉ dùng để thổi bong bóng chơi thôi sao?

“Mộc Mộc, không phải chị nói hộ cho em trai chị, nhưng thực tế mấy năm qua thằng bé quả thật không quên hề quên em, em tha thứ cho thằng bé một lần đi, cùng nó hợp lại được không?”Lục Lộ cố gắng thuyết phục.

Mộc Mộc cúi đầu không trả lời, chăm chú gọt táo.

Hai từ ‘hợp lại’, đâu có dễ như nói miệng.

Bốn năm gió bụi đã làm thay đổi hình dáng của tất cả mọi người, lại có nhiều chuyện xảy ra, làm sao có thể giống trước kia đây?

“Đừng nói em vẫn còn giận thằng bé năm đó sang Anh chứ?” Lục Lộ thở dài: “Nó làm thế là không đúng, nhưng nó có nỗi khổ riêng.”

Mộc Mộc mỉm cười, nhưng ý cười rất xa xôi.

Đúng vậy, mỗi người đều có nỗi khổ riêng.

Lục Lộ mím đôi môi trắng bệch, do dự nói: “Thật ra, lúc trước nó rời đi là vì.....”

“Hai người đang thì thầm nói chuyện gì thế?”

Lục Ngộ đi vào cắt ngang lời của Lục Lộ.

“Không có gì, đang nói lúc em năm tuổi trông rất giống con gái thôi.” Lục Lộ lập tức nói sang chuyện khác.

“So với chị trước lúc dậy thì luôn bị người ta tưởng là con trai thì tốt hơn nhiều.” Lục Ngộ thản nhiên phản kích.

Mộc Mộc giơ tay nhìn đồng hồ, giật mình phát hiện mình đã đi ra ngoài quá lâu rồi, sợ Trầm Ngang nghi ngờ, vội tạm biệt Lục Lộ: “Ngày mai em lại qua thăm chị nhé.”

“Chắc chắc, một cô bé ngoan hiền như vậy, nếu không nắm chắc sau này bị người khác đoạt mất thì đừng có mà kêu khổ.” Lục Lộ nhìn Lục Ngộ, hàm ý sâu xa.

Mộc Mộc thấy xấu hổ, vội chạy ra ngoài, đi được vài bước bỗng phát hiện quên hỏi Lục Lộ sáng mai muốn ăn gì. Đang muốn quay lại hỏi bỗng vô tình nghe thấy cuộc đối thoại của hai chị em Lục Ngộ.

“Về sau chị đừng ở trước mặt Mộc Mộc trêu chọc bọn em nữa, da mặt cô ấy mỏng, chịu không được đâu.”

“Sao chị lại nuôi em thành một đứa không có triển vọng như thế này nhỉ? Rõ ràng thích đến chết mà còn không đi tranh thủ.”

“Lục Lộ, em không phải do chị nuôi lớn .”

“Chẹp, trước mặt chị thì nhanh mồm nhanh miệng lắm, sao không thể hiện trước mặt Mộc Mộc ấy?”

“À còn đó, chị đừng nói với cô ấy lý do em rời đi.”

“Vì sao? Chị cam đoan nếu con bé nghe xong sự thật nhất định sẽ hợp lại với em.”

“Dù sao chị cũng đừng nói, được không?”

“Được rồi được rồi, không nói thì không nói.”

Sau khi nghe xong đoạn hội thoại này, Mộc Mộc dựa lưng vào tường, trong bụng đầy nghi hoặc. Tuy rằng cô từng nói không muốn biết lý do Lục Ngộ rời đi, nhưng xem ra, lý do này không hề bình thường.

Vì sao Lục Lộ lại chắc chắn rằng sau khi nghe xong cô sẽ hợp lại với Lục Ngộ đến vậy? Rốt cuộc lý do anh rời đi là gì? Tại sao Lục Ngộ lại không muốn nhắc tới?

Một bụng đầy nghi ngờ khiến Mộc Mộc mất tập trung, cho nên lúc bưng nước cho Trầm Ngang luôn bị đổ.

“Hôm nay em làm sao vậy?” Vào lần thứ ba Mộc Mộc làm đổ nước lên thảm, Trầm Ngang mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Mộc Mộc đương nhiên không chịu nói ra nguyên nhân.

Trầm Ngang cũng không bắt ép, chỉ nói: “Chờ lúc em muốn nói, hãy nói cho anh.”

Sau đó cúi đầu nhìn công văn, âm thầm nhìn Mộc Mộc đi tới đi lui ở trong phòng.

Rốt cuộc Mộc Mộc nhìn không được, cân nhắc từng câu từng chữ hỏi: “Đời sống tình cảm của anh phong phú đặc sắc như vậy, đã bao giờ hợp lại với bạn gái cũ chưa?”

“Đời sống tình cảm phong phú đặc sắc?” Trầm Ngang buông công văn, hai tay chống cằm, ngón trỏ đặt lên chóp mũi, cười nhẹ: “Mộc Mộc, trên thực tế anh rất trong sạch, đừng dễ dàng định tội cho anh như thế.”

“Thôi đi, kinh nghiệm tình trường của anh e chừng chỉ có ngư lang tiên sinh mới có thể đấu lại.” Mộc Mộc chế giễu.

“Anh thừa nhận bản thân mình ở phương diện nào đó có khả năng đấu lại với ngư lang thôi.” Chỉ cần gặp Mộc Mộc, miệng lưỡi Trầm Ngang lại phát ra trơn tru như đài phát thanh.

“Nói đứng đắn.” Mộc Mộc nhún mày.

“Nói thật, anh chưa từng hợp lại. Bởi vì anh tin, sở dĩ chia tay là vì hai người đã không còn tình cảm nữa, cho dù có hợp lại thì cũng chỉ là nhớ lại quá khứ mà thôi.”

Mộc Mộc nghiêng ngẫm lời của anh, nhất thời không nói gì.

“Mộc Mộc, em hỏi anh câu này, sẽ không phải là muốn hợp lại với bạn trai cũ chứ?” Trầm Ngang khẽ đảo mắt quét qua toàn bộ người Mộc Mộc, nhanh chóng nhìn thấu cô triệt để, ngay cả nội y có in hình Angry Birds cũng nhìn thấy rõ ràng.

Mộc Mộc cảm thấy chú Trầm quả đúng là chúa Jesus, trên đỉnh đầu có gắn một bóng đèn cái tiết kiệm năng lượng.

Thần, thật sự rất thần.

“Mộc Mộc, em hỏi bạn trai hiện tại có nên cùng bạn trai cũ hợp lại không, có phải hơi quá đáng hay không?” Trầm Ngang hất cái cằm đẹp đẽ của mình ra chỉ trích.

“Xin lỗi, anh không phải là bạn trai hiện tại của tôi mà là bạn trai cũ, đã đi qua rồi thì không còn là hiện tại nữa.” Mộc Mộc sửa lại cho đúng.

Nhưng sửa lại chẳng có tác dụng gì, nội tâm ông chú này mạnh mẽ như bê tông cốt thép, căn bản sẽ không để ý tới cô, người ta cho rằng như thế nào thì mình vẫn cho là như thế ấy.

Mộc Mộc không biết làm sao, tranh thủ lúc rảnh hẹn An Lương và Lưu Vi Vi ra ngoài ăn cơm nói chuyện, tiện thể kể lại mọi chuyện gần đây cho hai đứa bạn nghe.

“Mộc Mộc, mày không thấy yêu đương vụng trộm rất kích thích sao?” Bạn học Lưu Vi Vi nhìn Mộc Mộc với ánh mắt hâm mộ.

“Tao có yêu đương vụng trộm à? Tao với hai người đó đều rất trong sạch, hơn nữa tao bây giờ vẫn đang độc thân đây!” Mộc Mộc phản đối.

“Mày đừng bôi nhọ hai từ ‘độc thân’ này.” An Lương chế nhạo.

“Có đôi khi ngẫm lại tao thấy thật kỳ lạ, hiện tại tao với hai người đó đều là quan hệ bạn bè bình thường, cần chỉ phải trốn trốn tránh tránh như vậy chứ.” Mộc Mộc thở dài.

“Mày cũng sẽ bỏ nhọ hai từ ‘bạn bè’ này mất.” Lưu Vi Vi tiếp tục chế nhạo.

Mộc Mộc bỗng đau hông, cảm thấy hai đứa này đúng là tốt nghiệp đại học hệ chế nhạo.

“Mau chọn một người đi, đừng bắt chước người ta bắt cá hai tay, đến lúc lật thuyền sẽ biết ai lợi hại.” Lưu Vi Vi nhắc nhở.

Mộc Mộc không cho là đúng.

Kết thúc cuộc trò chuyện với hai người bạn tốt, Mộc Mộc mua bánh đậu xanh mà Lục Lộ thích ăn nhất rồi vào thăm chị ấy, nhưng lúc đi ngang qua vườn hoa bỗng nhìn thấy Lục Ngộ.

Anh ngồi trên ghế, nhìn bầu trời, thần sắc cô đơn.

“Sao vậy?” Mộc Mộc hỏi.

“Bác sĩ mới gọi anh vào văn phòng, nói chuyện về bệnh tình của chị Lục Lộ.” Giọng nói Lục Ngộ càng lúc càng nhỏ: “Ông ấy bảo..... tế bào ung thư đã lan rộng rồi.”

Lục phủ ngũ tạng của Mộc Mộc như bị một bàn tay to thắt chặt, vô cùng đau đớn: “Ý của ông ấy là.....”

“Số ngày còn lại của Lục Lộ, không còn nhiều nữa.” Lục Ngộ nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, cả người tựa như mất hết sức lực.

Cơ thể anh hơi run rẩy, tựa như gió cuốn mặt hồ, yên lặng đến đáng sợ.

Mộc Mộc há mồm, muốn tìm lời an ủi, nhưng giờ này khắc này mọi lời nói đều là vô dụng, cô chỉ có thể vươn tay vỗ vỗ bả vai Lục Ngộ.

Nhưng tay vừa chạm đến cơ thể anh, Lục Ngộ bỗng xoay người, ôm chặt lấy cô.

Mọi sự phản kháng của Mộc Mộc đều bị một câu của anh đánh bay mất: “Mộc Mộc, anh chỉ còn lại một mình chị ấy là người thân, nhưng bây giờ, ngay cả chị ấy cũng sắp đi rồi.”

Anh ôm chặt cô như vậy, giống như sinh mệnh mỏng manh bám lấy một thân cây giữa đại dương mênh mông.

Mộc Mộc không thể an ủi anh bằng lời nói, chỉ có thể phối hợp ôm lấy anh, vòng ôm chặt chẽ vững chắc, dường như muốn truyền hết sức mạnh của mình vào cơ thể anh.

Hai người gắt gao ôm nhau, giữa mùa đông giá lạnh, dưới cây mai vàng mới nở, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp.

Mộc Mộc ngược mắt nhìn, thấy trước đó không xa có một khán giả đang xem bức tranh tuyệt mỹ này – Trầm Ngang.

Anh đứng trên tấm gỗ, thân hình cao lớn, vầng vàng hiên ngang.

Chỉ có đôi mắt kia, đen như đá dưới hồ, không nhận thấy độ ẩm.

Trong lòng Mộc Mộc lập bộp hai tiếng, gì đây, bạn học Lưu Vi Vi đúng là miệng quạ đen, lật thuyền thật rồi.

“Từ khi anh ta thấy tao ôm Lục Ngộ thì luôn nhìn tao bằng ánh mắt cứ như tao yêu đương vụng trộm vậy.” Mộc Mộc một bên mua đồ ăn sáng cho Trầm Ngang, một bên nói chuyện điện thoại với An Lương.

“Mày vốn đang yêu đương vụng trộm.” An Lương không chút khách khí nói.

“Thứ nhất, tao chỉ an ủi Lục Ngộ, chỉ là cái ôm giữa những người bạn, vốn không chứa bất cứ tình cảm nào trong đó. Thứ hai, cho dù tao và Lục Ngộ có hành động thân mật thì sao, Trầm Ngang chẳng qua chỉ là bạn trai cũ, có tư cách gì mà tức giận?” Nghĩ vậy, Mộc Mộc có chút buồn bực.

Từ khi thấy “gian tình” giữa cô và Lục Ngộ, Trầm Ngang bỗng đối xử với cô thờ ơ lạnh nhạt, cứ như cô làm rất nhiều việc có lỗi với anh không bằng.

“Nói là như vậy, nhưng mà.....” An Lương vạch ra máu chốt: “Tại sao mày lại phải để ý thái độ của Trầm Ngang chứ?”

Mộc Mộc nắm chặt di động, á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, từ khi nào cô lại bắt đầu để ý đến thái độ của chú Trầm thế này?

“Mộc Mộc, bây giờ mày phải sắp xếp lại tình cảm của mày đi, nếu không bị thương sẽ là ba người đấy.” An Lương ngáp dài: “Tối qua cả đêm không ngủ, tao cúp máy đi ngủ đây.”

“Cả đêm không ngủ? Những lời này của mày thực khiến người ta dễ dàng hiểu nhầm tối qua mày kích tình suốt đêm á.” Mộc Mộc trêu chọc.

Ai ngờ bên kia thật lâu cũng không có hồi âm.

Mộc Mộc mở to hai mắt: “Đừng nói mày thật sự.....”

Lời còn chưa dứt, điện thoại bên kia đã cắt đứt.

Mộc Mộc cầm di động, choáng váng.

Đồng chí An Lương, ấy thế mà sa đọa!

Mộc Mộc vừa nghĩ vừa cầm bình giữ ấm đi vào phòng Trầm Ngang, bỗng phát hiện bác sĩ y tá bên trong chật ních, đông đến mức có thể sánh ngang với sở thú.

Từ ngày Trầm Ngang nằm viện, mấy nhóm y tá gần như phát điên, kéo thành bầy đàn bay đến phòng bệnh Trầm Ngang, ngay cả lúc làm việc cũng nhân cơ hội tiếp cận anh.

Mộc Mộc từng chính tai nghe thấy vài cô y tá đặt biệt danh cho Trầm Ngang là “Ông chú đẹp zai”, còn thành lập cả hội đồng thảo luận làm sao để bắt anh về nhà.

Không thể không nói, chú Trầm này quả nhiên **, bệnh đến mức này mà vẫn có thể câu ong dẫn bướm.

Mộc Mộc lắc đầu, chặt vật mở một đường nhỏ giữa đám đông giống cái có nội tiết tố tăng vọt, định chuyển đồ ăn vào cho Trầm Ngang. Nhưng trên đường lại bị hai bàn tay khác cướp mất, ngay sau đó Mộc Mộc lập tức bị đẩy ra ngoài.

Tiếp đó trải qua một trận tranh giành ngấm ngấm quyết liệt, cuối cùng rơi vào tay một cô y tá, cô y tá nũng nịu nói: “Trầm tiên sinh, anh còn đang truyền dịch, không tiện dùng tay, để tôi giúp anh ăn nhé.”

Mộc Mộc gác chân ngồi trên sofa xem máy nhiệt, nghe vậy liền ‘xì’ một tiếng. (ý cười chế nhạo).

Làm ơn, anh ta truyền dịch ở tay trái chứ không phải tay phải, chẳng lẽ nếu đi WC không tiện cũng muốn giúp anh ta cầm ** à?

41. Chương 41

Ai ngờ tiếng cười khê này lại bị Trầm Ngang nghe được: “Mộc Mộc, em cười cái gì thế?”

Một câu này thành công chuyển ánh mắt mọi người quay sang nhìn Mộc Mộc.

Lại nói đám phụ nữ này đều có sở trường là tiếm chích, Mộc Mộc đắc tội không nổi, vội vàng xua tay: “Không không không, tôi đang xem diễn đàn, có một tin tức đặc biệt hài hước nên mới nhin không được mà bật cười thôi.”

“Ồ, là tin tức gì?” Trầm Ngang tỏ vẻ muốn nghe tin này.

“Có một người đàn ông trong một quốc gia nọ, cưới vài bà vợ, nhưng gần đây lại say mê cô vợ mới cưới xinh đẹp trẻ tuổi, thế là khiến cho đám vợ của ông ta bất mãn, hợp lại đòi hỏi ông ta này nọ rất nhiều, kết quả người đàn ông đó quá mức mệt nhọc, đi đời nhà ma.” Mộc Mộc quan sát Trần Ngang, hàm ý nói: “Tin tức này thật sự rất có ý nghĩa nha.”

Trần Ngang cúi đầu để sát mũi vào bát cháo Mộc Mộc đem tới, ngửi ngửi, nói: “Cháo này hình như hơi chua, xem ra có thêm dấm vào.”

Mộc Mộc không ngốc, lập tức hiểu được anh đang ám chỉ mình ghen, bực mình nói: “Nếu không thích thì tôi mang đi đổ.”

Trần Ngang xuyên qua đám ý tá cười với cô: “Ai nói anh không thích, anh rất thích dấm chua, càng chua càng tốt.”

Mộc Mộc lập tức cảm thấy mình bị đánh bật trở lại.

Khó có được cơ hội tiếp cận với Trần Ngang, nhóm y tá dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, vội hỏi: “Trần tiên sinh, điều kiện của anh tốt như vậy, bạn gái của anh chắc phải đẹp lắm nhỉ?”

Trần Ngang giương mắt nhìn Mộc Mộc, nhẹ nói: “Cũng tạm.”

Mộc Mộc tức đến nghiêng răng kèn kẹt.

“Đã lâu như vậy, sao vẫn chưa thấy bạn gái anh đến thăm anh nhỉ? Chẳng lẽ bạn làm việc sao? Nhưng cho dù thế nào cũng phải tới thăm bạn trai chứ?” Một nữ y tá bắt đầu châm ngòi ly gián.

“Bạn trai cũ của bạn gái tôi mới về nước, cô ấy bận rộn tiếp đãi cậu ta, tạm thời không có thời gian rảnh để chăm sóc tôi.” Trần Ngang chậm như rùa nói.

Mộc Mộc nghiêng răng càng mạnh, đã nói bao nhiêu lần rồi, là bạn gái cũ, bạn gái cũ!

“Ôi chao, anh cũng quá rộng lượng rồi, chẳng lẽ không sợ bọn họ gương vỡ lại lành sao?” Nữ y tá tiếp tục chia rẽ.

Trần Ngang thở dài, giọng điệu xa xăm: “Đương nhiên lo lắng, nhưng ai bảo tôi yêu cô ấy chứ.”

Lời này vừa nói ra, các bác sĩ y tá đều hâm mộ ghen tị, còn hai má Mộc Mộc lại nóng bừng.

“Cô Lâm, mặt cô đỏ quá, gần đây thời tiết nóng lạnh thất thường, liệu có phải cô bị cảm không?” Một bác sĩ thân thiết hỏi.

Mộc Mộc hơi cảm động, xem ra trong phòng này vẫn có người quan tâm tới cô.

Ai ngờ bác sĩ kia tiếp tục bổ sung: “Nếu thật sự bị cảm thì nên nhanh chóng về nhà, đừng để lây bệnh sang cho Trần tiên sinh đấy.”

Mộc Mộc rơi lệ, có Trần Ngang ở đây, họ đối xử với cô e chùng chảng bằng con chó nhỏ.

“Đúng rồi, cô Lâm hay đến thăm Trần tiên sinh lắm, hai người là họ hàng thân thích sao?” Một y tá hỏi.

Mộc Mộc lại rơi lệ, tại sao họ không nghĩ bọn cô là bạn bè, tại sao không khen cô một câu xinh đẹp để khích lệ?

Gặp phải đả kích như thế, Mộc Mộc chỉ có thể kéo người khác xuống nước: “Đúng vậy, anh ta là chú hai nhà tôi.”

Chính là người chú hai mà cô luôn lấy cớ bị xe đâm chết năm lần, bị chết đuối bốn lần, bị chết cháy ba lần, bị ghen chết hai lần, bị sét đánh chết một lần, nói tóm lại là người chú hai đó đã chết vô số lần.

Ngoài dự đoán, nhóm y tá càng mù quáng sùng bái điên rồ hơn: “Wao, nhìn không ra Trần tiên sinh còn trẻ vậy mà đã có cháu gái lớn thế này rồi.”

Trần Ngang mỉm cười không đáp.

Đội nhóm y tá đi hết khỏi đây, Mộc Mộc mới đứng dậy, châm biếm nói: “Mị lực của giám đốc Trần vẫn không giảm nhỉ, tiện tay cũng có thể hốt được cả đồng mỹ nữ. Nhưng mà tôi có lòng tốt nhắc nhở anh, dù sao anh cũng sắp đến bốn mươi rồi, cơ thể gân cốt không thể so với những trước, nên tiết chế đi.”

Trần Ngang cong miệng cười: “Anh thích nhìn em ghen.”

Vớ vẩn.

Mộc Mộc không muốn để ý tới anh, quyết định đi thăm Lục Lộ, vừa đi tới cửa bỗng nghe Trần Ngang nói: “Mộc Mộc, hôm nay anh làm như vậy, là muốn em biết mùi vị ghen tuông chẳng tốt đẹp gì, cho nên em đừng cho anh nếm lại mùi vị này được không?”

Giọng nói anh trầm thấp nặng nề, khiến lòng Mộc Mộc giống như nhiễm phải khói bụi hồng trần, mờ nhạt, hỗn loạn, nửa chua xót nửa ngọt ngào.

Nhưng khi nhìn thấy tình trạng của Lục Lộ, tâm tình hỗn loạn của Mộc Mộc lập tức bị quăng lên chín tầng mây – hốc mắt Lục Lộ lõm sâu, ánh mắt vô hồn, làn da tái nhợt, tựa như cây đèn sinh mệnh đã cháy đến khúc cuối cùng.

Đối diện với cái chết, tất cả mọi thứ đều trở nên nhỏ bé .

Dường như cảm nhận được Mộc Mộc đến, Lục Lộ cố gắng mở mắt ra, yếu ớt nói: “Em đến rồi.”

“Chị đừng nói nữa, mau dưỡng sức đi, chờ khỏe hơn chúng ta lại nói chuyện.” Mộc Mộc thay Lục Lộ chỉnh lại khăn trải giường.

Lục Lộ lại cầm tay cô, nói: “Bây giờ lời của chị đều là vàng ngọc, em nên lấy giấy bút ghi lại để nhớ kỹ đi.”

Đến lúc này mà còn có thể nói giỡn thì cũng chỉ có mỗi mình Lục Lộ .

Mộc Mộc không cầm được nước mắt, từng giọt nước mắt to rơi xuống.

“Còn chưa tới lúc đó, bây giờ em khóc chỉ tổ lãng phí.” Lục Lộ muốn giơ tay giúp Mộc Mộc lau nước mắt, nhưng sức lực để nhấc tay cũng không có, cố gắng cả buổi, cuối cùng từ bỏ: “Mộc Mộc, em còn nhớ lần đầu tiên chị gặp em không?”

Mộc Mộc đương nhiên nhớ rõ, khi đó Lục Lộ là sinh viên đại học, buổi trưa đến trường tìm Lục Ngộ, thấy anh không có ở lớp nên ngồi đợi tại chỗ của anh.

Tóc Lục Lộ rất dài, dáng người thon thả, diện mạo xinh đẹp khiến nam sinh vây quanh nhìn đến mức chảy nước miếng.

Lục Lộ chờ lâu, buồn chán nên chống tay ra sau nói chuyện với Mộc Mộc sau lưng: “Hi em, em tên là gì? Chúng ta nói chuyện một tí đi.”

Mộc Mộc nhỏ giọng nói: “Em là Lâm Mộc Mộc.”

Nghe vậy, ánh mắt Lục Lộ nhìn cô trở nên rất kỳ lạ, kỳ lạ đến mức Mộc Mộc thầm hoài nghi vừa rồi mình có phải không cẩn thận nói nhầm tên mình thành “Athena” hay không.

Nghe ngờ đó hôm nay rốt cuộc được giải đáp.

“Thật ra chị lén nhìn nhật ký của Lục Ngộ, biết nó thầm mến một cô gái tên là Lâm Mộc Mộc, khi đó hỏi tên xong, chị liền phát hiện em chính là em dâu tương lai.” Lục Lộ ngẩn ngơ cười, dường như đang nhớ lại lúc đó.

Lúc đó, mọi người đều rất trẻ.

Lúc đó, chị ấy vẫn khỏe mạnh.

Lúc đó, mọi thứ đều hoàn hảo.

“Tình cảm của ba mẹ chị không tốt, cả hai đều nuôi dưỡng tình nhân bên ngoài, chị và Lục Ngộ lớn lên trong gia đình như vậy, đối với tình yêu tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng. Chị không tin vào tình yêu nên lạm tình, ba ngày đổi một người bạn trai. Nhưng Lục Ngộ lại rất chung tình, từ nhỏ đến lớn nó chỉ thích một người

con gái, chính là em.” Lục Lộ chậm chậm chớp mắt: “Đừng dùng ánh mắt kinh dị này nhìn chị, ‘con người sắp chết nói lời tốt lành’, chị nói thật.”

“Nếu vậy, tại sao anh ấy lại rời bỏ em?” Mộc Mộc cười khổ.

Có lẽ là quá mệt mỏi, Lục Lộ nhắm mắt lại, hơi thở nhẹ nhàng yếu ớt, tựa như có thể ngừng lại bất cứ lúc nào.

Mộc Mộc tưởng chị ấy đang ngủ, đang định rút tay ra nhưng vừa cử động, Lục Lộ bỗng mở mắt, đôi mắt đỏ đẫm phát ra ánh sáng: “Mộc Mộc, chị không còn nhiều thời gian nữa, chị phải nói cho em biết, nếu không thì em trai ngốc này và em không biết sẽ còn bỏ lỡ nhau bao nhiêu năm nữa.”

“Nói cho em biết chuyện gì?” Tim Mộc Mộc đập nhanh, lòng dạ bối rối vì kích động mà run rẩy.

“Chị phải nói cho em, nguyên nhân vì sao năm đó Lục Ngộ phải rời đi.”

Khi Lục Ngộ đi tới bờ sông, phát hiện Mộc Mộc đã chờ ở đây rất lâu, mùa đông gió sông thổi lạnh thấu xương, như cơn trùng len lỏi qua từng khe hở chui vào quần áo.

Lục Ngộ thấy hai tay Mộc Mộc sắp bị gió thổi đến mức đông cứng, trong lúc cấp bách cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp cởi bao tay của mình mang vào cho cô, thầm trách: “Sao lại bất cẩn vậy, đợi lát nữa ngã bệnh thì làm sao.”

Mộc Mộc cảm giác được hai tay lạnh cóng của mình nhờ vào hơi ấm từ bao tay Lục Ngộ dần được sống lại, hơi ấm như dòng nước ấm áp chảy vào mạch máu, sưởi ấm toàn bộ cơ thể cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn hai má Lục Ngộ, khẽ hỏi: “Tại sao anh không nói cho em biết sự thật?”

Lục Ngộ lập tức cau mày: “Em.....”

“Em biết hết rồi.” Bao tay ấm áp làm tan chảy Mộc Mộc, hóa thành dòng nước chảy ra khóe mắt: “Tại sao không nói cho em biết anh bị ung thư, tại sao lại muốn em hận anh?”

Lục Lộ đã nói cho cô biết sự thật năm đó: hóa ra dòng họ nhà mẹ Lục Ngộ đa phần đều chết vì ung thư, mẹ Lục Ngộ cũng bị ung thư vú mà qua đời. Năm đó khi thi vào đại học, Lục Ngộ vô tình kiểm tra phát hiện mình bị ung thư hạch giai đoạn 1, anh không thể xác định bản thân có thể chữa khỏi hay không, trong lúc đau khổ cân nhắc, anh quyết định che giấu bệnh tình, lấy cơ xuất ngoại du học để khiến Mộc Mộc hết hy vọng, từ đó cô sẽ không bận tâm về anh nữa.

Anh điều trị bệnh ở Anh, sau khi chữa khỏi, xác định không có dấu hiệu tái phát mới quay về nước.

Mộc Mộc cắn chặt môi dưới, nước mắt tí tách rơi xuống: “Trong lúc anh phải chịu khổ em còn hận anh, nguyên rủa anh, em đúng là..... Đây chính là mục đích của anh sao, khiến em hận anh, quên anh, phải không?!”

Lục Ngộ nâng hai má Mộc Mộc, dùng ngón cái thay cô lau nước mắt. Nhưng nước mắt rất nhiều, mặt của cô, tay của anh, toàn bộ đều ướt đẫm.

“Mộc Mộc, chuyện quá khứ, đừng nghĩ nữa.”

“Nhưng tại sao sau khi về nước anh không nói cho em biết? Còn để em hiểu lầm anh?” Nhớ thái độ lạnh lùng xa cách của mình đối với anh, Mộc Mộc cảm thấy áy náy đến cực điểm.

“Bởi vì trong cuộc sống của em đã có một người đàn ông khác, anh không chắc tình cảm của em dành cho anh, anh cũng không muốn dùng chuyện này để khiến em cảm động, khiến em mất năng lực phán đoán chính xác.” Lục Ngộ gần từng tiếng kiên quyết nói: “Mộc Mộc, anh muốn cạnh tranh công bằng với anh ta.”

Theo lời nói của Lục Ngộ, trong đầu của Mộc Mộc bỗng hiện ra một thân ảnh.

Trông bề ngoài thì bình tĩnh, nhưng nội tâm lại nồng nhiệt ấm áp.

Anh giờ vẫn đang chờ cô trong phòng bệnh.

Lục Ngộ ôm Mộc Mộc vào lòng, khẽ nói: “Mộc Mộc, chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?”

Gió lạnh bên sông thét gào, Mộc Mộc tựa đầu vào vai anh, từ từ nhắm hai mắt.

Mãi cho đến chạng vạng Mộc Mộc mới trở lại phòng bệnh Trần Ngang, vẫn không quên mang theo cháo và một ít đồ ăn nhẹ. Cô đặt mấy thứ này lên bàn, gọi Trần Ngang đến ăn.

Trần Ngang nhìn đồ ăn trên bàn, hài lòng nói: “Hôm nay sao lại ngoan như vậy? Điều là món anh thích.”

Mộc Mộc mệt mỏi cười: “Thật không?”

Trần Ngang cầm thìa ăn cháo: “Ngày mai cũng ngoan như vậy anh liền cảm thấy mỹ mãn.”

“Ngày mai?” Mộc Mộc nuốt ngụm nước miếng, khó khăn nói: “Ngày mai tôi không thể tới nữa.”

“Sao vậy?” Trần Ngang nhìn ra manh mối: “Mắt em sao đỏ như thế? Em khóc?”

“Tôi.....” Lúc này Mộc Mộc cảm thấy, có một số việc so với ngàn cân còn nặng hơn: “Tôi và Lục Ngộ đã hợp lại.”

Chiếc thìa mà Trần Ngang đang cầm thoáng dừng lại trong không trung nửa giây.

Mộc Mộc nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau đớn, sự quyết tâm trời dấy, tiếng trống vang lên khiến tinh thần càng thêm hăng hái: “Lần này là thật, vừa rồi chúng tôi đã hóa giải hiểu lầm trước kia, hóa ra cả hai chúng tôi đều vẫn còn tình cảm với nhau, cho nên chúng tôi quyết định không nên để lãng phí thời gian, yêu thương quý trọng đối phương. Chuyện giữa tôi và anh, ai đúng ai sai không còn quan trọng nữa, mọi người cũng không cần làm rối lên thêm, về sau hãy làm bạn bè đi.”

Trần Ngang tiếp tục ăn cháo, bộ dáng ngoảnh mặt làm ngơ.

Anh càng như thế, trong lòng Mộc Mộc càng sợ hãi: “Nếu anh không còn gì để nói, tôi đi trước. Về sau để tránh hiểu lầm, tôi sẽ không đến thăm anh nữa, hy vọng anh có thể tự chăm sóc bản thân.”

Nói xong Mộc Mộc đứng lấy túi tài liệu đặt trên tủ đầu giường, vừa mới cầm lấy, một bàn tay to bỗng duỗi ra cầm cánh tay của cô.

Mộc Mộc kinh hãi, ngạc nhiên nhìn Trần Ngang.

Trời đã tối, trong phòng đèn sáng mờ ảo, một nửa khuôn mặt của Trần Ngang khuất trong bóng tối, một nửa hòa tan vào ánh sáng. Mà lời nói của anh lại không lộ ra cảm xúc gì: “Mộc Mộc, anh nói rồi, anh thật sự không thích cảm giác ghen.”

42. Chương 42

“Tôi xin lỗi.” Mộc Mộc dường như chỉ có thể nói những lời này.

Trước đó tuy rằng Trần Ngang lừa gạt cô, nhưng bởi vì cô vẫn còn cảm tình với anh, đối với việc anh liên tục theo đuổi cô cũng không phản đối quá mức quyết liệt, có lẽ điều này đã khiến cho Trần Ngang có một tia hy vọng.

Mà nay cô đột nhiên hợp lại với Lục Ngộ, đối với Trần Ngang mà nói, cũng không công bằng.

“Em đối với anh, thật sự không có cảm giác?” Trần Ngang hỏi, ánh mắt tựa như chim ưng, dễ dàng quắp lấy linh hồn cô.

“Không còn.” Cổ họng Mộc Mộc căng thẳng, thầm nghĩ muốn chạy khỏi đây, bản năng nói cho cô, Trần Ngang lúc này vô cùng nguy hiểm.

“Em, nói, dối.” Trần Ngang gần từng chữ.

“Anh buông tay.” Mộc Mộc vùng tay, muốn thoát ra.

Nhưng Trần Ngang lại duỗi tay ép cô lên giường, lập tức há miệng hôn cô.

Nụ hôn này không giống trước kia, nó mang theo hương vị không được khống chế, động tác Trầm Ngang rất mãnh liệt, giống như toàn bộ tình cảm mà anh tích góp cả đời đều đi vào cơ thể cô.

Mộc Mộc chỉ thấy mình giống như bị sóng thần quét qua, cả người tan rã thành hoa rơi tán loạn, giữa mưa gió cuốn cuộn nhẹ nhàng bay bổng.

Lưỡi anh công thành chiếm đất, như quân nhân ngang tàng hung ác, trực tiếp nhảy vào, hề gặp là giết.

Thần trí Mộc Mộc bị giết sạch không còn mảnh vụn, bộ não trống rỗng, trong mắt chỉ có khuôn mặt anh, lông mày anh, đôi mắt anh, chiếc mũi anh, đôi môi anh.

Chỉ có anh.

Chỉ có anh.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, chờ khi cô tỉnh táo lại mới phát hiện hành động của mình chính là một loại thói quen hòa theo.

Trầm Ngang tựa trán lên trán cô, ngay cả nhiệt độ cơ thể hai người cũng hòa làm một, không hề chênh lệch: “Mộc Mộc, em nên thừa nhận, em đối với anh vẫn còn có cảm giác.”

Mộc Mộc chạy trốn chết.

Cô thất vọng và khinh bỉ bản thân mình – cô trong tình huống đã có bạn trai mà vẫn hòa theo hôn người đàn ông khác.

Cô làm như vậy, làm sao có thể xứng đáng với Lục Ngộ đây?

Cô đúng là quá đáng rồi!

Trong lúc hỗn loạn này, cũng chỉ có Lưu Vi Vi và An Lương mới có thể giúp cô phân tích rõ ràng.

Đêm đó, Mộc Mộc lập nhóm ba người nói chuyện.

“Mộc Mộc, làm tốt lắm! Kỷ nguyên mới của phụ nữ là phải tam phu tứ thiếp, tiếp tục cố gắng, xây dựng hậu cung hùng mạnh!” Bạn học Lưu Vi Vi ba câu phá hủy cuộc trò chuyện.

“Mày đừng nghe nó nói, nó vừa đi uống rượu về, ma men thôi.” An Lương nói.

“Bây giờ tao nên làm gì?” Mộc Mộc đau đầu.

Không có hoa đào thì cô đơn, mà có nhiều lại khiến người ta đau đầu thế này đây.

“Mày hợp lại với Lục Ngộ, rốt cuộc là vì mày còn tình cảm với cậu ta hay là do cảm động?” An Lương luôn có thể bắt được trọng điểm.

“Nếu tao nói tao cũng không rõ, mày có diệt tao không?” Mộc Mộc chưa bao giờ chán ghét bản thân mình như vậy.

Cô căn bản không rõ tình cảm của mình hiện tại ra sao.

“Muốn diệt, sẽ diệt mày đến quần lót cũng không có mà mặc, đến đến đến, cùng nhau uống rượu.” Bạn học Lưu Vi Vi tiếp tục phá hoại cuộc nói chuyện.

Mà kể cũng giỏi, trong tình trạng say rượu nhưng Lưu Vi Vi lại không gõ sai một lỗi chính tả nào cả.

“Tao nghĩ mày nên suy nghĩ kỹ đi, có điều nói thật, bây giờ tao có vẻ thiên về đồng chí Lục Ngộ, dù sao tâm địa có vẻ thiện lương trong sáng hơn.” An Lương đề nghị.

“Được được được, chọn Lục Ngộ, còn chú Trầm để chúng ta chơi, roi da, nến, công tay hầu hạ!” Bạn học Lưu Vi Vi lại lên tiếng một lần nữa.

Mộc Mộc đặc biệt muốn chạy tới nhà Vi Vi đánh cho con bé này một phát hôn mê luôn.

“Nhưng Trầm Ngang, tao luôn cảm thấy anh ta sẽ không từ bỏ ý đồ.” Dù sao Mộc Mộc cũng từng tiếp xúc với cháu chú Trầm, cho nên vẫn có chút hiểu Trầm Ngang.

“Tuỳ cơ ứng biến đi, chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt anh ta dám ăn mày?” An Lương an ủi.

Mộc Mộc cũng tin như vậy, trái tim lo lắng sợ hãi sắp bật khỏi cổ họng dần dần trở về vị trí cũ.

Mà bệnh tình Lục Lộ càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, Mộc Mộc không rảnh để chú ý đề phòng Trầm Ngang, cả ngày cô và Lục Ngộ luôn ở trong trông coi Lục Lộ, tuy rằng không thể giúp được nhiều, nhưng ít nhất cũng có thể làm chỗ dựa tinh thần.

Thời gian Lục Lộ tỉnh táo càng ngày càng ít, cho dù tỉnh lại, nói không được vài câu sẽ mệt mỗi ngủ thiếp đi.

Nhớ trước kia Lục Lộ luôn thích bay nhảy, trong lòng Mộc Mộc càng thêm xót xa.

Mà khiến cô đau lòng hơn là Lục Ngộ, anh đã phải chịu đựng rất nhiều người thân qua đời vì bệnh ung thư, giờ lại phải đối mặt với sự ra đi của người chị gái gần gũi nhất.

Trong lúc bác sĩ làm kiểm tra cho Lục Lộ, hai người ngồi đợi trên ghế ở hành lang.

“Anh nghĩ nếu Lục Lộ thật sự rời đi, ngày đó anh sẽ không khóc, trải qua bao nhiêu lần đối mặt như vậy, anh đã hiểu sự sống luôn thất thường, sức mạnh con người không thể thay đổi.” Trong giọng nói Lục Ngộ lộ rõ vẻ mệt mỏi trống rỗng.

“Em nghĩ, chị ấy cũng không muốn nhìn thấy chúng ta khóc.” Mộc Mộc nói: “Chị ấy là một người thích cười và cũng thích nhìn người khác cười.”

“Đúng vậy, hôm qua chị ấy còn dặn kỹ anh, bảo anh phải nhanh chóng cưới em vào cửa.” Lục Ngộ ngừng một lúc, bỗng nhiên nói: “Mộc Mộc, anh bắt đầu cảm thấy hối hận.”

“Hối hận gì cơ?” Mộc Mộc quay đầu nhìn anh.

“Hối hận vì đã lãng phí thời gian bốn năm của chúng ta.” Lục Ngộ nhẹ giọng nói: “Nếu chúng ta luôn ở bên nhau, nói không chừng bây giờ đã có em bé rồi.”

“Không sao cả” Mộc Mộc tựa đầu vào vai anh, nói: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Bọn họ còn rất nhiều thời gian, nhưng Lục Lộ không còn nữa.

Đêm đó, chị ấy lặng lẽ qua đời.

Đợi đám tang Lục Lộ xong xuôi Mộc Mộc mới trở lại công ty, chuyện đầu tiên cô làm đó là gửi đơn từ chức.

Nhưng bộ phận nhân sự không chấp nhận, bảo cô đến văn phòng Trầm Ngang.

Mộc Mộc đứng trước cửa phòng thật to, Trầm Ngang nhìn bề ngoài thì đứng đắn nhưng lại là sắc lang, không thể không đề phòng.

“Giám đốc Trầm, nghe nói anh không đồng ý đơn từ chức của tôi?” Mộc Mộc trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Xin hỏi lý do là gì?”

“Tôi cảm thấy cô làm việc rất nghiêm túc và có trách nhiệm, cho nên tôi không muốn mất đi một nhân viên tốt.” Trầm Ngang ra giọng cấp trên trả lời.

Mộc Mộc thấy nếu tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, bèn quyết định nói thẳng: “Trầm Ngang, tôi không quen trong lúc đã có bạn trai mà vẫn tiếp tục làm việc dưới cấp bạn trai cũ, tôi thấy chuyện này đối với ba người chúng ta cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.”

“Mộc Mộc, em đang sợ cái gì sao?” Trầm Ngang hỏi.

“Tôi..... Tôi sợ cái gì chứ?” Mộc Mộc hỏi lại.

“Anh nghĩ.....” Trầm Ngang xoay ghế nhìn ra cửa sổ, đưa lưng về phía cô, nói: “Em sợ nhìn thấy anh, sợ phải đối mặt với sự thật rằng em đã yêu anh.”

“Anh nghĩ nhiều thật đấy” Mộc Mộc vội vàng phủ nhận: “Tôi làm như vậy chẳng qua để tránh hiểu lầm, đồng thời cũng là vì anh suy nghĩ.”

“Cám ơn ý tốt của em, nhưng anh muốn giữ em lại.” Trần Ngang nói: “Bụng Hải Luân đã rõ, không thể tiếp tục làm việc. Mà bây giờ lập tức tìm người thay thế chắc chắn sẽ không thể nắm được công việc. Nếu em nhẫn tâm bắt phụ nữ có thai phải bận rộn làm việc thì anh không còn gì để nói.”

Mộc Mộc không nói nên lời, cũng không tìm được lý do phản bác.

Từ khi cô vào công ty tới nay, Hải Luân luôn tận tình chỉ dạy cô, cô thật sự không muốn nhìn cô ấy cực nhọc chịu khổ thêm.

Cho nên tuy rằng biết rõ ở lại cạnh Trần Ngang là chuyện vô cùng nguy hiểm, Mộc Mộc vẫn quyết định tạm thời ở lại, tùy cơ ứng biến.

Quả nhiên, Hải Luân nhìn thấy cô như nhìn thấy chúa Jesus, hét to giải phóng, buổi chiều chính thức hoàn tất thủ tục từ chức, sau đó gọi chồng mình đến thu thập này nọ rồi trở về nhà, an tâm dưỡng thai.

Từ đó, Mộc Mộc chính thức trở thành thư ký của Trần Ngang.

Mộc Mộc quyết định vẫn đi theo người quen, cho nên vào buổi trưa mỗi ngày, cô gọi đồ ăn cho Trần Ngang xong đi tới căn tin, ngồi xuống bên cạnh Tần Hồng Nhan.

“Cô rất thích tôi à?” Tần Hồng Nhan nhin không được hỏi.

“Bởi vì bên cạnh cô luôn luôn yên tĩnh.” Mộc Mộc ăn ngay nói thật.

Trong công ty, bằng sơn mỹ nhân Tần Hồng Nhan chính là nữ vương, không ai dám chỉ trích đàm tiếu trước mặt cô ấy, Mộc Mộc đi theo cô, cũng miễn nghe thấy những lời đồn nhảm.

“Nghe nói cô và Trần Ngang lại chia tay ?” Nữ vương thỉnh thoảng cũng sẽ tám chuyện.

“Chúng tôi đã chia tay lâu rồi, không có ‘lại’.” Mộc Mộc sửa lại cho đúng.

Những người này, thực sự muốn hủy danh dự cô nha.

“Nhưng mà tôi thấy lần này cô cũng không nhịn được lâu đâu, cuối cùng vẫn nằm trong lòng bàn tay Trần Ngang thôi.” Giọng điệu Tần Hồng Nhan nhẹ mà chắc chắn.

“Lần này là khác, tôi đã có bạn trai, là bạn hồi cấp ba. Tình cảm của chúng tôi trước kia rất tốt, nhưng bởi vì hiểu lầm mới buông tay. Bây giờ hiểu lầm đã được hóa giải, dĩ nhiên sẽ bên nhau cả đời.” Mộc Mộc vội vàng làm rõ.

Tần Hồng Nhan không thèm nhìn Mộc Mộc, nói thẳng: “Những lời này, cô đang thuyết phục tôi, hay là đang thuyết phục chính mình thế?”

“Đương nhiên..... Đương nhiên là nói cho cô, tôi cần chi mà phải thuyết phục chính mình, đây vốn là sự thật mà.” Không biết tại sao Mộc Mộc lại đáp ứng đến vậy.

“Nếu chuyện thật sự tồn tại thì căn bản không cần nhiều lời. Ngược lại, nói nhiều chỉ chứng tỏ chuyện đó không hề tồn tại.” Tần Hồng Nhan bắt đầu triết lý.

Nói xong, cũng không để ý tới Mộc Mộc, đứng dậy giẫm giày cao gót rồi đi.

Vẫn như cũ, Tần Hồng Nhan đi đến đâu thì trong vòng bán kính một mét người gặp người tránh, chớ gặp chớ trốn.

Cả chiều, Mộc Mộc luôn suy nghĩ về câu nói kia của Tần Hồng Nhan.

Bản thân cô quả thật gặp ai cũng không ngừng lặp lại tình cảm sâu đậm của mình và Lục Ngộ, nhưng theo lời Tần Hồng Nhan nói, nếu thật sự vững chắc không gì phá nổi, vì sao cô lại để ý đến vậy?

Chẳng lẽ thật sự cô đang thuyết phục chính mình?

Không có khả năng, Mộc Mộc thâm nghĩ, tình yêu đầu này chính là tình cảm trong sáng sâu sắc khó quên nhất, cũng là tình yêu cuối cùng của cô.

Hơn nữa Lục Ngộ là một người đàn ông tốt, cô đã hiểu lầm anh nhiều năm, nên sau này cô nhất định phải đối tốt với anh nhiều hơn nữa.

Đang nghĩ ngợi bỗng Lục Ngộ gọi điện thoại tới, hẹn cô buổi tối đi chơi.

“Chúng ta đi ăn món Thái anh thích nhất trước, sau đó đi xem phim nhé?” Lục Ngộ ở bên kia điện thoại hỏi: “Em muốn xem phim gì?”

“Anh chọn đi, chỉ cần anh chọn em đều thích xem.” Mộc Mộc dịu dàng nói.

“Ừm, vậy đợi lát nữa anh tới đón em.”

“Vâng, em chờ anh.”

Tình nồng ý mật gọi điện xong, Mộc Mộc mỉm cười ngẩng đầu, bỗng phát hiện Trầm Ngang không biết khi nào đã đứng trước bàn làm việc của cô, cũng không biết đã nghe được bao nhiêu rồi.

Mộc Mộc nhanh chóng khôi phục khuôn mặt nghiêm túc, nói: “Giám đốc Trầm, anh có việc gì muốn dặn dò sao?”

“Không có gì, phiền em giúp anh mang một cốc cà phê vào.” Giọng điệu Trầm Ngang vẫn như thường lệ, vừa nói vừa bước vào văn phòng.

Mộc Mộc thắc mắc, Trầm Ngang này đúng thật kỳ lạ, rõ ràng chỉ là một cốc cà phê mà thôi, dùng điện thoại nội bộ thông báo cho cô biết là được rồi, cần chi phải tự mình đi một chuyến chứ.

Nhưng cho dù là ông chủ kiêm bạn trai cũ thì vẫn là ông chủ, Mộc Mộc không dám cãi lời, nhanh chóng pha một cốc cà phê Blue Mountain đi vào.

“Giám đốc Trầm, cà phê được rồi.” Mộc Mộc gõ cửa bước vào.

“Vào đi, phiền em đặt lên bàn.” Trầm Ngang không ngẩng đầu, bộ dáng dường như rất bận rộn.

Bởi vì trước kia vô số lần cô bị Trầm Ngang trêu đùa là vì đứng gần, cho nên từ khi chính thức nhận chức, Mộc Mộc luôn đứng cách anh rất xa. Lần này cũng không ngoại lệ, Mộc Mộc bưng cà phê cẩn thận bước tới bàn làm việc, đang định đặt xuống, nhưng dưới chân không biết đụng phải cái gì, mất trọng tâm, toàn bộ cà phê trong cốc đều đổ lên tài liệu mà Trầm Ngang đang tập trung tinh thần nhìn chăm chú.

Trầm Ngang ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Đây là tài liệu mã hóa, chỉ có một bản.”

Không chỉ có thế, ngày mai sẽ phải sử dụng tới những tài liệu này, Mộc Mộc nhẩm tính, phát hiện cho dù mình có bán vàng cũng không thể bồi thường số tiền lớn như vậy.

Không còn cách nào khác, buổi tối chỉ có ở lại tăng ca bù đắp sai sót.

Vội gọi điện thoại giải thích cho Lục Ngộ, Lục Ngộ đương nhiên hiểu được nỗi khổ của cô, nói công việc quan trọng, Mộc Mộc cảm thấy bản thân cô tìm được một người bạn trai chu đáo thấu hiểu như vậy nhất định là do kiếp trước cô đốt rất nhiều nhang.

Ý thức buổi tối chỉ có hai người: cô và Trầm Ngang, Mộc Mộc có chút đề phòng, âm thầm cầm bình xịt hơi cay, chỉ cần Trầm Ngang có hành động không yên phận thì cô sẽ hạ thủ không lưu tình.

Nhưng mà tối nay cực kỳ bình an, Trầm Ngang không có bất kỳ hành động không yên phận nào.

43. Chương 43

Mộc Mộc thậm chí hoài nghi rằng liệu cô có phải quá tự tin rồi hay không, có lẽ Trầm Ngang vốn không hề có tâm tư kia.

Sau khi lo lắng, tinh thần dần thả lỏng, cho nên lúc làm việc xong cô đã đồng ý đi thang máy với Trầm Ngang – thời gian quá muộn, cả công ty tối đen như mực, không chừng còn có ma hay quỷ từ lỗ hổng nào đó chui ra.

Dù sao ma quỷ so với Trầm Ngang, vẫn là vẻ trước có vẻ đáng sợ hơn.

Thật ra Mộc Mộc sợ đi thang máy là vì trong một không gian nhỏ bé chật hẹp, khoảng cách an toàn giữa người với người đều bị đánh vỡ, còn có xấu hổ và thiếu tự nhiên.

Mà đêm hôm khuya khoắt, cùng với bạn trai cũ ở trong một không gian chật hẹp như vậy, đúng là muốn kiểm tra năng lực nhẫn nại của con người mà.

Mộc Mộc một bên đợi thang máy, một bên lo sợ bất an, mà Trầm Ngang bên cạnh đang nhìn chăm chăm vào con số điện tử trên màn hình, đột nhiên hỏi: “Em và cậu ta gần đây thế nào?”

“Rất tốt.” Mộc Mộc thốt ra, hoàn toàn không cần nghĩ ngợi. Sau khi nói xong lại đề phòng lui về phía sau một bước, cảnh cáo nói: “Anh đừng nghĩ tới việc gây chuyện.”

“Nếu anh nhất định muốn gây chuyện thì sao?” Trầm Ngang không nhìn cô, đường nét sườn mặt trong bóng đêm tựa như tờ giấy phác thảo sắc nét: “Hơn nữa, nếu đúng như lời em nói, tình cảm hai người vững chắc thì cần gì phải lo lắng chứ?”

Mộc Mộc á khẩu không trả lời được, không thể phản bác, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra được một câu phản bác: “Dù cho tình cảm sâu đậm thì cũng có thể bị âm mưu quỷ kế phá hủy.”

“Chỉ khi bên trong bị hỏng rồi thì mới có thể chân chính bị hủy diệt.” Trầm Ngang thoải mái tự tại quét sạch phản bác của Mộc Mộc.

Mộc Mộc không thèm nói lại, nắm chặt túi xách, cả người khôi phục lại trạng thái đề phòng.

Khóe mắt Trầm Ngang bắt lấy sự thay đổi nhỏ của cơ thể cô, giọng nói dịu lại: “Nhưng mà em yên tâm, anh không có tức trí đa mưu như trong tưởng tượng của em như vậy.”

“Rõ ràng là cáo già.” Mộc Mộc thấp giọng chế nhạo.

“Được rồi, cho dù là kẻ có tội ác chồng chất thì ngẫu nhiên cũng sẽ phát thiện tâm, mà thiện tâm của anh chỉ có một” Trầm Ngang nghiêng đầu, nhìn sang Mộc Mộc, vẻ mặt dịu dàng như nước mùa xuân: “Hy vọng em có thể hạnh phúc.”

Ông chú thâm tình quá nặng, bả vai loli không thể chống đỡ.

Mộc Mộc vội vàng quay mặt tìm mạng nhện trong góc tường, đáng tiếc sức mạnh của bác gái làm vệ sinh ở công ty HG quả khủng khiếp, đừng nói là mạng nhện, ngay cả con nhện cũng không có.

“Mộc Mộc, em và cậu ta có hạnh phúc không?” Trầm Ngang hỏi.

“Đương nhiên là có.” Mộc Mộc không chút do dự: “Ở cạnh anh ấy, tôi rất vui vẻ.”

Cô và Lục Ngộ có rất nhiều kỷ niệm để ôn lại, tương lai sẽ càng có nhiều kỷ niệm phong phú hơn.

Bọn họ rõ ràng rất vui vẻ.

“Anh nói là hạnh phúc, không phải vui vẻ.” Trầm Ngang sửa lại cho đúng.

“Định nghĩa hạnh phúc là gì?” Mộc Mộc hỏi lại: “Nếu trong thế giới này có một người yêu mình, mà mình cũng yêu người đó, như vậy tôi và Lục Ngộ chính là hạnh phúc.”

Trầm Ngang trầm mặc, im lặng một lúc lâu mới nói: “Chỉ cần em vui vẻ, anh cũng sẽ vui.”

“Chúng ta đã tách ra, là hai người khác nhau. Cho nên anh đừng nói tôi vui vẻ thì anh cũng vui vẻ nữa, giữa chúng ta đã không còn thích hợp để nói những câu loại này.” Mộc Mộc nói.

Nghe vậy, Trầm Ngang không nói thêm nữa, anh đứng thẳng lưng, nhưng ẩn trong bóng tối, hai tay anh nắm chặt, giống như là bị cây kim vô hình đâm phải, vô cùng đau đớn.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, hai người theo thứ tự bước vào. Mộc Mộc tựa lưng vào tường kính trong thang máy, phía sau cứng rắn lạnh như băng giúp cô có thêm sức mạnh chống đỡ.

Thang máy từ từ đi xuống, từng tầng từng tầng một, ở trên nhìn xuống sẽ thấy xe cộ và người qua lại trên đường nhỏ như kiến, nhìn lâu có thể bị chóng mặt.

Đầu Mộc Mộc có chút choáng váng, nhất thời không thể suy nghĩ, cho nên lúc Trầm Ngang hỏi câu “Em thích cậu ta ở điểm nào?” cô đã không hề suy nghĩ, trực tiếp trả lời –

“Đơn giản, lương thiện, trong sáng, cho dù thỉnh thoảng có gạt tôi, thì cũng là vì suy nghĩ cho tôi.”

Trả lời xong, Mộc Mộc mới ý thức thấy không đúng, vội nói: “Sau này chúng ta không nên thảo luận mấy vấn đề này nữa, tôi thấy việc này đối ba người chúng ta cũng không công bằng gì. Nếu sau này anh còn muốn tiếp tục chủ đề này nữa, như vậy vì mọi người suy nghĩ, tôi nên rời công ty là tốt nhất.”

Trầm Ngang không đáp lại, Mộc Mộc cũng không nhiều lời, lẳng lẽ quan sát con số thang máy giảm xuống, cho đến khi xuất hiện số “1”, cửa “tinh” một tiếng mở ra.

Mà đúng lúc đó, Mộc Mộc nghe thấy Trầm Ngang thấp giọng nói: “Về chuyện lừa gạt lúc trước, anh xin lỗi. Nhưng Mộc Mộc, mấy ngày này anh thật sự cần em, cho nên mới giữ em lại, bởi vì trong công ty ngoài em ra, anh không thể tin tưởng những người khác.”

“Ý anh là gì?” Mộc Mộc không hiểu.

“Chuyện này chỉ có một vài giám đốc điều hành công ty mới biết – tổng công ty điều đến một vị phó tổng giám đốc, cũng chính là cháu trai của Chủ tịch HG- Phó Dài Bác, con trai Phó Lỗi – mục đích rất đơn giản, chính là muốn quyền lực của anh.”

Mộc Mộc tuy rằng không buồn chuyện, nhưng không thể ngăn cản các tin đồn rơi vào tai của mình.

Công ty HG là do chủ tịch Phó Dài Bác thành lập, con trai trưởng Phó Lỗi và con trai thứ Phó Miếu vì muốn có được vị trí trong lòng chủ tịch mà tranh chấp nhiều năm, bên trong phức tạp rối rắm có thể viết ra được một bộ phim truyền hình nhiều tập, tuyệt đối đặc sắc đầy hứa hẹn.

Cũng có tin đồn rằng, Trầm Ngang là người của con trai thứ Phó Miếu, bởi vậy người của Phó Lỗi khá kiêng dè anh, đặc biệt mấy năm gần đây thế lực của Trầm Ngang tăng mạnh, chẳng khác nào cái gai trong mắt đám người Phó Lỗi.

“Tin đồn là thật, anh đúng là người Phó Miếu.” Trầm Ngang thẳng thắn thành thật nói với Mộc Mộc: “Sức khỏe chủ tịch đang dần suy yếu, hai bên tranh đấu cũng dần quyết liệt. Anh là đại tướng duy nhất của Phó Miếu, Phó Lỗi hận anh đến tận xương tủy, cho nên phái con trai tới đây nhằm tìm cơ hội lật đổ anh. Cổ tình chọn thời điểm quan trọng, Hải Luân mang thai, thư ký riêng luôn biết rất nhiều chuyện, cho nên trong khoảng thời gian ngắn anh không thể bồi dưỡng ra được một người cấp dưới trung thành và có năng lực làm việc như Hải Luân, lại không thể ngồi chờ chết, vì vậy chỉ có thể phiền em giúp đỡ.”

“Anh không sợ tôi sẽ bán đứng anh sao?” Mộc Mộc hỏi.

“Nếu là như vậy, em sẽ không phải là Lâm Mộc Mộc.” Trầm Ngang đáp.

Mộc Mộc vẫn không thể tin: “Nhưng anh là Trầm Ngang đó, một Trầm Ngang thông minh đầy mưu kế, sao có thể để bọn họ tùy ý làm gì thì làm chứ?”

Hai người họ bây giờ đang đứng ở tầng một của cao ốc, vị trí trung tâm được chiếu rọi bởi rất nhiều ánh đèn sáng lấp lánh, lộng lẫy mờ ảo, hàng lông mi Trầm Ngang dài cong in bóng trên hai má, khuôn mặt lộ rõ tia mệt mỏi hiếm thấy: “Mộc Mộc, anh chỉ là người, không phải là thần.”

Đây là lần đầu tiên Trầm Ngang ở trước mặt Mộc Mộc hiện ra thần sắc này.

Khi một người đàn ông mạnh mẽ kiên cường lộ ra mặt yếu đuối, cảnh tượng đó có thể lập tức chạm vào bản năng làm mẹ của phụ nữ.

Dưới ánh đèn chòm, Mộc Mộc nhìn Trầm Ngang bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Nếu có thể cô rất muốn chui vào trong người anh để xem trái tim của người đàn ông này rốt cuộc chứa những gì.

Bọn họ đối diện với nhau, cho đến khi tiếng chuông điện thoại Mộc Mộc vang lên.

Màn hình điện thoại hiện thị hai chữ Lục Ngộ khiến Mộc Mộc nhanh chóng khôi phục thần trí, cô nhận điện, không kịp alo chột nghe thấy kia bên kia Lục Ngộ bình tĩnh nói: “Anh đang ở ngoài cửa công ty em.”

Mộc Mộc lập tức quay đầu, xuyên cửa kính thủy tinh thấy bóng dáng Lục Ngộ không biết đã đứng bao lâu, cũng không biết đã nhìn thấy bao nhiêu.

44. Chương 44

Tựa như có một dòng máu phút chốc từ chân xông lên não, Mộc Mộc cảm giác toàn bộ cơ thể mình một nửa màu đỏ, một nửa tái nhợt.

Tuy cô và Trần Ngang quả thật không làm gì, hơn nữa Lục Ngộ quả thật cũng không phát hiện ra gì cả, nhưng cô vẫn có phản ứng mạnh như vậy, e chừng đây là có tật giật mình trong truyền thuyết.

Mộc Mộc bắt đầu bội phục mấy người bắt cá hai tay – họ không chỉ có thể lực sống, mà còn có kỹ thuật sống.

Sau khi giật mình hoảng hốt, Mộc Mộc vội vàng bước nhanh tới Lục Ngộ, dừng trước mặt anh, bắt an nhìn anh nói: “Sao anh lại tới đây?”

Đáng mừng thay sắc mặt Lục Ngộ vẫn như thường lệ, cho dù dùng kính lúp cũng chẳng nhìn ra được nửa điểm khác thường: “Nhiệm vụ của bạn trai khi bạn gái tăng ca không phải là yên lặng chờ ở bên ngoài công ty đón cô ấy về nhà sao?”

Mộc Mộc âm thầm thả lỏng, cười nói: “Vậy nhiệm vụ của bạn gái là gì?”

Lục Ngộ khoác lên vai cô: “Cùng bạn trai ăn khuya.”

“Cầu còn không được.” Mộc Mộc cầm cánh tay Lục Ngộ, muốn kéo anh mau chóng rời đi.

Nhìn hai người đàn ông này đứng một chỗ tuyệt đối là muốn dày vò cô.

Ai ngờ Lục Ngộ không nhúc nhích, tầm mắt lướt qua đầu cô nhìn ra sau: “Mộc Mộc, người này là...?”

Mộc Mộc cứng ngắc quay đầu, lúc này mới phát hiện Trần Ngang không biết khi nào đã đi đến trước mặt bọn họ, chỉ có thể kiên trì giới thiệu: “Đây là sếp của em, Trần Ngang-Giám đốc Trần. Giám đốc Trần, đây là Bạn trai của tôi, Lục Ngộ.”

Mùa đông, gió đêm lạnh thấu xương, giống như vô số con dao nhỏ khứa lên da người, lạnh tàn bạo vô nhân đạo. Giới thiệu hai người xong, Mộc Mộc lặng lẽ quan sát Trần Ngang, âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Cô sợ Trần Ngang sẽ nói lời nào đó khiến Lục Ngộ hiểu lầm.

Tuy nhiên Trần Ngang rất bình tĩnh vươn tay, nắm tay Lục Ngộ, lịch sự nói: “Xin chào, gần đây công ty hơi nhiều việc, vì vậy phải cần Mộc Mộc tăng ca. Hai người muốn đi đâu, có cần tôi lái xe đưa không?”

“Cảm ơn, không cần đâu, chúng tôi còn muốn đi ăn khuya, Giám đốc Trần đi thong thả.” Lục Ngộ cũng lịch sự đáp lại.

Bên này hai người thân thiết nói chuyện, bên kia Mộc Mộc lo lắng sắp ngất đi.

Mụ nó, nhìn bạn trai cũ và bạn trai hiện tại bắt tay, thật đúng là so với nhìn bọn họ đồng tính còn khó chịu hơn.

“Vậy Giám đốc Trần, chúng tôi đi trước.” Mộc Mộc thật sự không thể chịu nổi loại dày vò này, vội vàng kéo tay Lục Ngộ rời đi.

Gió càng lúc càng mạnh, thổi vù vù bên tai. Mộc Mộc kéo Lục Ngộ tiến lên phía trước, phía sau người họ tràn ngập như một bàn tay to nắm chặt lấy trái tim cô.

Đêm đó, Lục Ngộ dẫn cô đi ăn súp cay sau trường cấp ba.

Trên bàn có một cái nồi nhỏ, bên cạnh là măng xiên nướng, đậu phụ rán, rong biển, vv..., chỉ cần nói cho ông chủ mình muốn ăn gì, tất cả thức ăn sẽ được nấu chín để trên bàn.

Đêm mùa đông, những món ăn đơn giản nhưng tràn ngập khói lửa, làm cho con người ta cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Lục Ngộ chọn khoai môn, đậu phụ, thịt bò, xúc xích..... Tất cả đều là món Mộc Mộc thích ăn .

“Sao anh biết em thích những món này?” Mộc Mộc cười thỏa mãn.

“Bởi vì năm đó thấy em lần nào tới đây đều gọi những món này, không thay đổi gì cả.” Lục Ngộ nhúng đũa qua nước sôi, sau đó đưa cho cô.

“Chẳng lẽ năm đó anh bí mật theo dõi em?”

Tốt nghiệp cấp ba tương đối căng thẳng, mà nhà cô lại cách trường khá xa, cho nên buổi trưa cô thường ăn cơm ở những quán gần trường. Mộc Mộc thường hẹn bạn bè tới đây ăn súp cay, thanh toán theo kiểu aa. Sau đó cũng thường thấy Lục Ngộ một mình đi vào, ngồi bên cạnh, im lặng ăn.

Năm đó da mặt mọi người còn mỏng, vì thế mặc dù cùng lớp nhưng bọn cô cũng ít khi chào Lục Ngộ. Tuy nhiên đã lâu như vậy mà anh vẫn còn nhớ rõ những món ăn cô thích hồi đó, thật sự rất khiến cô ngạc nhiên.

“Nếu anh nói, anh vốn không thích ăn súp cay, tới đây ăn chẳng qua là vì muốn nhìn em, em tin không?” Lục Ngộ hỏi.

Anh vừa nói vừa cười nhưng nội dung lời nói lại như lửa nóng thiêu đốt hai má Mộc Mộc.

Lục Ngộ nắm tay Mộc Mộc, đặt lên môi mình. Có lẽ tay cô rất lạnh do đó cảm thấy môi anh nóng như bàn ủi.

“Mộc Mộc, nếu thời gian có thể ngừng lại thì tốt rồi.” Lục Ngộ từ từ nhắm hai mắt, thốt ra câu này.

Buổi tối về nhà, Mộc Mộc vào nhóm, kể lại chuyện hôm nay cho An Lương và Lưu Vi Vi nghe.

“Mộc Mộc, mày nên trả phí tư vấn tình yêu cho bọn tao.” Lưu Vi Vi nói.

“Bọn mày phải cảm ơn tao vì đã thỏa mãn ham muốn bà tám của bọn mày mới đúng.” Mộc Mộc phản bác.

“Thật ra mày sợ Lục Ngộ biết chuyện trước kia của mày và Trần Ngang phải không?” An Lương nhắc tới trọng điểm.

“Tao hơi sợ, tuy rằng tao và Trần Ngang đã nói rõ ràng, mọi người về sau là quan hệ bạn bè thuần khiết, nhưng vẫn thấy rất có lỗi với Lục Ngộ.” Mộc Mộc buồn rầu.

“Mộc Mộc, quan hệ nam nữ vốn không hề thuần khiết, huống chi bạn bè lại là bạn trai cũ. Giống như mày bước vào chiến khu đầy bom mìn vậy, mày chắc chắn xác định mày sẽ chết, nhưng không thể chắc chắn xác định mày sẽ chết khi nào.” An Lương lại cho thấy khả năng phân tích.

“Nhưng bây giờ nó không thể rời đi, nếu không chú Trần sẽ bị người xấu hãm hại mất.” Lưu Vi Vi nhắc nhở: “Trong buôn bán còn có tính nhân đạo, có thể giúp được thì giúp đi.”

“Cho nên tao đề nghị Mộc Mộc mau chóng giúp chú Trần vượt qua cửa ải khó khăn, sau đó nhanh chóng thoát ra, cùng Lục Ngộ song túc song phi*, trả lại chú Trần cho giang hồ.” An Lương nói.

Song túc song phi: như hình với bóng

Chuyện tới nước này cũng chỉ có thể làm như vậy, Mộc Mộc nói ngủ ngon với hai đứa bạn, sau đó đi ngủ.

Có lẽ trước khi ngủ suy nghĩ quá nhiều, đêm nay Mộc Mộc bỗng mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Cô mơ mình mặc áo cưới bước vào lễ đường với Lục Ngộ, mục sư hòa nhã hiền lành hỏi bọn họ có nguyện ý ở bên nhau cả đời không. Lục Ngộ dịu dàng nhìn cô, nói đồng ý. Nhưng đến phiên Mộc Mộc trả lời, cô bỗng phát hiện không thể mở miệng nói ra được. Tất cả mọi người trong giáo đường đều nhìn cô, bắt đầu thì thâm to nhỏ, sau đó dần trở nên mất khống chế. Cho dù Mộc Mộc cố gắng thế nào cũng không thể nói

ra hai từ đồng ý. Khuôn mặt Lục Ngộ dần hiện ra vẻ cô đơn, sau đó xoay người rời đi, chỉ để một mình Mộc Mộc đứng ở lẽ đường.

Mộc Mộc bị vứt bỏ khóc lớn, trái tim đau đớn tan nát thành tám mảnh.

Đang khóc cật lực, bỗng phát hiện mục sư biến thành Ngộ Ngạn Tổ, mỉm cười.

Ngay lúc một người khóc một người cười, Mộc Mộc tỉnh.

Buổi sáng, Mộc Mộc vừa suy nghĩ về giấc mơ kỳ lạ vừa pha cà phê cho Trầm Ngang, khi đưa cho anh vụn phần cẩn thận, hận không thể nằm xuống quét sạch hết thấy các chương ngại vật.

Nếu lại làm hỏng tài liệu cơ mật nữa thì cô sẽ lấy chết tạ tội.

“Tối qua ngủ không ngon sao?” Trầm Ngang quan sát thấy dưới mắt cô có quầng thâm nhạt.

Mộc Mộc vẫn chưa tỉnh táo, lơ đãng gật đầu: “Đúng vậy, kiệt sức chết mất.”

Ý Mộc Mộc muốn nói là nằm mơ kiệt sức chết mất, nhưng lời ra khỏi miệng mới phát hiện mình nói thiếu vài từ, ý nghĩa thay đổi toàn bộ, nghe giống như cô và Lục Ngộ đêm qua cật lực cả đêm.

Nghe vậy, Trầm Ngang liền đánh rơi cốc cà phê mới cầm xuống thảm, phát ra tiếng “bộp” trầm thấp, chất lỏng màu nâu đỏ nhanh chóng thấm vào thảm tơ tằm thượng hạng từ Iran.

Mộc Mộc nhất thời sợ ngây người.

Trầm Ngang trái lại khá bình tĩnh, nói: “Lỡ tay, phiền em gọi người đi giặt. Nếu vẫn để lại dấu vết thì đặt lại cái khác.”

“..... Vâng.” Mộc Mộc lão đảo đi ra, trong đầu không ngừng hiện lên giá trị của tấm thảm quý giá kia.

Giữa trưa Mộc Mộc như cũ muốn tìm Tần Hồng Nhan ăn cơm, nhưng không tìm thấy bóng dáng ấy đâu, chỉ có thể một mình đến căn tin, ngồi chung với mấy đồng nghiệp nữ có quan hệ coi như không tệ.

Mấy người phụ nữ một chỗ nhất định sẽ tám chuyện.

Mà tám chuyện nhất định sẽ nói về đàn ông.

“Này này này, nghe nói người mới tới là cháu đích tôn của chủ tịch Phó lão tiên sinh đó, nghe nói tốt nghiệp trường nổi tiếng, tuần tú lịch sự.”

“Khó trách gần đây mấy nhân viên nữ đều giảm béo trang điểm, thì ra là muốn câu con rùa vàng.”

“Nhưng sao tôi nghe nói cháu chủ tịch rất ngỗ nghịch, khi đi du học còn uống rượu say thoát y trên đường nữa kia.”

“Cô không hiểu rồi, hoàng đế yêu con trưởng, dân chúng yêu con một. Vị đích tôn vàng này mặc dù ngỗ nghịch, nhưng lại người cháu duy nhất của Phó lão tiên sinh. Từ nhỏ đã sống cạnh Phó lão tiên sinh, tình cảm không hề bình thường, rất được yêu thích, là con mã quan trọng để đoạt chức chủ tịch của ngài Phó Lão á.”

“Vậy ý cô là, ngài Phó Miểu sẽ thất bại? Dù sao ngài ấy cũng chỉ có một người con gái thôi.”

“Cũng không chắc, nói không chừng ngài ấy có con riêng ở bên ngoài thì sao. Hơn nữa ngài Phó Miểu mấy năm gần đây chú trọng nuôi dưỡng thể lực, thực lực tuyệt đối không thua kém ngài Phó Lão, đến cuối cùng ai thắng ai thua vẫn chưa biết được.”

“Được rồi, đừng nói mấy chuyện xa vời này nữa, chúng ta tục nói về vị đích tôn vàng này đi. Bạn gái cũ của anh ta là ai, anh ta thích mẫu người phụ nữ thế nào, có sở thích gì, làm sao để hấp dẫn anh ta chú ý đây?”

Một đám phụ nữ cao hứng bàn tán về rùa vàng, không đúng, là nhóm máu chòm sao của vị cháu đích tôn, Mộc Mộc thật sự không có hứng thú, ăn gắp ăn hai ba miếng cơm rồi rời đi.

Khi về đi ngang qua văn phòng Tần Hồng Nhan, thấy có cô ấy bèn vào trong nói chuyện.

“Tôi vừa nghe nói có phó giám đốc mới đến, là con trai của Phó Lỗi, lần này đến chủ yếu là muốn lật đổ Trần Ngang, phải không?” Mộc Mộc hỏi.

“Trên cơ bản là vậy.” Tần Hồng Nhan nằm trên ghế đắp mặt nạ, nói: “Cho nên nói không chừng số mệnh Trần Ngang cũng sắp kết thúc rồi.”

“Thật sự nghiêm trọng như vậy sao?” Mộc Mộc sợ hãi: “Trần Ngang có thể xảy ra chuyện gì không?”

“Cô quan tâm bạn trai cũ như vậy làm gì?” Tần Hồng Nhan mở một mắt lên nhìn.

Mộc Mộc bị hỏi thoáng giật mình.

Đúng vậy, theo lẽ thường cô thật sự không nên có cảm xúc mãnh liệt như vậy.

May mà Tần Hồng Nhan không phải là người thích truy cứu đến cùng, buông tha cho cô, giải thích: “Tuy Trần Ngang làm việc cẩn thận chặt chẽ, nhưng sức người có hạn, hơn nữa có người muốn cố ý hãm hại, làm sao có thể phòng bị chu toàn? Cho nên cuối cùng ai thắng ai thua, chỉ có thể nghe theo ý trời.”

“Không ngờ trong công ty lại đấu tranh gay gắt như vậy.” Mộc Mộc thở dài: “Một là người của Phó Lỗi, một là người của Phó Miếu.”

Thở dài xong, Mộc Mộc ôm hy vọng hỏi: “Nhưng cô là sẽ người của Trần Ngang, phải không?”

“Vì sao tôi lại phải giúp anh ta?” Tần Hồng Nhan hỏi lại.

“Vậy cô ở phe trung lập phải không?” Mộc Mộc tò mò.

“Sai rồi.” Bởi vì đắp mặt nạ, cơ mặt không thể cử động tự do, cho nên giọng nói của Tần Hồng Nhan cứng nhắc như robot: “Tôi là người của Phó Lỗi.”

“Nhưng, nhưng, nhưng..... Nhưng cô và Trần Thịnh Niên không phải là..... là quan hệ ấy ấy sao?” Mộc Mộc ghen hòng chết lặng.

Tần Hồng Nhan kéo mặt nạ xuống, lập tức hiện ra khuôn mặt trắng mịn trơn bóng: “Quan hệ giữa tôi và cậu ta vô cùng thuần khiết.”

Mộc Mộc buột miệng: “Thuần khiết cái con khỉ, đến tiểu đệ đệ nhà người ta cô còn sờ rồi còn nói!”

Sau đó..... Cô bị Tần Hồng Nhan đá ra khỏi văn phòng.

45. Chương 45

Sau khi ra khỏi phòng Tần Hồng Nhan, Mộc Mộc đi vào văn phòng Trần Ngang, vốn cô định hỏi anh chi tiết về chuyện đấu tranh trong công ty nhưng kết quả lại phát hiện cửa hờ khép hờ.

Thông qua khe hở, Mộc Mộc thấy Trần Ngang đang nằm ngủ say trên sofa.

Dưới hai mắt anh ả ả vòng quàng thâm mờ nhạt, dường như không được nghỉ ngơi tốt. Mộc Mộc nhớ gần đây anh luôn bận rộn tăng ca, có lẽ vô cùng mệt mỏi.

Một tay anh gác lên trán, một tay đặt trước ngực, hô hấp đều đều, có lẽ đã tiến vào mộng đẹp.

Khi anh ngủ say rất giống trẻ con, gương mặt thỏa mãn, vô dục vô cầu.

Mộc Mộc sợ anh bị cảm lạnh, nhẹ nhàng bước đến, đắp cái chăn vốn cô chuẩn bị ỉn phủ lên người anh.

Mộc Mộc tự nhận động tác mình rất nhẹ, nhưng vẫn kinh động đến Trần Ngang. Anh khẽ cau mày, phản xạ có điều kiện bắt lấy tay cô.

Sức lực đó rất lớn, ngón tay dường như sắp khảm vào cánh tay cô, Mộc Mộc bị đau thổ huyết. Trần Ngang lúc này mới bình tĩnh bình thường, vội buông tay cô ra: “Mộc Mộc?”

“Rốt cuộc anh mơ cái gì vậy?” Mộc Mộc xoa cánh tay, thầm oán nói: “Đại ca, tôi chỉ hảo tâm muốn đắp chăn cho anh thôi, làm giống như tôi muốn ám sát anh không bằng.”

“Tay không sao chứ?” Trầm Ngang nhanh chóng đứng dậy, theo bản năng cầm lấy cánh tay của cô ra xem xét.

Tay mình bị bạn trai cũ cầm, còn nhìn chăm chăm bằng ánh mắt rực lửa, Mộc Mộc bỗng nghĩ nếu cảnh này mà bị bao đại nhân gặp được e chừng cũng không tin bọn họ trong sạch.

Vì không muốn đi quá xa, Mộc Mộc vội rút tay về, có lẽ quá mức vội vã nên móng tay khứa qua cổ tay Trầm Ngang. Tức khắc một đường đỏ cùng với tơ máu từ miệng vết thương rỉ ra.

“Tôi xin lỗi.” Mộc Mộc vì bất cẩn của bản thân mà thấy luống cuống.

Nhìn vết máu trên cổ tay, Trầm Ngang cười khổ: “Anh có đáng sợ như vậy sao?”

“Không phải, chỉ là..... Mọi người nên giữ khoảng cách có vẻ tốt hơn.” Giọng Mộc Mộc càng lúc càng nhỏ.

Hai người trầm mặc, bầu không khí tựa như bầu trời bên ngoài cửa sổ, u ám nặng nề.

Nhìn hoa văn phức tạp trên tấm chăn, Mộc Mộc có chút chóng mặt, chuyển đề tài hỏi: “Anh mơ gì thế? Sao lại phản ứng mãnh liệt như vậy?”

Trầm Ngang tựa lưng lên sofa, lấy tay xoa mũi, giọng nói mệt mỏi: “Là mơ thấy ác mộng, trong mơ có hai cánh tay đẩy anh xuống vực sâu.”

“Từ trước tới nay anh đều ngủ không ngon sao?” Mộc Mộc âm thầm xót xa.

“Đúng vậy, nhiều năm qua, cũng chỉ có một đêm ngủ ngon, đó là.....” Trầm Ngang nói đến đây bỗng nhiên dừng lại.

“Một đêm nào?” Mộc Mộc tò mò thúc giục.

Trầm Ngang nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm. Mộc Mộc lập tức hiểu được anh muốn nói cái đêm anh say rượu, hại cô đỡ anh mệt đến mức ngã lăn lên giường, cùng anh ngủ chung.

Làm sao quanh đi quẩn lại lại chuyển đến chuyện cũ đen tối rồi thế này?

Dừng lại dừng lại! Mộc Mộc khôi phục tỉnh táo trước bờ vực thẳm, nhớ tới ý định mình đến đây, liền hỏi: “Anh tính đối phó với phó tổng giám đốc mới tới sao đây?”

“Phó Dịch Phong? Bình đến tương chần, nước đến đất chặn là được.” Trầm Ngang nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

Nhưng nghe nhiều tin đồn như vậy, Mộc Mộc đã sâu sắc hiểu được công ty nhìn bề ngoài thì yên bình nhưng ẩn giấu rất nhiều phong ba bão táp.

“Anh ta dễ đối phó không?”

“Có gặp qua vài lần, không thân thiết lắm, hình như có tật tiêu xài hoang phí. Nhưng mà dù sao cũng là cháu đích tôn của Chủ tịch, cho nên ngoài mặt phải tôn trọng cậu ta, miễn cho người ta lợi dụng đám tiểu.”

“Vậy chẳng phải rất ngọt ngào sao?”

“Cuộc sống vốn rất ngọt ngào.”

Mộc Mộc cảm thấy Trầm Ngang quả thật có chút quan điểm triết học của nhà họ Trầm, như cô thì chỉ thấy táo bón mới ngọt ngào.

“Mộc Mộc” Trầm Ngang nhẹ giọng gọi thần trí Mộc Mộc trở về: “Cám ơn em đã quan tâm anh.”

Mộc Mộc thoáng ngừng lại, làm bộ như không để ý: “Điều nên làm mà thôi, dù sao anh cũng là sếp của tôi.”

Trầm Ngang khẽ cười, không nói gì nữa.

Bởi vì luôn nghĩ đến chuyện Trầm Ngang cho nên lúc ở cạnh Lục Ngộ Mộc Mộc có chút mất tập trung, không nghe thấy câu hỏi của Lục Ngộ, đành xin lỗi nói: “Em xin lỗi, anh mới nói gì vậy?”

“Anh nói, chúng ta tranh thủ đến Maldives chơi một lần đi, em cảm thấy thế nào?”

“Lại là Maldives?” Mộc Mộc mở to mắt.

“Lại?” Lục Ngộ nghi hoặc.

“A, không có gì, ý em là gần đây nhiều người muốn đến Maldives thật đấy.” Mộc Mộc vội vàng che dấu.

“Vậy em muốn đi đâu?” Lục Ngộ dịu dàng hỏi.

“Gần đây có lẽ không được.” Mỗi lần Mộc Mộc nhớ tới vị cháu đích tôn sắp tới liền cảm thấy đau đầu, nếu giờ cô bỏ đi chơi, e chừng không tốt.

Ánh mắt Lục Ngộ hiện lên một tia cô đơn, nhưng rất nhanh giấu đi: “Được, vậy chờ lúc em rảnh chúng ta sẽ bàn lại.”

Mộc Mộc cũng ý thức được bản thân nói hơi lơ đãng, vội vàng giải thích: “Em xin lỗi, gần đây công việc thật sự rất nhiều, nên em.....”

“Em có thấy, từ chúng ta hợp lại, em rất hay nói ba từ ‘em xin lỗi’ không?” Lục Ngộ cười nhắc nhở.

Mộc Mộc cẩn thận nhớ lại, phát hiện đúng là có chuyện như vậy.

“Em xin lỗi.” Cô lại theo bản năng nói.

“Mộc Mộc, em cứ lịch sự như vậy sẽ khiến người khác nghĩ lầm chúng ta không phải là bạn trai bạn gái.” Lục Ngộ ảo não thở dài.

Mộc Mộc cúi đầu, có chút xấu hổ.

“Vì vậy, anh chỉ có thể dùng hành động để chứng minh quan hệ của chúng ta cho người ta thấy.”

Nói xong, Lục Ngộ liền hôn nhẹ lên má cô. Nụ hôn đó tựa như cánh bướm lướt qua, ngứa ngứa âm ẩm.

Mộc Mộc dường như có thể lại thấy ánh sáng lấp lánh giữa hè ở bể bơi ngày ấy, còn có nụ hôn so với nước còn tinh khiết hơn.

“Đêm nay đến nhà anh đi, anh đã mua đĩa ‘Kiêu hãnh và định kiến’ em thích nhất, là bản 1995.” Lục Ngộ nhiệt tình mời.

Mộc Mộc vội vàng lắc đầu.

“Tại sao em lại phản cảm tới nhà anh như vậy? Chẳng lẽ sợ anh là gì em sao?” Lục Ngộ trêu chọc.

Mộc Mộc đương nhiên không thể nói cho anh biết sự thật.

Thực tế luôn tàn khốc, cô không thể nói cho bạn trai hiện tại rằng sống bên cạnh nhà anh là bạn trai cũ của mình.

Tình trạng này quả thực so với quần áo rách còn hỗn loạn hơn.

“Nhưng em sẽ nhanh chóng chuyển nhà.” Không đành lòng nhìn Lục Ngộ thất vọng, Mộc Mộc vội nói: “Em đã thành công thuyết phục ba mẹ em đồng ý cho em ra ngoài sống.”

Vì tranh thủ quyền độc lập, Mộc Mộc quả thực đã hao hết võ mồm.

Mẹ Mộc Mộc uy hiếp dụ dỗ, gần như bà thuộc hết các vụ án hình sự xảy ra đối với phụ nữ độc thân sống một mình, sau đó ngày ngày đều nhắc cho Mộc Mộc.

Mộc Mộc nghe nhiều đến mức lỗ tai sắp tạo kén, vội nhắc tay ngăn lại: “Mẹ, con sẽ không để mình bị cưỡng hiếp!”

Mẹ Mộc Mộc hừ lạnh: “Bây giờ khẩu vị tội phạm hiếp dâm đều tăng lên rồi.”

Mộc Mộc quả thực hoài nghi đây có phải mẹ mình không.

Quả nhiên Lục Ngộ nghe xong liền hiện ra nét mặt vui sướng, xung phong giúp cô chuyển nhà. Bạn trai vốn dùng để khuôn vác, Mộc Mộc dĩ nhiên đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, mẹ Mộc Mộc liếc mắt lạnh nhìn Mộc Mộc đóng gói hành lý, đe dọa: “Sau này ra ngoài sống xảy ra chuyện, đừng có mà chạy tới khóc trước mặt tui.”

Mộc Mộc tự thấy bản thân là một đứa con có khí phách, cô tuyệt đối sẽ không khóc trước mặt mẫu hậu đại nhân.

Thu dọn mọi thứ xong, Mộc Mộc liền gọi điện cho Lục Ngộ, gọi anh đến giúp đỡ, tiện thể giới thiệu anh cho cha mẹ.

Lục Ngộ là người biết quy củ, lần đầu tới nhà mua rất nhiều thuốc bổ. Ba Mộc Mộc là người hiền lành, dễ dàng thu phục. Nhưng mẹ Mộc Mộc lại quan sát Lục Ngộ một lúc lâu, ánh mắt kia chẳng khác nào tia X quang sắc bén.

“Bác trai bác gái, lần đầu gặp mặt cháu cũng không rõ hai bác thích gì, nên mua chút quà gọi là thành ý.” Lục Ngộ gia giáo lịch sự chào hỏi.

Mẹ Mộc Mộc lại thản nhiên nói: “Sao mà lần đầu tiên gặp mặt được, trước kia lúc hợp phụ huynh bác đã thấy hai đứa liếc mắt đưa tình rồi.”

Có rõ ràng như vậy sao? Mộc Mộc che mặt.

“Nhiều năm trôi qua, sao hai đứa bây giờ mới hợp lại thế?” Mẹ Mộc Mộc hỏi nguyên nhân.

“Dạ lúc đó xảy ra chút chuyện, cơ thể cháu không được khỏe, phải sang Anh điều trị, gần đây mới trở về ạ.” Lục Ngộ trả lời đơn giản.

Mẹ Mộc Mộc thở dài: “Cháu trở về sớm có phải là tốt rồi không? Bác sẽ không phải giới thiệu bạn trai cho Mộc Mộc. Nhưng bây giờ hai đứa nó rất tốt, cháu bỗng nhảy vô thế này, đây chính là ‘Tiểu tam’ người ta hay gọi á.”

Mộc Mộc cảm thấy mình đang bơi thoải mái trong bể bơi, bỗng sóng thần ập tới dữ dội “Mẹ, mẹ nói bây bạ gì đó?!”

“Mẹ có nói vậy sao? Khi hai đứa chia tay, Tiểu Trầm người ta đã chủ động tìm mẹ nhận lỗi, mẹ biết thằng bé lừa con tuy rằng không đúng, nhưng có thể tha thứ. Huống chi con đối với Tiểu Trầm cũng không phải là không có tình cảm, trước kia mỗi lần hẹn hò về nhà không phải luôn mặt đỏ tim nhanh, xuân tâm tán loạn sao?” Mẹ Mộc Mộc liên tục tạo sóng thần.

Lục Ngộ không lên tiếng, trầm mặc như kim.

Còn là bạch kim.

“Dù sao con và anh ta đã qua rồi, không còn khả năng nữa!” Mộc Mộc nghiêm túc tỏ rõ lập trường.

Mẹ Mộc Mộc lại thở dài: “Con không nói sớm, hôm nay mẹ tưởng không có ai tới giúp con mang hành lý, còn gạt Tiểu Trầm nói con nhờ thằng bé tới nữa. A, chuông cửa kêu kìa, nhất định là Tiểu Trầm đến, con tự nói với thằng bé đi.”

Ba Mộc Mộc đảm đương chức vụ gác cửa cả đời vui vẻ chạy tới mở cửa, quả nhiên, đứng ngoài cửa đúng là Trầm Ngang tây trang giày da.

Mộc Mộc thầm nghĩ, nếu cô có khả năng giống nữ chính trong phim Hàn Quốc, có thể ngắt đi bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu thì thật tốt biết bao.

Dường như Trầm Ngang cũng không ngờ được trong phòng lại có thể nhiều mối quan hệ phong phú như vậy, nhất thời sửng sốt, vào cũng không ổn mà lui cũng không xong.

Mộc Mộc thầm nghĩ, từ khi bắt đầu qua lại, Lục Ngộ chưa bao giờ hỏi cô về bạn trai cũ, anh luôn tin tưởng cô, tin cô có thể xử lý tốt tất cả các mối quan hệ. Nhưng cô không những vẫn tiếp tục làm việc dưới cấp Trầm Ngang, mà còn không thành thật khai báo, đích thực là tội không thể tha.

Nghiêm trọng mà nói, sẽ không ai tin cô không có tà tâm.

Bầu không khí xấu hổ tới cực điểm nhanh chóng được hóa giải bởi một câu của Mẹ Mộc Mộc “Nhiều tay làm cho nhanh, mọi người cùng đến chuyển đồ đi”. Kết quả, bạn trai cũ bị mẹ bạn gái cũ gọi tới hỗ trợ cùng với bạn trai hiện tại bị bạn gái cũ gọi tới hỗ trợ chung tay giúp sức chuyển các đồ đạc lên xe, sau đó cùng nhau lái xe đến nhà trọ Mộc Mộc mới thuê, chuyển đồ đạc lên trên.

Đúng là chế độ xã hội chủ nghĩa hòa bình.

Mao gia gia ở dưới cửa tuyến cũng phải mỉm cười.

46. Chương 46

Mộc Mộc kiên trì vượt qua tất cả mà không hề té xỉu, bỗng thấy hệ thần kinh của mình so với sắt thép còn vững chắc hơn.

Chuyển gần hết đồ, mẹ Mộc Mộc dường như còn ngại tình cảnh chưa đủ loạn, nói: “Mọi người đã bận rộn cả buổi sáng rồi, bây giờ đến lượt bác làm chủ, cùng về nhà bác ăn bữa cơm đi.”

Trời đang rét lạnh nhưng Mộc Mộc lại cảm thấy mình như đang đứng dưới ánh nắng chói chang, từng giọt mồ hôi to đùng lăn xuống.

Cô vội vàng nháy mắt ra hiệu ầu hẩu đại nhân, nhưng mẫu hẩu đại nhân chẳng thèm nhìn cô. Không còn cách khác, cô chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn Trầm Ngang. Cũng may Trầm Ngang là người tốt, nhìn thấy bèn lập tức từ chối: “Bác gái, cháu còn có việc, cháu phải về.”

“Cho dù là chuyện lớn thì cũng phải ăn cơm chứ? Sao vậy, chẳng lẽ chê tay nghề của bác không tốt sao?” Mẹ Mộc Mộc nửa thật nửa giả trả lời.

Lần này, ngay cả Trầm Ngang cũng bất lực.

Kết quả, mọi người đồng loạt lái xe quay trở về nhà Mộc Mộc.

Mẹ Mộc Mộc ở trong bếp nấu ăn, ba Mộc Mộc ở bên cạnh giúp đỡ, còn Mộc Mộc ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, bên trái chính là bạn trai cũ kiêm thủ trưởng Trầm Ngang, còn bên phải chính là bạn trai hiện tại Lục Ngộ.

Mà trên TV, kênh động vật lại chiếu cảnh hai con chim cú đực đang tranh giành một con chim cú cái, khí thế ngất trời.

Có phải còn ngại cô chưa chết không vậy! Mộc Mộc thật muốn đập vỡ cái TV ngay tại chỗ.

Ngay lúc màn hình TV chiếu cảnh con chim cú đực chiến thắng tiến hành giao phối với con chim cú cái, cảm xúc Mộc Mộc liên dâng trào đến cực điểm. Không phá vỡ im lặng thì sẽ chết trong im lặng, Mộc Mộc quyết định mở miệng ngả bài với hai người kia, bỗng Mẹ Mộc Mộc trong bếp hét lên: “Mộc Mộc, nhanh đi mua trứng cú.”

Hôm nay sao bọn họ có duyên với chim cú thế!

Thật vất vả dành dụm được chút dũng khí liền bị một câu của mẫu hẩu đại nhân xua tan, Mộc Mộc chỉ có thể chạy xuống siêu thị dưới nhà mua trứng cú.

Về nhà thì thấy mọi người đã ngồi xung quanh bàn, bắt đầu ăn uống.

Mẹ Mộc Mộc được xưng là người giỏi nấu ăn, nhưng cả đời chỉ làm được một món đáng để nhắc tới – đó là món lẩu.

Ngay cả nguyên liệu làm lẩu cũng là nguyên liệu làm sẵn mua từ siêu thị.

Nhìn bát Trầm Ngang bị mẹ mình chồng chất đồ ăn như núi, Mộc Mộc bỗng lớn tiếng nói: “Mẹ, Trầm Ngang mới bị xuất huyết dạ dày, bác sĩ dặn không thể ăn cay.”

“Nhìn xem, vẫn là Mộc Mộc tri kỷ, nhớ rõ điều này.” Mẹ Mộc Mộc vội vàng thay đổi nội vệt, đặc biệt tráng qua nước sôi để Trầm Ngang ăn.

Lời này nói xong Mộc Mộc bỗng thấy mình như bị rơi vào bẫy. Lén quán sát Lục Ngộ, trên mặt anh không hề biểu lộ sự không vui, vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt.

Mộc Mộc thầm nghĩ, may mà mọi chuyện cũng chưa đến mức không thể cứu vớt, an ủi trái tim lo lắng, sau đó gia nhập đội ngũ cùng ba mẹ và hai con chim cút ăn lẩu.

Mẹ Mộc Mộc nói không ngừng, luôn bảo Mộc Mộc gấp rau cho Trầm Ngang.

Mộc Mộc cự tuyệt: “Mẹ, người ta có tay, tự mình gấp được.”

Mẹ Mộc Mộc lập tức răn dạy: “Sao lại nói chuyện như thế? Tiểu Trầm tới giúp con chuyển nhà đây, là khách, từ trong bụng mẹ đã dạy con đạo đãi khách thế nào, sao một chút cũng không học được là sao?”

Mộc Mộc im lặng nghĩ, rõ ràng là dạy cô “Trên đạp dưới sờ” thì có.

“Bác gái, không sao ạ, cháu tự gấp được.” Trầm Ngang vội giải cứu tình hình căng thẳng.

Mẹ Mộc Mộc thở dài: “Aiz, đứa con này của bác, cái gì cũng tốt, chỉ mỗi hồ đồ. Rõ ràng trong lòng nghĩ một đằng nhưng lại làm một nẻo.”

Nghe vậy, ba con chim cút đều mang tâm tư, yên lặng ăn cơm.

Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm gian nan nhất trong lịch sử, Trầm Ngang xin về, Mẹ Mộc Mộc đang cố gắng giữ lại bỗng bị Mộc Mộc kéo vào phòng ngủ, đóng cửa, thẳng thừng hỏi: “Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn làm gì?”

Mẹ Mộc Mộc cũng là một nữ tử hán, không chút quanh co lòng vòng, thẳng thắn thừa nhận: “Mẹ muốn con rời xa Lục Ngộ, tiếp tục qua lại với Tiểu Trầm.”

“Mẹ, mẹ sao thế, con và Trầm Ngang đã kết thúc rồi nên con mới qua lại với Lục Ngộ, người ta vốn không phải là tiểu tam. Hơn nữa, tình cảm giữa con và Lục Ngộ bây giờ rất tốt, tại sao mẹ lại muốn chia cắt bọn con chứ?” Mộc Mộc nổi giận.

“Con tưởng mẹ không biết sao? Dòng họ Lục Ngộ có rất nhiều thế hệ bị ung thư, chị gái cậu ta cũng mới qua đời vì ung thư cách đây không lâu, hơn nữa mấy năm trước cậu ta vì chữa bệnh này nên mới sang Anh điều trị. Con ngoan à, thằng bé Lục Ngộ này tuy rằng không tội, nhưng gen ung thư của dòng họ này đáng sợ quá, mẹ thật sự không muốn cháu ngoại tương lai cũng mắc bệnh này. Con nghe lời mẹ, chia tay với cậu ta đi.” Mẹ Mộc Mộc cuối cùng cũng nói ra nguyên nhân.

Mộc Mộc vội vàng khuyên bảo: “Mẹ, chuyện này không phải là lỗi của Lục Ngộ, anh ấy cũng buồn lắm. Hơn nữa sao mẹ chắc chắn cháu mẹ sẽ bị ung thư chứ? Với lại bây giờ khoa học phát triển, ung thư cũng có thể chữa được, mẹ đừng lo.”

Mẹ Mộc Mộc vẫn giữ nguyên ý kiến: “Đừng có bảo mẹ không có quyền can thiệp, dù sao theo góc độ di truyền mà nói, mẹ tuyệt đối không cho phép con qua lại với Lục Ngộ. Hơn nữa chẳng phải Tiểu Trầm vẫn còn tình cảm với con sao, người ta điều kiện tốt như vậy, sao con có thể bỏ rơi thằng bé mà đi ở cùng với đứa có gen ung thư hả?”

Mộc Mộc bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, vội hỏi: “Mẹ, đây có phải chủ ý của Trầm Ngang không vậy?”

“Con đừng hiểu lầm người ta, Tiểu Trầm vốn không biết những người này. Hôm nay mẹ gọi thằng bé đến là muốn tạo cơ hội giúp hai đứa hợp lại, sao ngờ được con lại gọi Lục Ngộ tới chứ.” Mẹ Mộc Mộc tiếc đứt ruột vì kế hoạch thất bại: “Lúc trước mẹ nghĩ hai đứa con chỉ cãi nhau bình thường, qua hai ba ngày sẽ ổn, ai dè giữa đường lại xuất hiện Lục Ngộ. Con còn nói cậu ta không phải là tiểu tam sao, vậy con nói xem, nếu Lục Ngộ không xuất hiện, con dám cam đoan mình sẽ không hợp lại với Tiểu Trầm không?”

Mộc Mộc quả thật không dám cam đoan chuyện này, nhưng bây giờ cô không rảnh để tiếp tục tranh cãi với mẫu hậu đại nhân: “Con không nói với mẹ nữa, dù sao sau này mẹ ít quản chuyện tình cảm của con đi, cũng đừng gọi Trầm Ngang đến nữa, con và anh ta giờ chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới thôi. Con đi đây!”

Mẹ Mộc Mộc đuổi theo bổ sung thêm một câu: “Say này đừng có mà khóc trước mặt mẹ!”

Mộc Mộc không để ý tới mẹ mình nữa, kéo Lục Ngộ đi đến căn phòng mình mới thuê.

Căn phòng nhỏ còn có chút lộn xộn, Lục Ngộ giúp cô sửa sang cho gọn – anh là một người đàn ông sạch sẽ ngăn nắp.

Trong quá trình hai người không hề nói chuyện, Mộc Mộc suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra câu mở lời, cuối cùng quyết định thẳng thắn thú nhận: “Lục Ngộ, em xin lỗi vì đã gạt anh. Giám đốc Trầm và em quen nhau qua xem mặt, sau đó có qua lại một thời gian, mà em vào Công ty HG làm việc là do mẹ em nhờ cậy anh ấy. Sau đó bọn em xảy ra một số việc, rồi chia tay. Em thề sau khi chia tay em mới ở bên anh, tuyệt đối không hai thùyên, xin anh hãy tin em.”

Lục Ngộ đang giúp cô sửa lại bóng đèn bị hỏng trong phòng tắm, hết sức tập trung tư tưởng, tựa như không hề nghe thấy cô nói.

Mộc Mộc thấp thỏm không yên, luôn bất an lo sợ.

Ngay lúc cô nghĩ anh sẽ im lặng đến cùng thì Lục Ngộ đột nhiên nói: “Mộc Mộc, bật đèn.”

Mộc Mộc làm theo chỉ thị bật đèn, ánh đèn sáng trưng chiếu sáng toàn bộ phòng tắm.

Lục Ngộ bước xuống bậc thang, mỉm cười xoa đầu cô, nói: “Ngốc quá, sao anh có thể nghi ngờ em chứ?”

Mộc Mộc cảm động, nhịn không được nhào vào lòng anh, gặt gao ôm chặt, nói: “Lục Ngộ, cho em thêm chút thời gian, chờ công ty ổn định em sẽ lập tức từ chức đi du lịch với anh, được không?”

“Ừm.” Lục Ngộ cũng ôm lấy cô, siết chặt.

Trên quần áo anh có mùi thơm của bưởi – anh nói người nhà anh có thói quen bỏ vỏ bưởi trong phòng.

Đây là một mùi thơm dễ chịu, thanh thanh, Mộc Mộc rất thích. Năm đó khi anh đưa áo khoác cho cô mượn để che dấu vết dì cả của mẹ tới, về đến ký túc xá cô liền cởi ra giặt sạch sẽ, rồi vô tình phát hiện trên áo anh có mùi thơm của bưởi.

Sau đó cô bắt đầu để ý đến chàng trai có hương bưởi này. Hoặc nói cách khác, cô bắt đầu phát hiện ra Lục Ngộ hay chú ý đến mình.

Hai người rất ăn ý, khi cô đi vào lớp học, anh sẽ ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau một giây rồi tách ra.

Chỉ một giây nhưng lại có thể khiến hai người mất ngủ cả đêm.

Loại cảm xúc mập mờ đủ để khiến người ta nhớ suốt đời.

Buổi tối, Mộc Mộc nằm trong phòng mới, chat với An Lương, nói về đời sống tình cảm gần đây.

An Lương lúc nào cũng nói trùng tim đen: “Tuy rằng mày luôn nói tình cảm giữa mày và Lục Ngộ vô cùng tốt đẹp, nhưng vì sao lúc nào cũng là nhớ lại nhớ lại, đôi khi cũng phải sống ở hiện tại, nghĩ về tương lai chứ?”

“Bọn tao bây giờ rất tốt.” Mộc Mộc đáp.

Nghĩ xong lại gõ vài câu: “Chỉ có điều hơi phăng lặng, mày cũng biết đó, tính cách Lục Ngộ tương đối trầm lặng, mày dĩ nhiên không thấy gì.”

“Phăng lặng? Đờng có nói mày ghét bỏ người ta vì không giống chú Trầm hay làm gì đó với mày nha?” An Lương trêu đùa.

“Khẩu vị nặng như vậy? Mau tháo cái mặt nạ của mày xuống, thật ra mày là Lưu Vi Vi chứ gì!” Mộc Mộc phì nhổ.

“Không nói giỡn với mày nữa, dù sao ý tao vẫn như cũ, nếu muốn qua lại với Lục Ngộ thì cố gắng sớm rời Công ty HG đi. Tuy Lục Ngộ nói không ghen, nhưng ai biết trong lòng cậu ta nghĩ gì, e chừng cậu ta nói thề là để an ủi mày mà thôi.” An Lương nói.

“Nói thật tao cũng sợ anh ấy nghĩ ngợi lung tung, Lục Ngộ càng im lặng, tao càng thấy lo lắng. Hay là như vậy đi, ngày mai tao sẽ xin Trầm Ngang nghỉ việc, đợi tìm được người mới tao lập tức rời đi.” Mộc Mộc hạ quyết tâm.

Những lời này gửi qua hai mươi phút vẫn không thấy bên kia trả lời.

Mộc Mộc tưởng rút mạng, bèn buzz buzz vài lần.

Vài giây sau, bên kia rốt cuộc cũng có phản ứng –

“Cô ấy mệt, đang ngủ.”

Mộc Mộc đang uống ngụm trà sữa liền “phụt” phun hết lên bàn phím, giờ ngón tay run rẩy, gõ một câu –

“Anh là Đỗ Khang?”

“Ừ.”

Mộc Mộc lại nhìn câu “Cô ấy mệt, đang ngủ”, nhất thời trong đầu hiện lên vô số hình ảnh kiểu diễm, lại run gõ thêm một câu –

“Ừm, hai người..... nhớ chú ý sức khỏe, bye bye.”

Vì nghĩ nhiều dẫn đến đêm ngủ nằm mơ, Mộc Mộc mơ An Lương và Đỗ Khang ở trên giường cày cày mãnh liệt, lăn giường dữ dội đến mức kinh thiên động địa sập cả giường.

Đôi nam nữ chính đứng dậy từ đồng tro tàn, Mộc Mộc kinh ngạc đến mức suýt nữa nuốt luôn cả lưỡi của mình – hai người khóa thân kia sao lại có thể là cô và Trầm Ngang chứ!

47. Chương 47

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Mộc Mộc không rõ đây là mộng xuân hay ác mộng tỉnh dậy, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Người ta thường nói giấc mơ là tiềm thức của con người, thế có nghĩa là, trong tiềm thức của cô, cô không muốn lăn giường với bạn trai hiện tại Lục Ngộ mà lại là bạn trai cũ Trầm Ngang ư?!

Chẳng lẽ bản chất của cô thật sự là người phụ nữ dâm đãng một chân đứng nhiều thuyền sao?

Bị ý nghĩ này đè nặng, buổi sáng khi Mộc Mộc bước vào văn phòng Trầm Ngang cũng không nói nhiều, trực tiếp gửi đơn xin từ chức, thừa dịp Trầm Ngang chưa mở miệng giải thích: “Bởi vì lý do cá nhân, tôi phải đi. Nhưng tôi nhất định sẽ làm việc đến cuối tháng này, sau khi chuyển công giao việc xong tôi sẽ đi.”

Đây là điểm mấu chốt cuối cùng của Mộc Mộc .

“Em nghĩ kỹ chưa?” Trầm Ngang nhìn đơn từ chức, góc thư nhọn hoắt, anh dùng ngón cái vuốt ve, cảm nhận góc giấy đâm vào ngón tay đau buốt.

Mộc Mộc cân nhắc từng chữ: “Tôi xin lỗi, tôi biết bây giờ là thời điểm khó khăn nhất của anh, nhưng tôi không thể không đi.”

“Nếu vì chuyện ngày đó khiến em và bạn trai em dễ bụng thì anh xin cam đoan, về sau ngoại trừ công việc anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.” Trầm Ngang nắm chặt đơn từ trong tay.

“Không liên quan đến anh, là nguyên nhân từ tôi.” Mộc Mộc cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Trong đầu cô vẫn tràn ngập hình ảnh anh lửa thể, thần hình gầy gò rắn chắc, quả thực khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Mộc Mộc thầm nghĩ, cô phải thật đi rồi, nếu không sẽ mắc chứng dâm bệnh.

Trầm Ngang nhìn cô, hàng lông mi in bóng xuống má khiến người khác không thể thấy rõ ánh mắt anh: “Anh tôn trọng quyết định của em.”

Ngày hôm sau, trải qua quá trình lựa chọn kéo dài cuối cùng cũng tìm được một người tên là Lily tiếp nhận vị trí thư ký thay Mộc Mộc, Mộc Mộc tận tâm hết sức đem những kinh nghiệm làm việc truyền lại cho Lily, việc to việc nhỏ, vô cùng nghiêm túc.

Cô muốn làm hết sức trong phạm vi năng lực của mình để giúp đỡ Trầm Ngang.

Tâm tư đặt vào công việc khiến Mộc Mộc có chút lơ là Lục Ngộ, số lần gặp anh cũng ít đi, hôm nay thật vất vả mới dành được chút thời gian đi ăn pizza với anh.

“Tổng giám đốc Lâm, muốn gặp ngài không dễ nhỉ?” Lục Ngộ thở dài.

“Em xin lỗi, đợi thêm mấy ngày nữa là ổn rồi.” Mộc Mộc kéo tay anh, làm nũng.

Có điều hiệu quả của chiêu này vô cùng tốt, Lục Ngộ đành nhượng bộ: “Thôi được rồi, vì sự nghiệp của em, mấy ngày nay anh đành nếm chút tương tư vậy.”

“Chờ xong việc này em sẽ lập tức bồi thường cho anh.” Mộc Mộc lại sử dụng chiêu mật ngọt chết ruồi.

“Đúng rồi, Mộc Mộc.....”

Lục Ngộ đang muốn nói chuyện, nhưng bị tiếng chuông điện thoại di động Mộc Mộc cắt ngang.

“Anh chờ em chút, em có điện thoại. Alo, tôi nghe đây, Lily, có chuyện gì vậy? Hả, tài liệu đấu thầu á, trong máy tính lý không có sao? Sao có thể như vậy? Cô tìm chưa..... tìm khắp nơi mà không có? Nhưng buổi chiều Giám đốc Trần cần mà..... Như vậy đi, tôi sẽ quay lại ngay.”

Cúp điện thoại, Mộc Mộc lại dùng ánh mắt vô cùng xin lỗi nhìn Lục Ngộ, cho đến khi anh thở dài nói: “Đi đi, bạn gái ham việc của anh.”

“Anh thật sự là người bạn trai tuyệt vời!” Mộc Mộc cho anh một nụ hôn gió, sau đó cầm túi xách chạy ra khỏi cửa hàng pizza.

Cô không thấy ở phía sau, ánh mắt Lục Ngộ phảng phất nỗi cô đơn.

Mấy ngày sau Mộc Mộc bận tối mắt tối mũi, may mà Lily đủ thông minh để có thể học hỏi được tất cả mọi việc trong khoảng thời gian ngắn, xem ra cô sẽ mau chóng rời khỏi đây.

Ngay lúc cô bận rộn chỉ dạy người mới, vị cháu đích tôn vàng Phó Dịch Phong chính thức nhậm chức.

Ngày anh ta đến, tất cả toilet trong công ty đều chật ních nữ đồng nghiệp trang điểm, cảnh tượng đó, quả thực có thể sánh với Hoàng thái tử tuyển phi.

Mộc Mộc thật bức mình, bởi vì ngày đó đúng lúc cô bị tiêu chảy, mỗi lần đi toilet là giống đi vào cửa hàng đại hạ giá, mức độ nguy hiểm tăng lên dữ dội.

Tần Hồng Nhan thẳng thắn đánh giá: “Công ty này chính là một cái ao, mà tất cả phụ nữ ở đây đều là người đánh cá, luôn mong chờ có thể câu được con rùa vàng Phó Dịch Phong.”

“Cô không tính thử một lần sao?” Mộc Mộc tò mò.

“Bản thân tôi là vàng rồi.” Tần Hồng Nhan không chút đỏ mặt đáp.

Mộc Mộc trầm nghĩ, may mà Lưu Vi Vi không có ở đây, nếu không chắc chắn sẽ làm bộ như thực thuần khiết nhưng không hề thuần khiết hỏi: “Cô rõ ràng có trứng, làm sao có tinh trùng được?”

“Không biết con rùa vàng này thế nào nhỉ?” Mộc Mộc khá tò mò.

Sáng nay cô định đi sang văn phòng anh ta chiêm ngưỡng thử xem, nhưng người vây quanh văn phòng anh ta chật như nêm cối, công lực Mộc Mộc có hạn, không thể đi vào, chỉ có thể thở dài rút lui.

“Đêm nay các vị giám đốc cấp cao sẽ tổ chức tiệc chào đón Phó Dịch Phong, có lẽ Trần Ngang sẽ mang cô đi, đến lúc đó cô dĩ nhiên sẽ được gặp.” Tần Hồng Nhan tiết lộ.

Quả nhiên, buổi chiều khi tan sở Trần Ngang bảo cô buổi tối tham sự tiệc chào đón với anh. Dù sao cũng là nhiệm vụ của thư ký riêng, Mộc Mộc chỉ có thể đồng ý, lén nhắn tin cho Lục Ngộ xin lỗi anh vì không thể đến buổi hẹn tối nay.

“Vậy khi nào em về?” Lục Ngộ hỏi.

“Có lẽ khoảng 12 giờ đêm.” Mộc Mộc gờ tay tính toán, cho câu trả lời.

Lục Ngộ không nói gì nữa, Mộc Mộc liền nhanh chóng mang chút đồ trang sức đơn giản, sau đó lên xe của Trần Ngang.

“Thật ra hôm nay anh có thể dẫn Lily đi cùng, dù sao đây cũng là cơ hội tốt để cô ấy rèn luyện.” Mộc Mộc vừa soi gương trang điểm vừa nói.

“Tối nay em có hẹn sao?” Trần Ngang quả nhiên là Trần Ngang, không có gì có thể che giấu được anh: “Như vậy đi, để bồi thường, ngày mai anh cho phép em được nghỉ phép có lương.”

Mộc Mộc đương nhiên vui mừng, nhanh chóng lấy lại tinh thần đi dự tiệc.

Vị trí tổ chức tiệc chào mừng là ở hộp đêm, khi bước vào Mộc Mộc lập tức bị khói thuốc và mùi rượu xông lên mũi khiến cô liên tục bị sặc. Trần Ngang vỗ nhẹ lưng cô, thấp giọng hỏi: “Trước kia em rất ít khi tới nơi này hả? Chịu đựng một chút, anh sẽ mau chóng đưa em về.”

Mộc Mộc ghen ngào lau nước mắt, gật đầu.

Uống ngụm nước bạc hà, Mộc Mộc nhìn quanh đánh giá, phát hiện ngồi chính giữa sô pha là một người đàn ông trông rất khác so với những người xung quanh, hẳn đây là vị cháu đích tôn vàng rồi. Sống mũi người nọ thẳng tắp, khuôn mặt thon thả, có thể xứng với hai từ “đẹp trai”, chỉ có điều nhìn hơi kiêu căng.

Thật xứng với danh hiệu quần áo lụa là trong truyền thuyết.

Người nọ vừa mới ngồi xuống lập tức có một đoàn công chúa trang điểm xinh đẹp lần lượt tiến vào, nhanh chóng chiếm hết ánh mắt của đám đàn ông trong phòng.

Vị cháu đích tôn vàng híp mắt nhả khói thuốc, sau đó thu hai nàng công chúa xinh đẹp nhất vào túi, một trái một phải ngồi bên cạnh.

Sau đó những vị giám đốc cấp cao phân theo thứ hạng cũng lần lượt chọn công chúa ình.

Duy chỉ có Trần Ngang vì bên cạnh đã có Mộc Mộc, cự tuyệt cơ hội lựa chọn công chúa.

Mộc Mộc nói nhỏ: “Đáng lẽ hôm nay tôi không nên tới, hại anh mất đi cơ hội tốt này rồi.”

Trần Ngang cười nhẹ: “Đây là lý do anh đưa em đến.”

“Thế trước đây anh làm sao giữ mình trong sạch được?” Mộc Mộc hỏi.

“Trước đây anh lấy Hải Luân làm lá chắn.” Trần Ngang thành thật trả lời.

“Anh thường xuyên vào chốn hồng trần này, đáng lẽ phải quen rồi chứ?” Mộc Mộc không tin.

“Anh có bệnh sạch sẽ, nếu không có cảm tình, một ngón tay cũng không muốn chạm.” Nói xong, Trần Ngang nhìn Mộc Mộc.

Ánh mắt kia, phải nói là vô cùng thâm ý.

48. Chương 48

Mộc Mộc không thể chịu nổi, vội vàng cầm lấy ly bạc hà nhắm nháp.

Sau khi những nàng công chúa này ngồi xuống liền nhõng nhẽo nói chuyện, mùi nước hoa lan tỏa, toàn bộ ghế ngồi rơi vào tình trạng rượu thịt tràn lan. Đám đại gia bắt đầu bộc lộ bản tính chân thật được che giấu dưới lớp âu phục, hướng qua các mỹ nữ bên cạnh động tay động chân.

Mộc Mộc nhìn thấy, chỉ cảm thấy thời đời không đổi, bản chất khó dời. Đồng thời..... Cũng hối hận khi mình không phải là đàn ông.

Trong trường hợp này chính là: dựa vào rượu thịt để kích thích thần kinh, dựa vào rượu thịt để bồi dưỡng tình cảm. Cho nên mở màn không lâu sau tất cả mọi người bắt đầu ăn uống linh đình, kính rượu nhau, không khí nháy mắt sôi động náo nhiệt.

Thân làm Tổng Giám đốc, Trần Ngang dĩ nhiên lọt vào vòng vây tấn công của mọi người. Có điều ông chú dù sao cũng là ông chú, trải qua nhiều năm chinh chiến, tửu lượng kia quả thực so với cảnh chứng kiến tình cảm đồng tính giữa Lí Bạch và Ưông Luân trên đầm hoa đào còn sâu thẳm hơn.

Mộc Mộc híp mắt, nhìn Trần Ngang không đánh đã khai – lần trước họp mặt các ông chú, à nhầm, họp mặt bạn cũ, rõ ràng anh không uống bao nhiêu đã say, mà bây giờ lại lộ ra khả năng ngàn chén không say.

Cặp mắt của Trần Ngang chẳng khác nào tia X quang, e chừng ngay cả kiểu dáng nội y Mộc Mộc thể nào cũng thấy rõ, giờ phút này chút tâm tư con con ấy của cô làm sao có thể giấu được anh: “Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng tửu lượng này nọ cũng phân trường hợp, khi đó trong lòng anh chỉ có em, đương nhiên không thể trụ nổi mà say.”

Tửu lượng cũng phân trường hợp, chỉ có chú Trần này nói năng chẳng phân biệt trường hợp mới đúng.

Mộc Mộc chợt thấy may mắn vì cô đang ngồi trong phòng tối mờ ảo – bởi vì mặt của cô lại đỏ như quả cà chua chín.

Đang xấu hổ đỏ mặt đột nhiên có ai đó gọi thẳng họ tên Trần Ngang, trong giọng nói lộ ra sự thiếu tôn trọng: “Đã sớm nghe nói tửu lượng của anh rất tốt, hôm nay nhìn thấy mới biết, quả nhiên lời đồn không sai.”

“Phó tổng giám đốc cứ nói đùa.” Trên mặt Trần Ngang nhìn không ra sự khác thường.

Phó Dịch Phong thành linh nói ra những lời này khiến cho toàn bộ căn phòng lập tức yên tĩnh.

Hai người đại diện cho hai thế lực phía sau mặc dù đã sớm như nước với lửa, nhưng Phó Dịch Phong ngay ngày đầu tiên nhậm chức đã chính thức tuyên chiến, thật sự là ngoài dự kiến của mọi người.

Nét mặt mọi người xung quanh bắt đầu biến đổi, có người lạnh lùng bàng quan, có người lại nóng lòng muốn giúp.

Còn Mộc Mộc lại thấy chẳng khác nào đang xem phim ‘Thâm cung nội chiến’ phiên bản đàn ông cả.

“Anh quá khách sáo rồi, đến đây, tôi kính anh một ly.”

Phó Dịch Phong nói xong liền gọi phục vụ mang đến một chai rượu vang, sau đó đổ đầy rượu vang vào ly rượu trong tay mình. Một người phục vụ định lấy lòng đổ đầy ly rượu thứ hai đưa cho Trần Ngang, nhưng lại bị Phó Dịch Phong ngăn lại: “Tửu lượng của Giám đốc Trần rất cao, một ly nhỏ này làm sao đủ với ngài ấy. Hay là Tổng Giám đốc Trần anh cứ uống hết chỗ rượu còn lại này đi.”

Mộc Mộc nghe xong suýt nữa muốn xông lên đập cho Phó Dịch Phong này một cú.

Đáng ghét quá, trái tim của người này làm từ đá à!

Mộc Mộc phần nộ trường mắt nhìn Phó Dịch Phong, mà Phó Dịch Phong cũng chống lại ánh mắt của cô, đôi mắt nhỏ dài híp lại, khiến cho người nhìn sợ hãi.

Trần Ngang âm thầm lặng lẽ ngăn cản tầm mắt giao chiến giữa Mộc Mộc và Phó Dịch Phong, nói: “Tôi mới bị xuất huyết dạ dày cách đây không lâu, mấy ngày qua chưa thể khôi phục hoàn toàn, hy vọng Phó tổng giám đốc có thể hiểu cho.”

Ai ngờ Phó Dịch Phong kiên quyết chống đối: “Ôi chao, vừa rồi bọn họ kính rượu anh đều uống, lần này tới lượt tôi lại cố tình không uống, đây là đạo lý gì, hay là khinh thường tôi nên không muốn uống?”

Đây rõ là cố tình gây sự, Mộc Mộc gắt gao cắn chặt môi dưới, đè nén xúc động muốn dùng chai rượu vang nện lên đầu tên Phó Dịch Phong này.

Trần Ngang nhìn chai rượu vang còn hơn một nửa, bỗng khẽ cười: “Nếu Phó tổng giám đốc đã coi trọng tôi như vậy, phần rượu này tôi phải uống rồi, hoan nghênh phó tổng giám đốc mới đến.”

Nói xong, anh cầm chai rượu, ngẩng cổ uống.

Dưới ánh đèn mờ ảo, yết hầu anh không ngừng chuyển động. Anh phải uống nhiều rượu như vậy nhưng thần sắc không hề lộ ra một tia chật vật, tựa như các công tử ngày xưa hay ngồi uống rượu phẩm trà*. (phẩm trà: đánh giá + bình luận trà)

Chỉ có Mộc Mộc thấy, bàn tay anh gắt gao nắm chặt thành quyền.

Mộc Mộc hồi hận đến tắc ruột – sớm biết như thế, có đánh chết cô ngàn lần cô cũng sẽ không khiến Trầm Ngang bị xuất huyết dạ dày đâu.

Tốc độ anh uống rượu không hẳn chậm, nhưng đối với Mộc Mộc, khoảng thời gian này lại dài dằng dặc như lãng trì* cô. (lãng trì: từng xẻo)

Lãng trì anh.

Lãng trì trái tim của cô.

Rốt cuộc Trầm Ngang cũng uống xong giọt rượu cuối cùng, mà lúc này đây hai mắt Mộc Mộc cũng đã đỏ hoe.

Khi chai rượu được đặt lên bàn, xung quanh không ngừng vang lên tiếng vỗ tay cổ vũ –

“Tư lượng của Giám đốc Trầm quả nhiên rất cao!”

“Thật ngưỡng mộ!”

“Chúng tôi bái phục!”

Cũng có người nhiều chuyện chạy đến trước mặt Mộc Mộc nói: “Ôi, nhưng làm Lâm tiểu thư đau lòng quá rồi.”

“Đây chính là mỹ nhân luyện tiếc anh hùng nha.”

“Hay là Lâm tiểu thư và Giám đốc Trầm hát chung một bài đi.”

“Đúng đúng đúng, đề xuất này rất hay.”

Mộc Mộc cố gắng che giấu lửa giận mãnh liệt trong lòng, bọn họ có phải rảnh rỗi quá rồi không thể!

Trầm Ngang kéo tay Mộc Mộc tới trước màn hình TV siêu lớn, đưa micro cho cô, nhỏ giọng nói: “Vất vả cho em rồi, gắng chịu một lát.”

Một câu này nhanh chóng lại khiến mắt Mộc Mộc đỏ hoe – rõ ràng người vất vả là anh, thế nhưng anh vẫn chú ý đến cảm nhận của cô.

May mà ca khúc chuẩn bị bắt đầu, cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa.

Đây là một bài hát cổ xưa, có tên là [Nắm tay].

Khi hai người họ còn yêu nhau tha thiết, Trầm Ngang và cô cũng chưa từng hát chung, vì thế Mộc Mộc hoài nghi việc hát chung lần này không biết có thành công hay không.

Nhưng khi Trầm Ngang hát đoạn thứ nhất, cô hát đoạn tiếp theo, hoài nghi này của Mộc Mộc nhất thời tan thành mây khói – độ ăn ý của bọn họ thật sự rất cao, quả thực giống như đã luyện tập qua rất nhiều lần rồi vậy.

“Bởi vì tình yêu của em, bởi vì ước mơ của em, cho nên đau khổ của em, hạnh phúc của em cũng là của anh.”

“Bởi vì đi ngang cuộc đời anh, bởi vì cay đắng của anh, cho nên niềm vui của anh cũng là niềm vui của em.”

“Cho nên nắm tay nhau thật chặt, kiếp sau tiếp tục cùng nhau đi, trên con đường em chọn, năm tháng không thể quay trở lại.”

Hai người đối diện nhìn nhau, giây phút đó, Mộc Mộc bỗng có loại ảo giác, cô không phải đang đứng trong căn phòng hỗn tạp giữa mùi thuốc lá và rượu nồng nặc, mà là đang nằm trên xích đu yên tĩnh, trước mặt là lò sưởi ấm áp, bên cạnh là Trầm Ngang, hai người bên nhau đến già.

Phía cuối con đường.

Hát xong, Mộc Mộc mới phát hiện xung quanh vô cùng yên tĩnh, khi tiếng nhạc cuối cùng chấm dứt, một tiếng vỗ tay vang lên.

Mộc Mộc theo tiếng vỗ tay nhìn qua, thấy người vỗ tay là Phó Dịch Phong.

“Quả nhiên là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.” Đôi mắt nhỏ dài của anh ta híp lại khiến cho khuôn mặt trông có vẻ hơi ngả ngớn: “Nhưng mà, tuy rằng công ty ta không có quy định cụ thể, nhưng thân là Tổng Giám đốc lại tuyển bạn gái mình làm thư ký, tôi sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt lắm.”

Mặc dù Mộc Mộc và Trần Ngang đã chia tay, nhưng đại đa số người trong công ty vẫn nhận định rằng bọn họ có qua lại.

Lời đồn nhiều nhất đó là: Mộc Mộc bộ dạng không giống hồ ly tinh, nhưng không chỉ câu dẫn Trần Ngang, còn câu dẫn cháu của anh ta Trần Thịnh Niên, hơn nữa còn câu dẫn nữ vương Tần Hồng Nhan. Ba người vì cô mà tranh đấu đến mức đầu rơi máu chảy, chú cháu phản bội, tình lữ giết nhau. Cuối cùng Trần Ngang nhờ có thủ đoạn cao siêu, bắt Lâm Mộc Mộc vào trong túi.

Bởi vì thế, trong công ty, Lâm Mộc Mộc không thiếu những kẻ xem thường cô.

Có điều Mộc Mộc hiểu được, nếu bên cạnh cô có người già trẻ đều ăn, nam nữ chẳng phân biệt như vậy thì cô cũng xem thường người ta.

Đối với chỉ trích này, Trần Ngang mỉm cười: “Thật ra tôi chỉ muốn khi mình tăng ca có bạn gái bên cạnh và khi bạn gái tăng ca thì mình cũng ở bên cạnh mà thôi.”

“Đúng vậy, việc này không chỉ gia tăng tình cảm lẫn nhau, mà còn tạo lợi ích và hiệu quả cho công ty, một công đôi việc nha.”

“Đúng đúng đúng, xem ra chúng ta phải học tập Giám đốc Trần, ở trong công ty tìm được một nửa của mình, vợ chồng là đồng nghiệp, haha.”

Mộc Mộc nhìn mọi người vây quanh bắt đầu tản ra liền biết trận công kích này của Phó Dịch Phong đã thất bại rồi.

Trần Ngang thừa dịp bắt đầu vòng kính rượu mới, nói khê với cô: “Mộc Mộc, đỡ anh đến toilet với, anh muốn nôn.”

Khi anh nói những lời này, thái độ lẩn tránh biểu cảm bình tĩnh tựa như đang nói “Phiên em rót cho anh ly rượu, anh khát nước.”

Mộc Mộc vội vàng đỡ anh đi đến toilet, vừa đi vừa lo lắng trắng mắt: “Tại sao anh ta nói anh làm gì thì anh phải làm cái đó chứ, anh là tổng Giám đốc còn anh ta chỉ là phó tổng giám đốc Giám đốc mà thôi. Cho dù công ty này do ông nội anh ta thành lập ra thì sao, nói thẳng ra ông nội anh ta khi nhìn vào thành tích của anh trong quá khứ cũng phải nể trọng anh ba phần. Anh ta là ai, dựa vào cái gì mà dám sai này chỉ nọ?”

“Tạm thời nhẫn nại sẽ giúp trời yên bể lặng.” Dưới ánh đèn hành lang, Mộc Mộc phát hiện sắc mặt Trần Ngang vô cùng tái nhợt.

“Chẳng lẽ anh ta đánh anh, anh cũng không đánh lại sao?” Mộc Mộc tức giận.

“Trong tình cảnh nhiều người như hôm nay, cho dù cậu ta khiến anh chịu nhục thì anh cũng phải chịu.” Trần Ngang ôm bụng, nhắm chặt hai mắt: “Mấy ngày này Phó lão tiên sinh đang nằm viện, Phó Miếu ở nước ngoài xa xôi nhất thời không thể về kịp, bên cạnh Phó lão tiên sinh đều là người Phó Lão. Nếu anh thật sự gây ra chuyện gì thì lời nói từ người Phó Lão sẽ thay đổi toàn bộ, ba người nói cộc thì thiên hạ cũng tin có cộc thật, tốt xấu lẫn lộn, đối anh và Phó Miếu sẽ vô cùng bất lợi.”

Mộc Mộc tỉnh ngộ: “Khó trách tên Phó Dịch Phong hôm nay lại điên cuồng như vậy, cố tình xúc phạm sỉ nhục kích thích anh, đúng là muốn đầu rồi.”

“Mộc Mộc, bây giờ em đã hiểu chưa, có nhiều lúc anh phải sử dụng thủ đoạn để tự bảo vệ mình, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.”

Trước khi bước vào toilet, Trần Ngang cười khỏ nói với Mộc Mộc.

Mộc Mộc đứng ngoài toilet đợi Trần Ngang, trong lòng dường như có vô số đám mây cuộn cuộn, suy nghĩ trôi nổi bất định.

Hóa ra đây là những việc những người Trần Ngang phải đối mặt hàng ngày, anh có thể đơn phương độc mã phân đấu đến vị trí này, trong quá trình phải chịu bao nhiêu khổ sở thật khó có thể tưởng tượng. Bây giờ Mộc thật sự không có cách nào trách anh tâm cơ thâm trầm, đúng như anh nói, chẳng qua là vì tự bảo vệ mình mà thôi.

Đang nghĩ ngợi bỗng nhiên có giọng nói ngả ngớn của Phó Dịch Phong truyền vào tai cô: “Đúng là yêu nhau sâu đậm, ngay cả đi toilet cũng phải đi với nhau.”

Mộc Mộc tựa như người sợ bị lây bệnh hủi, vội vàng lui về phía sau cách anh ta một khoảng lớn, chán ghét nhìn Phó Dịch Phong.

Một tay Phó Dịch Phong chống lên tường, bởi vì uống rượu nên cả người trông càng ngả ngớn hơn: “Cô giả vờ là thánh nữ thuần khiết làm chi? Không phải chơi đùa với Trần Ngang mãi rồi còn gì?”

“Phó tổng giám đốc, xin anh hãy chú ý lời nói của mình.” Mộc Mộc nắm chặt hai tay, hận không thể trực tiếp biến anh ta thành cặn bã.

Cặn bã này không phải tính từ, mà là danh từ.

Phó Dịch Phong bỗng nhiên vươn tay kéo Mộc Mộc vào lòng, khẽ cười: “Ông già Trần Ngang thì có gì tốt? Anh ta có thể cho cô cái gì? Tôi thấy cô trẻ tuổi như vậy, chắc chắn ở giường anh ta không thể thỏa mãn được cô, đúng không?”

Mộc Mộc tức giận đến mức sợi tóc cũng tự động xoắn lại, cô giơ tay muốn tát Phó Dịch Phong một cái, nhưng một nắm đấm khác đã giành trước một bước, đấm ngã Phó Dịch Phong, giải cứu Mộc Mộc khỏi ma chướng của anh ta.

Mà chủ nhân của cú đấm này không ai khác, chính là người trước đó mới bị tên Phó Dịch Phong này xúc phạm sỉ nhục - Trần Ngang.

49. Chương 49

Mộc Mộc trợn mắt há mồm nhìn Phó Dịch Phong ngã lăn ra đất, trong đầu lập tức xoay chuyển vài ý nghĩ.

Ý nghĩ đầu tiên là: chú Trần thật đẹp trai.

Ý nghĩ thứ hai là: chú Trần thật mù nội nó đẹp trai.

Ý nghĩ thứ ba là: liên tục lặp lại hai ý nghĩ trên.

Trên trán Phó Dịch Phong có lưu lại dấu vết đập đầu xuống đất, vết thương nơi khóe miệng rỉ ra tia máu, ấy vậy mà còn cười tươi như hoa: “Trần Ngang, đây là lễ hoan nghênh anh dành tặng tôi, phải không?”

Vài vị giám đốc cấp cao ra ngoài tìm bọn họ, thấy tình cảnh này, sau một lúc kinh ngạc thì lập tức chạy tới nâng vị cháu đích tôn vàng này dậy, sau đó bắt đầu chỉ trích Trần Ngang.

“Giám đốc Trần, có chuyện gì thì mọi người cùng nhau nói là được rồi, làm sao lại động tay động chân chứ?”

“Đúng vậy, huống chi hôm nay còn là tiệc hoan nghênh chào mừng Phó tổng giám đốc mới đến nữa.”

“Lâm tiểu thư cô cũng thật là, bọn họ uống rượu say cô cũng nên khuyên nhủ chứ?”

Mộc Mộc hồi phục tinh thần từ sắc đẹp của chú Trầm, lúc này mới ý thức được cô và Trầm Ngang đã bị trúng kế của Phó Dịch Phong – anh ta đùa giỡn với cô là muốn bức Trầm Ngang xuất thủ!

Nghĩ vậy cô vội vàng giải thích: “Không phải vậy, là Phó Dịch Phong..... Phó tổng giám đốc anh ta uống rượu say nên định động tay động chân với tôi, vì thế tổng Giám đốc Trầm mới ra tay ngăn cản.”

Đáng tiếc câu giải thích này không được ai tin cả.

Cũng khó trách, cô và Trầm Ngang mới tình sâu ý đậm biểu diễn bài hát [Nắm tay] xong, ai sẽ tin quan hệ của bọn cô là trong sạch đây, dĩ nhiên cho rằng lời của cô đương nhiên sẽ thiên vị Trầm Ngang.

Trầm Ngang không thèm bận tâm những người đến xem, chỉ nói với Phó Dịch Phong: “Phó tổng giám đốc, có những thứ, cậu không thể tùy ý chạm vào.”

Sau khi nói xong cũng không quay trở lại ghế ngồi mà trực tiếp kéo tay Mộc Mộc ra khỏi hộp đêm.

Ngồi trên ghế pho lá, nhìn ánh đèn neon vụt sáng lướt qua bên ngoài cửa sổ, rất lâu sau Mộc Mộc mới hồi phục tinh thần: “Có phải sự việc bây giờ rất nghiêm trọng không?”

“Trên cơ bản thì ngày mai Phó lão gia sẽ nhận được tin đồn anh công cao hơn chủ, Phó Dịch Phong ở gần nhất nên sẽ nhanh chóng tung tin này.”

“Ông ấy sẽ không tin chứ?” Đối với chuyện này, Mộc Mộc vẫn ôm một tia hy vọng.

“Phó lão gia đã hơn tám mươi rồi, lúc trẻ còn thông minh sáng suốt nhưng khi về già khó cản được bị người khác xúi giục bên tai.”

Mộc Mộc ôm đầu, cảm thấy huyết Thái Dương cực kỳ đau đớn: “Không phải anh nói rằng bản thân anh có thể chịu được mọi sự xúc phạm sao? Sao lúc đó anh lại bị anh ta kích thích thế?”

“Cậu ta đối xử với anh thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không được đụng đến một sợi tóc trên người phụ nữ của anh.” Lúc nói những lời này, Trầm Ngang vẫn nhìn phía trước, thần sắc trông bình tĩnh vô cùng.

Mộc Mộc cúi đầu thì thầm: “Tôi không phải là người phụ nữ của anh.”

Trầm Ngang không đáp lại.

Xe chạy đến cây cầu thành phố, ánh đèn chân cầu chiếu vào hai bên cửa sổ, phản ra vô số ánh sáng lấp lánh.

Mộc Mộc đang cảm thấy gió sông thổi thật lạnh, bỗng nghe thấy giọng nói từ vị trí lái xe truyền đến: “Trong lòng anh là vậy.”

Đêm tối âm u bắt đầu có mưa phùn lất phất, rơi xuống kính xe, vô số hạt mưa nhỏ tụ tập lại, ngưng tụ, nhỏ giọt.

Có điều gì đó đang âm thầm thay đổi.

Rốt cuộc xe cũng chạy đến nhà trọ của Mộc Mộc, dừng xe, hai người yên lặng không nói gì, mặc ưa phùn bên ngoài cửa sổ tung bay, dường như cả hai đều đang tận hưởng giây phút yên tĩnh này.

Trong sự tĩnh lặng, có một số kỷ niệm như dây leo khỏe mạnh mẽ đâm đôi, lan rộng vào lòng người, quấn quýt siết chặt khiến Mộc Mộc sắp nghẹt thở.

Cuối cùng, cô lên tiếng: “Tôi về đây, ngủ ngon.”

Cô vừa nói vừa chuẩn bị đẩy cửa xe, nhưng đúng lúc đó, một bàn tay khác cầm lấy tay cô.

Mộc Mộc cúi đầu, nhìn thấy những vết bầm tím trên ngón tay Trầm Ngang, những dây leo ký ức quấn quýt lập tức nổ tung, hóa thành một vũng máu rộng lớn, vô hạn.

Những ký ức tươi đẹp trong quá khứ như một tấm khăn ướt, phủ lên miệng và mũi cô khiến cô không thể thở nổi, không thể hô hấp, đầu óc trống rỗng –

Bọn họ đến mọi nơi trong thành phố này tìm chỗ ăn ngon; Bọn họ cùng nhau chia sẻ những bộ phim mình yêu thích nhất; Bọn họ từng vô số lần ở trên chiếc này khám phá tìm kiếm ham muốn của đối phương.

Ở khắp mọi nơi đều là kỷ niệm, vô số, ùn ùn kéo đến.

Trầm Ngang lừa dối cô, nhưng mấy ngày qua, mọi hành động lẫn biểu cảm của anh đều là thật.

Anh xuất huyết là thật, ngón tay bầm tím là thật, và rất nhiều điều đều là thật.

Bàn tay bầm tím kia dần siết chặt tay cô: “Mộc Mộc, anh thật sự rất nhớ em.”

Bên ngoài cửa sổ là những hạt mưa như những cây kim nhọn hoắt, yên tĩnh rơi xuống, mà bên trong cửa sổ lại tràn ngập kỷ niệm vui buồn, bọn họ vẫn duy trì tư thế như vậy, tựa như muốn tới tận cùng thời gian.

“Trầm Ngang..... Tôi đã có Lục Ngộ.” Mộc Mộc lẩm bẩm.

Câu này là để khuyên bảo anh, cũng là để nhắc nhở chính mình.

“Anh biết.” Trầm Ngang vẫn không hề buông tay: “Nhưng anh chỉ có em.”

Bàn tay anh dần tiến lên cánh tay cô, chậm chậm kéo người cô về phía anh.

Bên trong xe tối thui, ngũ quan anh trong bóng tối giờ phút này lại có vẻ dịu dàng, hoàn toàn xóa đi vẻ sắc bén thâm trầm thường ngày, chỉ còn lại tình cảm nồng ấm như nghìn dây leo quấn chặt lấy cô.

Hồi ức là ma túy, tiêm vào cơ thể cô, làm tê liệt hết thảy những dây thần kinh trên cơ thể.

Ngay lúc đắm chìm trong mê, trong đầu cô đột nhiên hiện ra gương mặt Lục Ngộ, cả người lập tức tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện môi Trầm Ngang đã gần trong gang tấc.

Mộc Mộc dùng hết sức đẩy anh ra, lực lớn đến mức khiến Trầm Ngang bật ngã đụng vào thành xe.

“Không được, đây là sai trái!” Mộc Mộc hoảng sợ, tựa như thỏ non bị sói dữ rượt đuổi đến vách đá, toàn thân run rẩy.

Cô xoay người mở cửa, bước vào cơn mưa, giọt mưa lạnh lẽo rơi xuống hai gò má khiến cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

Vừa rồi thiếu chút nữa cô và Trầm Ngang đã hôn môi, hơn nữa còn trong tình trạng cô đang có bạn trai.

Hồi tiểu học, cô đã được giáo viên dạy môn giáo dục công dân rất kỹ!

Mộc Mộc đứng dưới mưa xuân ngẩn người, trong chốc lát, toàn thân đều bị ướt đầm. Nhưng chẳng lâu sau, một chiếc áo vest bông phủ lên người cô.

“Mộc Mộc, chúng ta mới chân chính nên ở bên nhau.” Giọng Trầm Ngang như giọng hát xa xôi kỳ lạ, mang đầy hàm xúc thôi miên.

Mộc Mộc không nói gì, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Mà ở phía trước, dưới ánh đèn mờ ảo của khu nhà, Lục Ngộ đang đứng sừng sững như một tác phẩm điêu khắc, với bình giữ nhiệt trong tay.

Mộc Mộc chắc chắn cảnh trên xe vừa nãy anh đã nhìn thấy hết.

Ngay lúc này, Mộc Mộc bỗng thấy bản thân đúng là một người phụ nữ hư hỏng, xấu xa vô cùng.

Cô nhắc chân, tiến từng bước về phía trước, chiếc áo vest trên vai trượt xuống, rơi xuống mặt đất.

Khi bước đến Lục Ngộ, tóc của cô đã ướt đầm, dính lên mặt, lên cổ, trông vô cùng thảm hại. Mộc Mộc nhìn Lục Ngộ, mở miệng muốn nói, nhưng không nói nên lời.

Nói dối Lục Ngộ rằng cô và Trầm Ngang không hề xảy ra chuyện gì, Trầm Ngang chỉ đưa cô về nhà mà thôi? Hay thề nói, cô nhất thời ý loạn tình mê, về sau sẽ không bao giờ... xảy ra chuyện tương tự như thế nữa?

Bất luận nói thế nào, cô đều muốn inh một bạt tai.

Cô thật sự có lỗi với Lục Ngộ.

Vì vậy Mộc Mộc chỉ có thể nhìn anh, nhìn khuôn mặt tuần tú trắng trẻo, nhìn nụ cười luôn không thay đổi, nhìn anh đặt bình giữ nhiệt xuống, từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau mặt cho cô: “Trước đây em luôn nói thích ăn bánh hoành thánh, anh sợ buổi tối em đói bụng, nên mua đến đây.”

“Lục Ngộ, em..... em xin lỗi.” Mộc Mộc chỉ cảm thấy có vô số kim châm đâm vào họng, mỗi một cái đều khiến cô vô cùng đau đớn.

Anh vẫn nhớ rõ sở thích của cô, hơn nữa còn nửa đêm chạy tới vì lo lắng sợ cô bị đói. Mà cô thì sao, nhẹ nhàng với bạn trai cũ ở trong xe.

Mộc Mộc hy vọng có ai đó có thể cho cô một cái tát.

“Đừng đứng ở đây nữa, chúng ta đi lên đi, hoành thánh ăn nóng mới ngon.” Lục Ngộ khoác lên vai Mộc Mộc, dìu cô lên tầng.

Trầm Ngang vẫn đứng đó, nhìn bóng dáng bọn họ biến mất, nhìn căn phòng bật đèn, lúc này mới chậm chậm xoay người rời đi.

Trên mặt đất, áo vest của anh ướt đầm.

Sau khi về lại phòng, Lục Ngộ mở bình giữ nhiệt, đổ bánh hoành thánh ở bên trong ra, hương vị cay nồng nhanh chóng lan tỏa khắp phòng. Hương vị thực hấp dẫn, nhưng Mộc Mộc chẳng có cảm giác thèm ăn, dạ dày cô như mắc cả tảng đá, không thể nuốt trôi.

“Ăn đi, đợi lát nữa sẽ nguội mất.” Lục Ngộ đưa đũa cho cô.

Mộc Mộc nhận lấy, gấp một miếng, mới đặt lên miệng bỗng trượt tay, bánh lại rơi vào bát, nước canh tung tóe bắn lên mắt cô, nhất thời khiến cô khó chịu khê khê lên.

Lục Ngộ vội vàng kéo Mộc Mộc đến bồn rửa mặt, cẩn thận rửa sạch cho cô.

Từng giọt nước mắt to òn òn lăn xuống, Mộc Mộc khóc, không chỉ vì cay mắt, mà còn bởi vì áy náy.

Lục Ngộ là người tốt như vậy, mà cô lại suýt nữa làm chuyện có lỗi với anh.

Không đúng, cô nhất thời phân tâm, nhất thời ý loạn tình mê đã là có lỗi với anh rồi.

Mộc Mộc vội vàng xoay người ôm lấy Lục Ngộ, vùi mặt sâu vào trong lồng ngực anh, khóc nói: “Lục Ngộ, em thật sự xin lỗi, em không nên tiếp tục qua lại với anh ta.”

Tay Lục Ngộ khẽ vỗ về lưng cô: “Không phải lỗi của em, Mộc Mộc, anh chỉ trách thời gian không thể ngưng lại.”

Nếu thời gian có thể ngưng lại, anh có thể đóng băng con người cô, để trí nhớ của cô vĩnh viễn lưu giữ mọi thứ trước khi anh rời đi. Đợi khi anh xử lý mọi chuyện ổn thỏa, sẽ trở về giải trừ đóng băng, và giữa bọn họ sẽ không còn khoảng cách gì nữa.

“Cả ba chúng ta đều không sai, mà sai chính là thời gian.” Lục Ngộ chậm rãi nói.

Nếu anh có thể chữa khỏi bệnh ung thư sớm hơn, có thể trở về sớm hơn, thì cô sẽ không quen Trầm Ngang.

Mộc Mộc ôm anh càng chặt: “Em sẽ từ chức, ngày mai em nhất định sẽ từ chức, em sẽ không bao giờ gặp anh ta nữa, sẽ không bao giờ khiến anh bị tổn thương nữa.”

Lục Ngộ hôn lên trán cô, cảm giác nóng bỏng từ bờ môi đó trực tiếp tiến thẳng vào trái tim Mộc Mộc.

50. Chương 50

Đêm đó sau khi Lục Ngộ về, Mộc Mộc nằm cả đêm không ngủ, luôn tự hỏi làm sao để thản thản nói chuyện từ chức với Trầm Ngang đây.

Càng nghĩ, càng không ra ý tưởng khả thi nào, đành quyết định nói thẳng, đơn giản dứt khoát.

Vì vậy sáng hôm sau, Mộc Mộc đến công ty, vì đi làm quá sớm nên trong công ty chỉ có một vài người.

Mộc Mộc định ngồi trên ghế để đợi Trần Ngang đến, nhưng vô tình nghe thấy bên trong văn phòng đóng kín cửa bỗng truyền ra tiếng động.

Phản ứng đầu tiên của cô đó là: chú Trần và người nào đó đang kích tình sung sướng, nhất thời máu nóng xông lên não, rón ra rón rén đi tới cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn toàn bộ căn phòng.

Khiến cô vui mừng là, Trần Ngang không có ở bên trong, càng không nói đến cùng người lạ kích tình sung sướng hay tự mình kích tình sung sướng.

Khiến cô kinh ngạc là, ở bên trong là Lily, cô ấy đang lục lọi bàn làm việc của Trần Ngang tìm gì đó.

Bộ dáng kia, vô cùng đáng nghi.

Mộc Mộc đang định lên tiếng ngăn cô ấy lại, nhưng Lily đột nhiên cầm điện thoại, nhỏ giọng nói với bên kia: “Phó tổng giám đốc, là tôi..... tôi xin lỗi, tôi vẫn không thể tìm thấy bộ hồ sơ báo giá dự thầu cuối cùng..... vâng ạ, hãy cho tôi thời gian hai ngày, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Mộc Mộc vội vàng đóng cửa phòng lại, cấp tốc chạy vào toilet, ngồi trên bồn cầu cố gắng áp chế sự hỗn loạn trong lòng.

Phó tổng giám đốc mà Lily nói, hơn phân nửa chính là Phó Dịch Phong. Như vậy chứng tỏ Lily chính là gián điệp Phó Dịch Phong phái tới. Khi anh ta còn chưa nhận chức thì đã chôn một quả bom hẹn giờ cạnh Trần Ngang, xem ra lần này Phó Dịch Phong không đập đổ Trần Ngang xuống ngựa thì quyết không bỏ cuộc rồi.

Mộc Mộc bắt đầu cảm thấy lo lắng thay cho Trần Ngang.

Lần này Trần Ngang phụ trách đấu thầu mảnh đất trung tâm thành phố, công ty đã đầu tư rất nhiều nhân lực và vật lực, Phó lão gia cũng đã hạ lệnh phải thành công, nếu xảy ra sai sót, trách nhiệm chắc chắn thuộc về một mình Trần Ngang.

Phó Dịch Phong vì muốn lật đổ Trần Ngang thậm chí có thể hy sinh cả lợi ích của công ty nhà mình, quả thật rất thâm độc.

Mộc Mộc bây giờ lại càng hiểu vì sao Trần Ngang nói ở trong công ty, anh chỉ có thể tin tưởng mình cô, quả nhiên khắp nơi đều là gián điệp.

Nghĩ vậy, Mộc Mộc thực bực mình –Lily xấu xa, uống công cô luôn chia một nửa đồ ăn vặt của mình cho cô ta.

Đợi Trần Ngang đến, Mộc Mộc lập tức bấm báo lại chuyện Lily là gián điệp cho anh biết.

“Bây giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ tìm một thư ký khác?” Mộc Mộc hỏi.

Trần Ngang từ chối đề xuất này: “Tuần tới là đấu thầu rồi, thời gian quá gấp, không thể tìm kịp. Hơn nữa bây giờ mà thay cô ta sẽ đánh rần động cỏ. Mộc Mộc, anh cần em vẫn đối đãi với cô ta như mọi ngày, đừng để lộ ra bất kỳ điểm khác thường nào.”

Nhớ tới biểu cảm đêm qua của Lục Ngộ, sắc mặt Mộc Mộc khó xử: “Nhưng tôi thật sự không thể tiếp tục làm việc ở đây nữa.”

“Anh biết em rất khó xử, nhưng chỉ một tuần thôi, chờ tuần sau đấu thầu chấm dứt anh sẽ để em rời đi, được không?” Trần Ngang quả thực đang cầu xin cô: “Mộc Mộc, bây giờ là thời gian khó khăn nhất của anh, em là người duy nhất anh có thể tin tưởng.”

Nếu cô có thể cự tuyệt, đã không còn là Lâm Mộc Mộc.

Sau khi đồng ý với Trần Ngang sẽ ở lại đến tuần sau, Mộc Mộc ngồi trên ghế làm việc, lo lắng cắn móng tay, bởi vì Lục Ngộ gọi điện đến.

“Cần anh đến công ty giúp em thu dọn không?”

Mộc Mộc nuốt nước bọt: “Không cần đâu.”

Bên kia thoáng trầm mặc, sự trầm mặc này đè ép cô gần như ngạt thở.

“Mộc Mộc, không phải em muốn nói em không thể từ chức chứ?”

Mộc Mộc nhắm hai mắt, cắn chặt răng, lời nói dối bật ra khỏi miệng: “Đương nhiên không phải, ý của em là, những thứ em nên gói đã mất hết rồi, nên tặng cũng đã tặng hết rồi, cho nên chẳng còn lại gì để mang đi cả.”

Rất rõ ràng, Lục Ngộ ở bên kia thở phào nhẹ nhõm.

Cúp điện thoại, Mộc Mộc theo bản năng sờ mũi, phát hiện mũi mình càng ngày càng dài.

Cô đã là một kẻ nói dối chuyên nghiệp.

Lời nói dối một khi đã nói ra, nhất định phải dùng nhiều lời nói dối khác để tiếp tục duy trì.

Mộc Mộc đành nói với Lục Ngộ rằng, An Lương mới mở phòng đàn piano, trong tuần này thiếu nhân viên trầm trọng, dù sao cô cũng nhàn rồi, với lại theo đạo nghĩa bạn bè cô phải đi giúp. Vì để cho Lục Ngộ không còn nghi ngờ, cô và An Lương còn cố ý diễn kịch, thật đúng là “Dụng tâm lương khổ”.

*Dụng tâm lương khổ: Muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

Đợi Lục Ngộ đi rồi, An Lương nói: “Mộc Mộc, nếu mày thật sự đã hạ quyết tâm ở cạnh Lục Ngộ rồi, thì lần này nhất định là lần cuối cùng mày gạt cậu ấy đấy.”

Trong lòng Mộc Mộc áy náy đến mức rất muốn kéo mình xuống địa ngục: “An Lương, tao làm vậy có phải rất quá đáng không?”

An Lương chuẩn bị tư thế, kéo đàn Cello, dây đàn chuyển động nhẹ nhàng phát ra những tiếng nhạc trầm đục.

“Mọi việc đều có hai mặt, đứng ở góc độ vì chú Trầm mà nghĩ, hành động của mày có thể xem như là thấu tình đạt lý; Nhưng đứng ở góc độ vì Lục Ngộ mà nghĩ, thì hành động của mày có nguy cơ là bắt cá hai tay.”

Mộc Mộc vuốt ve cây đàn piano được trưng bày giữa phòng, nhẹ nói: “Vây đi, một lần cuối cùng.”

Vì để giấu diếm được Lục Ngộ, Mộc Mộc chẳng khác nào tên trộm, mỗi lần ra vào công ty đều đội mũ lưỡi trai, cộng thêm một cái kính râm siêu lớn. Người không biết còn tưởng cô phẫu thuật thẩm mỹ thất bại nữa.

Sau khi tan sở Mộc Mộc lập tức chạy chỗ của An Lương, kiểm chế thở dốc, cô còn phải giả bộ cả ngày không làm gì cả để đối mặt với Lục Ngộ đến đón mình.

Tư vị đó, một mỗi khối phải nói.

Mộc Mộc quả thực không thể hiểu được vì sao có người lại thích yêu đương vụng trộm, yêu kiểu này chẳng khác nào tàn phá thể xác và tâm hồn một con người.

Vì vậy mới trải qua bốn năm ngày mà Mộc Mộc đã gầy đi 3 kg, trông chẳng khác nào những người bị bỏ đói ở trại tỵ nạn.

May mà hôm sau chính là ngày đầu thâu, nghĩ thế Mộc Mộc mới có dũng khí kéo dài sinh mệnh của mình.

Mấy ngày qua mọi tài liệu tư mật quan trọng Mộc Mộc đều lén sửa lại sau lưng Lily, mà ngoài mặt vẫn phải giả bộ không biết gì, Mộc Mộc bỗng thấy bản thân đã thay đổi nhiều lắm.

Trước kia cô làm gì có khả năng làm như vậy chứ? Nhưng bây giờ mới trải qua mấy tháng ngắn ngủn trong công ty, cô cho dù ngốc nghếch cũng học được chút gian lận đóng kịch.

Có lẽ vì lạc vào thế giới của Trầm Ngang khiến cô phần nào hiểu được con người anh.

Mấy ngày nay cô thường xuyên nhìn không được đi dạo trước văn phòng Trầm Ngang, thậm chí muốn nhìn bộ dáng anh khi vui đùa vào làm việc.

Khi anh tập trung làm việc, hai hàng lông mày luôn vô thức chau lại, khiến cho Mộc Mộc không nhìn được muốn vươn tay xoa dịu giúp anh.

Cô hiểu được, đây là cảnh sắp chia tay. Khi ngày đầu thâu chấm dứt, cơ hội để bọn họ gặp nhau sẽ rất hiếm.

Bản tính con người là vậy, luôn phải chờ cho tới khi mất đi thì mới hiểu được quý trọng.

Mộc Mộc bắt đầu quý trọng mỗi một hình ảnh cuối cùng của Trầm Ngang.

Công lực nhìn lén của cô vẫn chưa luyện được đến mức tuyệt diệu, cho nên thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn sẽ bị Trầm Ngang bắt gặp.

“Sao vậy, lại thấy anh đẹp trai sao?” Trầm Ngang mặc dù đang cười, nhưng trong tiếng cười vẫn lộ ra sự mệt mỏi.

Bởi vì đợt đầu thâu này, anh đã dốc hết toàn lực.

Vì sao phải dốc toàn lực, bởi vì nghe nói sau khi xảy ra chuyện trong hộp đêm, Phó Dịch Phong liền trưng bộ mặt bị thương ngồi trong phòng bệnh của Phó lão gia rất lâu, sau đó Phó lão gia ra lệnh bắt Trầm Ngang phải thành công trong đợt đầu thâu mảnh đất ở trung tâm thành phố này.

Ngụ ý là, nếu lần này xảy ra sai sót gì thì nợ cũ nợ mới sẽ thanh toán một thể cho Trầm Ngang.

“Chuyện Phó Dịch Phong lần trước, là tôi đã làm liên lụy đến anh.” Mộc Mộc bắt an cần môi dưới.

Nếu cô tỉnh táo một chút, có lẽ mưu đồ của Phó Dịch Phong sẽ không thực hiện được.

“Không có chuyện gì mà Phó Dịch Phong không thể làm. Cậu đã sớm thấy rõ tình cảm của anh dành cho em, cho nên mới tìm cơ hội xuống tay với em, bức anh xuất thủ.” Trầm Ngang an ủi: “Mộc Mộc, việc này em không có bất kỳ lỗi nào, trái lại là anh đã làm liên lụy tới em.”

Mộc Mộc cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

“Sau khi rời Công ty HG, em tính làm việc ở đâu?” Trầm Ngang hỏi.

“Vẫn chưa xác định, đầu tiên sẽ đi nước ngoài du lịch một thời gian, sau đó mới suy nghĩ đến chuyện tìm việc.” Mộc Mộc nói.

Thấy cô không muốn nói nhiều, Trầm Ngang cũng không quan tâm hỏi nữa: “Vây cũng tốt, nếu sau này trong công việc cần sự giúp đỡ thì cứ tìm anh.”

“Tôi biết rồi, anh cũng nhớ chú ý sức khỏe, đừng lúc nào cũng tăng ca nữa.” Mộc Mộc nhắc nhở.

Bọn họ như đang nói cho nhau những lời trần trối cuối cùng.

Kết thúc cuộc tình này.

Ngày hôm sau là đầu thâu, Mộc Mộc và Lily cùng đi tham gia với Trầm Ngang.

Sau khi nhân viên chính phủ giải thích các luật lệ xong, yêu cầu mọi người chuyển điện thoại di động sang chế độ rung, lúc này mới chính thức mở thâu.

Một lúc sau, khi nghe thấy Công ty HG báo giá chuẩn, mặt Lily tái nhợt như tờ giấy – cô ta bây giờ mới biết, bản báo giá mình lấy được là giả.

Mộc Mộc và Trầm Ngang liên thủ che giấu được cô ta.

Ngày hôm sau Lily không còn làm ở Công ty HG nữa. Người phạm sai lầm nhất định sẽ bị trừng phạt, cho dù Trầm Ngang không ra tay, thì Phó Dịch Phong cũng không dễ dàng tha cho cô ta.

Có lẽ trong nhà của cô ta có mẹ già cần chăm sóc, hoặc có lẽ có con thơ cần nuôi nấng, hoặc có lẽ có người nhà bệnh nặng cần phải chữa trị. Nhưng Mộc Mộc không thể ra tay giúp đỡ, vì thắng làm vua thua làm giặc, cô làm tất cả chẳng qua là tự bảo vệ mình.

Đây là chân lý Trầm Ngang dạy cho cô, cũng là chân lý cuộc đời dạy cho anh.

Lần đầu thầu này thắng lợi sẽ giúp sự nghiệp Trần Ngang gặt hái được nhiều thành công hơn nữa.

Trong tiếng vỗ tay reo hò, Mộc Mộc nhìn sườn mặt khó dò của Trần Ngang, trong lòng suy nghĩ rất nhiều – ở trước mặt người khác anh mạnh mẽ cứng cỏi, nhưng bên trong thế giới nội tâm của anh thì sao?

Mộc Mộc nhớ dáng vẻ khi anh ngủ say, chỉ có lúc đó anh mới chân thật nhất, không hề đề phòng.

Đây là Trần Ngang.

Một Trần Ngang cô từng yêu hoặc vẫn yêu.

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Mộc Mộc là khi cô đang bước ra khỏi phòng đầu thầu, bị ý nghĩ kinh người này làm cho hoảng sợ, cô không để ý trượt chân, mắt thấy chuẩn bị lăn xuống cầu thang cao hai mét.

May mắn thay Trần Ngang nhanh tay lẹ mắt, vươn tay giữ chặt lấy cô.

Không may thay, bởi vì quán tính, Mộc Mộc nhào thẳng vào lòng Trần Ngang.

Vòng ôm này rất quen thuộc, ấm áp, mạnh mẽ, chứa đựng đầy sự hấp dẫn.

Cho đến lúc này Mộc Mộc mới rõ, cơ thể cô rất mong nhớ vòng ôm này.

51. Chương 51

Đó là vòng ôm đã lâu, mang hơn vị xa xôi, là vòng ôm cuối cùng của hai người trong cuộc đời này.

Mộc Mộc rất muốn vùi vào lòng Trần Ngang nhiều hơn một lúc, nhưng tiếng chuông điện thoại đúng lúc vang lên như một thanh kiếm sắc bén, chém đứt mọi sợi dây tơ tình.

Chỉ ôm một giây, cô liền dùng sức đẩy Trần Ngang ra.

Nhưng lồng ngực Trần Ngang không hề chút nhúc nhích, cứ như đúc từ sắt thép làm Mộc Mộc không thể đẩy nổi.

Tiếng chuông vang lên inh ỏi, bám riết không ngừng.

“Buông ra, Trần Ngang! Để tôi nhận điện thoại!” Mộc Mộc ra sức giãy dụa.

Giọng Trần Ngang vang lên trong tiếng chuông réo rất càng trở nên trầm lắng: “Mộc Mộc, em thích anh, tại sao không chịu thừa nhận?”

“Anh nói bậy! Mau thả tôi ra!” Dưới ánh mặt trời chói chang, đôi mắt Mộc Mộc đỏ hoe.

Tiếng chuông giống như con bạch tuộc, cuốn lấy trái tim cô, siết chặt vô cùng khó chịu.

“Em thích anh.” Trần Ngang ôm lấy cô, bình tĩnh tiếp tục nói ra sự thật.

Cơ thể Mộc Mộc như quả khinh khí cầu, mà lời nói Trần Ngang lại là một cây kim, mỗi một câu là một lần đâm, đâm thủng cơ thể trống rỗng, khiến cả người cô lập tức xì hết mọi khí lực.

“Tôi hiện tại là bạn gái của Lục Ngộ, chúng ta đã không còn khả năng nữa.”

“Tại sao em lại ở cạnh Lục Ngộ?” Trần Ngang vẫn ôm cô.

Tiếng chuông vẫn cứ kêu gào réo rắt, bài hát đáng yêu giờ đây giống như âm thanh thúc giục đáng ghét, khiến Mộc Mộc cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Bởi vì tôi yêu anh ấy.”

“Nói thật cho anh biết, tại sao em lại ở cùng với Lục Ngộ?” Giọng điệu Trần Ngang vẫn duy trì bình tĩnh.

Anh tựa như nhà thôi miên, thôi thúc cảm nhận sâu nhất nơi đáy lòng Mộc Mộc.

“Tôi nói rồi, bởi vì tôi yêu anh ấy!” Mộc Mộc đột nhiên nâng cao giọng nói.

Giọng nói cao vút khiến người ta có cảm giác chột dạ.

“Một lần cuối cùng, tại sao em lại chọn cậu ta?” Trầm Ngang vuốt ve tóc cô, giống như trong quá khứ anh đã làm thế rất nhiều lần.

Mọi sức lực chống cự của Mộc Mộc giờ đây đã cạn kiệt hoàn toàn, mà quân địch đã đuổi tới thành lũy, cô tựa như một đứa trẻ làm sai điều gì đó, hoảng loạn sợ hãi.

“Bởi vì..... anh ấy đã vì tôi làm nhiều chuyện như vậy.”

Vì Mộc Mộc, Lục Ngộ nguyện để cô hận anh, một mình sang Anh chữa bệnh, cô đơn đợi chờ cô bốn năm.

Trong bốn năm, anh một mình đối mặt với những đợt điều trị đau đớn, đối mặt với thuốc đắng, sự đau đớn khi chích tủy, cho dù nhớ cô vô cùng nhưng cũng chỉ nhờ Lục Lộ lên cung cấp tình hình gần đây của cô nói cho anh biết.

Anh tốt bụng, si tình, tuyệt vời, mỗi một chuyện cũng đủ để Mộc Mộc đồng ý ở bên cạnh anh.

“Đó là cảm động” Giọng Trầm Ngang bỗng nhiên cao lên, như ngàn mũi tên từ xa bắn thẳng vào trái tim cô: “Chứ không phải là yêu.”

Mộc Mộc hoảng sợ lắc đầu: “Buông ra, để tôi nhận điện thoại này đi.”

Giọng điệu của cô đã trở thành một loại cầu xin.

Trầm Ngang nhìn cô, buông tay ra.

Mộc Mộc vội vàng cầm lấy điện thoại, bấm phím trả lời, giống như đang cầm một cọng rơm cứu mạng.

Bên kia truyền đến giọng bình tĩnh mà vội vã của An Lương: “Mộc Mộc, mày nghe này, vừa rồi tao có việc nên bảo Lưu Vi Vi đến trông quán. Ai ngờ Lục Ngộ đến thăm mày, Lưu Vi Vi nó không rõ nội tình cho nên nói thật hết rồi. Lục Ngộ nghe xong rời đi, tao đoán cậu ấy sẽ đến tìm mày, mày nên nghĩ cách giải thích cho cậu ấy đi.”

Thật sự là không thể rối loạn hơn.

Cúp điện thoại, Mộc Mộc lập tức gọi cho Lục Ngộ, nhưng phía sau cách đó không xa bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại.

Nhạc chuông kia giống nhạc chuông của cô y đúc – đó là bài cô cài cho Lục Ngộ.

Một luồng rét lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, Mộc Mộc tựa như bị đẩy vào dòng sông băng, cả người đông cứng.

Cô quay lại, thấy Lục Ngộ.

Anh cách cô không xa, nhưng nhìn anh vô cùng xa vời.

Cô từng bước đi đến anh, nhưng bất luận đến gần thế nào thì cô vẫn không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh.

Cuối cùng, cô dừng lại, cách anh một bước chân. Cô nhìn anh, lại không thể nói ra câu nào.

Lục Ngộ chắc chắn đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại giữa cô và Trầm Ngang.

Vì thế mọi lời nói lúc này đều là ngụy biện.

Bọn họ đối mặt nhìn nhau, điều này khiến Mộc Mộc nhớ lại nhiều năm trước, cũng dưới bóng cây to lớn, bọn họ cách nhau một bước chân, cũng đối mặt giống thế này.

Gió thổi nhẹ nhẹ, Mộc Mộc nghe thấy Lục Ngộ năm đó hỏi: “Nghe nói Hoàng Minh gửi thư tình cho cậu?”

Hoàng Minh là ủy viên hội thể thao của trường, có một lần chạy bộ bị ngã, cánh tay bị thương, Mộc Mộc có lòng tốt cho cậu ta một tấm urgo để băng bó vết thương. Sau đó Hoàng Minh tuyên bố với mọi người rằng cậu ta thích Mộc Mộc, hơn nữa còn viết một bức thư tình cực sến gửi cho cô.

“Ừm.” Mộc Mộc thành thật gật đầu.

Sắc mặt Lục Ngộ căng thẳng: “Vậy cậu cũng thích cậu ấy sao?”

Mộc Mộc vội vàng lắc đầu: “Không phải, mình thích người khác.”

Giọng Lục Ngộ nhẹ nhõm thở ra: “Là ai?”

Mộc Mộc ngẩng nhìn khuôn mặt tuấn tú của ai đó, hai má đỏ ửng, khẽ nói: “Người đó, cậu không biết.”

Lục Ngộ cúi đầu, dùng chân nghịch hòn đá dưới đất, lẩm bẩm: “Mình cũng thích một người con gái, cậu cũng không quen.”

Lục Ngộ nói xong, hai tai dần dần đỏ lên.

Gió lạnh ngừng thổi, kỷ niệm của Mộc Mộc cũng dừng ở đây.

Sau khi qua lại với Lục Ngộ, niềm vui lớn nhất của cô đó là nhớ lại những kỷ niệm của hai người.

Dường như giữa bọn họ chỉ còn lại kỷ niệm mà thôi.

Lục Ngộ vươn tay, giúp cô vén những sợi tóc bị gió thổi rơi xuống má, giọng nói và động tác của anh vẫn luôn dịu dàng như thế: “Mộc Mộc, em gạt anh.”

“Lục Ngộ, anh bằng lòng nghe em giải thích không?” Mộc Mộc vội vàng nói: “Sở dĩ em ở lại là có nguyên nhân, em biết gạt anh là em sai, nhưng chuyện này thật sự phức tạp. Đợt đấu thầu lần này có ảnh hưởng nhiều lắm, nếu em không ở lại Trầm Ngang sẽ thất bại thê thảm. Trước đó vì thấy anh không thoải mái nên em đành nói dối, em thật sự tính hôm nay sẽ từ chức”

Cô nói rất nhiều, nhưng Lục Ngộ tựa như không nghe vào một câu: “Mộc Mộc, nếu thời gian có thể động lại thì tốt rồi.”

Mọi lời giải thích tiếp theo của cô lặng lẽ chôn vùi trong cổ họng.

“Mộc Mộc, em biết không? Mấy tháng trước, khi anh từ sân bay bước ra, khi đó đó anh rất sợ, anh sợ em đã có bạn trai. Anh biết bốn năm qua là bốn năm đẹp đẽ nhất trong cuộc đời mỗi con người, nhưng anh vẫn âm thầm hi vọng em có thể nhớ kỹ anh, có thể một mình vượt qua mọi thứ, anh thừa nhận bản thân mình rất ích kỷ. Nếu không có lần họp mặt lớp ngày đó, anh vẫn sẽ đến tìm em. Sau đó anh phát hiện, em đã có Trầm Ngang, hơn nữa anh nhìn ra được tình cảm em dành cho anh ta rất sâu đậm. Lục Lộ bảo anh nên nói sự thật năm đó anh phải đi cho em, nói nhất định sẽ khiến em cảm động. Nhưng Mộc Mộc, anh không muốn tình cảm em dành cho anh là cảm động. Anh hy vọng em ở cạnh anh là vì thích, vì yêu, chứ không phải là cảm động. Nhưng lúc ở bệnh viện, nhìn em chăm sóc Lục Lộ lại khiến anh nhớ tới bốn năm ác mộng đó – chỉ có kim tiêm lạnh băng và thuốc đắng, còn có nỗi nhớ em trong vô vọng. Cho nên khi Lục Lộ nói sự thật cho em, anh biết rõ em cảm động cùng rối loạn nhưng anh vẫn đưa ra yêu cầu hợp lại. Anh nghĩ chỉ cần chúng ta xác định rõ mối quan hệ trước thì tình cảm bốn năm mất đi có thể từ từ bồi đắp. Nhưng anh thật không ngờ thời gian đã làm thay đổi chúng ta, chúng ta không còn là những cô bé cậu bé trong lòng chỉ có lẫn nhau năm đó. Trong lòng của em có Trầm Ngang ngự trị. Anh nhìn em cất giấu anh ta trong lòng, nhìn em càng ngày càng đau khổ, rất nhiều lần anh nghĩ đến việc từ bỏ, nhưng anh lại không nỡ. Cho đến vừa rồi, khi nhìn thấy hai người ôm nhau, nghe thấy hai người nói chuyện, anh mới hiểu được, có rất nhiều chuyện trôi qua vĩnh viễn sẽ không bao giờ quay trở lại.”

Giọng nói Lục Ngộ gần gũi bình dị, không hề có bất kỳ cảm xúc kích động, toàn bộ lời nói tựa như đang kể lại câu chuyện của người khác.

Mộc Mộc cảm thấy hai gò má lạnh lạnh, đưa tay chạm vào, lúc này mới phát hiện là mình khóc.

Cuối cùng cô không giải thích nữa, cũng giống như Lục Ngộ nói, bọn họ không thể trở lại. Thời gian bốn năm đã thay đổi bọn họ rất nhiều, bọn họ không còn là những thiếu niên ngây thơ lúc trước.

Bọn họ không thể dựa vào kỷ niệm quá khứ để hàn gắn lại tình cảm.

“Lục Ngộ, em không cố ý gạt anh..... Khi em đồng ý qua lại với anh là em thật lòng muốn ở bên anh. Mọi chuyện xảy ra sau đó, em thật sự không phải cố ý.” Nước mắt Mộc Mộc tuôn ra như mưa, ướt đầm hai gò má.

Lục Ngộ lấy khăn tay ra, giúp cô lau nước mắt: “Anh biết, chỉ là chuyện tình cảm, không thể do lý trí con người quyết định. Mộc Mộc, Trầm Ngang luôn ở trong trái tim em, anh ta chiếm đóng nhiều chỗ lắm, anh không thể chen vào được.”

Mộc Mộc vẫn khóc, nước mắt nhiều như mưa làm khăn tay rất nhanh ướt đầm: “Lục Ngộ, em thật tội tệ, em biết bản thân mình rất xấu xa, em nhất định sẽ xuống địa ngục.”

“Em chỉ tạm thời mê man, không thấy rõ tình cảm của mình mà thôi. Mộc Mộc, người có thể thấy rõ tình cảm thật của mình rất ít.” Lục Ngộ an ủi.

Mộc Mộc khóc nức nở, tựa như người bị bỏ rơi là cô.

“Lục Lộ đã qua đời, ở đây anh không còn người thân nữa, cho nên anh định sang Anh định cư, ít nhất ở đó anh còn có bạn bè, có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Lục Ngộ nói.

“Anh phải đi?” Mộc Mộc đột nhiên ngẩng đầu, nước mắt che tầm nhìn khiến cô không thể nhìn rõ gương mặt anh.

Lục Ngộ ôm cô vào lòng, đặt chóp mũi lên đầu cô, hít thở mùi hương của cô, đây là mùi hương trong trí nhớ anh, khi lần đầu tiên anh hôn cô ở bể bơi, quanh quẩn bên mũi chính là mùi thơm này.

Có một số thứ không hề thay đổi, nhưng cũng có một số thứ sẽ thay đổi hoàn toàn.

“Em có cuộc sống của riêng em, anh cũng có cuộc sống của chính mình.” Lục Ngộ nói: “Mộc Mộc, hồi cuối năm cấp ba anh cứ nghĩ rằng sau này còn rất nhiều thời gian, cho nên chưa từng thổ lộ với em, đây là chuyện anh ân hận nhất trong đời này. Em cũng vậy, mặc dù dân số trên thế giới có tới 7 tỷ người, nhưng gặp được người mình yêu thật lòng không hề dễ dàng. Đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng giảng hòa với anh ta đi.”

Cuối cùng, anh vẫn vì cô suy nghĩ.

Mộc Mộc không dám nhìn anh, khóc thảm thiết.

“Cho dù thế nào, chỉ cần em cần anh, anh sẽ trở lại. Có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho anh. Cho dù không thể làm người yêu nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn bè mà.”

Đây là câu cuối cùng Lục Ngộ nói với Mộc Mộc trước khi sang Anh.

52. Chương 52

Ngày Lục Ngộ đi, Mộc Mộc ra sân bay tiễn anh.

Cô không nói một lời, là không dám, cũng không đủ tư cách.

Sau khi nói xong câu đó, Lục Ngộ xoa đầu cô, mỉm cười rồi đi vào cửa kiểm soát.

Mộc Mộc đứng trong đại sảnh ở sân bay, mọi người xung quanh đi lại khiến cô có một loại ảo giác, giống như thể rơi vào vòng xoáy thời gian, chớp mắt trở về bốn năm trước.

Khi đó cô cũng nhìn bóng lưng Lục Ngộ giống thế này, khóc nức nở.

Cảnh tượng giống hệt, mục đích cũng giống nhau – anh luôn rời đi vì cô.

Mộc Mộc thầm nghĩ, cô có đức hạnh gì để kiếp này có thể gặp được Lục Ngộ, có thể yêu anh, có thể được anh yêu.

Cả đời này cô sẽ luôn nhớ rõ tình cảm ngây thơ trong sáng dưới mái trường này, đây khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Ra khỏi cửa sân bay, Mộc Mộc quét mắt một vòng liền trông thấy Trầm Ngang đang đứng đợi mình cạnh chiếc Volkswagen Phaeton.

Anh mặc áo khoác màu đen, miệng ngậm điều thuốc, tay phải cầm bật lửa, tay trái che gió, bởi vì ban ngày nên ánh lửa không rõ ràng, chỉ thấy màu sắc ập ập hiện lên má anh.

Mộc Mộc chậm rãi đi đến cạnh anh, anh thấy thế liền dập tắt điều thuốc. Cô ghét mùi thuốc lá, anh biết.

Mộc Mộc dừng trước mặt Trầm Ngang, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú đáng ghét, nhìn một lát, bỗng nhiên nảy sinh ra hành động ác độc đâm vào ngực anh.

Cô mím môi, đôi mắt đỏ hoe, cực kỳ giống một đứa trẻ bị uất ức.

Trầm Ngang giang rộng vòng tay ôm cô vào lòng. Ngón tay anh có mùi thuốc lá, cái mùi hắc hắc này so với mùi bưởi thơm ngát thì kém xa nhiều.

Nhưng thời gian và năm tháng đã làm cô yêu anh, không thể kiềm chế, không có biện pháp.

Cô căm ghét bản thân mình, nếu không có do dự của cô, sẽ không tạo thành cục diện ba người đau lòng như ngày hôm nay.

Cô căm ghét sự do dự của chính mình.

Mộc Mộc gần như là bị Trầm Ngang ôm lên xe, anh giúp cô thắt dây an toàn, giúp cô lau nước mắt, giúp cô đóng cửa xe.

Dọc đường đi cô luôn khóc, không phát ra tiếng, chỉ khóc nước mắt.

Khi tới nơi, anh tắt máy, kéo vai cô, để đầu cô vùi vào ngực mình.

Mộc Mộc cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh, nghe tiếng thở dài phát ra từ lồng ngực: “Mộc Mộc, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa nhé.”

Mộc Mộc vốn nghĩ bắt đầu một lần nữa là một loại khái niệm, nhưng khi mở cửa xe, thấy vị trí hai người đang ở chính là vị trí ngày xưa, cô mới hiểu Trầm Ngang rất nghiêm túc – anh chở cô đến quán cay ven đường, nơi gặp nhau đầu tiên của hai người, hơn nữa Trầm Thịnh Niên và Tần Hồng Nhan đã ngồi ở đó chờ bọn họ.

Vị trí ngồi giống lúc ấy như đúc.

Khác biệt duy nhất là, biểu cảm của hai người kia đều là nhẫn nại kiềm chế.

“Giới thiệu với hai người, đây là bạn gái tôi, Lâm Mộc Mộc.” Trầm Ngang nói với hai người đối diện.

Sự nhẫn nại của Trầm Thịnh Niên đã đạt tới cực hạn: “Chú, cháu thừa nhận chú theo đuổi bạn gái thật giỏi, nhưng có tất yếu phải lấy hai người bọn cháu làm diễn viên quần chúng không? Đùa như vậy không vui xí nào!”

Trầm Ngang vừa gấp rau cho Mộc Mộc, vừa thản nhiên nói: “Không muốn bị phá sản một lần nữa thì chú đề nghị cháu bớt nói đi.”

Trầm Thịnh Niên là kẻ thức thời, lập tức vươn tay chào Mộc Mộc: “Xin chào dì nhỏ, tôi là Trầm Thịnh Niên, lần đầu tiên gặp mặt, rất mong được chỉ dạy nhiều hơn.”

Diễn xuất tự nhiên thành thạo, nhìn không ra một tia sơ hở.

Mộc Mộc thở dài.

Sau khi diễn xuất xong, mọi người bắt đầu cầm đĩa ăn. Trầm Thịnh Niên vẫn như cũ sắm vai tên đàn ông si tình biến thái, ra sức gấp rau cho Tần Hồng Nhan. Mà Trầm Ngang thì lại bắt đầu giúp Mộc Mộc rửa thịt bò, vị cay vừa phải.

Cảnh này, trông thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Mộc Mộc chịu không nổi, sau khi uống hai lon wanglao ji liền xin phép vào toilet. Khi đi ra bỗng gặp Tần Hồng Nhan đang soi gương, Mộc Mộc xấu hổ đang định lên tiếng chào, nhưng đối phương đã mở miệng trước: “Tôi đã sớm nói cô đâu không lại anh ta rồi mà.”

Mộc Mộc vốn muốn phản bác, nhưng lại không tìm được ý để phản bác, cuối cùng chỉ có thể phủ nhận: “Là tình cảm của chúng tôi quá sâu đậm.”

“Còn độc chiếm nữa.” Tần Hồng Nhan khẽ nhướn đôi mắt lạnh lùng, hỏi: “Không phải hai ngày trước cô vẫn còn qua lại với bạn trai mới tình đầu sao? Trầm Ngang lừa cô lên giường lúc nào thế?”

Thật vất vả bằng sơn mỹ nhân mới nhiều chuyện một lần, nhưng sao tò mò lại mãnh liệt như vậy, Mộc Mộc không chịu nổi, vội vàng thanh minh: “Không có, chúng tôi vẫn vẫn chưa phát triển đến bước ấy.”

Tần Hồng Nhan mở to mắt: “Trầm Ngang mà ngây thơ như vậy ư?”

Mộc Mộc cúi đầu xuống, bắt đầu đỏ mặt.

Nhưng câu tiếp theo của Tần Hồng Nhan lại khiến khả năng đỏ mặt của cô nâng đến một tầm ới: “Anh ta nhìn lâu như vậy, mà cô lại là lần đầu tiên, tình hình này..... Nhất định sẽ rất thảm.”

Trên đường trở về, trong đầu Mộc Mộc luôn vang vọng những lời này của Tần Hồng Nhan.

Đây chính là cơn ác mộng báo trước.

Trước đây cô cũng từng nghiệm chứng qua khả năng tiểu jj của chú Trầm vài lần, hoàn toàn có thể nói là vô cùng mạnh mẽ. Mà chú Trầm trông bề ngoài thì bình tĩnh chừng chạc, nhưng sâu nội tâm lại như ánh nắng chói chang, Mộc Mộc tin chắc rằng khả năng trên giường của anh nhất định sẽ mạnh mẽ như lang* hổ. (Lang: sói)

Nay bọn họ phải trải qua thời gian rất lâu mới hợp lại, là đàn ông, anh chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mộc Mộc sợ.

Bị sói dữ đuổi tới là một chuyện, nhưng bị sói dữ ăn lại là một chuyện khác.

Trong lúc cô miên man suy nghĩ, Trầm Ngang đã chạy xe đến trước khu nhà cô thuê. Mộc Mộc đang định mở miệng chào tạm biệt anh, bỗng phát hiện Trầm Ngang cũng tháo dây an toàn, tắt xe.

Mộc Mộc buột miệng: “Anh muốn cùng em lên trên sao?”

Trầm Ngang khẽ cong khóe miệng: “Chẳng lẽ trong phòng em vẫn còn một người bạn trai cũ khác sao?”

Cả đời này của cô chỉ nở mỗi hai đóa hoa đào, mà hai đóa hoa này đã khiến cô mệt đến mức suýt nữa hộc máu mà chết, làm sao chịu nổi càng nhiều đây.

Mộc Mộc đành bị Trầm Ngang dắt tay lên phòng.

Sau khi mở cửa, Mộc Mộc liền vội vàng chạy vào phòng bếp, cách Trầm Ngang một khoảng xa hỏi: “Anh muốn uống gì, cà phê hay là trà?”

Trầm Ngang đứng ở cửa phòng bếp, cười đến mờ ám: “Cà phê? Trà? Mộc Mộc, em muốn anh bảo trì tinh lực cả đêm sao?”

Ai bảo mày lạnh mồm lạnh miệng, Mộc Mộc rất muốn tát mình một cái.

“Không cần đâu, lại đây ngồi với anh.” Trầm Ngang ngồi xuống sô pha, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Sô pha rất ngắn mà anh lại giang rộng hai chân, cực kỳ giống anh chàng đẹp trai đứng sừng sững dưới ngòi bút của Chieko Fujiwara.

Mộc Mộc chậm chậm bước tới, không dám ngồi cạnh anh, làm bộ như tùy ý ngồi ở mép sô pha để anh không thể công kích sau lưng.

Mộc Mộc cầm điều khiển từ xa mở TV.

Kênh thứ nhất là một bộ phim thần tượng, bên trong là cảnh nam nữ chính đang hôn nhau. Vội vàng chuyển sang kênh thứ hai, bên trong là cảnh nam nữ đang thông dâm. Vội vàng chuyển sang kênh thứ ba, bên trong là cảnh ác bá đang cưỡng bạo thôn phụ.

Còn chưa tới nửa đêm đâu, nơi nơi đều chiếu phim tình cảm mùi mẫn là có ý gì đây hả!

Mộc Mộc lo lắng chuyển kênh, không để ý thấy một đôi tay đang đặt tại cổ cô. Hai tay anh vòng lại, bao quanh chiếc cổ trắng mịn. Động mạch nơi cổ tay anh tiếp xúc với động mạch trên cổ cô, lúc này cả hai cùng chung một nhịp đập.

Toàn thân Mộc Mộc đổ mồ hôi, cảm thấy khát nước, nhưng là nước đơn thuần thì không thể giải tỏa cơn khát.

Cô nhắm mắt, cả người cứng ngắc.

Ngạc nhiên thay, tay anh không tiếp tục đi xuống nữa mà di chuyển ra phía trước, vuốt ve má cô. Anh cúi đầu, khẽ sát đôi môi nóng bỏng vào tai cô: “Đừng miễn cưỡng, anh sẽ kiên nhẫn chờ em.”

Sau đó anh đứng dậy tạm biệt, trước khi đi anh nói: “Ngày mai anh sẽ đi công tác, một tuần sau mới về, không có anh, em phải tự chăm sóc bản thân cho tốt đấy, nhớ chưa?”

Chờ cánh cửa đóng lại, Mộc Mộc tựa như người bị rút hết gân cốt, ngã gục xuống đất. Nằm hơn nửa ngày mới giãy dụa bò dậy, ở trong diễn đàn kêu gọi hai vị tư vấn tình cảm lâu nay.

“Mộc Mộc, mày đi theo chú ấy đi.” Bạn học Lưu Vi Vi hô to.

“Lần trước bị lộ tao còn chưa tính sổ với mày đâu.” Mộc Mộc giận dữ gõ ra câu này.

“Nếu không phải tao vô tình giúp đỡ, làm sao mày có thể đưa ra quyết định sáng suốt là ở cạnh chú Trầm chứ?” Bạn học Lưu Vi Vi cảm thấy oan ức.

Mộc Mộc cẩn thận suy nghĩ, thấy cũng đúng, đang định xin lỗi Vi Vi thì thấy con quỷ này nói: “Cho nên để đền ơn, mày phải quay lần đầu tiên của bọn mày lại thành AV để bọn tao tham khảo.”

Mộc Mộc lập tức có xúc động muốn vặn cổ đứa bạn này.

“Bọn mày bây giờ là người yêu, tuy rằng mới hợp lại nhưng là trường hợp đặc biệt, hơn nữa nếu tính thời gian thì cũng đến lúc làm chuyện đó rồi.” An Lương luôn có khả năng ở thời khắc mấu chốt kéo con đường chệch xa gần dặm đi đúng hướng.

“Tao sợ.” Mộc Mộc thú nhận.

“Nếu không làm, Trầm Ngang có thể sẽ nhịn không được. Hơn nữa một người đàn ông độc thân đi công tác ngủ ở khách sạn, sẽ rất dễ đưa tới nhiều nhân viên phục vụ đặc thù.” An Lương nói ra sự thật.

“Anh ấy nhẫn nại chịu đựng khó khăn lắm sao?” Mộc Mộc hỏi.

“Kết cấu cơ thể của đàn ông không giống phụ nữ, đàn ông không thể nhẫn.” An Lương đáp.

“Đúng vậy, An Lương từng trải nên rõ nhất.” Bạn học Lưu Vi Vi gần đây cũng biết một ít tin đồn của An Lương, nóng lòng muốn được chia sẻ với người khác.

Sau đó, Lưu Vi Vi bị đá ra khỏi nhóm.

Mộc Mộc nhìn trưởng nhóm có quyền sinh sát An Lương, không khỏi cảm khái – không hổ là nữ bò cạp có thù tất báo.

Nhưng mà giờ này cô không rảnh để thương cảm cho Lưu Vi Vi bị đá ra, cô đang chuyên tâm suy nghĩ câu nói của An Lương.

Đàn ông độc thân ở một mình tại khách sạn vô cùng nguy hiểm, huống chi còn là một người đàn ông độc thân dục hỏa đốt người vì đã nhẫn nại trong thời gian dài chứ, e chừng sự trong sạch của chú Trầm sau chuyến đi công tác này sẽ không được đảm bảo.

Mộc Mộc đương nhiên biết chú Trầm có chỗ khó, nhưng cô tuyệt không cho phép trong lúc anh qua lại với mình lại cùng người phụ nữ khác lẫn giường.

Đây chính là đạo đức giang hồ, nhất định phải tuân thủ.

Mộc Mộc trần trọc hai ngày, rốt cuộc vào ngày thứ ba nhịn không được, trực tiếp bay sang khách sạn Trầm Ngang đang ở để tập kích bất ngờ.

Nguyên nhân là tối qua cô gọi điện thoại cho anh, mơ hồ nghe thấy có tiếng của phụ nữ, hơn nữa còn là chất giọng mềm mại nũng nịu đến chết người.

“Trầm tiên sinh, anh thật là xấu nhoa...”

Cái từ “nhoa” kéo dài kia khiến do dự của cô trực tiếp treo cổ tự sát.

Mộc Mộc đi thẳng đến sân bay, đến nơi Trầm Ngang công tác. Ở trong đại sảnh khách sạn cô gặp cấp dưới của Trầm Ngang, người đó nói với cô rằng Trầm Ngang đang bơi trên tầng thượng.

Mộc Mộc lập tức lên thẳng tầng cao nhất.

Lúc này đã vào ban đêm, bên trong bể bơi chỉ có một người đàn ông.

Anh bơi tự do, hai chân chuyển động trong nước, cơ thể rắn chắc gầy gò. Bên trong không bật đèn, chỉ có ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, phản ra vô số ánh sáng lung linh.

Trầm Ngang tựa như là một vị thần trong thần thoại Hy Lạp.

Mộc Mộc đứng cạnh bể bơi, nhìn đến ngây người.

Trầm Ngang cũng phát hiện ra cô, thoáng sửng sốt, sau đó rất nhanh bơi đến bên người cô. Anh tháo kính, dòng nước tựa như lớp áo trong suốt chảy dọc theo cơ thể anh.

“Ào ào”, tất cả đều âm thanh cảm xúc.

Mộc Mộc xem đến xuất thần, không đề phòng bị Trầm Ngang ác ý rầy tóc làm nước bắn hết lên người cô.

Đây là lần đầu tiên anh lộ ra bộ dáng nghịch ngợm như vậy, trông vô cùng giống trẻ con.

“Cuối cùng em cũng đến đây.” Trầm Ngang vòng hai tay tựa vào thành bể bơi, ý bảo cô ngồi xuống.

Mộc Mộc cởi giày, vén váy lên đầu gối, ngồi xuống cạnh bể bơi, hai chân khua trong nước, hỏi: “Sao anh biết em sẽ đến?”

“Anh đoán sau khi em nghe thấy giọng nữ nũng nịu kia, chắc chắn em sẽ đến.”

Trong đầu Mộc Mộc chột động, tức giận nói: “Trầm Ngang, anh lại gài bẫy em!”

Lại mắc bẫy! Mộc Mộc tức đến lộn ruột, lập tức muốn đứng dậy nhưng bị Trầm Ngang giữ chặt hai chân.

Đôi mắt anh có ánh trắng, màu trắng dịu dàng nhẹ nhàng bao lấy trái tim cô: “Mộc Mộc, đừng giận, anh chỉ rất nhớ em thôi.”

Những lời yêu thương của anh luôn khiến cô thoải mái ngay lập tức.

Nhưng vẫn giả bộ xỉ mặt: “Anh rõ ràng đã hứa với em, sẽ không gài bẫy tính kế em rồi mà.”

Dưới nước, hai tay Trầm Ngang xoa bóp hai chân cho cô, giúp cô xoa tan mệt mỏi đau nhức vì đã cấp tốc chạy đến đây: “Nhưng đây không phải là tính kế, mà là vì quá nhớ.”

Không đợi Mộc Mộc cảm động, Trầm Ngang đã kéo cô xuống nước.

Hồ bơi rất sâu, Mộc Mộc cơ bản không thể đứng được, giấy dựa nổi lên, sau đó vội vàng ôm chặt cổ Trầm Ngang.

Giờ phút này anh là cái phao duy nhất cứu cô.

Ánh trăng mờ nhạt chiếu lên người hai người. Váy áo Mộc Mộc ướt đẫm, nội y màu trắng bên trong như ẩn như hiện, thuần khiết khiêu khích lòng người.

Phụ nữ luôn có dự cảm, mà dự cảm lúc này của Mộc Mộc là – đêm nay, cô sẽ trở thành người phụ nữ của Trần Ngang.

Cô tưởng cô sẽ kháng cự, nhưng không, cơ thể của cô không hề nhúc nhích, trái lại nóng lòng muốn thử.

“Có thể chứ?” Anh hỏi. Ánh mắt thâm tình dường như có thể khơi dậy ham muốn ẩn sâu trong linh hồn cô.

Mộc Mộc không dám nhìn, cúi thấp đầu, nhìn hình ảnh phản chiếu của hai người dưới nước.

Hai thân thể đang dần kề sát, anh cúi đầu hôn cổ cô, đôi môi nóng bỏng như acid sunfuric thấm vào xương cốt, khiến cả người cô tê dại.

Anh vây cô vào thành bể bơi.

Lưng của cô tựa vào gạch men, lạnh lẽo buốt giá. Mà phía trước tiếp xúc với ngực anh, nóng bỏng thiêu đốt.

Váy áo bị nước thấm ướt, trong suốt, như một tầng lụa mỏng bao lấy cô, tạo ra một sự che chở thiêng liêng.

Một loại thiêng liêng khiến người ta rơi vào địa ngục.

Đôi mắt trong veo của cô, khuôn mặt dễ ửng đỏ của cô, còn có mái tóc đen mềm mại, không chỗ nào là không dụ hoặc anh. Trong mắt anh, cô là trái cấm trong vườn Eden, cho dù sẽ vạn kiếp bất phục, anh cũng không hề hối tiếc.

Nhưng cô là một trái cấm non nớt, anh phải kiểm chế mười hai vạn lần cẩn thận để tránh làm tổn thương cô.

Cho dù ở trong nước, trên trán anh cũng che phủ một tầng mồ hôi nhần lại.

Cô muốn tránh cũng không được, mà tránh cũng không thể tránh.

“Có thể chứ?” Anh hỏi bên tai cô, giọng nói khàn khàn đầy **.

Lúc này Mộc Mộc đã rơi vào trạng thái ý loạn tình mê, chỉ cảm thấy có một vật cứng rắn nào đó chạm lên mình.

Cô theo bản năng gật đầu, sau đó, một trận đau đớn sâu sắc từ dưới thân truyền đến. Thần trí của cô lập tức tỉnh táo, đây là một sự khởi đầu mới, từ yêu biến thành người, từ con gái biến thành phụ nữ.

Cô bật khóc.

Vì đau đớn, cũng vì bản thân đã lột xác.

Anh là người đàn ông của cô, anh đoạt đi ** của cô, lưu lại dấu ấn sâu thẳm trong tâm hồn cô.

Sau này mặc kệ hai người ly hay hợp, cô sẽ mãi mãi nhớ đến anh, nhớ rõ người đàn ông này đã mang đau đớn và sung sướng đến cho cô.

Cô ôm lấy anh, hai người hoàn toàn hòa tan làm một, chặt chẽ khăng khít.

Bóng dáng hai người in trên mặt nước, tựa như ảo ảnh, diễm lệ vô cùng.

Mộc Mộc về phòng bằng cách nào, cô cũng chẳng nhớ. Nằm trên chiếc giường rộng lớn mềm mại, cô gắng gượng mở hai mắt, phát hiện bên ngoài trời đã sáng.

Mà lúc đó, một đôi bàn tay to bắt đầu tấn công cô một lần nữa.

“Không được..... Đã sáng rồi, anh phải làm việc.” Mộc Mộc muốn đẩy anh ra, nhưng cả người mệt mỏi vô lực.

Anh đặt môi lên tai cô, thì thầm: “Em chính là việc anh muốn làm.”

Tiếp đó, lại là một lần lột xác.

Dưới ánh nắng ban mai, Mộc Mộc trầm nghĩ, lời nói của Tần Hồng Nhan quả nhiên rất đúng.

Cô và anh lần đầu lần giường, đúng là rất thâm.

53. Chương 53

Ba ngày còn lại, vào mỗi buổi sáng Trầm Ngang sẽ đi làm, sau đó ban đêm sẽ trở về cùng Mộc Mộc lăn giường.

Tinh lực dồi dào làm Mộc Mộc không chịu nổi.

Vào buổi tối thứ hai lăn giường, Trầm Ngang gọi phục vụ khách sạn mang bữa tối lên. Hai người vừa ngồi trên giường lớn ăn tôm chiên và mì hoành thánh thơm ngon, vừa ngắm thành phố đêm khuya bên ngoài cửa sổ.

“Anh nhìn trúng một căn hộ ở khu chung cư Thịnh Nguyên, là một căn hộ mới, nội thất trang trí đều đầy đủ cả, anh đã nói chuyện với người môi giới, sau khi chúng ta về sẽ sang tên cho em.” Trầm Ngang bóc một con tôm nhét vào miệng Mộc Mộc.

Mộc Mộc nghe xong bỗng quên nuốt, ngậm con tôm nói: “Vì sao lại sang tên cho em?”

“Bởi vì trên danh nghĩa em chưa có nhà.” Trầm Ngang cầm khăn giấy giúp cô lau dầu mỡ nơi khóe miệng, nhắc nhở: “Ngoan, ăn xong rồi nói, cẩn thận ế.”

Mộc Mộc nghe lời, nuốt con tôm vào bụng rồi mới tiếp tục hỏi: “Đang yên đang lành tại sao lại mua nhà cho em?”

“Đàn ông mua này mua nọ cho người mình yêu không phải là chuyện hết sức bình thường sao?” Trầm Ngang hỏi lại.

Đàn ông mua này mua nọ cho bạn gái đúng là chuyện bình thường, nhưng nếu mua một trong những căn hộ đắt nhất thành phố thì đó không còn là chuyện bình thường nữa.

Chẳng khác nào nhịp điệu bao dưỡng ngôi sao của các đại gia cả.

Mộc Mộc nhập đề: “Anh làm như vậy khiến em có cảm giác bị bao dưỡng.”

“Sao em lại nghĩ như vậy?” Trầm Ngang dùng tay nhẹ nhàng xoa hai má cô, nói: “Người lao động vất vả, mất ăn mất ngủ, bán đứng sắc tướng ở trên giường rõ ràng là anh mà.”

Mộc Mộc nghiêm túc nói: “Lời này của anh nếu bị người khác nghe thấy, chắc chắn sẽ nghĩ nhầm anh là người cha bán mì của nhân vật gấu trúc trong [Công phu panda] á.”

“[Công phu panda]? Xin lỗi, anh không xem mấy bộ phim hoạt hình đó.” Trầm Ngang buông tay.

Quả nhiên cách 15 tuổi vẫn có điểm khác nhau, Mộc Mộc không để ý, có lòng tốt giải thích cho anh: “Đó là một con vịt.”

Nghe vậy, biểu cảm Trầm Ngang không hề thay đổi, thành thật nói: “Nếu em muốn, anh có thể là con vịt của em cả đời.”

Đây là lần đầu tiên Mộc Mộc nghe được một câu phi thực tế nhất nhưng lại nồng nàn nhất.

“Lần này sau khi trở về, chúng ta chuyển đến sống ở chung cư Thịnh Nguyên luôn nhé.” Trầm Ngang nói lời tâm tình xong liền chuyển qua nói chính sự, quá trình chuyển đề tài hoàn toàn tự nhiên thành thực.

Đây là nhịp điệu ở chung với cô sao? Mộc Mộc mở miệng muốn từ chối, nhưng lại không tìm không thấy lý do nào để từ chối cả.

Có lẽ trong lòng cô đã để mặc nó xảy ra tự nhiên.

Trầm Ngang vuốt ve tóc cô: “Anh đi tắm đây.”

Đây là thói quen của anh, trước và sau khi lăn giường tắm rửa sạch sẽ. Anh khỏa thân xuống giường, nhìn phía sau đặc biệt gợi cảm – chú Trầm có mộng nha.

Mộc Mộc thềm thường nhìn theo, cho đến khi anh bước vào phòng tắm mới lau nước miếng, khoác áo choàng mở máy tính của Trầm Ngang, bắt đầu vào nhóm đi tìm những đứa bạn chí cốt.

Tất nhiên cô phải che giấu chuyện mình và Trầm Ngang mới hắc hừ xong, bởi vì Lưu Vi Vi chính là điển hình của sắc nữ ở bên ngoài, còn An Lương lại là điển hình của sắc nữ ở bên trong, nếu biết chuyện này, chắc chắn sẽ bắt cô chụp lại ảnh khỏa thân của chú Trầm cho bọn nó xem.

“Nếu mục đích của anh ấy là sống chung thì tại sao lại đổi nhà, trực tiếp nói tao dọn đến ở nhà của anh ấy không phải là xong rồi sao?” Mộc Mộc không hiểu.

“Rất bình thường mà, chú ấy biết sống bên cạnh nhà chú ấy là bạn trai cũ của mày, làm sao có thể để mày sống trong đó chứ. Tựa như con trâu đang ăn cỏ, mà bụi cỏ lại nhìn ra ngoài, sau đó lại nhớ đến bạn trai cũ của mình, vậy con trâu kia chắc chắn sẽ nghẹn chết mất.” An Lương dùng biện pháp tu từ để so sánh.

“Nỗi buồn và sợ hãi lớn nhất của đàn ông đó là việc người phụ nữ của mình yêu đương vụng trộm với hàng xóm cạnh nhà.” Lưu Vi Vi tổng kết.

“Hóa ra là như vậy, nếu anh ấy nói rõ có phải đã tốt rồi không, còn nghĩ ra nhiều thứ đa dạng như vậy nữa, nhưng trên mặt lại chẳng có một chút khác thường nào, chú Trầm đúng thật là sâu không lường được.” Mộc Mộc thở dài.

“Sâu không lường được? Mày đang ám chỉ đến biểu hiện của chú Trầm ở trên giường sao?” Bạn học Lưu Vi Vi ba câu không rời được chủ đề này.

“Tao không muốn nói đến chủ đề không thuần khiết này.” Mộc Mộc đứng đắn nói.

Ít nhất là phải giả bộ đứng đắn.

“Thôi đi, mau nói chú Trầm ở giường biểu hiện thế nào?” An Lương cũng tò mò.

Mộc Mộc từ nhỏ đến lớn là một đứa trẻ khiêm tốn, mà chú Trầm bây giờ là người một nhà, như vậy cô phải giúp người nhà khiêm tốn chút.

Kết quả, Mộc Mộc gõ một câu: “Ừm, cũng tạm, bình thường thôi.”

Ai ngờ gõ xong, phía sau đột nhiên có người đọc lên – “Ừm, cũng tạm, bình thường thôi.”

Sau lưng Mộc Mộc vã mồ hôi như tắm – cô nói chuyện quá tập trung đến mức không phát hiện Trầm Ngang đã tắm xong ra ngoài.

Mộc Mộc không dám quay đầu, bỗng nghe thấy Trầm Ngang nói: “Mộc Mộc à, là anh không tốt, là anh đã không cố gắng. Có điều hai ngày qua là anh kiêng kị lo lắng cho cơ thể em, nhưng xem ra lại khiến em không hài lòng, quả thật là anh không đúng.”

Giọng Trầm Ngang nhẹ nhàng, như bàn tay vuốt ve làn da, khiến da gà cô lập tức nổi khắp núi đồi.

Cô đang định mở miệng giải thích nhưng Trầm Ngang đã dùng một ngón tay đặt lên môi cô.

Tư thế này, đặc biệt ái muội.

“Vào thời khắc này, mọi lời nói đều là thừa thãi.”

Là anh dạy cô như vậy.

— ta là đường phân cách hài hòa ————— ngochanh1992, 20/1/15 #53 ngochanh1992 Active
Member Bài viết: 687 Được thích: 90 Chương 54

Trầm Ngang quả nhiên có giữ sức lực lại, sáng hôm sau Mộc Mộc tựa như một mảnh đất bị cày cấy quá mức, mệt mỏi rã rời, gần như bị Trầm Ngang ôm lên mây bay.

Ở khoang hạng nhất, Mộc Mộc vừa nằm xuống liền ngủ, mơ mơ màng màng cảm giác thấy có người đắp chăn cho cô. Tắm chăn mềm mại ấm áp khiến cho cảnh trong mơ của cô vô cùng tuyệt vời.

Khi tỉnh táo lại, Mộc Mộc phát hiện đầu mình đang tựa vào vai Trầm Ngang.

Mà anh đang xem tạp chí, tập trung nhìn chăm chú, chiếc mũi cao thẳng, cái cằm đẹp dễ quyến rũ như một hổ đen, lẳng lặng hấp dẫn vạn vật.

Một ông chú chất lượng tuyệt đỉnh này về sau sẽ thuộc về cô ư? Mộc Mộc có chút hốt hoảng, không phải cô đang nằm mơ chứ?

“Mặc dù anh có sắc đẹp, nhưng có nhiều sắc đẹp hơn nữa cũng không đủ no bụng.” Trầm Ngang gấp tạp chí lại, đưa cho cô một hộp cơm, bên trong là thịt bò mềm đã được cắt thành những miếng nhỏ: “Bữa sáng chưa ăn, chắc chắn bây giờ em đói lắm.”

Mộc Mộc cảm khái, ông chú quả nhiên ông chú, quan tâm chu đáo đến mức sắp vượt qua cả cha mình.

Mộc Mộc ăn một miếng thịt bò đã được chú Trầm cắt nhỏ cẩn thận, hỏi: “Anh vừa xem gì thế, sao lại tập trung như vậy.”

“Tối qua bệnh tình của Phó lão gia đột nhiên trở nên trầm trọng, bác sĩ nói ông ấy đang trong tình trạng nguy kịch. Đa số vợ con cháu chất đều tụ tập ngoài cửa, khóc lóc thảm thiết, bà bốn bà năm ghét nhau đã lâu, chồng chất mâu thuẫn, nhịn không được cãi nhau, bị phóng viên chụp được.” Trầm Ngang bình tĩnh thuật lại nội dung tờ tạp chí.

“Rõ ràng là anh vừa đọc tạp chí tài chính và kinh tế, sao lại nghe giống như tạp chí lá cải vậy.” Mộc Mộc tò mò.

Hơn nữa, bình thường luôn nghiêm túc quy củ như Trầm Ngang khi thuật lại những tin đồn này lại không hề cảm thấy phản cảm, trái lại lại cảm thấy cuốn hút.

Mộc Mộc tự thấy bản thân không xong rồi, bây giờ e chừng nhìn Trầm Ngang đi WC Mộc Mộc cũng thấy cuốn hút.

Cô đã bị Lưu Vi Vi và An Lương đồng hóa.

“Nếu vậy, cuộc đấu tranh trong công ty chẳng phải càng trở nên kịch liệt hay sao?” Mộc Mộc đột nhiên nghĩ đến điểm quan trọng.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Không đợi Trầm Ngang trả lời, Mộc Mộc bắt đầu cúi đầu suy nghĩ biện pháp, tuy rằng kinh nghiệm trong lĩnh vực chính trị của cô căn bản chưa đủ, nhưng cô cảm thấy khi yêu một người là phải cố gắng hết sức để giúp người đó giải quyết vấn đề.

“Bây giờ có một chuyện quan trọng nhất phải làm ngay lập tức.” Trầm Ngang nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?” Mộc Mộc ngồi ngay ngắn lắng nghe.

“Về nhà ngủ.”

“.....”

Ông chú này quả nhiên biết cách phá hủy dòng cảm xúc, Mộc Mộc khinh bỉ.

Ngôi nhà mà anh nói chính là ngôi nhà mới của họ, sau khi đi vào Mộc Mộc liền phát hiện đồ đạc trong nhà trọ của cô đều đã được chuyển hết đến đây.

“Anh thần tốc quá.” Cô không khỏi cảm khái, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Muốn chuẩn bị hết thấy cũng phải mất một tuần, chẳng lẽ một tuần trước Trầm Ngang đã biết cô nhất định sẽ đồng ý chuyển đến sống cùng anh ư?

Nghĩ sâu hơn một chút, chẳng lẽ một tuần trước anh đã biết anh sẽ ăn cô sao?

Mộc Mộc nghi ngờ cẩn thận quan sát sắc mặt Trầm Ngang, nhưng không phát hiện ra sơ hở gì – đương nhiên, nếu thực sự lộ ra sơ hở thì anh sẽ không phải là Trầm Ngang nữa!

Anh lại dùng thủ đoạn với cô, nhưng cô không hề thấy tức giận. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã hiểu rằng – ít nhất Trầm Ngang sẽ không hại cô.

Hiểu được điểm này, vậy là đủ rồi.

Hai người tin tưởng lẫn nhau, đây là khởi đầu tốt của một mối quan hệ.

Mộc Mộc tin chắc rằng, cuộc sống cùng anh sẽ rất vui vẻ, nhưng nếu không có điểm này thì tốt hơn – trong phòng mới chứa đầy búp bê màu hồng, nhìn thoáng qua chẳng khác nào căn phòng của cô bé 14 tuổi cả.

“Anh nghĩ em là trẻ con à?” Mộc Mộc cảm khái.

“Anh thật sự không rõ con gái thời nay thích gì.” Rốt cuộc Trần Ngang cũng có lĩnh vực anh không am hiểu.

Mộc Mộc cầm tai nghe hell kitty màu hồng lên nhìn, cảm thấy da gà nổi khắp người: “Anh như vậy khiến em cảm thấy anh có sở thích yêu nhi đồng á.”

“Anh yêu gì, đều quyết định ở em.” Trần Ngang đi vào bếp, bắt đầu nấu ăn.

Dựa theo câu nói này, Mộc Mộc chợt nghĩ, nếu cô qua đời trước, chẳng phải Trần Ngang sẽ trở thành người yêu xác chết ư?

Da gà vừa chìm xuống lập tức lại nổi lên.

Sau khi quay lại công ty, Mộc Mộc chính thức trở thành thư ký riêng độc quyền của Trần Ngang, bắt đầu cố gắng hết sức vì anh cố gắng.

Đương nhiên, địa điểm cống hiến không chỉ ở công ty, mà còn ở trên giường.

May mà Trần Ngang luôn không thể hiện tình cảm cá nhân ở công ty, cho dù ở nhà anh nhiệt tình nóng bỏng với cô đến cỡ nào, thì một khi đến công ty, luôn trưng ra bộ dáng cấm dục.

Loại tương phản một trời một vực này trái lại càng khiến cho Mộc Mộc dục hỏa đốt người, mỗi ngày ở công ty đều muốn trêu chọc Trần Ngang.

Quan hệ của hai người rất nhanh bị Tần Hồng Nhan nhìn thấu.

“Hai người cuối cùng đã làm.” Vào bữa trưa, Tần Hồng Nhan thẳng thắn nói.

Đây là câu khẳng định, không phải là câu nghi vấn.

Mộc Mộc suýt nữa bị nghẹn hạt sen mà hý sinh.

“Làm sao cô biết?” Mộc Mộc kinh hãi.

Là Tần Hồng Nhan có luyện hỏa nhãn kim tinh hay là trên mặt cô hiện ra thế?

“Nhìn là biết.” Tần Hồng Nhan cảm thấy đây là điều đương nhiên.

“Là trên người tôi có hương vị phụ nữ ư?” Đôi mắt Mộc Mộc long lanh.

Tần Hồng Nhan liếc Mộc Mộc: “Cô nghĩ nhiều rồi, tôi nhìn bộ dáng Trần Ngang là biết.”

Mộc Mộc không hiểu: “Nhìn dáng vẻ của anh ấy á? Nhưng cũng không phải là lần đầu tiên của anh ấy mà.”

Tần Hồng Nhan kiên nhẫn giải thích: “Sau lần đi công tác này về, bộ dáng cấm dục của anh ta càng thêm rõ ràng. Cho nên, chắc chắn ở nhà anh ta cùng cô ‘chơi’ rất vui vẻ.”

Mộc Mộc âm thầm nghĩ, hai người bọn họ quả thật chơi rất vui vẻ.

Nhưng mà tạm gác việc riêng của bọn họ sang một bên đã, Mộc Mộc hỏi một vấn đề khác: “Tại sao cô lại là người của Phó Lỗi thế?”

Tần Hồng Nhan hỏi lại: “Tôi được Phó Lỗi một tay đề bạt lên, cô nói xem tôi có thể không làm người của ông ta được không?”

“Nhưng ông ta có thể dạy dỗ đứa con như Phó Dịch Phong, chắc chắn ông ta cũng không tốt hơn con mình là bao, vì loại người này cống hiến có đáng không?” Mộc Mộc âm thầm dụ dỗ.

“Tôi cũng không phải là giáo viên đạo đức, quan tâm nhân phẩm của bọn họ làm gì, tôi chỉ quan tâm lợi ích của bản thân mà thôi.” Tần Hồng Nhan thản nhiên trả lời.

“Cô muốn ích lợi gì Trầm Ngang cũng có thể cho cô mà.” Mộc Mộc chưa từ bỏ ý định.

“Nhưng tôi không thích thân thiết quá mức với người nhà họ Trầm.” Nữ vương Tần Hồng Nhan lại tái xuất giang hồ: “Tôi đã đứng ngoài cuộc rồi, cho nên sẽ mãi mãi đứng ngoài cuộc. Hơn nữa đáng lẽ cô nên quan tâm tại sao Trầm Ngang lại đứng bên Phó Miểu chứ không phải tại sao tôi lại đứng bên Phó Lỗi, hiểu chưa?”

“Cô có ý gì?” Mộc Mộc không hiểu.

Tần Hồng Nhan đứng dậy: “Vấn đề này dừng ở đây, không cần thảo luận nữa.”

Mộc Mộc chỉ có thể bỏ cuộc, nhưng trong lòng vẫn tồn tại nghi hoặc.

Tần Hồng Nhan không phải là người nói nhiều, nói cách khác mỗi câu mỗi từ của cô ấy đều có hàm nghĩa nhất định.

Rốt cuộc những lời này có ý gì?

Mộc Mộc cũng không phải là người thích cất giấu, buổi tối đợi Trầm Ngang đi làm về cô liền hỏi: “Tại sao anh lại đứng bên phía Phó Miểu thế?”

“Tại sao đột nhiên em lại hỏi câu này?” Trầm Ngang hỏi lại.

Mộc Mộc lập tức kể lại cuộc đối thoại của cô và Tần Hồng Nhan vào buổi trưa cho anh nghe.

“Làm sao có nhiều câu hỏi như vậy?” Trầm Ngang nói: “Giống như anh yêu em, chẳng lẽ cũng phải có lý do?”

Mộc Mộc nghĩ ngợi, bắt đầu hỏi một câu hỏi khác: “Tại sao anh lại yêu em?”

“Bởi vì em là Lâm Mộc Mộc.” Đây là một câu vô nghĩa nhất nhưng tuyệt đối là một câu trả lời không sai.

Mộc Mộc còn thật sự suy nghĩ, nói: “Nói cách khác, anh sở dĩ phải giúp Phó Miểu là vì ông ta là Phó Miểu?”

Lời này vừa nói ra, cả hai người đồng thời cùng ngây người, da gà rơi hết xuống giường.

Lời này cứ như Trầm Ngang và Phó Miểu có quan hệ mập mờ vậy.

Tuy rằng Mộc Mộc muốn tìm hiểu thêm nhưng ý của Trầm Ngang vẫn không muốn cô quan tâm đến việc này.

“Vậy em nên quan tâm chuyện gì?” Mộc Mộc hỏi.

Trong nhà có thuê người giúp việc, hai người sau khi tan sở thì phần lớn thời gian đều ăn ở ngoài, thỉnh thoảng Trầm Ngang sẽ xuống bếp, do vậy Mộc Mộc thật sự cảm thấy bản thân cô không cần làm gì cả.

“Chuyện em nên quan tâm chỉ có một thôi.” Khi nói lời này, Trầm Ngang dùng ánh mắt chỉ chỉ về phía giường.

“Về phương diện này thì em đã thành thạo rồi.”

Câu này của Mộc Mộc không phải là giả, trải qua sự dạy dỗ hết lòng của Trầm Ngang, kiến thức về phương diện kia của cô càng ngày càng tăng, còn có thể học một biết mười, ngay cả chính cô cũng thấy bản thân mình là trẻ nhỏ dễ dạy.

“Thành thạo?” Trầm Ngang cười đến run người, đôi mắt lập tức sáng lên: “Tối qua chỉ đổi một tư thế mới mà em đã không chịu được rồi.”

Nghe vậy, trên mặt Mộc Mộc tựa như bị phun sơn màu đỏ, cực kỳ đỏ chói.

“Không sao, làm nhiều sẽ quen, anh rất tin tưởng vào khả năng em.”

Nói xong câu này Trầm Ngang liền tấn công Mộc Mộc, dốc lòng dùng cơ thể mình giúp cô luyện thành thạo phương diện kia. Cho đến khi mệt mỏi nhắm mắt, Mộc Mộc mới phát hiện, Trầm Ngang vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô.

Ngày hôm sau, Mộc Mộc xoa cái eo đau nhức bước vào công ty.

Tuy cô và Trần Ngang đã sống chung, nhưng cô không muốn tạo ra nhiều tin đồn trong công ty, vì thế Mộc Mộc chủ động yêu cầu Trần Ngang mỗi sáng cách công ty một đoạn thì thả cô xuống.

Nhìn cửa thang máy sắp đóng, đột nhiên có một bàn tay ngăn lại, sau đó hai cánh cửa tự động mở ra.

Mộc Mộc ngẩng đầu lên nhìn – là Phó Dịch Phong.

Cô lập tức lui vào góc thang máy, cả người hình thành tư thế đề phòng.

“Cô tưởng tôi có ý với cô thật à?” Phó Dịch Phong hừ lạnh.

Đương nhiên, sau khi hừ lạnh không quên xoa xoa khoe miệng bị Trần Ngang đâm rách.

“Không có càng tốt, bị người như anh để ý mới thảm.” Mộc Mộc cũng hừ lạnh đáp lại.

“Cô bị trai bao Trần Ngang để ý, không phải càng thảm hại hơn sao?” Phó Dịch Phong phản kích.

“Trần Ngang chừng chạc chín chắn, sao lại là trai bao?” Mộc Mộc không phục: “Tôi thấy anh mới là trai bao!”

“Dựa vào phụ nữ để ngồi lên vị trí Tổng Giám đốc, không phải trai bao thì là gì?” Đôi mắt Phó Dịch Phong híp lại khinh thường.

“Ý anh là gì?” Mộc Mộc không hiểu.

“Chuyện này chỉ có người nhà chúng tôi biết, lại nói, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, muốn cô muốn biết, tự mình tìm hiểu đi.” Phó Dịch Phong ra vẻ bí ẩn.

Mộc Mộc còn muốn hỏi tiếp nhưng đúng lúc này thang máy mở cửa, Phó Dịch Phong không có cho cô cơ hội hỏi chuyện, ngẩng đầu hất cằm đi ra ngoài.

Chỉ để lại Mộc Mộc với một bụng nghi ngờ.

54. Chương 55

Mộc Mộc vốn là người không biết giấu diếm tâm sự, buổi sáng thừa dịp đưa công văn cho Trần Ngang, cô không ngần ngại quan sát khuôn mặt anh, nhìn đến mức con cáo già Trần Ngang cũng phải xấu hổ.

“Mộc Mộc, em có thể nói cho anh biết, em muốn tìm gì trên mặt anh không?” Anh hỏi.

Mộc Mộc là một cô bé thẳng thắn: “Em đang nhìn xem anh có tổ chất làm trai bao không.”

Trần Ngang suýt nữa phun luôn cả ngụm cà phê vừa mới uống, nhưng dù sao cũng là lão tướng kinh nghiệm sa trường đây mình, cố gắng hồi phục tâm trạng hỏi: “Tại sao em lại đột nhiên có ý tưởng này?”

Mộc Mộc đương nhiên không hề che giấu, lập tức kể lại cuộc đối thoại của cô và Dịch Phong cho Trần Ngang nghe.

Trần Ngang tỉnh bơ, vừa ký công văn vừa nói: “Cậu ta ghen tị với anh.”

“Ghen tị vì anh đẹp trai hơn sao?” Nhưng Mộc Mộc thấy khả năng này không lớn, bởi vì bộ dáng của Phó Dịch Phong cũng không tính đến mức phải xin lỗi người xem, hẳn là sẽ không có tâm lý biến thái như vậy.

Trần Ngang ngẩng đầu nhìn cô, lập tức hoa bay đầy trời: “Là ghen tị vì anh có được em.”

Mộc Mộc hoàn toàn ngây người.

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào thì anh đã học được kỹ năng tán gái bất cứ lúc nào, bất cứ khi nào thế nhỉ?

Sau khi hợp lại với Trần Ngang, không biết vì sao Mộc Mộc lại muốn giấu mẹ mình. Mà tối nay sau khi tan sở, Trần Ngang bỗng dưng không lái xe về chung cư Thịnh Nguyên như thường lệ mà lại lái xe đến nhà ba mẹ cô.

“Anh đi đâu vậy?” Mắt thấy khoảng cách đến nhà mình càng lúc càng gần, Mộc Mộc lo lắng hỏi.

“Mẹ em bảo chúng ta về nhà ăn bánh bao.” Trần Ngang giải thích.

“Nhưng tại sao em không biết!” Mộc Mộc kinh ngạc.

“Buổi chiều mẹ em có gọi điện nhờ anh nói với em, anh quên mất.” Trần Ngang thản nhiên trả lời.

“Hai người sau lưng em đã làm bao nhiêu chuyện rồi? Đừng nói thân thiết đến mức anh đã lưu số điện thoại của mẹ em thành phím tắt đấy!” Mộc Mộc có chút giận dỗi.

“Ừa, sao em biết?”

Mộc Mộc cảm thấy cô sắp điên rồi.

Rốt cuộc cũng đến dưới nhà cô, cho dù Trần Ngang dở như thế nào thì Mộc vẫn không chịu đi lên.

“Sắp làm mẹ rồi, sao tính khí vẫn giống trẻ con vậy?” Trần Ngang thở dài.

“Anh mới sắp cha á.” Mộc Mộc vịn lại.

“Thật không? Vậy đêm nay trở về anh phải sắc thuốc tẩm bổ thân thể cho em thôi.”

Nhìn Trần Ngang cười ẩn ý, Mộc Mộc lại thấy cô tự đào hố chôn mình.

Hai người đang giằng co bỗng bà Trần hơn tám mươi tuổi đi từ tầng ba xuống, híp đôi mắt viễn thị nhìn Mộc Mộc một lúc lâu, sau đó cười nói: “Đây không phải là Mộc Mộc con gái Hiền Thực sao? Cháu không về nhà bao lâu rồi?”

Mộc Mộc đập cái tay Trần Ngang đang kéo mình, nghiêm chỉnh nói: “Bà Trần, cháu đi làm rồi, gần đây hơi bận nên cháu mới ít về nhà ạ.”

Sau đó bà Trần nhanh chóng chuyển toàn lực chú ý sang Trần Ngang, quan sát một lúc, cuối cùng vỗ chân nói: “Bà còn tưởng là ai, đây chẳng phải chú hai của cháu sao?”

Nhìn mặt Trần Ngang đen thành mặt Trương Phi, Mộc Mộc cười rử rươi.

Dù sao Trần Ngang cũng là Trần Ngang, cho dù trời có sập xuống thì cũng tỏ ra bình tĩnh, vội vàng giải thích với bà Trần: “Bà à, cháu không phải chú hai của Mộc Mộc, cháu là lãnh đạo của cô ấy.”

Bà Trần vừa nghe thấy hai từ ‘lãnh đạo’ liền sáng mắt, vội hỏi: “Lãnh đạo à, lãnh đạo vất vả quá, lãnh đạo đến thị sát công tác phải không? Vừa hay ống nước nhà tôi mới bị rò rỉ ba ngày, lãnh đạo vào xem giúp tôi với.”

Lần này Mộc Mộc cười đến lăn ra đất.

Lãnh đạo Trần Ngang không phải là vạn năng, sửa chữa ống nước lãnh đạo không làm được, nhưng lãnh đạo vẫn giúp bà Trần gọi điện thoại kêu người tới sửa, hai ba câu là xong.

Nghe nói một tháng sau, bà Trần luôn tung hô nói chính phủ tốt, lãnh đạo tốt, đảng cộng sản vô cùng tốt.

Chuyện đó đương nhiên nói sau, bây giờ tạm thời không nhắc tới. Mộc Mộc đang cười lăn lộn bỗng gặp mẫu hậu đại nhân xuống lầu mua dấm, lập tức phê bình: “Từ nhỏ mẹ đã dạy con thế nào, là con gái thì phải nét na thùy mị. Tại sao con không noi theo tấm gương tốt của mẹ hả?. Giờ ở trước mọi người cười đến như vậy, còn ra thể thống gì?”

Mộc Mộc thầm oán – ngày xưa ba giấu một trăm ngàn làm của riêng mà mẹ cũng cầm dao phay rượt ba, cái này mà gọi là tấm gương tốt á?

Có điều cô không dám nói ra lời này – nếu không người bị dao phay rượt chính là chính cô.

Tuy rằng Mẹ Mộc Mộc đối xử Mộc Mộc như mùa đông tàn khốc, nhưng lại đối xử Trần Ngang như mùa xuân ấm áp, xoay người nồng nhiệt chào đón anh lên lầu.

Trong nhà Ba Mộc Mộc đã nấu xong bánh bao bùng lên bàn, mọi người ngồi quây quần lại, bắt đầu ăn bánh bao nóng nổi.

Mẹ Mộc Mộc nhiệt tình mời mọc: “Tiểu Trần à, cầm lấy đi, ném thử xem tay nghề bác thế nào.”

Ba Mộc Mộc âm thầm rơi lệ: Rõ ràng bánh bao do tui làm tất, bà chỉ chạy xuống lầu mua chai dấm mà thôi, sao mới đó đã trở thành tác phẩm của bà rồi hả?

Trầm Ngang là người thức thời, đối với ‘tay nghề’ của mẹ Mộc Mộc khen ngợi ở mức vừa phải, không lộ liễu nhưng khiến cho người nghe hạnh phúc, Mẹ Mộc Mộc vô cùng thích thú, ăn nhiều hơn so với bình thường vài cái bánh bao.

Mộc Mộc liếc mắt nhìn, cảm thấy đây chính là cảnh “Mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vừa lòng” trong truyền thuyết.

Không lâu sau, đề tài cuộc nói chuyện bỗng chuyển tới người cô.

“Mộc Mộc nhà bác cái gì cũng tốt, chỉ hơi ngốc ngếch, thích cái gì hay ghét cái gì, người khác liếc mắt một cái cũng nhìn ra được.” Mẹ Mộc Mộc chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Lại nói bà là người nổi tiếng sắc sảo trong giới mặt chược, cho dù là cầm trứng thê bài xấu cũng có thể cười như trăm hoa đua nở, hoặc cầm được thê bài tốt bà cũng có thể khóc như mưa.

Tại sao con gái của bà không thể kế thừa được truyền thống vẻ vang này nhỉ?

“Cháu thích cô ấy đơn thuần như vậy, vui buồn hờn giận đều hiện lên trên mặt, như vậy cháu sẽ không cần phải đoán.” Trầm Ngang vừa nói vừa nhìn Mộc Mộc.

Cách một tầng hơi nóng từ đĩa bánh bao, ánh mắt anh dịu dàng như sương mềm.

Trái tim Mộc Mộc như cá bị mắc lưới, đập dữ dội.

Ăn xong bánh bao Trầm Ngang lập tức bị Ba Mộc Mộc lôi đi đánh cờ vây, Mộc Mộc rửa bát trong bếp. Mẹ Mộc Mộc không biết đi vào từ khi nào, nói: “Thằng bé đối với con có tốt không?”

Đây là lần đầu tiên Mộc Mộc và mẫu hậu đại nhân nói chuyện về bạn trai của mình, Mộc Mộc cảm thấy có chút ngượng ngùng: “Dạ cũng tạm tạm.”

“Cũng tạm tạm? Con tham quá đấy.” Mộc Mộc bình luận: “Theo mẹ thấy Tiểu Trầm đối xử với con rất tốt, con đừng cả ngày đều nghĩ đến Lục Ngộ nữa.”

Mộc Mộc không đáp, vui đầu vào rửa bát.

“Mẹ biết con không thích mẹ can thiệp vào cuộc sống tình cảm của con, nhưng phận làm cha mẹ sao có thể không lo lắng cho con gái mình chứ? Ba mẹ ăn muối so với con ăn cơm còn nhiều hơn, nhìn thấy nhiều chuyện nên đương nhiên biết chuyện gì sẽ tốt nhất cho con. Sở dĩ mẹ phản đối chuyện con và Lục Ngộ, là vì ngoài lý do sức khỏe của thằng bé không tốt ra, còn có một lý do khác quan trọng hơn, đó là hai đứa còn quá trẻ, chưa đủ trưởng thành để tự xử lý chuyện tình cảm nên sẽ rất dễ làm tổn thương lẫn nhau. Mà Trầm Ngang chín chắn chừng chạc, có thể bù đắp thiếu sót ở phương diện này của con. Hai người các con, chính là trời sinh một đôi.”

Đây là lần đầu tiên Mẹ Mộc Mộc dùng giọng hiền hậu của một người mẹ nói chuyện với Mộc Mộc.

Mộc Mộc nhất thời có chút không quen, thoáng nghĩ ngợi rồi hỏi: “Vậy nếu anh ấy bắt nạt con thì làm sao bây giờ?”

Mẹ Mộc Mộc đang rửa dao, nghe vậy lập tức chém dao xuống thớt, cả người tỏa ra hơi thở của nữ tử hán mạnh mẽ.

“Mẹ lấy dao chém chết cậu ta.”

Đây mới là người mẹ thực sự của cô, Mộc Mộc cuối cùng cũng tin mẫu hậu đại nhân không bị ma quỷ nhập vào.

Sau khi về nhà, Mộc Mộc tắm gội xong rồi sấy tóc, Trầm Ngang đi tới cầm máy sấy trong tay cô, vừa giúp cô sấy tóc vừa hỏi: “Hôm nay em và mẹ ở trong phòng bếp thì thăm to nhỏ rất lâu, là nói về chuyện gì vậy?”

Trầm Ngang đặc biệt thích mái tóc của cô, mỗi lần cô gội đầu xong sẽ xưng phong nhận việc giúp cô sấy tóc.

Anh luồn tay vào mái tóc đen mượt, loại cảm giác mát mẻ mềm mại này thật khiến người ta thoải mái. Nếu trái tim cũng có lỗ chân lông, vậy tất cả các lỗ chân lông lúc này đều nở ra.

Động tác của anh dịu dàng khéo léo, không hề làm đau cô. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua da đầu tạo ra cảm giác thoải mái.

Cô hưởng thụ sự phục vụ của, cũng hưởng thụ cảm giác mỗi ngày được ở cạnh anh.

Mộc Mộc thầm nghĩ, có lẽ mẫu hậu đại nhân nói đúng, cô và anh thật sự chính là trời sinh một đôi.

Cho nên mới gặp nhau, cho nên mới yêu nhau.

Nhưng cô sẽ không nói ra những lời này, miễn cho anh lại kiêu ngạo.

“Mẹ em nói với em, nếu anh bắt nạt em, mẹ em tuyệt đối sẽ không tha cho anh.”

Trong tiếng máy sấy ồn ào, Trầm Ngang đen tối thối nhiệt vào tai cô: “Lúc khác anh đương nhiên không dám bắt nạt em, nhưng khi ở trên giường, anh không thể không bắt nạt em.”

Mộc Mộc vừa tắm xong toàn thân hồng như tôm luộc, nghe xong lời này, lập tức đỏ như tôm sốt cà chua.

“Anh anh anh..... Ba câu không rời được nghề chính.” Mộc Mộc phỉ nhổ.

“Ồ! Hóa ra em cảm thấy nghề chính của anh là làm chuyện kia?” Trầm Ngang tức khắc nắm chặt câu lơ lời của Mộc Mộc, hạ giọng thì thầm, tạo ra vô số hàm ý.

Giọng nói này, thái độ này thật khiến cho người đối diện đỏ tai, chứ đừng nói tới Mộc Mộc phải tự mình đỏ mặt.

Mộc Mộc cảm thấy cô sắp nghẹt thở.

Để sống sót, cô gơ tay muốn đẩy anh ra, nhưng suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu liền bị Trầm Ngang nhìn thấu, kết quả cô bị anh đẩy ngã xuống giường.

Khăn trải giường mới được di giúp việc thay sáng nay, cả giường tràn ngập hương thơm nồng mai, khiến cho người ngủ như lạc vào thiên thiên tươi đẹp. Cô nằm ngửa nhìn Trầm Ngang, nhìn ánh đèn màu cam phía sau anh, nhìn khuôn mặt mờ ảo không rõ nét ẩn ẩn trong bóng tối của anh.

Riêng chỉ có ánh mắt anh, chứa vô hạn tình ý, như sợi dây tình cuốn lấy cô.

Cuốn lấy cơ thể cô, cuốn lấy linh hồn cô.

Anh cúi người, cởi đai áo tắm của cô, từ từ kéo xuống, từ cổ đến ngực, cho đến phía dưới.

Khi lưỡi anh tiến vào, cả người Mộc Mộc như bị điện giật cứng ngắc.

Sự mềm mại nơi lưỡi anh tựa như nơi mềm mại trong lòng cô, đó là trời sinh một đôi, ăn khớp chặt chẽ.

Mà khi sung sướng nhất luôn kèm theo đau khổ.

Mộc Mộc nắm chặt khăn trải giường. Ánh mặt trời bị cô vò nát, hai người rời xa ánh sáng, bước vào địa ngục đen tối.

Nơi đó có ham muốn mãnh liệt nhất.

Cô và anh cùng nhau hưởng thụ, cam tâm tình nguyện.

55. Chương 56

“Tôi phát hiện dạo này tâm trạng của cô vô cùng tốt.” Hôm nay đang ăn cơm, Tần Hồng Nhan đột nhiên thẳng thắn hỏi.

“Có rõ ràng như vậy hả?” Mộc Mộc xoa xoa mặt mình.

“Còn không rõ ràng sao? Cô nhìn món trứng sốt cà chua này hơn năm phút rồi.”

Mộc Mộc không muốn phản bác, bởi vì gần đây cô thực sự cảm thấy trời xanh mây trắng, không khí trong lành.

“Xem ra hai người sống chung rất hòa hợp nha.” Lại bị Tần Hồng Nhan nhìn thấu.

Mộc Mộc thực hoài nghi liệu nhà bọn cô có bị gắn camera quay trộm hay không.

“Rất đơn giản, bởi vì nhìn cô cười cứ như mùa xuân đến vậy.” Tần Hồng Nhan đưa ra nguyên nhân phán đoán.

Mộc Mộc cẩn thận so sánh chiều cao hai người, phát hiện cô đánh không lại cô ấy, đành yên lặng chịu đựng.

“À, đúng rồi, tôi có chuyện cần nhờ cô.” Tần Hồng Nhan nói: “Giúp tôi tìm một người đàn ông.”

Mộc Mộc suýt nữa là phun luôn trứng sốt cà chua ra khỏi mũi.

Chẳng lẽ gần đây mùa xuân đến, nên người người đều thấy xuân tâm nhộn nhạo sao?

Mộc Mộc ho khan hai tiếng, hỏi: “Vậy cô thích người thế nào?”

“Anh ta thế nào cũng được, có điều – phải lớn hơn tôi mười tuổi. Chỉ cần lớn hơn tôi mười tuổi là được, cho dù nghèo nàn cũng không sao, coi như tôi nuôi dưỡng trai bao.” Sắc mặt Tần Hồng Nhan không đổi nói.

Mộc Mộc chỉ có thể đồng ý, lại thấy không hiểu: “Tại sao lại nhờ tôi giới thiệu chứ?”

Tần Hồng Nhan thấy đây là điều đương nhiên: “Chẳng phải cô rất chung tình với mấy ông chú sao? Trong tay cô chắc chắn có không ít tài nguyên, dù sao bây giờ cũng không dùng được, cho tôi là được rồi.”

Lời này nói như kiểu Mộc Mộc cô là biến thái cuồng ông chú vậy, cô thật muốn cầm cái loa hét to trước cửa Công ty HG rằng: Rõ ràng là Trầm Ngang theo đuổi tôi trước, anh ấy mới là biến thái cuồng loli!

Nhưng dù sao cũng đã đồng ý với Tần Hồng Nhan, Mộc Mộc chỉ có thể về nhà nhờ mama nhà mình ra tay giúp đỡ, mama giới thiệu cho cô một ông chú là chủ của doanh nghiệp nhỏ, là Vương tiên sinh, tuổi tầm bốn mươi đến năm mươi, góa vợ, có một con trai, nghe nói nhân cách rất tốt.

Đã giúp là phải giúp tới cùng, tiền Phật là phải tiền đến Tây Thiên, Mộc Mộc đành phải làm người trung gian sắp xếp cuộc gặp mặt đầu tiên cho hai người.

Đây cũng là lần đầu tiên Mộc Mộc làm người trung gian, bởi vì kinh nghiệm quá ít cho nên sau khi giới thiệu tên hai người xong, bầu không khí lập tức lâm vào tình trạng tẻ ngắt.

Ba người nhìn nhau, im lặng không nói gì.

Mộc Mộc suy nghĩ đề tài, Vương tiên sinh thì ngại ngùng vì gặp trứng siêu mỹ nữ, còn thần trí Tần Hồng Nhan lại đang chu du bốn phương.

Kết quả mọi hy vọng đều đặt lên người Mộc Mộc, cô chỉ có thể kiên trì hỏi: “Vương tiên sinh, nghe nói anh nấu ăn rất ngon? Thật ra cô Tần nấu ăn cũng khá, về sau hai người có thể học hỏi lẫn nhau, hi.”

Để tìm được đề tài này đã tốn hết toàn bộ tinh lực của Mộc Mộc, đáng tiếc Tần Hồng Nhan không hề nỗ lực, thẳng thắn phá tan lời nói dối thiện ý của cô: “Tôi không biết nấu ăn, chỉ biết ăn thôi.”

Mộc Mộc hóa đá tại chỗ, may mà nhân cách của Vương tiên sinh thật sự rất cao, nhanh chóng làm dịu bầu không khí: “Không sao cả, dù sao tôi cũng biết nấu, về sau cô Tần chỉ phụ trách ăn là được rồi.”

Mộc Mộc cảm thấy, nếu không phải vì Tần Hồng Nhan xinh đẹp, thì dựa vào cá tính của cô ấy chắc chắn sẽ không có khả năng an toàn sống sót đến tận bây giờ.

Mộc Mộc lại tiếp tục vắt hết óc tìm đề tài, kết quả Tần Hồng Nhan bỗng chủ động mở miệng, trực tiếp hỏi Vương tiên sinh: “Anh có muốn kết hôn với tôi không?”

Mộc Mộc lại khẳng định kết luận: nếu Tần Hồng Nhan không xinh đẹp thì chắc chắn cô ấy sẽ chết rất thảm.

“Chuyện này, chuyện này.....” Mặt Vương tiên sinh đỏ như trái cà chua chín, chỉ khác trái cà chua nhỏ Mộc Mộc ở một điểm: đó là anh ta là trái cà chua lớn.

“Rốt cuộc muốn hay không muốn?” Giọng Tần Hồng Nhan cho thấy sự thiếu kiên nhẫn.

“Điều kiện của cô Tần tốt như vậy, tôi đương nhiên muốn, nhưng sợ không xứng với cô.” Vương tiên sinh càng nói càng cúi thấp đầu.

“Nếu vậy chúng ta đi làm giấy chứng nhận kết hôn luôn đi, 9.00 giờ thứ tư, tôi chờ anh ở cục dân chính.” Tần Hồng Nhan ngắn gọn nhanh chóng quyết định đại sự cả đời.

Mộc Mộc đang muốn phản đối, nhưng một giọng nói khác đã nhanh hơn cô một bước.

“Tần Hồng Nhan, cô dám!”

Giọng vang lên chính là giọng của Trần Thịnh Niên.

Nhìn mọi người xung quanh bắt đầu nhìn sang đây bằng ánh mắt tò mò, Mộc Mộc cũng muốn chui đầu vào đầu gối.

“Cậu tới đây làm gì?” Tần Hồng Nhan không thèm nhìn cậu ta.

“Tôi đến để ngăn cô làm chuyện điên rồ.”

“Trần Thịnh Niên, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chuyện của tôi không liên quan tới cậu.” Giọng nói của Tần Hồng Nhan tràn ngập lãnh lẽo băng giá.

“Tôi cũng đã nói rất nhiều lần rồi, chuyện của cô chính là chuyện của tôi, bởi vì đời này cô chỉ có thể là của tôi!” Ánh mắt Trần Thịnh Niên u ám.

Mộc Mộc cảm khái, đàn ông nhà họ Trần quả đúng kiệt tác của tạo hóa, người chú thì nói lời yêu thương tự nhiên như ăn cơm uống nước, còn người cháu thì nói lời yêu thương như chém dao vào tim người ta vậy.

Đến Vương tiên sinh nhân cách cực cao cũng sắp khóc, hỏi Mộc Mộc: “Cô Lâm, đây, đây, đây rốt cuộc là ai? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Mộc Mộc cũng không biết nên giải thích thế nào về mối quan hệ phức tạp, tình yêu và hận thù giữa Tần Hồng Nhan và Trần Thịnh Niên nữa.

May thay Trần Thịnh Niên chỉ hai ba câu đã giải thích rõ ràng mối quan hệ của bọn họ: “Ông già, để tôi nói cho ông biết, tôi là bạn trai của cô ấy, cũng là bạn giường, cộng thêm là chồng tương lai. Hơn nữa, tôi từng cha của con cô ấy!”

Lượng tin tức quá lớn, ngay cả Mộc Mộc cũng bị sốc.

Hóa ra hai người ngày đã từng có con rồi!

Khó trách, kiểu biến thái như Trần Thịnh Niên, nếu không sử dụng đến biện pháp tránh thai, e chừng ngay cả đội bóng đá cũng có thể tạo ra được.

Lời này vừa nói xong, Vương tiên sinh thật sự không thể chịu nổi nữa, bật khóc bỏ chạy. Trước khi đi vẫn không quên thanh toán bữa ăn, quả nhiên nhân cách cực cao trong truyền thuyết.

Mộc Mộc đang định hỏi kỹ về chuyện em bé với hai đương sự, ai dè mẹ em bé đột nhiên đứng dậy, tát ba em bé một cái.

“Bốp”, đầu Trần Thịnh Niên nghiêng sang bên, trên má trái lập tức xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ chói.

“Tôi đã nói rồi, chuyện này không được nhắc lại!” Trước khi rời đi Tần Hồng Nhan lạnh lùng cảnh cáo.

Cho đến khi cô ấy rời đi rất lâu, Trần Thịnh Niên vẫn nghiêng mặt, tựa như không thể quay lại được.

Mộc Mộc hắng giọng, ho khan một tiếng: “Ừm, anh không sao chứ? Hay là anh đuổi theo cô ấy giải thích đi.”

Mộc Mộc có lòng tốt, nhưng đáp lại cô chỉ là một tiếng cười mỉa: “Đuổi theo giải thích? Để cô được xem náo nhiệt phải không?”

“Tôi? Xem náo nhiệt? Tôi không có.” Mộc Mộc vội vàng giải thích: “Tôi thật sự không biết chuyện gì cả, hôm đó bỗng nhiên Tần Hồng Nhan nhờ tôi giới thiệu cho cô ấy một người hơn bốn mươi tuổi. Tôi nghĩ cô ấy nhất thời nổi hứng, cho nên mới.....”

“Chuyện của cô cô còn chưa quán được, đừng có mà rảnh rỗi lo chuyện của người khác!” Trần Thịnh Niên âm u rét lạnh nói.

Mộc Mộc giật mình: “Chuyện của tôi? Tôi thì có chuyện gì chứ?”

“Cô bị chú tôi chiều quá sinh hư rồi à?” Giọng trầm thấp âm u của Trần Thịnh Niên như một lời nguyên, nhanh chóng siết chặt lấy đáy lòng cô: “Cô tưởng chú tôi sẽ ở mãi mãi cạnh cô sao, cô tưởng cô là người cuối cùng sao? Cô tưởng rằng chú tôi không thích người khác sao?”

“Rốt cuộc anh có ý gì?” Mộc Mộc nóng ruột.

Cô cảm thấy trên đầu mình giống như có treo một quả bóng, cô biết có quả bóng nhưng cô không biết bên trong nó chứa gì, là không khí, là nước, hay là acid.

Cô càng không biết quả bóng kia sẽ nổ khi nào.

Loại cảm giác này giống như có tảng đá đặt trong lòng cô, khiến cô sợ hãi, vô cùng khó chịu.

Sắc mặt Trần Thịnh Niên thoáng biến đổi, nhưng nhanh chóng kiềm chế, nuốt vào trong bụng: “Ý của tôi là, hi vọng cô đừng nhúng tay và chuyện tình cảm của chúng tôi nữa!”

Mộc Mộc cắn chặt răng, cắn chặt đến mức quai hàm đau đớn: “Khó trách Tần Hồng Nhan nói anh không phải là đàn ông, xem ra anh không phải thật, nói thì cứ nói cho xong, giấu giấu diếm diếm làm gì.”

Có lẽ là vừa bị Tần Hồng Nhan kích thích, cho nên chiêu khích tướng của Mộc Mộc đặc biệt hữu ích, giống như con dao sắc bén trực tiếp cạy miệng cứng như thép của Trần Thịnh Niên: “Tôi không phải là đàn ông à? Tôi phải như thế nào mới giống đàn ông đây? Có phải giống chú tôi, trơ mắt nhìn người phụ nữ mình yêu lao vào vòng tay của người đàn ông khác, còn mình thì liều chết cố gắng sức lực cho người đàn ông đó, phải không?!”

“Anh có ý gì?” Mộc Mộc cảm thấy một đôi tay vô hình bóp chặt trái tim cô, lập tức máu bên trong tuôn ra ngoài ào ạt.

“Cô nghe rõ đây, người vợ thứ ba của Phó Miểu, cũng chính người vợ hiện tại, tên là Mạc Quyên.” Biểu cảm của Trần Thịnh Niên tựa như một con rắn độc: “Đúng vậy, Mạc Quyên, tên này nghe rất quen phải không? Cô ta không chỉ là vợ Phó Miểu, mà còn là mối tình đầu của chú tôi, là bạn gái cũ, cộng thêm là người phụ nữ khắc cốt ghi tâm đời này chú tôi không thể nào quên. Cô biết vì sao chú tôi phải giúp Phó Miểu không? Là vì Mạc Quyên cầu xin chú ấy, vì Mạc Quyên chú ấy mới đứng về phía Phó Miểu, vì ông ta làm trâu làm ngựa, bởi vì từ trước tới nay, trong trái tim của chú ấy chỉ có một mình Mạc Quyên, vì cô ta chú tôi có thể sẵn sàng làm tất cả!”

Mộc Mộc tựa như du khách đi lạc vào rừng, bị thợ săn bắn nhầm vào tim, loại đau đớn đó khiến cô hoảng sợ cực kỳ.

Đúng vậy, Mạc Quyên, đó là bạn gái cũ của Trần Ngang.

Cô nhớ Tần Hồng Nhan đã từng nói.

“Hơn nữa đáng lẽ cô nên quan tâm tại sao Trần Ngang lại đứng bên Phó Miểu chứ không phải tại sao tôi lại đứng bên Phó Lỗi.”

Cũng nhớ đến câu Phó Dịch Phong từng nói.

“Dựa vào phụ nữ để ngồi lên vị trí Tổng Giám đốc, không phải trai bao thì là gì?”

“Chuyện này chỉ có người nhà chúng tôi biết, lại nói việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, nếu cô muốn biết, tự mình tìm hiểu đi.”

Cô từng hỏi Trần Ngang, vì sao anh phải giúp Phó Miểu, nhưng anh không trực tiếp trả lời. Bây giờ nghĩ lại, không phải anh không muốn trả lời, mà là đáp án của anh khiến cô không thể chấp nhận.

Mộc Mộc đau xót nghĩ, bạn trai cũ đã tới, bạn gái cũ có thể không đến ư?

56. Chương 57

Mộc Mộc ra khỏi nhà hàng bằng cách nào, bản thân cô cũng không biết.

Trong đầu cô không ngừng nhớ lại những chuyện trước kia.

Bạn Trần Ngang từng nói, lúc trước Mạc Quyên nhìn trúng đôi giày mấy trăm đôla, mỗi ngày Trần Ngang đều bớt ăn một bữa, gắng làm hai công việc để tiết kiệm tiền mua giày cho cô ấy; Anh vì cô ấy giặt quần áo nấu cơm, vì cô ấy mua pizza lúc trời đông giá rét; Vì cô ấy uống rượu đến mức xuất huyết.

Trần Thịnh Niên nói, Mạc Quyên là mối tình đầu của Trần Ngang, là bạn gái cũ, cộng thêm là người phụ nữ khắc cốt ghi tâm đời này anh không thể nào quên. Trong trái tim của anh chỉ có một mình Mạc Quyên, vì cô ấy anh có thể sẵn sàng làm tất cả.

Tình cảm của anh sâu đậm đến mức ngay cả Mộc Mộc chưa từng cảm nhận được.

Như vậy xem ra, trong trái tim anh luôn tồn tại một người.

Cũng chẳng lạ, Mạc Quyên là mối tình đầu của anh.

Mà đàn ông luôn nhớ mãi mối tình đầu.

Mộc Mộc hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng mối tình đầu dùng để làm kỷ niệm là được rồi, nếu anh cho tới bây giờ vẫn nhớ đến Mạc Quyên, thường xuyên liên lạc với cô ấy, vậy thì chuyện đã lớn rồi.

Không phải Mộc Mộc không tin Trần Ngang, nhưng nếu hai người đó thật sự trong sạch, tại sao Trần Ngang phải giấu chuyện Mạc Quyên là bà chủ của anh chứ?

Ngay từ đầu Mộc Mộc đã biết anh có bạn gái cũ, nhưng cô chưa từng có ý niệm ghen trong đầu. Anh làm như vậy là anh không tin cô, hay là trong lòng có quỷ? Mộc Mộc không thể biết được.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, không lâu sau điện thoại của Mộc Mộc liên tục đổ chuông – Trần Ngang liên tục gọi điện cho cô, mà mỗi lần cô đều từ chối.

Anh liên tục gọi, cô liên tục từ chối.

Cả hai người đều rất kiên nhẫn.

Cho đến khi điện thoại của cô chỉ còn một vạch pin, lúc này Trần Ngang mới ngừng gọi điện thoại. Nhưng màng nhĩ Mộc Mộc chưa kịp yên tĩnh một phút thì điện thoại của Tần Hồng Nhan lại gọi tới tiếp.

Lần này là không thể không nhận.

“Cô đang ở đâu?” Hồng Nhan hỏi.

Mộc Mộc đương nhiên biết cô ấy hỏi thay cho Trần Ngang nên từ chối trả lời, thay vào đó hỏi câu khác: “Chuyện Trần Ngang vì bạn gái cũ mới giúp Phó Miểu, mọi người đều biết cả sao?”

Bên kia thoáng im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Người biết cũng không nhiều, tôi cách đây không lâu cũng mới được chuyện này từ Trần Thịnh Niên.”

Mộc Mộc phì nhỏ, hóa ra Trần Thịnh Niên có cái miệng thiệt rộng.

“Tình cảm của hai người, người ngoài không thể phán xét toàn vẹn, Trần Ngang đối với cô như thế nào, trong lòng anh ta rất cuộc còn Mạc Quyên hay không, tôi nghĩ chỉ có mình cô mới rõ. Tôi gọi điện tới là muốn nói cho cô hai điều, một là suy nghĩ cẩn thận; Hai là tìm nơi an toàn ngủ tạm đi.”

Mộc Mộc trầm nghĩ, không hổ là người phụ nữ nói ra câu: 9.00 giờ thứ tư tôi đợi anh ở cửa cục dân chính, quả nhiên quyết đoán.

Cô nghe theo lời Tần Hồng Nhan, tìm đến nhà trọ của An Lương ngủ tạm.

Buổi tối, hai người nằm trong một cái chăn nói chuyện, đương nhiên đề tài nói chuyện chính là chuyện của Trầm Ngang và Mộc Mộc.

“Mày nói xem, anh ấy gạt mình, ngoài trong lòng có quỷ ra còn lý do nào khác không?” Mộc Mộc nhớ đến chuyện này có chút nản lòng: “Bọn mình đã ở bên nhau lâu như vậy, nói một câu ‘Đúng rồi, bạn gái cũ của anh chính là bà chủ của anh đấy’ lời này khó nói lắm sao!?”

“Tất cả đàn ông đều sợ hãi khi bạn gái hiện tại hỏi về bạn gái cũ, cho nên chuyện Trầm Ngang giấu mày coi như có thể hiểu được.” An Lương khuyên nhủ.

“Nhưng anh ấy vì bạn gái cũ mới giúp chồng của cô ấy, nó đã vượt qua tình cảm bình thường rồi, nếu không thì đúng như bọn họ nói, chú ấy còn lưu luyến bạn gái cũ.” Mộc Mộc nghĩ đến đây liền chua xót: “Mày nói có phải vì bạn gái cũ của chú ấy lập gia đình, không còn cách nào khác cho nên mới tùy ý tìm tao thay thế không?”

“Cái này thì phải hỏi chính mày, Trầm Ngang đối với mày thế nào, không có ai so với mày rõ hơn.” An Lương nói.

Mộc Mộc nhớ lại khoảng thời gian cô và Trầm Ngang qua lại, quả thật ngọt ngào, thật sự anh đối với cô có thể gọi là cưng chiều hết mức.

Nhưng cưng chiều lớn nhất cũng không thể sánh với việc anh vì bạn gái cũ nhờ vả mà sẵn sàng giúp đỡ chồng của bạn gái cũ tranh đoạt thiên hạ được.

Thế chẳng khác nào anh chính là chúa Jesus hiền từ ai ai cũng giúp.

“Tao thấy, bọn mày vẫn nên thẳng thắn nói chuyện một lần.” An Lương đề nghị.

“Ừ, đầu tao đau quá, ngày mai tính tiếp vậy.” Mộc Mộc trùm chăn lên đầu, quyết định đi ngủ để quên chuyện này.

Phải suy nghĩ nhiều chuyện, khiến giấc mơ của Mộc Mộc cũng đặc biệt hỗn loạn. Đầu tiên Mộc Mộc mơ cô, Trầm Ngang, Tần Hồng Nhan, Trầm Thịnh Niên tát nhau, sau đó Tần Hồng Nhan bị sẩy thai, cô phải đưa vào bệnh viện, kết quả cô phát hiện không mang đủ tiền phải về nhà lấy, vừa mới về nhà liền bắt gặp Trầm Ngang và Mạc Quyên đang ở trên giường xxoo.

Hơn nữa, còn đang làm tư thế đèn chùm kiểu Ý yêu cầu trình độ kỹ thuật cao.

Mộc Mộc tức đến quần ruột, muốn xông đến xô ngã hai người xấu xa này, kết quả lại bị tấm kính thủy tinh vô hình ngăn cách, chỉ có thể đứng ở ngoài trơ mắt nhìn hai người làm chuyện đó, còn nghe thấy đầu Mạc Quyên đập vào thành giường phát ra tiếng động nhịp nhàng.

“Bùm, bùm, bùm.....”

Không đúng, sao tiếng động lại chân thật như vậy?

Mộc Mộc trong mơ tỉnh lại, phát hiện tiếng động kia vẫn còn phát ra.

“Bùm, bùm, bùm.....”

Cô không phải là gái tơ, đương nhiên biết rõ tiếng động này phải làm chuyện kia mới có. Mộc Mộc lén ra khỏi phòng, quét mắt một vòng liền thấy hai người nào đó đang ‘yêu’ mãnh liệt trong phòng bếp.

Là An Lương và Đỗ Khang. Bởi vì lưng An Lương dựa vào tủ bát cho nên mỗi lần Đỗ Khang chuyển động sẽ phát ra tiếng bùm bùm nhịp nhàng.

Mộc Mộc đặt mông ngồi xuống, rất muốn xem hết hiện trường AV nóng bỏng này, nhưng Đỗ Khang đột nhiên ngắt đầu, nhìn Mộc Mộc.

Ánh mắt đó không đến nỗi sắc bén, thậm chí bởi vì cách quá xa nên Mộc Mộc không thấy rõ, nhưng không biết vì sao lại khiến cho toàn thân Mộc Mộc rét run.

Trực giác nói cho cô, người đàn ông này không dễ chọc.

Mộc Mộc vội vàng quay về phòng, đóng chặt cửa, cho dù hiện trường bên ngoài đặc sắc đến mấy cũng không dám nhìn lên một lần nữa.

Đợi ít nhất nửa giờ sau, tiếng động bên ngoài mới trở nên yên tĩnh lại, Mộc Mộc không khỏi cảm khái Đỗ Khang quả nhiên là quân nhân, thể lực thật khủng khiếp.

Liên tiếp gặp phải kích thích, tinh thần Mộc Mộc bắt đầu xuống dốc. Nhưng nghĩ đến lời khuyên của An Lương, Mộc Mộc quyết định đi tìm Trầm Ngang nói chuyện.

Lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện cho Trầm Ngang thì một dãy số lạ bỗng gọi cho cô.

Mộc Mộc nhận điện, bên kia truyền đến giọng ồm ồm của một người đàn ông: “Trầm Ngang và Mạc Quyên đang ở khách sạn Hoa Hồng ôn lại mối tình đầu, bây giờ cô đi vẫn còn kịp.”

Nói xong liền tắt máy, mặc cho Mộc Mộc gọi lại nhiều lần đều không bắt máy.

Câu nói này chẳng khác nào móng mèo, không ngừng cào nát trái tim cô. Cuối cùng cô thật sự nhịn không được, cầm lấy túi xách đi đến khách sạn Hoa Hồng.

Khách sạn Hoa Hồng là khách sạn năm nổi tiếng nhất của thành phố này, với ý tưởng muốn tạo cảm giác không gian lãng mạn nồng nàn cho các cặp yêu nhau, do đó đa số là những cặp tình lữ đều đến nơi này ăn cơm.

Mộc Mộc chạy vào nhà hàng liền thấy, quả nhiên ở một vị trí cạnh cửa sổ, có một đôi nam nữ.

Nam anh tuấn phong độ, nữ xinh đẹp dịu dàng.

Nam đúng là Trầm Ngang.

Mà nữ, chắc chắn là Mạc Quyên.

57. Chương 58

Mộc Mộc ngơ ngác đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn bọn họ. Nháy mắt đó, đầu óc cô bỗng ngưng hoạt động. Không thể suy nghĩ, toàn bộ trống rỗng.

Đây là lần đầu tiên cô gặp Mạc Quyên.

Trước đây khi nghe bạn bè Trầm Ngang nhắc đến Mạc Quyên, trong đầu cô hiện ra một người con gái xinh đẹp nhưng nông cạn. Nhưng hôm nay gặp được mới phát hiện rằng cô đã đánh giá Mạc Quyên quá thấp rồi.

Mạc Quyên không những đẹp, mà còn duyên dáng quyến rũ. Dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt sắc sảo, cả người tỏa ra khí chất hấp dẫn.

Năm tháng không thể lưu lại nếp nhăn và sự lão hóa trên gương mặt kia.

Nếu cô là đàn ông, chắc chắn cô cũng sẽ không có cách nào không yêu người phụ nữ này.

Mộc Mộc tự thấy, cô đã thất bại thê thảm.

Trầm Ngang và Quyên ngồi ở đó, cho dù không nói gì, nhưng người khác nhìn vào cũng thấy đây là một hình ảnh đẹp đẽ vô cùng.

Xứng đôi đến cực hạn.

Hóa ra, đây mới chân chính gọi là trời sinh một đôi.

Bọn họ nhìn nhau, nói nhỏ. Bỗng nhiên Mạc Quyên vươn tay, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc Trầm Ngang, tựa như vuốt ve yêu chiều.

Động tác này tựa như vô số con mối, nhanh chóng gặm nhấm toàn bộ sự tự tin của Mộc Mộc, khiến lý trí của cô cũng sụp đổ theo.

Cô không thể kiềm chế, vội bước đến, đứng trước mặt hai người.

Đây là một nước cờ sai, nhưng cô đã đi rồi.

Cô biết, đáng lẽ cô nên lưu lại một chút lòng tự trọng cuối cùng, ít nhất cũng phải giả vờ ngẩng cao đầu mà rời khỏi đây, nhưng lý trí đã bị tình cảm đánh đổ hoàn toàn.

Cô chính là người như vậy, đã yêu là yêu hết lòng, không hề giữ lại gì.

Ba người gặp nhau luôn xấu hổ, khi Mộc Mộc từ trên trời rơi xuống đứng trước mặt hai người, trong đôi mắt Trần Ngang lần đầu tiên xuất hiện sự lúng túng.

“Mộc Mộc?”

“Cả đêm qua tôi không về, kết quả anh không lo lắng một chút nào, ngược lại còn tiếp tục gặp gỡ cô ấy?” Máu trong người Mộc Mộc như hóa thành xăng, có thể bốc cháy bất cứ lúc nào: “Trần Ngang, anh đối xử với tôi như vậy ư?”

Trần Ngang khôi phục thần trí, đứng dậy giữ tay Mộc Mộc, hạ giọng nói: “Mộc Mộc, em về trước đi.”

Khi một người đơn thuần gặp phải vấn đề trong tình yêu, luôn kích động chẳng hề để ý đến hậu quả.

Tình trạng của Mộc Mộc hiện nay chính là như thế, giờ phút này cô đã đánh mất lý trí, căn bản không nghe bất kỳ lời khuyên nào, dùng sức giãy khỏi tay Trần Ngang, lớn tiếng nói: “Tại sao tôi phải về, làm ra chuyện đáng xấu hổ này cũng không phải là tôi, dựa vào cái gì mà bắt tôi phải tránh đi chứ!”

“Mộc Mộc, anh nói lần cuối, đừng làm loạn ở đây nữa, về nhà ngay cho anh!” Trần Ngang lạnh lùng quát.

Mộc Mộc bị quát cả người run lên, cô ngẩng đầu, nhìn sang Trần Ngang.

Nhưng trong đôi mắt anh chỉ là một màu đen, lạnh lẽo không độ ấm.

Cô lại quay đầu nhìn sang Mạc Quyên, thấy cô ấy cầm cốc cà phê trên tay, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xinh đẹp cao ngạo, tựa như mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Hóa ra trong thế giới này, không chịu nổi cũng chỉ có một mình cô.

Đột nhiên toàn bộ sức lực của Mộc Mộc biến mất, cô cúi đầu, lộ ra nụ cười khổ chỉ mình mới thấy. Sau đó ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi xin lỗi, đã quấy rầy rồi.”

Nói xong cô xoay người bước ra khỏi nhà hàng.

Cô đang chạy trốn.

Ra khỏi khách sạn Hoa Hồng, cô lên một chiếc taxi.

Lái xe hỏi: “Cô gái, cô muốn đi đâu?”

Cô không biết trả lời sao cả.

Đúng vậy, cô có thể đi đâu?

Về nhà ư? Ba mẹ cô nhất định sẽ lo lắng.

Đến chỗ trọ An Lương ư? E là Đỗ Khang đang ở đó.

Trời đất bao la, nhưng Mộc Mộc lại thấy không có chỗ nào để về.

Cô tìm trong danh bạ, cho đến khi thấy một cái tên – Lục Ngộ.

Cô biết cô không nên gọi điện thoại cho anh, nhưng cô không thể khống chế. Tiếng nhạc chờ vang lên một giây liền có người nhận, Mộc Mộc nghe thấy giọng nói ấm áp đã từng khắc sâu vào lòng cô: “Mộc Mộc? Xảy ra chuyện gì thế?”

Sau đó, cô liền ôm điện thoại khóc thảm thiết.

Trẻ con khóc sẽ có kẹo ăn, ngay cả tài xế taxi cũng bị hoảng sợ, miễn toàn bộ phí đi xe cho Mộc Mộc.

Người bị dọa còn có Lục Ngộ, bất kể anh hỏi thế nào, Mộc Mộc cũng không mở miệng nói, chỉ khóc nức nở.

Cuối cùng Lục Ngộ đề nghị: “Mộc Mộc, hay là em sang Anh giải sầu đi?”

Thất tình ra nước ngoài sẽ tiếp xúc nhiều điều mới mẻ quả thực có thể dời đi lực chú ý, giảm bớt nỗi buồn, nhưng Mộc Mộc hơi sợ ở chung với Lục Ngộ sẽ gây ra sự hiểu lầm.

Lục Ngộ dường như nhìn thấu tâm tư của cô, an ủi: “Em đừng suy nghĩ nhiều, anh đã thoát ra rồi, bây giờ anh đang theo đuổi một cô gái, em có thể ở cùng với cô ấy, tiện thể giúp anh tìm hiểu thêm.”

Vì tất cả mọi lo lắng đã không còn nữa, Mộc Mộc quyết định đi luôn.

Chiều hôm đó, Mộc Mộc bay sang Anh.

Chuyến bay kéo dài hơn mười giờ, có lẽ quá mức đau buồn, cho nên trong quá trình bay Mộc Mộc luôn lâm vào trạng thái mê man.

Khi cô rời đi mới phát hiện mọi thứ của mình đều là của Trần Ngang mua, điện thoại, quần áo, túi xách..... Anh đã lặng lẽ xâm nhập cuộc sống của cô, đóng quân trong trái tim cô.

Mộc Mộc để lại toàn bộ, chỉ mang vài bộ quần áo trước kia của mình.

Trần Ngang thực sự vì bạn gái cũ mà quát cô, có thể thấy rằng ngày thường anh tuy cưng chiều cô, nhưng khi gặp người trong lòng, Lâm Mộc Mộc cô chẳng là cái gì cả.

Liên lạc với bạn gái cũ không quan trọng, trong lòng vẫn còn bạn gái cũ cũng không quan trọng, nhưng vì bạn gái cũ mà làm ảnh hưởng đến mối quan hệ với bạn gái hiện tại, vậy thì đã nghiêm trọng rồi.

Loại chuyện này Mộc Mộc không thể dễ dàng tha thứ, nếu có thể, cô muốn quên Trần Ngang.

Nhưng Trần Ngang đã là cây đại thụ bén rễ sâu vào trong mạch máu cô, tuy rằng đau nhức khó chịu, nhưng cô không dám nhổ ra. Bởi vì một khi nhổ ra, cô sẽ mất máu mà chết.

Cô đã quen có anh tồn tại trong cuộc sống của mình, giống như oxy, không có sẽ bị ngạt thở. Nghĩ đến sau này trong cuộc sống của cô sẽ không còn anh nữa, trái tim của cô đau đớn tựa như bị mất đi hơn một nửa.

Mộc Mộc đau lòng đến mức trong lúc ngủ cũng khóc.

Máy bay hạ cánh, ra khỏi sân bay, nhìn dòng người mắt xanh tóc vàng, tiếng nói xa lạ, Mộc Mộc không rõ cảm giác của mình ra sao nữa.

Rõ ràng cô cảm thấy một giây trước cô còn đang ngồi trong phòng bếp, nhìn Trần Ngang vừa nấu ăn vừa kể chuyện cho cô nghe, nhưng giây tiếp theo cô đã đi đến một đất nước xa xôi.

Nghĩ đến đây, Mộc Mộc lại hoảng hốt sắp rơi nước mắt.

May thay lúc cô đau đớn nhất bỗng phía sau truyền đến giọng nói Lục Ngộ: “Mộc Mộc.”

Mộc Mộc lau nước mắt quay đầu, thấy Lục Ngộ và một cô gái khác.

Cô gái kia có đôi mắt một mí, khi cười đôi mắt sẽ cong như mặt trăng lưỡi liềm, còn có hai má núm đồng tiền nho nhỏ, đặc biệt đáng yêu.

Cô gái này cực kỳ có duyên, Mộc Mộc vừa gặp đã thích cô ấy.

Sau khi Lục Ngộ giới thiệu xong, Mộc Mộc mới biết cô gái này tên là Nghiêm Ny, là một du học sinh Trung Quốc.

58. Chương 59

Cuộc gặp gỡ này có thể nói là rất vui, cả Nghiêm Ny và Mộc Mộc đều có ấn tượng tốt về nhau, giống như đã thân quen từ trước rồi vậy.

Có thực mới vực được đạo, chạm dừng chân đầu tiên mà hai người dẫn cô đi đó chính là ăn tối.

Bọn họ ăn món ‘khoai tây cá giòn’, cũng chính là món ‘Fish and chips’, một món ăn take-out truyền thống của nước Anh từng có trong sách giáo khoa tiếng Anh mà ngày xưa cô được học.

Đồ ăn được dọn lên, cá tuyết nướng với khoai tây chiên vàng rục rở, hương thơm nhanh chóng lan tỏa ra bầu không khí xung quanh. Chỉ có điều Mộc Mộc tự thấy cô là người quê mùa, bởi vì cô không thường thức nổi sự phối hợp này.

“Trước kia nhìn món này trong sách tiếng Anh mình đã rất muốn ăn thử, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy sao lại không có cảm giác thế này.” Mộc Mộc thở dài.

“Thật ra món này nhìn bên ngoài thì thấy sao sao ấy, nhưng mùi vị bên trong rất ngon.” Nghiêm Ny cầm miếng khoai tây chiên chấm vào tương ớt, cắn một miếng, cười nói.

“Tình cảm cũng vậy, có đôi khi người bên ngoài nhìn vào thì thấy không hợp, nhưng hợp hay không hợp, chỉ có người bên trong mới có thể biết.” Lục Ngộ tổng kết.

Nghe vậy, Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn trời cao.

Bầu trời London luôn chứa một loại cảm xúc hoài cổ u ám, làm nổi bật nền kiến trúc cổ điển thành phố, khiến người ta cảm lòng không được mà nhớ lại quá khứ.

Cô từng nghĩ cô và Trầm Ngang cũng như ‘fish and chips’, người ngoài nhìn bọn họ cách nhau mười lăm tuổi, không hợp, nhưng hai người kết hợp với nhau, tuyệt đối là mỹ vị.

Nhưng trên thực tế..... Không hợp chính là không hợp.

Cũng như bài thơ cổ viết “Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già, chàng hận ta sinh muộn, ta hận chàng sinh sớm”, cô vĩnh viễn bỏ lỡ thời kỳ hồn nhiên, ngây thơ và đầy đam mê của Trầm Ngang, mà nay điều lớn nhất anh có thể cho cô là sự cứng chiu.

Cô vĩnh viễn không thể thành người khắc cốt ghi tâm trong lòng anh.

Quan trọng hơn là, khi đối mặt giữa cô và người khắc cốt ghi tâm, anh lựa chọn người sau.

Chứ không phải cô.

Nghĩ thế, đôi mắt lại đỏ, Mộc Mộc từ quả cà chua lập tức biến thành thỏ con yếu đuối.

“Món này thật sự khó ăn như vậy sao?” Nghiêm Ny bị Mộc Mộc dọa sợ.

Lục Ngộ biết rõ mọi chuyện nhưng phải giả vờ như không biết, nói: “Vậy chúng ta về nhà nấu ăn đi?”

Nghiêm Ny giơ tay tán thành: “Như vậy đi, em đi mua bột mì, thịt heo, rau cần, nấm hương, chúng ta về nhà làm bánh bao nhé.”

Mấy ngày trước, Trầm Ngang ở nhà có làm bánh bao cho cô, còn đích thân bón cho cô ăn.

Ai ngờ mới qua vài ngày ngắn ngủn, từ tình cảm sâu đậm lại trở thành la mắng tàn nhẫn, nghĩ đến lại khiến Mộc Mộc càng khổ sở.

Kết quả, đôi mắt Mộc Mộc càng đỏ hơn.

Vì để Mộc Mộc không bị hóa thành ma nước mắt, Nghiêm Ny và Lục Ngộ vội vàng chấm dứt đề tài ẩm thực này, trực tiếp kéo cô về nhà trọ của Nghiêm Ny nghỉ ngơi.

Có lẽ vì hôm nay ngồi trên máy bay quá mệt mỏi, Mộc Mộc tắm rửa xong liền nằm lên giường, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Đang chuẩn bị đi gặp Chu Công, bỗng Nghiêm Ny nằm bên cạnh cô do dự mở miệng hỏi: “Lâm, cậu chính là mối tình đầu của Lục Ngộ đúng không?”

Mộc Mộc đang mê man, bởi vì câu này tỉnh lại ngay lập tức.

Nếu thành thật trả lời là đúng vậy, thì e chừng Nghiêm Ny sẽ thấy Lục Ngộ đối với quan hệ nam nữ không rõ ràng mà từ chối anh theo đuổi.

Còn nếu nói dối là không phải, vậy thì cô thật có lỗi với Nghiêm Ny, người đã nhường cho cô nửa cái giường để ngủ.

May thay Nghiêm Ny vốn không đợi câu trả lời cô: “Cậu phủ nhận cũng vô dụng, mình từng thấy trong sách của anh ấy có ghi tên của cậu.”

“Nhưng điều này cũng không nói lên gì cả mà.” Mộc Mộc cảm thấy kỳ lạ, chỉ viết tên mà thôi, tại sao Nghiêm Ny lại nhận định cô chính là mối tình đầu của Lục Ngộ được?

“Nhưng trên trang sách đó toàn là tên của cậu, Lâm Mộc Mộc.” Nghiêm Ny giải thích.

Mộc Mộc ngây người, không nói nên lời, bỗng nghe Nghiêm Ny nói tiếp: “Trên trang sách đó dày đặc tên của cậu, không biết đã viết bao nhiêu lần? Nếu mỗi lần viết là một lần nhớ, vậy thì chắc chắn anh ấy nhớ cậu rất nhiều.”

Nghe lời Nghiêm Ny kể, Mộc Mộc tựa như có thể thấy Lục Ngộ nằm trên giường bệnh, cô đơn lặng lẽ viết tên cô.

Một lần rồi lại một lần.

Nhớ rồi lại nhớ.

Đôi mắt Mộc Mộc lại đỏ, lập tức biến thành ma nước mắt.

“Cho nên mình nghĩ, có thể khiến một người đàn ông yêu sâu đậm như vậy, chắc chắn chỉ có thể là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm mà thôi.” Nghiêm Ny thành thật nói.

Mộc Mộc trầm nghĩ, Mạc Quyên chính chính là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm của Trầm Ngang, cô làm sao vượt qua đây.

Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất không phải là nhớ lại tình cảm sắp mất, mà là phải giúp Lục Ngộ theo đuổi Nghiêm Ny.

“Chuyện của bọn mình đã qua rất lâu, sắp mốc meo hết rồi. Con người Lục Ngộ mình hiểu lắm, đối với cảm tình anh ấy có thể cảm được thì cũng buông được, khi thích một người sẽ toàn tâm toàn ý, tuyệt đối không hai lòng.”

“Thế à?” Nghiêm Ny thở dài: “Toàn tâm toàn ý ư?”

Mộc Mộc lau nước mắt, con sâu ngủ trong người tiếp tục trỗi dậy, mí mắt tựa như treo đá nặng ngàn cân, ngáp dài: “Đúng vậy, cho nên cậu đồng ý anh ấy đi, anh ấy thực sự là một đối tượng rất tốt..... Không được rồi, mình phải ngủ.”

Mộc Mộc nói xong liền chìm vào giấc mộng, dường như có nghe Nghiêm Ny thì thào nói gì đó, nhưng cơn buồn ngủ đến quá nhanh, mà giọng nói của cô ấy lại rất nhỏ.

Cho nên Mộc Mộc không nghe thấy gì.

Sau khi tỉnh lại, Mộc Mộc nghe thấy tiếng động trong phòng bếp, mở cửa quan sát, phát hiện Nghiêm Ny và Lục Ngộ đang vừa nấu cơm vừa nói chuyện.

Mộc Mộc ngồi xuống bàn ăn, chống cằm nhìn bóng lưng hai người, cảm thấy vừa hâm mộ vừa chua xót.

Người thất tình sợ nhất là khi nhìn thấy những cặp đôi yêu nhau.

May thay đã có một bữa sáng thịnh soạn nhanh chóng an ủi cô.

Nhìn đĩa thịt hun khói, trứng rán, xúc xích rán, còn có bánh mì chiên giòn thơm ngon, Mộc Mộc trầm nghĩ chắc cô sẽ tăng lên 5 cân mất thôi.

Có điều cô không để ý nhiều như vậy, Mộc Mộc cầm lấy dao nĩa, bắt đầu ăn, cảm thấy dạ dày no căng ít nhất vẫn có thể an ủi được tâm hồn bị tổn thương của mình.

Sau khi ăn xong, bởi vì Nghiêm Ny phải đi học nên Lục Ngộ dẫn Mộc Mộc đi tham quan viện bảo tàng hoàng gia Anh.

Bên trong đều là những sách vở hoặc di tích văn hóa quý giá, Mộc Mộc xem đến hoa mắt chóng mặt, thậm chí nghĩ không hổ là nước Anh chiến công lừng lẫy.

Khi đứng trước đài trưng bày xác ướp Ai Cập, Mộc Mộc nhìn rất lâu.

Lục Ngộ tò mò: “Em trở nên nặng khẩu vị hơn từ khi nào thế?”

“Anh còn nhớ bộ phim ‘Xác ướp trở lại’ ngày xưa bọn mình từng xem không?” Mộc Mộc trả lời một nẻo.

“Đương nhiên nhớ chứ, lúc đó em xem bộ phim này không biết bao nhiêu lần.” Lục Ngộ nhớ lại: “Hình như em rất thích Imhotep trong phim đó.”

“Đúng vậy, tuy Imhotep xấu xa độc ác nhưng ông ta chỉ chung tình với một mình Nữ hoàng, ông ta làm tất cả cũng chỉ vì muốn người yêu sống lại mà thôi.”

“Lúc ấy em đã nghĩ, giá như em là Nữ hoàng thì hay quá – cho dù là xác ướp bọc vải cũng không sao, ít nhất trong trái tim Imhotep chỉ có mình em.” Mộc Mộc thở dài: “Giá như trong trái tim của người đàn ông chỉ có một người phụ nữ thì thật tốt biết bao.”

59. Chương 60

Lục Ngộ nghe xong không nói gì, yên lặng nhìn xác ướp trước mặt.

Hai người đều mang tâm tư, thật lâu sau cũng không nói chuyện.

Sau khi ra khỏi viện bảo tàng, hai người đi tới trạm tàu điện ngầm.

Tàu điện ngầm ở London rất phát triển, dường như chỉ cần chớp mắt một cái là đã đến nơi muốn đến. Những tuyến đường chỉ chít tịt như mạch máu thành phố, bao phủ toàn bộ vùng đất London.

Ở trên tàu điện ngầm, Mộc Mộc dựa lưng vào ghế ngồi, nhìn ánh sáng bên ngoài cửa sổ đến xuất thần, cho nên không nghe thấy Lục Ngộ hỏi.

“Cái gì cơ?”

Nhìn bộ dáng thất thần của cô khiến Lục Ngộ không khỏi âm thầm thở dài: “Nghiêm Ny vừa gửi tin nhắn cho anh, nói hôm nay cô ấy sẽ tan học sớm, vì vậy định nấu ăn ở nhà anh..... Mộc Mộc, em cứ như vậy sẽ khiến anh rất lo lắng.”

“Em không sao, chỉ là em không quen.”

Cô không quen không có Trần Ngang dặn dò chăm sóc, cô không quen không có Trần Ngang làm bạn nói chuyện, cô không quen không có vòng ôm ấm áp của Trần Ngang.

Thói quen thật đáng sợ, cho dù hình thành hay từ bỏ, đều luôn gian nan vất vả.

Chỉ mới qua hai ngày ngắn ngủi nhưng cô lại thấy như đã trải qua mấy đời, mỗi giây mỗi phút đều là dày vò hành hạ.

“Tuy anh không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh nghĩ hai người có thể ở bên nhau không hề dễ dàng. Không chỉ cần tình cảm, mà còn cần thiên thời địa lợi nhân hoà, cho nên phải biết quý trọng hơn nữa.” Trong giọng nói Lục Ngộ xen lẫn chất giọng bản địa trầm ấm, lại có chút từ tính: “Mộc Mộc, nếu có hiểu lầm thì nên hóa giải hiểu lầm đi.”

“Nếu không phải là hiểu lầm thì sao?” Mộc Mộc thì thào hỏi, hỏi ra mới thấy giọng nói của mình thật yếu đuối.

“Nếu là sự thật, vậy em nên thông cảm và bỏ qua đi.” Lục Ngộ thoáng ngừng, trong giọng nói có sự chua xót: “Với điều kiện tiên quyết là em yêu anh ta.”

Mộc Mộc không nghe thấy sự chua xót đó, trong tiếng tàu chạy rầm rầm âm thầm thở dài, nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, tối qua em và Nghiêm Ny nói chuyện về anh, em thấy cô ấy có ấn tượng về anh rất tốt, xem ra ánh bình minh ở ngay trước mắt rồi.”

Lục Ngộ thản nhiên nói: “Loại chuyện này, cứ thuận theo tự nhiên thôi.”

“Nghiêm Ny là một cô gái tốt, anh phải trân trọng cô ấy đấy.” Mộc Mộc cổ vũ Lục Ngộ.

Lục Ngộ khẽ cười, không nói gì nữa.

Ở phòng trọ của Lục Ngộ, Nghiêm Ny và Mộc Mộc nghịch ngợm chơi đùa nhau trong bếp, cả người đều bị bao phủ bởi lớp bột mì trắng xóa, ngay cả lông mi cũng không may mắn thoát khỏi, trông giống như hai đại hiệp mi trắng trong truyền thuyết.

Lục Ngộ thở dài: “Xem ra, anh muốn ăn bánh bao cũng không có mà ăn rồi.”

“Hiểu được thì anh nên ăn ít thôi, anh xem bọn em ở nhà chưa từng đụng đến giọt nước, bằng lòng xuống bếp làm bánh cho anh đã là giỏi lắm rồi!” Nghiêm Ny nói xong thừa dịp Lục Ngộ không đề phòng vươn tay chạm vào trán Lục Ngộ.

Kết quả, Lục Ngộ cũng biến thành đại hiệp mi trắng.

Khi không bị đánh lén, đương nhiên sẽ không phục, hai tay Lục Ngộ nắm bột mì, tấn công lên mặt Nghiêm Ny. Không lâu sau, cả phòng bếp biến thành bãi chiến trường – bột mì trắng tựa như bông tuyết trôi dạt khắp nơi.

Giống như Giáng Sinh.

Mộc Mộc nhìn hai người, càng xem càng cảm thấy đây đúng là trời đất tạo nên một đôi, không khỏi cảm thấy vui mừng thay cho Lục Ngộ.

Ít nhất anh đã tìm được hạnh phúc.

Bột mì không có nhiều, hơn nữa bị vương vãi hết ra sàn, ngay cả nửa cái bánh bao cũng không nặn được. Mộc Mộc để hai người đó tiếp tục nô đùa, còn mình khoác thêm áo ra ngoài mua thêm bột mì.

Mộc Mộc rất thích đi bộ trên đường phố London, hai bên đường là hai hàng ngô đồng nâu vàng khê khàng lay động, hoang vắng cổ kính, những chiếc lá rơi xuống tựa như cánh bướm phiêu đảng, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

London còn gọi là xứ sở sương mù, cho nên người đi trên đường thường khoác những bộ áo khác nhau. Mua xong bột mì, Mộc Mộc rảo bước về nhà, trong lòng thầm đếm cô còn mấy chiếc áo khoác nữa.

Đang đếm cao hứng, bỗng nhiên Mộc Mộc cảm thấy có một chiếc xe lạ đi theo mình. Quay đầu nhìn, không ngờ là một chiếc xe Rolls-Royce Phantom.

Mộc Mộc tự biết cô chỉ một người dân bình thường, không thể quen biết nổi đại gia như thế, cho nên cũng không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Đi hết một dãy phố, chiếc xe kia vẫn đi theo phía sau cô, không nhanh không chậm, không gần không xa.

Đây là trần trụi theo dõi ah.

Phản ứng đầu tiên của Mộc Mộc là: hoàng tử William nhìn trúng cô, muốn bắt cô về làm nhân tình. Ai ngờ sau khi cửa xe ra, người bước ra càng khiến Mộc Mộc giật mình hơn.

Trần Ngang.

Đi trên đường ở một đất nước xa lạ mà cũng gặp phải bạn trai cũ, phản ứng đầu tiên Mộc Mộc là tự cấu vào chân mình – chắc chắn là nằm mơ.

Đáng tiếc cảm giác đau vô cùng rõ ràng.

Là sự thật.

Miệng Mộc Mộc mở lớn đến mức có thể nhét cả một quả trứng gà, duy trì tư thế đó một lúc lâu, rốt cuộc mới hỏi: “Anh tới đây mà cũng mua hẳn chiếc xe sa hoa này luôn ư?”

“Đây là xe của bạn anh, hơn nữa, đây không phải là chiếc xe sa hoa nhất của bạn anh.” Trần Ngang giải thích.

Nháy mắt Mộc Mộc thầm nghĩ muốn nhờ Trần Ngang giới thiệu cô cho người bạn sa hoa này của anh quá.

Đang suy nghĩ lung tung, Trần Ngang bỗng mở miệng: “Mộc Mộc, về nhà đi.”

Nói xong anh liền vươn tay muốn kéo cô. Nhưng Mộc Mộc lại lùi ra sau, duy trì một khoảng cách an toàn đối với anh.

Cô cúi đầu, dùng chân dẫm lên lá khô dưới đất.

Lá khô phát ra tiếng xào xạc, tựa như một thứ gì đó vỡ vụn.

“Mộc Mộc, nghe anh giải thích được không?” Trần Ngang hạ giọng nói.

“Được.” Mộc Mộc ngẩng đầu: “Vậy xin anh hãy giải thích, vì sao anh vẫn chưa quên được mối tình đầu mà lại qua lại với tôi.”

“Mộc Mộc, quan hệ giữa anh và cô ấy không như em nghĩ. Sở dĩ anh qua lại với em là vì yêu em, có tình cảm với em.”

Trần Ngang mặc áo khoác gió, quàng khăn quàng cổ, dáng người cao to, quần áo cùng dáng người anh mang vẻ thần bí của người phương Đông, cho nên rất nhiều người đi đường đi qua đều để ý đến anh.

Anh là ánh sáng hấp dẫn, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Mộc Mộc sợ hãi một ngày nào đó sẽ mất đi anh.

“Vậy anh đối với cô ấy thì sao?” Mộc Mộc vội vã nói: “Rốt cuộc trong trái tim anh cô ấy tồn tại như thế nào?”

Trần Ngang bước tới, ôm lấy Mộc Mộc. Hôn lên đỉnh đầu cô, thì thầm nói: “Cô ấy chỉ là quá khứ, mà em chính là hiện tại và tương lai của anh.”

Lời của anh tha thiết và chân thành như thế, tựa như hận không thể móc tim ra cho cô xem.

Mộc Mộc chôn mặt vào ngực Trần Ngang, đôi mắt ngập nước, rất nhanh để lại dấu vết trên áo anh.

Cô không tin.

Làm sao cô có thể tin đây?

Nếu chỉ là quá khứ, sao anh lại vì một câu nhờ vả của cô ấy mà ở lại giúp chồng cô ấy chứ.

Nếu chỉ là quá khứ, sao anh chẳng hề quan tâm khi cả đêm cô không về nhà, thậm chí ngày hôm sau còn ăn cơm với cô ấy ở khách sạn chứ.

Nếu chỉ là quá khứ, sao anh lại vì cô ấy mà quát mắng cô.

Mộc Mộc bật cười chua chát, nhưng không hỏi ra miệng.

Trước kia khi thấy nam chính trong phim mạnh mẽ lắc vai nữ chính hét lên “Em nghe anh giải thích, em nghe anh giải thích”. Mà nữ chính lại che hai tai, khóc nói “Em không nghe, em không nghe”. Khi đó, Mộc Mộc thật có xúc động muốn xông hết tất cho hai người này hai cái – rõ ràng chỉ hai ba câu nói là có thể hóa giải hiểu lầm, vậy mà bởi vì bọn họ mà kéo dài đến bốn mươi tập.

Nhưng khi rơi xuống đầu mình, cô mới hiểu hàm ý của nó – có rất nhiều chuyện đau lòng thật sự không dám nhắc đến, cũng không dám nghe.

Cô sợ một khi cô hỏi ra những câu này, đáp án nhận được sẽ khiến cô bị tổn thương.

Một khi đã như vậy, chẳng thà lưu lại chút lòng tự trọng cuối cùng.

Mộc Mộc ở trong lòng ngực anh khẽ nói: “Trầm Ngang, tôi muốn trở thành người duy nhất trong lòng anh, nhưng anh đã trải qua rất nhiều chuyện, tôi không thể trở thành người duy nhất của anh được nữa.”

“Chỉ có trải qua sai lầm mới có thể biết được cái gì là đúng đắn.” Trầm Ngang vuốt ve tóc cô: “Mộc Mộc, đừng để ý những chuyện vụn vặt nữa. Anh và cô ấy, cũng giống như em và Lục Ngộ mà thôi, tất cả đã là quá khứ rồi.”

Mái tóc của cô rõ ràng là mềm mại như vậy, nhưng sao tính tình lại bướng bỉnh quật cường đến thế.

Mộc Mộc thầm nghĩ, làm sao mà giống nhau được?

Khi cô và anh ở cạnh nhau, trong trái tim cô đều là anh, tuyệt đối không có bóng dáng Lục Ngộ. Nhưng trong trái tim anh, cô là người thay thế của Mạc Quyên, là lựa chọn thứ hai của anh.

Điều này khiến cho Mộc Mộc rất khó chấp nhận.

Có lẽ bởi vì muốn cứu vãn chút lòng tự trọng đáng thương còn sót lại, Mộc Mộc nói dối: “Tôi và Lục Ngộ không phải đã là quá khứ.”

“Mộc Mộc, đừng cáu kỉnh nữa.” Trầm Ngang thấp giọng nói.

Mộc Mộc ngẩng đầu rời khỏi vòng tay Trầm Ngang, nhìn thẳng anh, trong mắt bỗng hiện ra tất cả hình ảnh khiến cô đau lòng.

Mạc Quyên khẽ vuốt qua mái tóc anh.

Anh lớn tiếng quát cô.

Mỗi một hình ảnh đều khiến cô mất đi lý trí, cô nghe thấy giọng nói mình vững vàng chắc chắn: “Tôi không cáu kỉnh, tôi đến London, là để hợp lại với anh ấy.”

“Mộc Mộc, đừng nói những lời sẽ khiến em sau này phải hối hận.” Giọng nói Trầm Ngang tuy nhẹ nhàng, nhưng cô quá hiểu anh, đương nhiên nghe được sự uy hiếp trong giọng nói đó.

Từ khi yêu anh Mộc Mộc đã cảm thấy tình cảm của mình thay đổi rất nhiều, giống như tự ngược vậy, nên tiếp tục nói: “Điều tôi hối hận nhất là đã bỏ qua anh ấy mà đến với anh, may mà còn kịp cứu vãn. Anh là con đường tôi đã chọn sai, bây giờ tôi quyết định trở về con đường của chính mình, đi tiếp một lần nữa.”

“Mộc Mộc, đừng thử thách khả năng tha thứ của đàn ông đối với những lời này.” Giọng nói của Trầm Ngang càng lúc càng nhỏ, nhưng lại đâm vào lòng người, tạo ra cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Giờ phút này Mộc Mộc giống như một thanh đao, làm thương chính mình, và cũng làm thương người khác.

“Anh tới thật không đúng lúc, đêm nay tôi tính có một đêm vui vẻ với Lục Ngộ, thời gian gấp gáp, không có nhiều thời giờ để nói chuyện với anh nữa, tạm biệt.”

Mộc Mộc nói xong liền nhấc chân chạy lấy người, nhưng chưa đi được một bước, đã bị Trầm Ngang giữ lại.

Cô quay đầu, nhìn thấy sự u ám và lãnh lẽo trong mắt anh.

“Lâm Mộc Mộc.” Anh gọi toàn bộ tên của cô, thản nhiên ba từ nhưng cũng đủ để nơi sâu nhất trong lòng cô sinh ra một tia rét lạnh.

Đầu lưỡi Mộc Mộc bắt gặp giác run rẩy, nhưng vẫn cố nói: “Tôi và anh ấy mới chân chính nên ở một chỗ, anh chỉ là một khúc nhạc đệm, một sự hiểu lầm, một lối rẽ sai.....”

Đang tiếp tục để tìm từ ngữ để mô tả, bỗng nhiên Mộc Mộc thấy trời xoay đất chuyển, sau đó bầu trời tối sầm lại, cái cổ đau đớn, ngã xuống ghề da – Trầm Ngang khiêng cô vào chiếc xe Rolls-Royce Phantom sa hoa kia, sau đó đóng cửa lại.

Cô cắn răng nhịn đau cựa quậy thân mình, bỗng thấy anh đang cởi áo khoác.

Hành động này..... Thật khiến người ta suy nghĩ lung tung.

“Anh muốn làm gì?” Mộc Mộc theo bản năng cuộn mình ngồi dậy, lui vào góc xe.

“Cho dù em không đồng ý, mình anh làm là được rồi.” Đây là câu trả lời của Trầm Ngang.
Một câu trả lời khiến cho Mộc Mộc hãi hùng.

60. Chương 61

Khi Mộc Mộc tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn theo phong cách cổ điển Châu u, bên cạnh là tấm rèm che màu kem lay động trong gió. Đệm giường mềm mại như một đám mây, khiến cho cơ thể cô chìm xuống, không thể thoát ra.

Bên ngoài cửa sổ là một cây ngô đồng cổ thụ, còn có cánh đồng cỏ mênh mông, lúc này, Mộc Mộc bỗng đứng cảm thấy hình như cô đang mơ.

Cho đến khi một giọng nói quen thuộc đánh thức cô: “Em lạnh không?”

Lúc này Mộc Mộc mới phát hiện ra Trầm Ngang đang đứng trước lò sưởi.

Anh tựa vào tường, tay phải vô ý vuốt ve những tấm gạch đá, dáng người cao lớn, khuôn mặt nghiêm túc, biểu tình cảm dục rõ ràng, cực kỳ giống Mr Darcy cô thích nhất.

Thấy Mộc Mộc nhìn mình, Trầm Ngang nhìn sang hướng khác, nói: “Quần áo của em..... không thể mặc được nữa, anh đã cho người đi mua bộ khác.”

Mộc Mộc lúc này mới phát hiện trên người cô đang khoác chiếc áo gió của Trầm Ngang, mà áo gió cũng không khóa lại.

Sau khi trải qua nhiều cung bậc cảm xúc, Mộc Mộc có chút mệt mỏi: “Đây là đâu?”

“Đây là ngôi nhà ở quê của bạn anh, tạm thời cho anh ở tạm.” Trầm Ngang giải thích.

“Ồ.” Mộc Mộc cúi đầu.

Bên ngoài cửa sổ gió lạnh thổi vào từng cơn, luồn vào trong áo khiến Mộc Mộc bắt giác run lên.

Ánh mắt Trầm Ngang nhanh chóng nhận ra nét biến hóa của cơ thể cô, vội vàng đi đến giường, không chút do dự ôm cô vào lòng.

“Mộc Mộc, anh xin lỗi.”

Anh xin lỗi, không biết là vì hành động vừa rồi, hay là vì chuyện của Mạc Quyên.

Vừa rồi anh cuồng nhiệt cùng phần nộ làm cho Mộc Mộc thấy rõ – tình cảm của anh đối với cô không phải là giả .

Nhưng động tác thân mật của Mạc Quyên và chuyện anh quát cô lại khiến cô không thể quên được.

“Hiện tại quan hệ giữa anh và cô ấy rốt cuộc là gì?” Cuối cùng Mộc Mộc cũng hỏi ra những câu này.

Dày vò và đau khổ cũng đủ để cô từ bỏ chút lòng tự trọng còn sót lại.

“Chỉ là bạn bè.....” Trầm Ngang thoáng dừng, rồi bổ sung: “Là đồng minh, vì lợi ích lẫn nhau.”

“Nhưng sáng đó vì sao anh không đi tìm em, ngược lại còn đi tìm cô ấy? Vì sao lại vì cô ấy quát mắng em?” Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, khi hỏi ra những câu này cô liền bật khóc.

Trầm Ngang không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Mộc Mộc, khi không bỗng có số điện thoại lạ gọi đến thông báo vị trí của anh, chẳng lẽ em không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Mộc Mộc nhớ lại, cũng hiểu được đây là một âm mưu. Nhưng ngày đó cô đang đắm chìm trong cảm xúc bị Trầm Ngang phản bội, nào đủ bình tĩnh để suy xét kỹ lưỡng chút.

“Chẳng lẽ, là Phó Dịch Phong làm?” Đây là đáp án duy nhất mà Mộc Mộc có thể nghĩ đến.

Có lẽ Phó Dịch Phong gọi điện thoại tới, mục đích là muốn cô chạy đến gây chuyện, sau đó anh ta có thể nhân cơ hội này uy hiếp Trần Ngang.

Nhưng sự thật luôn luôn nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

Trần Ngang lắc đầu, tiết lộ chân tướng: “Không phải, là Mạc Quyên.”

“Cô ấy? Vì sao cô ấy lại làm thế?” Mộc Mộc nhú mày.

“Cô ấy muốn em rời khỏi anh.”

Trần Ngang gắt gao nắm chặt tay Mộc Mộc, như là đã đoán trước cô sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy.

Mộc Mộc thật sự tức giận, nếu không phải Trần Ngang giữ cô lại, chắc chắn cô sẽ nhảy dựng lên: “Anh còn nói giữa hai người không có chuyện gì sao, nếu thật sự trong sạch, tại sao cô ấy lại phải cố tình chia rẽ chúng ta chứ?”

Sức lực của Trần Ngang rất lớn, giọng nói cũng rất khê, tạo nên một loại trấn an vô hình: “Mộc Mộc, hãy nghe anh nói.”

“Mạc Quyên, cô ấy không phải là một người phụ nữ bình thường, tình yêu đối với cô ấy không hề quan trọng. Sở dĩ cô ấy muốn chúng ta chia tay là vì cô ấy nhận ra được em là nhược điểm của anh. Cô ấy muốn anh giúp chồng cô ấy đoạt được giang sơn, cho nên bất kỳ mối đe dọa nào ảnh hưởng đến việc này cô ấy đều sẽ dốc hết sức loại bỏ. Lúc ấy sở dĩ anh quát em là vì muốn nguy trang trước mặt cô ấy. Chứ không phải là anh không chịu nổi như em nghĩ. Sau khi nói chuyện với cô ấy xong anh liền tức tốc tìm em để giải thích, nhưng về nhà mới phát hiện ra em biến mất. Mấy ngày qua anh không ngừng tìm em khắp nơi, sau đó mới phát hiện em đã sang Anh nên anh mới một mạch chạy tới đây.”

Tới nơi anh định giải thích rõ ràng cho cô, nhưng Mộc Mộc căn bản không nghe, còn nói ra những lời khiến anh sôi máu.

Trần Ngang dù sao cũng là đàn ông, không thể chịu nổi cho nên mới ép cô.

Khi giúp Mộc Mộc mặc mang mặc lại quần áo, nhìn trên làn da trắng mịn của cô đầy rẫy những dấu xanh tím, lòng anh cũng đau đớn không thôi.

“Vậy theo như lời của anh, Mạc Quyên sẽ dùng mọi cách chia rẽ chúng ta phải không?” Nghĩ vậy, Mộc Mộc liền thấy khó chịu.

“Cô ấy muốn gì không quan trọng, bởi vì anh sẽ mãi mãi ở bên em.” Trần Ngang gần như tiếng tuyên bố: “Cho dù em bỏ có rơi anh như bỏ cái chổi cũ nát, thì anh vẫn quý trọng em như trân bảo.”

Nhập gia tùy tục, đến quê hương của Shakespeare, Trần Ngang bắt đầu trở nên lãng mạn.

Nhưng Mộc Mộc không có tâm tư để nghe những lời lãng mạn này, cô có chuyện quan trọng hơn: “Nếu anh thật sự không còn tình cảm với cô ấy, vậy vì sao lúc trước anh phải giúp cô ấy chứ?”

“Cũng không tính là giúp, vì trong hoàn cảnh đó anh phải chọn một bên để tồn tại. Mà theo anh, Phó Miểu có cơ hội giành phần thắng cao hơn.” Trần Ngang giải thích.

Mộc Mộc không gì, sau một lúc mới nói: “Vậy sau này anh có thể không giúp cô ấy nữa được không?”

Bàn tay to của Trần Ngang khê xoa nhẹ gáy cô, ấn đầu cô vào ngực mình, động tác này như là muốn cô nghe rõ lòng mình: “Mộc Mộc, Phó lão gia sống không còn lâu nữa, chờ mọi chuyện ổn định, anh hoàn toàn dứt điểm được không?”

Có lẽ bởi vì tựa quá gần, Mộc Mộc ngược lại cảm thấy tiếng nhịp tim vững vàng sao nghe xa xôi quá.

Sau khi quần áo được mua về, Trần Ngang tự mình giúp Mộc Mộc mặc vào, đồ lót, thậm chí là mang tất cũng không cho cô động thủ, cực kỳ quan tâm săn sóc cô.

Vào buổi tối, trước lò sưởi ấm áp, anh ôm cô, vì cô đọc mấy bài sonnet của Shakespeare, cúi đầu nói những lời ngọt ngào.

Dần dần, anh bắt đầu không an phận, từ hôn môi biến thành vuốt ve cuối cùng không thể cứu vãn.

Bao quanh họ là ngọn lửa ấm áp, ánh lửa bập bùng chiếu lên người họ, như là những ngọn lửa tình yêu.

Trầm Ngang giống như muốn bồi đắp, đối với Mộc Mộc vô cùng dịu dàng, tận tâm hầu hạ, khiến cô cao trào từ lần này sang lần khác.

Cuối cùng, anh dịu dàng dùng một tấm chăn mềm mại bao phủ lên cơ thể trần trụi của hai người, trong ánh lửa ấm áp tiến vào mộng đẹp.

Mà trước khi ngủ, anh vẫn liên tục rót những lời yêu thương vào tai cô.

Tình cảm sâu đậm kia có thể khiến cho tảng đá cũng phải mềm nhũn.

Mộc Mộc không phải tảng đá, đương nhiên sẽ rung động, nhưng vừa động bỗng phát hiện ở sâu trong trái tim đã có một chỗ nhỏ kết lại thành băng.

Trầm Ngang không biết, Mộc Mộc từng nghe Tần Hồng Nhan nói, khi anh bắt đầu đứng về Phó Miểu, tình trạng của Phó Miểu lúc đó cực kỳ khó khăn. Mà Trầm Ngang bất chấp nguy hiểm bị Phó Lỗi đánh bại thành hai bàn tay trắng cũng giúp Phó Miểu, dốc hết toàn lực, trải qua năm ròng rã mới giúp được thể lực của ông ta lớn mạnh đủ để chống lại Phó Lỗi như bây giờ.

Khi đó, Phó Miểu căn bản không có một phần thắng.

Trong năm năm, không có một ngày nào Trầm Ngang được ngủ ngon, ngay cả cuối tuần cũng phải tăng ca.

Nếu không phải bởi vì Mạc Quyên có vị trí đặc thù trong lòng anh, thì làm sao anh phải dốc hết tâm huyết để giúp đỡ như vậy chứ.

Chung quy anh ấy vẫn không thể quên được cô ấy.

Một đêm này, Mộc Mộc mất ngủ.

61. Chương 62

Tối gần sáng Mộc Mộc mới ngủ, đợi khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên đến đỉnh, giờ tay sờ soạng, chăn đệm bên cạnh lạnh lẽo, Trầm Ngang sáng sớm chẳng biết đã đi đâu.

Người đàn ông này dám ăn xong bỏ chạy? Rất không phong độ.

Mộc Mộc vừa lẩm bẩm, vừa bước ra khỏi phòng, phát hiện dưới phòng bếp có tiếng nói chuyện quen thuộc. Vội vàng chạy xuống, Mộc Mộc liền thấy Nghiêm Ny và Lục Ngộ đang ngồi trên bàn ăn.

Càng kỳ lạ hơn, Trầm Ngang đang xắn tay áo nhồi bột mì.

Thấy Mộc Mộc, Nghiêm Ny chạy tới ôm cô thật chặt.

“Lâm, ngày hôm qua làm mình sợ chết khiếp, mình còn tưởng cậu đi mua bột mì bị người ta bắt cóc. Bọn mình tìm cậu khắp nơi, suýt nữa là đi báo cảnh sát, may mà Trầm tiên sinh kịp thời nhờ người tới báo cho bọn mình, nhờ vậy mới biết cậu đang ở đây.”

Mộc Mộc âm thầm trừng mắt nhìn Trầm Ngang.

Cũng không khác bắt cóc là mấy, chỉ có điều kẻ bắt cóc cần thịt không cần tiền.

Nghiêm Ny không nhận ra không khí khác thường giữa hai người, tiếp tục nói: “Lâm, bạn trai của cậu thật tốt, vừa đẹp trai, vừa biết nấu ăn, cậu xem tư thế của anh ấy này, hôm nay chúng ta chắc chắn sẽ được ăn bánh bao thượng hạng rồi. Lâm, có người bạn trai như thế, cậu thật hạnh phúc!”

“Bên ngoài anh ấy biểu hiện hay ho vậy thôi, chứ bên dưới rất tệ.” Mộc Mộc khiêm tốn.

“Ở phương diện khác anh cũng biểu hiện không tồi mà.” Trầm Ngang cười nói.

Nụ cười kia có chút thâm ý, chỉ có Mộc Mộc mới hiểu được ý ngầm của anh – anh chàng này đang khoe khoang khả năng trên giường của mình không tồi đâu mà.

Đúng là tự phụ.

Tuy nhiên anh ấy đúng là có quyền tự phụ – ngay cả tư thế nhào bột cũng giống như các nghệ sĩ đang tiến hành sáng tác nghệ thuật – áo sơ mi xắn tới khuỷu tay, bắp tay rõ ràng, cả người tỏa ra khí thế của người đàn ông trưởng thành đỉnh đạc.

Tóm lại, Trầm Ngang chính là một loại sinh vật giống đực có hormone nam tính không ngừng bắn ra bên ngoài.

Cô đi đến bên cạnh Trầm Ngang, làm bộ như giúp đỡ nhưng thật ra nhỏ giọng hỏi: “Anh gọi bạn trai cũ của em đến là có ý gì vậy, muốn thể hiện sự phóng khoáng của anh sao?”

“Cậu ấy là người tốt, anh cảm thấy ít nhất bọn anh không phải là kẻ thù.” Trầm Ngang nói.

“Đừng nói anh đang ám chỉ, muốn em và Mạc Quyên cũng làm bạn bè chứ?”

Chỉ cần Trầm Ngang dám gạt đầu, Mộc Mộc thề, cô tuyệt đối sẽ chặt đầu của anh xuống, băm nhỏ làm nhân bánh bao.

Trầm Ngang đương nhiên sẽ không tự tìm đường chết, anh dùng ngón tay dính đầy bột mì điểm lên mũi Mộc Mộc, phê bình: “Em nhỏ nhen quá.”

Phán đoán của Nghiêm Ný hoàn toàn chính xác, bánh bao Trầm Ngang làm quả nhiên có màu sắc hương vị rất hấp dẫn, thơm ngon chết người.

Da bánh trắng mịn, nhân bánh thơm phức, một khi ăn vào trong miệng thì muốn ngừng cũng ngừng không được.

Bốn người ăn rất nhiều, đến khi bụng Nghiêm Ný no căng mới buông đũa, vuốt bụng khó khăn nói: “Lâm, nếu mình là cậu, chắc chắn sẽ mau chóng nhốt anh ấy vào lồng.”

Trầm Ngang đang thu dọn bát đĩa, nghe thấy lời này ngược lại không hề kiêu ngạo mà khiêm tốn nói: “Đâu có, anh phải tìm mọi cách nhốt Mộc Mộc vào lồng mới đúng.”

Mộc Mộc trầm nghĩ, chẳng cần Trầm Ngang cố gắng, cho dù anh chỉ là một gốc cây héo úa thì cả đời này cô đã sớm cam tâm tình nguyện ở cạnh gốc cây này rồi.

Sau khi ăn no, bốn người đi ra phía sau của ngôi nhà, uống rượu vang được ủ trong hầm. Rượu vang ngọt ngọt chua chua, hương vị phức tạp, uống nhiều sẽ mang đến cảm giác say say.

Phía sau ngôi nhà mang theo những nét thẳng tắp của lịch sử, Mộc Mộc khoác áo choàng, cảm thấy bản thân tựa như Jane Austen trong truyền thuyết.

“Cuộc đời quả nhiên kỳ diệu, không ngờ bốn người chúng ta sẽ gặp nhau ở một nơi như thế này.” Mộc Mộc thở dài.

“Bởi vậy nên mình mới thích thế giới này, trong cuộc sống tràn ngập những điều ta không thể đoán trước.” Nghiêm Ný ngẩng cổ, uống hết ly rượu.

Hai má của Nghiêm Ný hồng hồng phúng phính, nhìn qua khiến người ta hận không thể cắn một cái.

Rượu hết rất nhanh, Nghiêm Ný vẫn chưa muốn bỏ cuộc, gào thét muốn uống, Trầm Ngang chỉ có thể dẫn cô ấy vào trong hầm chôn rượu.

Giờ phút này, dưới tàng nho nặng trĩu cũng chỉ còn Mộc Mộc và Lục Ngộ vẫn im lặng suốt buổi.

“Tại sao anh lại không nói gì?” Mộc Mộc hỏi.

Những dây leo nhỏ mỏng manh che ánh sáng in trên gương mặt anh, giọng nói Lục Ngộ nhẹ nhàng mơ hồ: “Anh đang nhớ lại những chuyện đã trải qua, những chuyện tốt đẹp trong đời này.”

“Trong thực tế mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, em sợ phải nhớ lại, sợ phải đối diện với những việc không muốn nhớ.” Mộc Mộc vươn tay muốn che ánh sáng mặt trời, nhưng một tay cô không thể che hết thấy.

“Nhưng toàn bộ vũ trụ đều không ngừng biến hóa, nếu yêu cầu tất cả vật chất không được thay đổi thì người đau khổ chỉ có chính mình mà thôi.” Lục Ngộ khuyến nhủ.

“Vậy tình cảm thì sao?” Mộc Mộc hỏi.

“Tình cảm cũng sẽ thay đổi, đương nhiên không tính xấu đi, có lẽ nó sẽ phát triển theo hướng tốt hơn, chẳng hạn như thăng hoa.” Lục Ngộ đáp.

Mộc Mộc trầm mặc.

“Hiểu lầm giữa em và anh ta đã hóa giải chưa?” Lục Ngộ hỏi.

“Có hóa giải một phần.” Mộc Mộc bỏ tay xuống, từ bỏ ý định nắm giữ ánh sáng.

“Lâm Mộc Mộc mà anh quen không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy, tại sao em không tiếp tục làm rõ mọi chuyện?” Lục Ngộ uống một ngụm rượu, hỏi.

“Có lẽ giống như anh nói, toàn bộ vũ trụ đều không ngừng biến hóa, em cũng đã thay đổi. Em trở nên yếu đuối, em không thể chịu đựng được nỗi đau khi mất đi anh ấy.” Mộc Mộc che mặt.

Cô chỉ có thể thắm an ủi chính mình, có lẽ đều do cô nghĩ nhiều, có lẽ Trần Ngang và Mạc Quyên vốn không có chuyện gì.

“Trần Ngang mặc dù ở phương diện nào đó không được xem là người tốt, nhưng anh tin tình cảm của anh ta dành cho em.” Lục Ngộ khuyến bảo.

Mộc Mộc đương nhiên tin tưởng tình cảm Trần Ngang dành ỉnh, nhưng điều khiến cô không thể chấp nhận là, anh yêu cô nhưng đồng thời trong trái tim của anh vẫn chứa một phần tình cảm khác, một người phụ nữ khiến anh không thể nào quên.

Mộc Mộc thì thảo hỏi: “Đàn ông có thể cùng lúc yêu hai người phụ nữ được sao?”

“Con người rất kỳ lạ.” Lục Ngộ ăn ngay nói thật.

Mộc Mộc thoát khỏi dòng cảm xúc, lúc này mới ý thức được bản thân đang nói chuyện tình cảm hiện tại với bạn trai cũ. Không khỏi hoảng sợ, vội vàng giải thích: “Em xin lỗi, em không nên nói với anh những chuyện này.”

“Đừng,” Lục Ngộ ngăn lại câu xin lỗi của cô: “Mộc Mộc, anh rất vui khi em có thể nói với anh những chuyện này. Tựa như vừa rồi đã nói, điều này chứng tỏ tình cảm của chúng ta đã trở nên thăng hoa – bạn bè thật sự là những có thể tâm sự với nhau mọi chuyện.”

Mộc Mộc chuyển tầm mắt nhìn về ngọn núi xa xa, đôi mắt hồng hồng: “Em luôn thấy, có thể gặp được anh là may mắn lớn nhất của đời em.”

“Mộc Mộc, lúc trước trái tim em chọn anh ta, chứng tỏ em đã xác định rõ tình cảm của mình rồi.” Lục Ngộ dặn dò: “Cho nên em phải tin tưởng bản thân, tin tưởng Trần Ngang, cũng như tin tưởng tình cảm của hai người.”

Mộc Mộc gật đầu đáp ứng.

Nhưng trong lòng vẫn bị bao phủ một tầng sương mù.

Cô từng vô cùng tin tưởng tình cảm giữa cô và Trần Ngang, nhưng bây giờ, cô không thể.

Phó lão gia bệnh nặng đã bước vào quá trình chăm sóc đặc biệt. Ở công ty, ngoài mặt mọi chuyện tưởng chừng như bình thường, nhưng trên thực tế, các thế lực bên trong đang đấu đá lẫn nhau, mâu thuẫn sắp bùng nổ.

Trần Ngang bắt buộc phải quay trở về càng sớm càng tốt.

Tại sân bay, Nghiêm Ny và Lục Ngộ đi tiễn hai người.

Nghiêm Ny ôm Mộc Mộc: “Lâm, đúng như Lục Ngộ nói, cậu thực sự là một cô gái rất tốt.”

“Cậu có tin mình sẽ không bao giờ nói dối cậu không?” Mộc Mộc đột nhiên hỏi.

Nghiêm Ny thoáng sửng sốt, sau đó gật đầu.

“Vậy cậu phải nghe lời mình, sớm nắm chặt Lục Ngộ đi.” Mộc Mộc nháy mắt ra hiệu.

Nghiêm Ny từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Nếu có thể, mình nhất định sẽ làm như vậy.”

“Đến giờ rồi, Trầm Ngang đâu nhỉ?”

Mộc Mộc nhìn xung quanh, phát hiện Trầm Ngang và Lục Ngộ đang đứng nói chuyện ở một góc nhỏ, cô đi tới, hai người lập tức ngừng nói.

“Hai người đàn ông mà cũng phải thăm thăm thì thì à?” Mộc Mộc kháng nghị.

“Không phải thì thăm, chỉ là đang nói xấu em thôi.” Trầm Ngang mỉm cười khoác tay lên vai cô: “Được rồi, đã đến giờ, đi thôi.”

Bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn, cuộc gặp gỡ nào rồi cũng có lúc phải chia tay. Mộc Mộc vẫy tay tạm biệt Lục Ngộ và Nghiêm Ny.

Khi bóng lưng Mộc Mộc và Trầm Ngang biến mất, Nghiêm Ny mới hạ nụ cười, nhìn Lục Ngộ nói: “Được anh yêu, cô ấy thật hạnh phúc.”

Lục Ngộ cúi đầu, hàng mi rũ xuống che khuất đôi mắt, gương mặt mang theo vẻ cô đơn hiu quạnh: “Nghiêm Ny.....”

Những lời tiếp theo, anh không thể nói ra lời.

Nghiêm Ny giúp anh giải vây: “Được rồi, là em chủ động muốn giả vờ làm người anh theo đuổi, là em chủ động giúp anh, là em yêu anh, không liên quan gì tới anh cả.”

Lục Ngộ vẫn cúi đầu như cũ.

Ngày đó khi anh nhận được điện thoại của Mộc Mộc, nghe thấy tiếng cô khóc nức nở khiến anh lo lắng vạn phần, nhưng không có biện pháp. Tại giây phút đó, anh chỉ muốn cô xuất hiện ngay bên cạnh. Mà đối mặt với do dự của cô, anh đành nói dối – anh đang theo đuổi một cô gái khác.

Lục Ngộ làm như vậy, chẳng qua là vì muốn để Mộc Mộc buông lỏng cảnh giác.

Mà sau khi biết lời nói dối này, Nghiêm Ny chủ động muốn giúp anh, diễn vai cô gái mà anh đang theo đuổi.

Anh thấy có lỗi với Nghiêm Ny, bởi vì anh không thể đáp lại tình cảm của cô.

Nhưng Nghiêm Ny lại rất thỏa mãn, ít nhất hai ngày qua cô đã được đóng vai cô gái trong giấc mộng của mình – anh là người yêu của cô.

Cô cảm thấy đời này không uống.

“Điều duy nhất em không hiểu là, tại sao anh lại nguyện ý buông tha cô ấy như vậy, chẳng lẽ vì một lần chẩn đoán sai?” Tuy Nghiêm Ny không muốn thừa nhận, nhưng mỗi lần cô nhìn thấy Lục Ngộ nhìn Mộc Mộc, luôn là ánh mắt chăm chú.

Đó là một loại toàn tâm toàn ý.

Trước ngày chẩn đoán sai, Lục Ngộ phát hiện cơ thể không khỏe nên vào bệnh viện khám, bác sĩ bảo có thể bệnh ung thư của anh tái phát.

Tuy rằng sau này khi kiểm tra lại mới biết đây là chẩn đoán nhầm, nhưng Lục Ngộ vẫn sợ hãi.

Tiếp sau đó, anh đề nghị chia tay với Mộc Mộc.

“Thật ra y học trong tương lai sẽ phát triển mạnh mẽ, bệnh ung thư chắc chắn có thể chữa được mà. Hơn nữa những năm gần đây kết quả kiểm tra định kỳ của anh cũng không có dấu hiệu tái phát. Nếu anh yêu cô ấy, tại sao vẫn chia tay?” Nghiêm Ny hỏi.

Cô hy vọng Lục Ngộ và Lâm Mộc Mộc có thể ở bên nhau.

Cô yêu anh, nhưng sợ nhìn phải thấy anh cô đơn vắng lặng. Ngay từ lần đầu tiên ở bệnh viện, lúc đó anh mới bắt đầu hóa trị liệu, cô đã thấy anh luôn luôn hiu quạnh như vậy.

Tưởng như cô đơn đã thấm vào máu xương anh, không thể thay đổi.

Nhưng ngày Lâm Mộc Mộc xuất hiện ở sân bay, cô nhìn thấy ánh sáng trong mắt anh, rực rỡ chói lóa.

Thế mới biết, hóa ra không phải trời sinh anh hiu quạnh, mà là người khiến anh không hiu quạnh không ở cạnh anh mà thôi.

“Anh rời khỏi cô ấy, không chỉ vì sợ bệnh ung thư tái phát làm liên lụy cô ấy, mà quan trọng hơn, anh ở trong tâm trí của cô ấy chỉ là quá khứ, mà hiện tại và tương lai của cô ấy lại là một người đàn ông khác.” Lục Ngộ cúi đầu thì thầm.

Anh ngẩng đầu nhìn máy bay trên bầu trời, như thể đang tự nói với mình: “Có điều, cho dù chỉ là quá khứ, cũng tốt lắm rồi.”

“Chỉ là quá khứ cũng tốt lắm rồi.”

Nghiêm Ny ngẩng đầu.

Thầm nghĩ, cô sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ mấy ngày qua.

Vĩnh viễn.

62. Chương 63

Máy bay cất cánh, Mộc Mộc nhìn cảnh vật lướt nhanh qua đầu, tựa như thời gian trôi qua vội vã.

“Nghĩ gì thế?” Trầm Ngang cầm tay cô.

Bàn tay anh rộng lớn ấm áp, nắm chặt tay cô. Trước kia Mộc Mộc luôn thấy động tác này của anh làm cho cô thấy an toàn vô cùng, nhưng giờ lại phát hiện, sự thật đã khác xưa rất nhiều.

Cô khôi phục tinh thần, nói: “Em đang nghĩ xem anh và Lục Ngộ vừa rồi đã nói gì.”

Trầm Ngang thấy hứng thú: “Ồ, em nghĩ bọn anh nói gì?”

“Anh nói với anh ấy rằng: Lục Ngộ, thật ra người tôi thích là cậu, Lâm Mộc Mộc chỉ là một vật hi sinh, một tấm bia để che giấu mối quan hệ của chúng ta mà thôi. Sau đó anh ấy nói với anh: Trầm Ngang, thật ra tôi cũng thích anh, chúng ta ở cùng một chỗ đi. Sau anh lại nói với anh ấy: đừng vội, bây giờ hai người đàn ông ở chung không tốt lắm, chờ cô ta giúp tôi sinh con, chúng ta sẽ mang đứa bé cao chạy xa bay. Anh ấy lại nói với anh: Trầm Ngang, anh yên tâm, tôi sẽ ở đây chờ anh.” Mộc Mộc nghiêm túc kể hết đoạn đối thoại, sau đó còn bổ sung thêm đoạn kết: “Sau đó em trở thành nữ chính đáng thương nhất trong lịch sử.”

Nghe xong câu chuyện của cô, Trầm Ngang mím môi không nói.

Mộc Mộc thực hoài nghi anh có phải đang nổi giận hay không.

Có điều cô thấy Trầm Ngang không phát hỏa, yên tâm ngáp một cái rồi thiếp đi.

Trầm Ngang cúi đầu nhìn xuống bàn tay hai người đang đan vào nhau, trong đầu nhớ lại cuộc đối thoại giữa anh và Lục Ngộ trước khi chia tay.

“Lục Ngộ, cảm ơn cậu đã cho tôi biết cô ấy sang Anh, cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy.”

“Đừng cảm ơn tôi, tôi không giúp anh, tôi chỉ không muốn nhìn Mộc Mộc buồn mà thôi. Tôi thấy không có anh, cô ấy rất đau khổ, hy vọng hai người có thể mau chóng hóa giải hiểu lầm.”

“Tôi chắc chắn sẽ làm như vậy.”

“Trầm Ngang, nếu có một ngày anh làm cô ấy đau lòng đến cực độ, khiến trái tim cô ấy không còn anh nữa, thì khi đó tôi sẽ không do dự đưa cô ấy đi đâu.”

“Sẽ không bao giờ có ngày như vậy.”

Mộc Mộc đang ngủ say bỗng giật mình nhấc đầu lên, Trầm Ngang vươn tay, nhẹ nhàng đặt đầu cô tựa vào vai mình.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trẻ con ngây thơ của cô, mệt mỏi thở dài.

Sau khi trở lại, Trầm Ngang đưa cô về nhà, sau đó phải về công ty để xử lý công việc gấp.

Mộc Mộc về nhà liền ngủ, ngủ bù cho hai ngày đồng hồ sinh học bị rối loạn. Sau khi tỉnh dậy, cô vặn eo, mở máy tính, phát hiện An Lương và Lưu Vi Vi gửi cho cô rất nhiều tin nhắn.

Cũng khó trách, cô chẳng nói chẳng rằng chạy đến Anh, mấy đứa này chắc chắn rất lo lắng.

Vội vàng vào nhóm nhận tội.

“Mày phải bồi thường tổn thất tinh thần lo lắng cho bọn tao, ít nhất phải mời bọn tao đi ăn dê nướng.” Lưu Vi Vi nhân cơ hội tổng tiền.

“Không thành vấn đề, miễn là mày có thể ăn hết.” Mộc Mộc nhớ lại đợt trước Lưu Vi Vi hai tay cầm hai chân gà gặm nhấm, cảm thấy một con dê đối với Vi Vi mà nói cũng không thành vấn đề.

“Bây giờ trời còn mưa không?” An Lương hỏi.

“Mưa tạnh, nhưng trời vẫn còn âm u.” Mộc Mộc ngồi trước máy tính thở dài.

“Ý là chú ấy vẫn giúp chồng Mạc Quyên cho đến khi giành được quyền lực sao? Vậy gần đây chắc chắn sẽ phải liên lạc rất nhiều với cô ta, quá nguy hiểm, chẳng lẽ anh ta không nghĩ đến cảm nhận của mày ư?” Lưu Vi Vi cảm thấy bất bình thay cho Mộc Mộc.

“Nhưng chú ấy bị rơi vào vị trí này, không thể nói thoát ra là thoát ra được.” An Lương an ủi.

“Chỉ cần có lòng làm sao không thể thoát ra được chứ. Hơn nữa chẳng lẽ việc thoát ra so với việc giúp chồng của bạn gái cũ khó khăn hơn sao? Loại tình huống này chỉ có hai khả năng, một là anh ta thật lòng yêu thương bạn gái cũ, hai là anh ta thật lòng yêu chồng cô ta.” Bạn học Lưu Vi Vi tiếp tục bổ sung thêm một đao.

Ngồi trước máy tính, Mộc Mộc che ngực, lệ rơi đầy mặt.

Lời nói của bạn học Lưu Vi Vi hoàn toàn có lý.

“Bây giờ chúng ta mù quáng thảo luận thì ích gì, nói không chừng Trầm Ngang đã có dự tính khác, có lẽ không lâu nữa chú ấy sẽ giải thích ày thôi.” An Lương khuyên nhủ.

Mộc Mộc giờ mới phát hiện, An Lương thật tuyệt vời.

“Mày nói Trầm Ngang này cũng thật là, đã biết cô ta phản bội, căm sừng mình thế mà vẫn chịu nổi ư? Hơn nữa Mộc Mộc nhà chúng ta ngây thơ hiền lành, so với cô ta tốt hơn rất nhiều, thế mà anh ta lại có thể vì cô ta mà làm tổn thương Mộc Mộc, quả thực đáng ghét. Khó trách người ta thường nói bản chất đàn ông rất đê tiện, phụ nữ càng xấu xa thì càng thích. Mộc Mộc, mày đừng buồn, anh ta không yêu mày chứng tỏ mày không đủ xấu xa thôi.” Bạn học Lưu Vi Vi khó khăn lắm mới nói được một câu an ủi.

Nhưng Mộc Mộc nghe xong không khỏi rầu rĩ.

Bạn học Lưu Vi Vi nói xong câu đó liền bị trưởng nhóm An Lương đá ra ngoài.

“Mộc Mộc, mày đừng nghe Lưu Vi Vi nói lung tung, Trầm Ngang và mày có hiểu lầm, mà hiểu lầm này chỉ có hai người mới giải quyết được.” An Lương nói.

“Nhưng bây giờ anh ấy không muốn nói nhiều với tao, làm tao cảm thấy chuyện giữa anh ấy và Mạc Quyên không hề đơn giản, có rất nhiều chuyện tao không biết.” Giác quan thứ sáu của Mộc Mộc lại trở dậy.

“Mày phải biết có được tình yêu không hề dễ dàng, mày phải giữ gìn, bảo vệ và tìm ra cách giải quyết.” Bạn học An Lương bắt đầu dạy dỗ.

Mộc Mộc cố gắng nghe theo lời răn dạy này.

Tắt máy tính, Mộc Mộc chẳng biết nên làm gì, nghĩ lại nghĩ, quyết định đi tìm Trần Thịnh Niên.

Thân làm cháu ruột Trần Ngang, chắc chắn cậu ta biết không ít chuyện giữa Trần Ngang và Mạc Quyên.

Nói là làm, Mộc Mộc bắt taxi tiến thẳng đến căn hộ của Trần Thịnh Niên đang ở, mới bấm chuông cửa một lần lập tức cánh cửa đã được mở ra.

Thật nhanh.

Mộc Mộc đang muốn khen ngợi, ai ngờ khi thấy người mở cửa, cô suýt nữa ngã lăn ra đất.

Tần Hồng Nhan khoác áo tắm mỏng manh, hai má ửng đỏ.

“Hôm nay pizza đến nhanh vậy, Hồng Nhan, dưới học bàn trong thư phòng của anh có tiền lẻ, em lấy trả cho họ đi.” Trần Thịnh Niên vừa nói vừa bước ra khỏi phòng tắm, ở phần thắt lưng có quấn một khăn bông trắng, cả người tỏa ra hơi thở nóng bỏng.

Người sáng suốt vừa nhìn liền biết họ vừa tắm uyên ương.

Mà hai người này cũng không ngờ được Mộc Mộc bỗng đến vào lúc này, nhất thời ngây người. Ba người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu.

Cho đến khi Mộc Mộc hỏi ra một câu mà sau khi nhớ lại cô thật muốn cắn lưỡi tự sát: “Hai người..... chuẩn bị tạo ra em bé nữa ư?”

Lần đầu tiên trong đời Tần Hồng Nhan và Trần Thịnh Niên có chung ý nghĩ – muốn đá Mộc Mộc ra ngoài.

Nhưng Trần Thịnh Niên vốn là ‘kẻ thức mới là thời trang tuần kiệt’, hiểu được bản thân nếu dám động vào nửa sợi tóc của Mộc Mộc, Trần Ngang tuyệt đối sẽ không tha cho anh, cho nên anh đành hạ giọng, dùng ánh mắt tôn kính nhìn Mộc Mộc chỉ bằng tuổi mình: “Dì nhỏ, dì đại giá quang lâm, có gì muốn chỉ giáo sao?”

“Không có gì cả, chỉ là muốn đến ôn chuyện, tâm sự thôi.” Mộc Mộc không muốn ngay từ đầu đã đánh rần động cỏ, cô phải từng bước tiến hành, lời được mọi chuyện từ miệng Trần Thịnh Niên ra.

Đáng tiếc chẳng ai tin cô.

Không lâu sau pizza được mang đến, Tần Hồng Nhan ngồi xuống bàn ăn một mình, còn Trần Thịnh Niên và Lâm Mộc Mộc ngồi trên sofa.

Nhìn bộ dáng Tần Hồng Nhan ăn pizza có thể tưởng tượng được tối qua có bao nhiêu tàn phá.

Mộc Mộc oán thầm, đàn ông nhà họ Trần quả nhiên khi ở trên giường đều biến thành cầm thú cả.

Mộc Mộc đang suy nghĩ làm sao để nói đến chuyện của Mạc Quyên, không ngờ Trần Thịnh Niên đã tự mình rơi vào hố: “Dì nhỏ, lần trước nói với cô những lời đó là tôi không đúng, sau khi cô bỏ đi chú tôi đã tàn nhẫn nói với tôi rằng, nếu chú ấy không tìm thấy cô, chắc chắn sẽ lấy đầu tôi đền tội, cô xem chú tôi yêu cô biết bao.”

“Nhưng lần trước anh đâu có nói như vậy.” Mộc Mộc nhớ lại: “Chẳng phải anh nói Mạc Quyên mới người phụ nữ khắc cốt ghi tâm chú anh đời này không thể nào quên, trong trái tim chú ấy chỉ có một mình Mạc Quyên sao?”

“Dì nhỏ, ngũ hành của tôi bị sút mẻ, khi nổi điên lên có thể nói bất cứ điều gì, trăm ngàn lần cô đừng để bụng.” Trần Thịnh Niên cầu xin tha thứ.

“Nhưng những lời anh nói đều có căn cứ, tôi làm sao có thể không tin đây?” Mộc Mộc nói dối: “Mà anh cũng đừng che giấu nữa, chú anh đã nói thật cho tôi rồi, anh ấy nói trong trái tim anh ấy vẫn nhớ đến Mạc Quyên.”

Đáng tiếc Trầm Thịnh Niên không bị mắc bẫy: “Dì nhỏ, cô giết tôi đi, chú tôi làm sao có thể nói với cô những lời đó. Hơn nữa, nếu như thực sự chú ấy nói như vậy, cô làm sao vẫn ở cạnh chú ấy chứ?”

“Tuy rằng anh ấy không nói rõ, nhưng trên cơ bản chính là ý này.” Mộc Mộc mạnh miệng: “Hơn nữa nếu giữa anh ấy và Mạc Quyên thực sự không có gì, tại sao anh lại có thể vô căn cứ khẳng định trong lòng anh ấy chỉ có một mình Mạc Quyên chứ?”

“Nếu tôi nói rằng tôi không hề yêu Hồng Nhan, cô tin không?” Trầm Thịnh Niên đột nhiên hỏi.

Mộc Mộc lắc đầu.

Trầm Thịnh Niên rõ ràng rất yêu Tần Hồng Nhan.

“Thấy chưa, cũng là lời tôi nói, vì sao có lời cô tin, có lời cô không tin?”

“Bởi vì tôi có mắt, đương nhiên thấy được tình cảm của anh đối với Hồng Nhan.” Mộc Mộc đáp trả.

“Cô có mắt, vậy tại sao không thấy rõ tình cảm của chú tôi đối với cô?” Trầm Thịnh Niên lấy câu của cô làm phản đòn tấn công: “Dì nhỏ, điều này chứng minh cô không đủ tin tưởng chú tôi, đây chính là vấn đề của cô, không phải là vấn đề của chú tôi, cô nên tự suy nghĩ khuyên bảo bản thân đi.”

Nói xong, Trầm Thịnh Niên liền chùng ra bộ dáng không muốn nói chuyện tiếp.

Mộc Mộc luôn cảm thấy cô bị cậu ta dẫn đi lòng vòng, nhưng nhất thời không tìm ra sơ hở.

Ngay lúc cô lo lắng bất an, bỗng Tần Hồng Nhan nói với Trầm Thịnh Niên: “Tôi muốn uống Coca Cola, cậu xuống lầu giúp tôi mua một lon.”

Cho dù nữ vương đại nhân muốn ánh trăng trên trời thì Trầm Thịnh Niên cũng sẽ mang xuống cho cô ấy, huống chi là một lon Coca Cola nho nhỏ?

Đợi Trầm Thịnh Niên đi rồi, Tần Hồng Nhan mới đặt pizza xuống, hỏi: “Cô thật sự muốn biết sự thực sao?”

Mộc Mộc đang buồn rầu, nghe vậy lập tức sáng mắt: “Cô biết?”

“Cô muốn biết gì?” Tần Hồng Nhan hỏi.

“Tôi muốn biết vị trí của Mạc Quyên trong lòng Trầm Ngang.” Mộc Mộc nói.

“Cái cô thật sự muốn biết, đó là trong cảm nhận của anh ta, cô và Mạc Quyên rốt cuộc ai quan trọng hơn mới đúng.” Tần Hồng Nhan hoàn toàn nhìn thấu Mộc Mộc.

Quả thật như thế.

“Vấn đề này, chỉ sợ mỗi Trầm Ngang mới biết. Nhưng tôi tin, Mạc Quyên trong lòng anh ta chiếm một vị trí rất khó nói.” Tần Hồng Nhan luôn thẳng thắn nói chuyện.

Mộc Mộc rũ mắt: “Tôi hiểu, cô ấy là mối tình đầu của anh ấy, mà đàn ông luôn khó để có thể quên đi mối tình đầu.”

Khi nói những lời này, trái tim của cô như bị năm ngón tay dày vò, vô cùng đau đớn.

Nhưng câu tiếp theo của Tần Hồng Nhan lại khiến cho năm ngón tay kia bóp chặt, trái tim cô lập tức tan vỡ, máu tươi chảy khắp nơi: “Không chỉ vậy, bọn họ từng có một đứa con.”

63. Chương 64

Mộc Mộc cảm thấy đầu cô như Trân Châu Cảng bị đánh bom, mọi thứ biến mất, không còn sót lại gì.

“Có lẽ cô sẽ trách tôi xen vào việc của người khác, nhưng tôi cảm thấy việc đã đến nước này, cô có quyền được biết.” Tần Hồng Nhan tiếp tục nói: “Chuyện này xảy ra không lâu sau khi Trầm Ngang và Mạc Quyên

chia tay, nói chung cuối cùng Mạc Quyên sẩy thai, nghe nói lúc ấy thai nhi đã được bốn tháng. Trầm Ngang chưa bao giờ kể chuyện này, nhưng trong một lần uống rượu say mơ màng nói ra. Trầm Thịnh Niên nghe thấy, Trầm Ngang nói anh ta sẽ mãi mãi không quên. Về phần ‘mãi mãi không quên’ rốt cuộc là Mạc Quyên hay là đứa bé đó thì không ai biết cả.”

Cho dù anh ấy không thể quên là đứa bé kia, thì cũng giống như anh ấy không thể quên mẹ đứa bé cả thôi.

Từ rất lâu Mộc Mộc đã biết Trầm Ngang và Mạc Quyên từng có quan hệ, nhưng chưa bao giờ nghĩ họ đã từng tạo ra một đứa bé.

Đó là cốt nhục của họ, là sự kết hợp của hai cá thể.

Bọn họ từng gắn kết chặt chẽ, cho dù dùng cả đời cũng không thể quên được tình cảm này.

Khó trách Trầm Ngang lại đồng ý mọi yêu cầu của Mạc Quyên.

Sau khi nhận thức được tất cả, Mộc Mộc cảm thấy toàn bộ thế giới thật mờ nhạt.

“Tôi và Mạc Quyên không tiếp xúc nhiều, nhưng nghe đồn rằng cô ta là một người phụ nữ thủ đoạn, dễ dàng làm cho Phó Miểu bỏ rơi vợ hiện tại, thành công ngồi vào vị trí ấy. Tuy rằng nhân phẩm của cô ta không tốt, nhưng đàn ông không thể kháng lại mị lực của cô ta. Tựa như một cây cà độc dược, biết rõ là có độc, nhưng vẫn nhìn không được sự xinh đẹp và dụ hoặc mà ngất xuống.” Tần Hồng Nhan thản nhiên nhìn Mộc Mộc: “Trước khi Mạc Quyên theo Phó Miểu xuất ngoại, đã có vài lần tôi trông thấy cô ta và Trầm Ngang gặp nhau. Mà lần này cô ta về nước lại khiến giữa hai người nảy sinh ra mâu thuẫn lớn như vậy, tôi nghĩ sự xuất hiện của cô ta đối với mối quan hệ của hai người mà nói, là một sự thử thách không hề nhỏ.”

Mộc Mộc tin tưởng vào mị lực của Mạc Quyên.

Nếu cô ấy thật sự chỉ là một đóa hoa ngả ngớn, thì Trầm Ngang trước kia sẽ không bị hãm sâu như vậy.

Cuối cùng Tần Hồng Nhan nói: “Tôi nói những lời này không phải là muốn châm ngòi chia rẽ cô và Trầm Ngang, tôi luôn xem cô là một trong những người bạn ít ỏi của tôi, đây chỉ là một lời nhắc nhở. Rốt cuộc bỏ hay không bỏ Trầm Ngang, đấu tranh hay không đấu tranh với Mạc Quyên, đều do cô tự quyết định.”

Quyết định?

Quyết định của Mộc Mộc chính là chia tay.

Cô muốn chia tay với Trầm Ngang ngay lập tức.

Cô gọi điện thoại cho Trầm Ngang, nói thẳng: “Có lẽ chúng ta nên bình tĩnh suy nghĩ một thời gian.”

Bên kia Trầm Ngang trầm mặc hồi lâu, sau đó mới nói: “Mộc Mộc, em ở nhà chờ anh, chờ anh về nhà rồi chúng ta nói chuyện.”

Nếu khi bắt đầu qua lại phải chính thức tuyên bố, vậy thì khi tách ra cũng phải chính thức tuyên bố. Mộc Mộc về nhà, thu dọn mọi thứ, chờ Trầm Ngang về nhà sẽ trả lại chìa khóa cho anh.

Nhưng chờ rất lâu mà vẫn chưa thấy Trầm Ngang thấy về, Mộc Mộc gọi điện mới biết, đêm nay anh có buổi xã giao quan trọng, phải về muộn.

Mộc Mộc đành kiên nhẫn chờ đợi, nhìn đồng hồ trên tường đến gần người.

Mỗi một giây một phút đi qua đều khiến cô nhớ lại những khoảng thời gian ở cạnh Trầm Ngang. Niềm vui, niềm hạnh phúc chân thật như thế, mỗi một kỷ niệm sẽ khiến sự oán giận trong cô vơi đi một xí.

Phụ nữ một khi rơi vào vòng xoáy tình yêu luôn luôn như thế, những cung bậc cảm xúc lẫn lộn trái ngược nhau, tựa như hôm nay đi cả mẹ đến, hôm sau đã đi rồi.

Đang chìm đắm giữa hai dòng cảm xúc, bỗng nhiên cánh cửa mở ra, Trầm Ngang lảo đảo bước vào, không đi được hai bước đã ngã nhào ra đất.

Mộc Mộc vội vàng tới đỡ, thiếu chút nữa đã bị mùi rượu nồng nặc trên người anh làm ngạt thở.

“Sao anh lại uống nhiều như vậy?” Mộc Mộc thăm oán.

Vừa nói cô vừa nâng Trầm Ngang dậy, nhưng một cô gái yếu ớt làm sao có thể nâng nổi một người đàn ông cường tráng đang say rượu chứ, ngược lại Mộc Mộc bị anh lôi xuống sàn.

Cô đang muốn phát hỏa, bỗng Trầm Ngang ôm chặt lấy cô, chôn đầu vào bụng cô, tư thế cực kỳ giống đứa trẻ bị oan ức: “Mộc Mộc, đừng đi.”

Trong giọng nói của anh chứa nòng đậm sự cầu xin.

Anh thì thảo gọi tên cô, tình cảm sâu lắng mà cố chấp, mỗi một tiếng đều khiến trái tim của cô mềm đi một phần.

“Chuyện gì anh cũng đồng ý với em, được không?.” Mặt anh dán vào quần áo cô, khàn khàn nói.

“Anh hẳn biết em muốn gì.” Cô đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn của anh, tựa như vỗ về trái tim mình.

“Anh biết, em muốn trái tim của anh.” Anh đột nhiên giữ lấy bàn tay cô đang vuốt ve đầu mình, đặt ở trước ngực, tha thiết.

Lòng bàn tay cô kề sát ngực anh, có thể nghe thấy tiếng tim đập đều đều, theo mạch máu truyền vào trái tim cô.

Hai trái tim dường như cùng chung một nhịp đập.

Giọng Trầm Ngang vang lên đau đớn và bất lực: “Trái tim này đã sớm là của em, nếu có thể, anh cũng muốn lấy ra để chứng minh cho em xem.”

Cảm nhận được nhịp đập của anh, trái tim cô hoàn toàn tan chảy.

“Rốt cuộc phải làm thế nào thì em mới tin anh?” Trầm Ngang hỏi.

Mộc Mộc gần từng chữ: “Anh mau rời khỏi công ty, không được gặp lại cô ấy nữa.”

Mộc Mộc biết mình đang làm khó anh, ở HG, Trầm Ngang đã phấn đấu gần nửa đời, khó khăn lắm mới có địa vị như ngày hôm nay, làm sao nói rời đi là rời đi được?

Nhưng cô không có biện pháp khác, sao cô có thể chịu được khi người mình yêu thương xuyên gặp mặt người yêu cũ có nguy hiểm cao như thế chứ?

Nhưng không ngờ Trầm Ngang lại đồng ý: “Được.”

Mà ngay sau đó, anh đưa ra một yêu cầu khác: “Mộc Mộc, chúng ta kết hôn đi.”

Không có hoa tươi và nhẫn, không có bữa tối dưới ánh nến lung linh, không có những lời thề non hẹn biển, Trầm Ngang cầu hôn với cô.

Mộc Mộc từng tưởng tượng nhiều lần cảnh khi mình được cầu hôn, có lẽ sẽ ở một nơi nào đó trang trọng và lãng mạn.

Nhưng trí tưởng tượng của cô có cao gấp mười lần cũng không ngờ được cô sẽ được cầu hôn trong tình trạng như vậy.

Càng khiến người ta không thể tưởng tượng được là, cô đồng ý.

Khi yêu một người, sẽ có rất ít nguyên tắc. Mộc Mộc không rõ tình cảm của Trầm Ngang đối với Mạc Quyên, nhưng cô lại rất rõ tình cảm của chính mình đối Trầm Ngang.

Cô yêu anh, cho nên quyết định ở cùng anh suốt đời.

Quá khứ cứ để quá khứ đi qua, chỉ cần hai người đó không còn gặp mặt, chỉ cần cô và anh sống vui vẻ, tất cả sẽ thay đổi.

Mộc Mộc không dám kể chuyện này cho Lưu Vi Vi, sợ miệng lưỡi ác độc của đứa bạn này sẽ khiến cô bị tổn thương nghiêm trọng.

Vì thế cô chỉ có thể nói cho An Lương.

“Về chuyện kết hôn, tao khuyên mày vẫn nên suy nghĩ cẩn thận thì hơn.” An Lương nói.

Mộc Mộc nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn đính hôn kim cương mà Trần Ngang mới mua bổ sung cho cô, âm thầm cười: “Sao ngay cả mày cũng bắt đầu khuyên tao rồi.”

“Bởi vì tao cảm thấy mày hiện tại đang vô cùng hỗn loạn, căn bản không hề suy nghĩ kỹ càng.” Đôi mắt An Lương trong suốt, dường như có thể nhìn thấu lòng Mộc Mộc: “Thật ra mày sợ chia tay, sợ phải rời xa chú ấy, sự xuất hiện của Mạc Quyên đã khiến mày không còn tin tưởng vào tình cảm hai người nữa. Đối với sự tình càng trở nên phức tạp, mày lựa chọn trốn tránh, đồng ý kết hôn với chú ấy là muốn quên đi việc này thôi.”

Không hổ là An Lương, nháy mắt giúp Mộc Mộc thấy rõ suy nghĩ thật của mình mà ngay cả cô cũng không biết.

“Với sự hiểu biết của tao về anh ấy, Trần Ngang là một người có trách nhiệm.” Lời này của Mộc Mộc không rõ là đang an ủi An Lương, hay là đang an ủi chính mình.

“Nhưng Mộc Mộc, cái mày cần không phải là vật chất, cũng không phải là trách nhiệm, mà là tình cảm.” An Lương chỉ ra điểm quan trọng: “Nếu không thể giải quyết được chuyện Mạc Quyên thì sau khi kết hôn mày chỉ thêm đau khổ mà thôi. Cho nên việc cấp bách lúc này là mày phải tạm hoãn kết hôn, xem tình hình rồi tính tiếp.”

Mộc Mộc không nghe theo lời khuyên của An Lương mà ra sức bắt đầu chuẩn bị việc kết hôn.

Cha mẹ đôi bên gặp mặt, tính ngày, đặt tiệc, mua bánh cưới, viết thiệp mời.

Sau khi tan sở, Mộc Mộc bận rộn đến mức xây xẩm mặt mày.

Chỉ có như vậy, cô mới có thể quên đi chuyện Trần Ngang và Mạc Quyên.

64. Chương 65

Bởi vì mỗi ngày không ngừng làm việc, Mộc Mộc ngã bệnh.

Có lẽ tích tụ quá nhiều áp lực tâm lý, Mộc Mộc sốt cao, vừa diễn biến nhanh vừa nguy hiểm, thậm chí biến chứng thành viêm phổi.

Không còn cách nào khác, Mộc Mộc phải nằm viện.

Trần Ngang đương nhiên chăm sóc chu đáo, mỗi ngày đều bưng thuốc bổ để cô uống. Sợ cô nhàm chán, anh còn mang tới một quyển sách đọc cho cô nghe.

Mẹ Mộc Mộc nhìn thấy, trong lòng hài lòng đến một trăm hai mươi phần trăm, thầm nói với Mộc Mộc: “Không phải mẹ khen, nhưng người đàn ông tốt như Trần Ngang quả thật hiếm có.”

Lần ngã bệnh này cũng khiến Mộc Mộc sinh ra cảm giác an toàn, Trần Ngang đối xử với cô như thế, cho dù trái tim cô có là tảng đá thì cũng phải mềm ra.

Mộc Mộc bắt đầu tự nhủ, mỗi người đều có quá khứ, cô yêu người đàn ông này, không nên hối hận.

Tuy nhiên, niềm an ủi này kéo dài không được bao lâu.

Những ngày sau, Trần Ngang càng lúc càng bận, mỗi lần chạy tới bệnh viện đều là bộ dáng vội vã.

Hàng ngày Mộc Mộc chờ đợi trong phòng bệnh cũng vô cùng nhàm chán, thầm hy vọng Trần Ngang có thật nhiều thời gian rảnh rỗi để vào viện làm bạn với mình.

Có một tối Trần Ngang thật sự không có thời gian, để lỡ mất giờ thăm bệnh cũng như không thể tới.

Tối đó, Mộc Mộc không hề ăn cơm.

Hôm sau Trần Ngang biết cũng không trách cô, nhưng những ngày tiếp theo, mặc kệ anh bận rộn thế nào cũng sẽ đến bệnh viện, cho dù thời gian ít ỏi đến mức chỉ nói được với cô hai ba câu.

Mộc Mộc biết Trần Ngang bận rộn nhiều việc, cũng biết bản thân khiến anh cạn kiệt sức lực, càng biết bản thân không nên làm như vậy nữa.

Nhưng có lẽ là do cơ thể bị bệnh, cô cảm thấy tinh thần mệt mỏi, thậm chí muốn buông thả một lần.

Hôm nay tối khuya Trần Ngang mới đến. Nhìn thấy Mộc Mộc đứng trước cửa sổ, gió lạnh bên ngoài vù vù thổi vào.

“Bác sĩ đã dặn em không được ra gió, sao em không chịu nghe lời hả?” Trần Ngang vội vàng phủ tấm chăn lên người cô, trong giọng nói xuất hiện sự quở trách.

Mộc Mộc đang định mở miệng nói chuyện, nhưng khi xoay người bỗng ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng trên người anh.

Trần Ngang bị viêm mũi nên không ngửi thấy, do đó anh vẫn chưa phát hiện mùi nước hoa bất thường trên người mình.

Mộc Mộc biết rõ đây là mùi nước hoa của phụ nữ, chỉ có dựa sát vào nhau thì quần áo anh mới bị nhiễm phải.

Lòng cô bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, giọng điệu trở nên gay gắt: “Sao muộn thế này anh mới tới?”

“Ở công ty rất nhiều việc.” Trần Ngang nhún vai dễ dàng.

Mộc Mộc nghĩ ngợi, anh đã làm việc gì mới bị nhiễm phải nước hoa phụ nữ đây?

“Em lại đây uống canh nấm hương đi, rất tốt cho em, anh phải bảo dì giúp việc hầm thật lâu, đặc biệt về nhà để mang đến cho em đây.” Trần Ngang đổ canh ra bát, hương thơm ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp phòng.

Nhưng giờ phút này Mộc Mộc chỉ ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, càng nghĩ càng giận, cũng không thèm để ý tới anh, leo lên giường dùng chăn che đầu: “Em không muốn uống.”

“Cho dù nhạt miệng thì em cũng gắng uống một tí đi, canh hầm phải rất lâu mới xong mà.” Trần Ngang kiên nhẫn khuyên nhủ.

Bên này Trần Ngang đẩy tới khuyên nhủ, bên kia Mộc Mộc đẩy ra từ chối, đẩy lui đẩy tới bỗng bát canh mất điểm tựa rơi xuống đất, phát ra tiếng vang trầm thấp.

“Mộc Mộc, đừng bướng bỉnh nữa, hôm nay anh mệt chết được, em ngoan một chút, được không?” Trần Ngang cố gắng xóa tan mệt mỏi trong đôi mắt.

“Em không hề bướng bỉnh.” Mộc Mộc ngồi thẳng dậy, nhìn anh, cắn môi nói: “Trần Ngang, rốt cuộc hôm nay anh đã đi đâu, gặp người nào?”

“Anh ở trong công ty xử lý công việc, hôm nay có một hạng mục xảy ra vấn đề, anh gắng lắm mới tranh thủ được chút thời gian đến thăm em, bây giờ còn phải lập tức quay về.” Trong giọng nói Trần Ngang chứa đựng mệt mỏi.

Mộc Mộc cắn môi đến mức không còn chút máu: “Anh nói dối.”

Trên người anh có mùi nước hoa, chắc chắn đã ở cùng với phụ nữ trong một thời gian dài.

Mùi nước hoa này đã từng xuất hiện trong trí nhớ của cô, nếu Mộc Mộc nhớ không lầm thì hôm ở khách sạn Hoa Hồng, cô đã ngửi thấy mùi này.

Hình như là của Mạc Quyên.

Mộc Mộc sợ Trần Ngang sẽ vi phạm lời hứa với cô, lại gặp Mạc Quyên một lần nữa.

“Mộc Mộc, anh nhắc lại, cả ngày hôm nay anh đều ở trong văn phòng, không đi đâu hết.” Trần Ngang nắm chặt hai tay.

“Vậy anh đã gặp những ai?” Mộc Mộc truy hỏi, bám riết không tha.

“Không ai cả.” Trầm Ngang trả lời chắc như đinh đóng cột.

Mộc Mộc quan sát anh, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

Trầm Ngang nhắm mắt lại, sau khi mở ra, trong mắt xuất hiện cảm xúc kỳ lạ, anh đứng dậy nói: “Ngày mai anh lại đến thăm em.”

Mộc Mộc cảm thấy cổ họng mình như bị nhét cả tảng đá, sắc nhọn đau đớn: “Không cần đâu, em muốn yên tĩnh hai ngày.”

Nghe vậy Trầm Ngang nhìn cô thật sâu, sau đó không nói gì rời đi.

Đây là lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh.

Lạnh đến thấu xương.

Ngày hôm sau, Mộc Mộc không có tâm tư cơm nước, luôn cầm điện thoại, trong lòng thầm mong Trầm Ngang sẽ gọi điện tới.

Đáng tiếc cả buổi sáng trôi qua, điện thoại im lặng tựa như bị hỏng.

Tâm trạng Mộc Mộc xuống dốc không phanh, đang định vứt bỏ mặt mũi chủ động gọi điện thoại cho anh thì bỗng nghe thấy cánh cửa phía sau bật mở.

Cô tưởng là Trầm Ngang, vội vàng quay đầu, cho đến khi nhìn rõ người mới tới, niềm vui trên khuôn mặt lập tức biến thành kinh ngạc.

Không phải là Trầm Ngang.

Mà là Mạc Quyên.

“Sao lại có vẻ mặt như thế? Sợ tôi làm tổn thương cô sao?” Mạc Quyên không mời mà tới, cũng không mời mà ngồi.

Cô ấy ngồi trên ghế, dáng người mảnh khảnh, xinh đẹp quyến rũ, gương mặt tuy không đến mức khuynh quốc khuynh thành nhưng hương vị nữ tính trên người cô ấy cũng đủ để khiến đàn ông say mê hấp dẫn.

Nhưng bây giờ Mộc Mộc không tâm tình ghen tỵ với vẻ đẹp của Mạc Quyên, toàn bộ lực chú ý của cô bây giờ đều tập trung vào mùi nước hoa phảng phất trong không khí.

Mùi nước hoa này, đúng là mùi nước hoa trên người Trầm Ngang ngày hôm qua.

Mọi thứ trong đầu Mộc Mộc dần hóa thành một màu đen.

“Thôi khỏi chào hỏi, tôi đến là muốn hỏi cô một chuyện.” Mạc Quyên mở túi Chanel, rút một điều thuốc, châm lửa, hít một hơi sâu sau đó thở ra: “Tôi muốn hỏi, rốt cuộc cô muốn thế nào thì mới chịu rời khỏi Trầm Ngang hả?”

“Ý cô là gì?” Mộc Mộc hỏi.

Giờ phút này cô đã bị mùi nước hoa trên người Mạc Quyên làm cho mờ mắt, còn đâu hơi sức để suy xét nữa chứ.

Quả nhiên, ngày hôm qua Trầm Ngang và cô ấy ở cùng nhau.

Anh lừa cô.

Anh lại lừa cô!

“Nếu vậy cô ra giá đi, rốt cuộc cô muốn bao nhiêu vạn thì mới chịu rời khỏi Trầm Ngang?” Mạc Quyên nói thẳng.

Mộc Mộc lúc này mới hiểu được dụng ý của Mạc Quyên.

Mạc Quyên muốn dùng tiền đuổi cô, muốn cô chia tay với Trầm Ngang.

Lông tơ trên người Mộc Mộc lập tức dựng đứng: “Cô có tư cách gì mà hỏi tôi như vậy, hiện tại tôi mới là bạn gái chính thức của Trần Ngang.”

“Chẳng lẽ cô không thấy ở cạnh anh ấy, cô luôn làm liên lụy anh ấy sao?” Mạc Quyên hỏi.

Khóe mắt Mạc Quyên có một nốt ruồi nhỏ, càng khiến cho gương mặt Mạc Quyên tăng thêm nét hấp dẫn quyến rũ.

“Tôi chỉ biết, chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ.” Mộc Mộc nắm chặt hai tay, hạ quyết tâm không được tỏ ra yếu kém trước mặt tình địch.

“Bất kỳ cặp tình nhân nào mới bắt đầu bên nhau đều vui vẻ cả.” Mạc Quyên cười khế, nụ cười mang theo những thăng trầm của cuộc sống: “Nhưng cô chưa từng nghĩ tới là cô thật sự phù hợp với anh ấy sao? Chẳng lẽ cô không phát hiện, sau khi ở cùng cô, Trần Ngang cực kỳ mệt mỏi sao?”

“Tôi chỉ thấy anh ấy vô cùng vui vẻ.” Mộc Mộc gắt gao cắn chặt môi.

Tuy nhiên Mạc Quyên lại có thể dễ dàng nhìn thấu nguy trạng của cô: “Điều anh ấy cần, là một người phụ nữ có thể giúp anh ấy, chứ không phải là một cô gái luôn đòi anh ấy 24/24 giờ làm bạn để có cảm giác an toàn. Thử ví dụ nhé, khoảng thời gian gần đây, công việc của anh ấy chất cao như núi, nhưng cô không hề hiểu chuyện, còn muốn anh ấy mỗi ngày tới đây làm bạn, còn cãi nhau với anh ấy.”

Mộc Mộc vội vàng bắt lấy một điểm khả nghi trong lời nói của Mạc Quyên: “Những chuyện này sao cô biết được?”

Bọn họ cãi nhau mới xảy ra hôm qua, hơn nữa chỉ có hai đương sự mới biết, Mạc Quyên làm sao biết được chứ?

“Đàn ông luôn tâm sự với phụ nữ mọi chuyện, bạn gái như cô không hiểu chuyện, đương nhiên anh ấy chỉ có thể tâm sự với bạn gái cũ là tôi thôi.” Mạc Quyên khẽ liếc nhìn Mộc Mộc, ánh mắt tựa như kim châm, đâm thật sâu vào trái tim Mộc Mộc

Quả nhiên là thật.

Trần Ngang vẫn liên lạc với Quyên.

Hóa ra Mạc Quyên mới là nơi anh giải bày tâm sự!

Mộc Mộc trầm nghĩ, vậy còn cô thì sao? Cô là gì? Chẳng lẽ chỉ là một món đồ chơi mới mẻ không hiểu chuyện thôi sao?

65. Chương 66

Mạc Quyên đương nhiên nhìn thấy hết sự biến hóa trên gương mặt Mộc Mộc.

“Khi tôi và anh ấy mới bắt đầu yêu nhau cũng ở độ tuổi như cô. Lúc ấy tuy nghèo khó, nhưng hai chúng tôi rất hạnh phúc. Trong cuộc sống sau này, cho dù tôi có cầm trên tay chiếc nhẫn kim cương 3 cara luôn mơ ước thì cũng không thấy hạnh phúc giống như vậy nữa.”

Mạc Quyên từ từ nhả khói thuốc, khói trắng mơ màng, dày đặc, bắt đầu nhớ lại ký ức năm xưa.

“Trần Ngang là một bạn trai tốt, những chuyện anh ấy từng làm cho tôi, bây giờ nghĩ lại vẫn khiến tôi cảm động không thôi. Sau khi chia tay với anh ấy, tôi không còn gặp được bạn trai nào đủ quan tâm chu đáo như anh ấy nữa.”

Vẻ mặt Mạc Quyên mang vẻ mờ nhạt, nhưng trong mắt Mộc Mộc thì chẳng khác nào khói độc giữa rừng sâu, từng chút từng chút ăn mòn trái tim cô.

Mộc Mộc nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đau đớn: “Nhưng cô đã phản bội anh ấy, lên giường với người khác.”

Mạc Quyên không chút tức giận, thản nhiên nhận: “Đúng vậy, tôi là một người phụ nữ tham ích kỷ, vừa muốn tình cảm vừa muốn vật chất. Mà thực tế chứng minh, hành động của tôi không sai, cuối cùng cả tình

cảm lẫn vật chất tôi đều có được. Và quan trọng hơn, nếu không phải tôi phản bội, anh ấy cũng sẽ không phải là Trần Ngang bây giờ.”

Nói cách khác, Trần Ngang mà Mộc Mộc yêu là nhờ Mạc Quyên tạo ra.

Mộc Mộc cảm thấy các ngón tay vì kim nén mà run rẩy: “Quan hệ của hai người, rốt cuộc là gì?”

“Quan hệ giữa tôi và Trần Ngang, một cô bé như cô không thể hiểu được đâu.” Mạc Quyên cười khê: “Với độ tuổi của chúng tôi, đã trải qua bao nhiêu sóng gió cho nên hiểu rõ một điều – yêu nhau, không nhất định phải kết hôn.”

Mộc Mộc cười mỉa: “Ý của cô là, hai người là nhân vật chính lặng thầm yêu nhau, còn tôi và chồng cô đều là những diễn viên phụ giúp hai người diễn phải không?”

Mộc Mộc thầm nghĩ, có lẽ cô đã đánh giá cao bản thân mình – có lẽ cô chỉ là diễn viên quần chúng mà thôi.

“Cô còn trẻ, không thể hiểu được điều này đâu. Tác dụng duy nhất của kết hôn là để hai người xa lạ yêu nhau trở thành vợ chồng, trừ tác dụng đó ra thì không còn tác dụng gì cả. Trái lại như tôi và Trần Ngang âm thầm nhớ đến nhau, do đó tình cảm sẽ luôn trong trạng thái thăng hoa. Tôi thấy cô và Trần Ngang không hợp, đây không phải là tôi đứng dưới góc độ một tình địch để nhận xét, mà vì hiện nay anh ấy đang đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, thứ anh ấy cần là một người vợ hiền. Chứ không phải một cô bé bướng bỉnh tùy hứng, không ngừng bắt anh ấy thể hiện tình cảm, cuối cùng sẽ giết chết tình cảm anh ấy dành cho cô mà thôi.” Mạc Quyên nhẹ nhàng nói: “Cho dù không có tôi, hai người rồi cũng sẽ chia tay thôi.”

Mộc Mộc chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, bạn gái cũ của bạn trai mình sẽ vạch ra khe hở giữa tình cảm hai người ra trước mặt cô.

Càng đáng buồn hơn, cô không thể phản bác.

Mấy ngày nay trong đôi mắt Trần Ngang chứa đầy mệt mỏi cô đều thấy, cô cũng muốn ngoan hiền hiểu chuyện, nhưng cảm giác không an toàn đã hoàn toàn phá tan lý trí của cô.

Đối mặt với một tình địch như Mạc Quyên, không một người phụ nữ nào có thể bình tĩnh nổi.

Huống chi là một người mới gia nhập tình trường như Mộc Mộc chứ.

Đối mặt Mạc Quyên, quân lính của cô đều tan rã.

Tuy nhiên có một số điều vẫn phải nói, Mộc Mộc ngồi thẳng lưng, dong dạc nói: “Cô nói đúng, tôi không hiểu những điều ấy. Tôi chỉ biết rằng, khi yêu một người là phải dốc lòng, toàn tâm toàn ý yêu người đó, yêu không hối hận, yêu không được quay đầu, yêu chưa tới phút cuối chưa thôi. Mặt khác có một điểm cô cũng nói đúng, tôi còn tuổi trẻ, đây là khuyết điểm của tôi, cũng là ưu điểm lớn nhất của tôi. Tôi còn rất nhiều thời gian và sức lực để cố gắng. Mà tuổi trẻ, cho dù Mạc Quyên cô có giàu đến cỡ nào thì cũng không thể mua được.”

Con giun xéo lăm cũng quần, Mộc Mộc đáp trả.

Nghe vậy, biểu cảm Mạc Quyên thoáng ngưng đọng, một lát sau mới chậm rãi đứng dậy, xoa hai tay: “Hôm nay tôi đến không phải là muốn cãi nhau với cô, có lẽ cô nên tĩnh tâm ngẫm lại sẽ hiểu được lời của tôi thôi.”

Đợi Mạc Quyên rời đi, trong phòng bệnh vẫn thoang thoang mùi nước hoa mờ nhạt, giống như bám vào xương cốt, cho dù cắt da cắt thịt cũng không thể xóa nhòa.

Mộc Mộc lập tức mất hết sức lực, mệt mỏi ngã xuống giường, dùng chăn che mặt, khóc nức nở.

Đầu của cô rất đau rất loạn, nhiều giọng nói trong đầu hỗn loạn kêu gào.

“Đúng vậy, Mạc Quyên, tên này nghe rất quen phải không? Cô ta không chỉ là vợ Phó Miếu, mà còn là mối tình đầu của chú tôi, là bạn gái cũ, cộng thêm là người phụ nữ khắc cốt ghi tâm đời này chú tôi không thể nào quên. Cô biết vì sao chú tôi phải giúp Phó Miếu không? Là vì vì Mạc Quyên cầu xin chú ấy, vì Mạc Quyên chú ấy mới đứng về phía Phó Miếu, vì ông ta làm trâu làm ngựa, bởi vì từ trước tới nay, trong trái tim của chú ấy chỉ có một mình Mạc Quyên, vì cô ta chú tôi có thể sẵn sàng làm tất cả!”

“Chuyện này xảy ra sau khi Trần Ngang và Mạc Quyên chia tay không lâu, nói chung Mạc Quyên cuối cùng sảy thai, nghe nói lúc ấy thai nhi đã được bốn tháng. Trần Ngang chưa bao giờ nói đến chuyện này, nhưng trong một lần uống rượu say mơ màng nói ra. Trần Thịnh Niên nghe thấy, Trần Ngang nói anh ta mãi mãi sẽ không quên. Về phần ‘mãi mãi không quên’ rốt cuộc là Mạc Quyên hay là đứa bé đó thì không ai biết cả.”

“Tác dụng duy nhất của kết hôn là để hai người xa lạ yêu nhau trở thành vợ chồng, trừ tác dụng đó ra thì không còn tác dụng gì cả. Trái lại như tôi và Trần Ngang âm thầm nhớ đến nhau, do đó tình cảm sẽ luôn trong trạng thái thăng hoa.”

Anh và Mạc Quyên âm thầm nhớ đến nhau, vậy còn cô thì sao?

Mộc Mộc không biết, cô đã không còn hiểu rõ Trần Ngang. Cô không thể đoán, tình cảm này cô đã cố gắng lâu như vậy, cuối cùng cũng chỉ đến ngang thế này thôi.

Mộc Mộc khóc rất lâu.

Sau khi Trần Ngang tan sở chạy tới bệnh viện mới được thông báo rằng Mộc Mộc đã ra viện, anh vội vàng gọi điện thoại cho cô, biết được cô đã trở về chung cư Thịnh Nguyên.

Anh lại tức tốc chạy về nhà, vào nhà đã Mộc Mộc ngồi trong phòng khách, bên cạnh là vali đã thu dọn ổn thỏa.

“Bác sĩ nói em khẳng khái muốn xuất viện,” Trần Ngang cúi đầu, trong giọng nói có chút nghiêm khắc: “Cho dù em cấu kính thể nào thì cũng phải biết quý trọng thân thể của chính mình chứ!”

Hóa ra anh vẫn cho rằng cô đang cấu kính.

Mộc Mộc rũ mắt, cười chua xót.

Trần Ngang lập tức nhận ra Mộc Mộc khác thường, vội kiềm chế xúc động, đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

Anh như thường lệ giơ tay muốn vuốt ve đầu cô, nhưng khi bàn tay anh sắp chạm vào bỗng Mộc Mộc quay đầu đi.

Tay Trần Ngang rơi vào khoảng không.

“Em muốn hỏi anh một lần cuối – hiện tại tình cảm của anh đối với Mạc Quyên là gì?” Mộc Mộc không nhìn anh hỏi.

Cô không dám đối mặt với đáp án sau đó.

“Anh biết em muốn biết gì, anh cũng nói rõ cho em – đối với cô ấy anh đã không còn tình yêu nam nữ.” Trần Ngang đặt tay lên đầu gối Mộc Mộc, nhìn cô chăm chú, tựa như muốn xâm nhập vào sâu trong cơ thể cô: “Mộc Mộc, nếu em thích, anh có thể nói vô số lần. Nhưng vấn đề là, em tin sao?”

“Quả thật hành động và lời nói của anh khiến em không dám tin.” Mộc Mộc nâng mắt, chống lại ánh mắt anh: “Trần Ngang, anh và cô ấy có nhiều kỷ niệm như vậy, sao anh có thể quên đây?”

“Đó đã là quá khứ, anh sẽ không để làm nó ảnh hưởng đến chúng ta.” Trần Ngang kiên nhẫn giải thích.

“Nhưng nó đã ảnh hưởng rồi, anh và cô ấy tiếp tục liên lạc, tình cảm hai người luôn ở trong tình trạng thăng hoa, nó đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến quan hệ của chúng ta.” Mộc Mộc đột nhiên nâng cao giọng nói.

Lời nói của Mạc Quyên hôm nay đã kích thích sâu sắc thần kinh của cô.

“Mộc Mộc, em đừng suy nghĩ bậy bạ.” Trần Ngang cố gắng kiềm chế hạ giọng nói.

“Em suy nghĩ bậy bạ á?” Nhớ tới mùi nước hoa trên người anh, một dòng lửa nóng trong người Mộc Mộc dâng lên: “Anh vì cô ấy làm nhiều chuyện như vậy, một tháng làm hai công việc để mua quà sinh nhật cho cô ấy, trời đông giá rét mua pizza cho cô ấy, còn vì cô ấy nhờ vả mà giúp chồng cô ấy tranh đoạt quyền lực nữa!”

Mộc Mộc càng nghĩ càng giận, đem mọi kìm nén trong lòng nói ra hết.

“Hai người từng có một đứa con!”

“Trầm Ngang, quan trọng không phải là em để ý những điều này, mà là anh để ý!”

“Nếu đúng như anh nói không có tình cảm với cô ấy, thì tại sao anh lại lén lút gặp cô ấy sau lưng em? Tại sao lại dính nước hoa trên người cô ấy? Tại sao phải gạt em?”

“Sao anh có thể vừa nói rằng anh yêu em, vừa lén lút hợp lại với tình cũ hả?”

“À, em đã hiểu rồi, Mạc Quyên là lý tưởng của anh, còn em là hiện thực của anh, mà hiện thực mãi mãi chỉ là lựa chọn thứ hai mà thôi!”

“Trầm Ngang, em không muốn làm lựa chọn thứ hai của anh!”

Sau khi nói xong tất cả, Mộc Mộc không hề cảm thấy vui sướng, ngược lại chỉ cảm thấy hốt hoảng.

Giống như đấu sĩ quyền anh khi bị mất thi đấu, không thể phán đoán chính xác phải đối mặt với chuyện gì.

Thật lâu sau Trầm Ngang vẫn chưa trả lời, trong phòng im ắng tựa như tảng đá đè nặng trái tim cô, đè nén khiến cô không thể hít thở.

Cô đứng dậy, cầm vali: “Trầm Ngang, em đã nghĩ rất lâu, có lẽ em nên ra ngoài sống. Trước khi chuyện giữa anh và Mạc Quyên được giải quyết, có lẽ chúng ta không nên gặp nhau.”

Chỉ có mình Mộc Mộc mới biết, động tác này của cô có bao nhiêu phô trương thanh thế.

Mặc kệ lý trí tận tình khuyên bảo cô phải rời xa, nhưng tình cảm vẫn muốn anh mở miệng giữ cô ở lại.

Những lời này nói ra thật lâu mà Trầm Ngang vẫn không đáp lại.

Mộc Mộc kéo vali, lướt qua anh, bắt đầu đi tới cửa.

Cô bước thật chậm, trong tiềm thức thầm mong cho anh có nhiều thời gian để trả lời.

Ngay khi cô bước ra cửa, Trầm Ngang phía sau bỗng mở miệng .

Giọng anh trầm thấp lạnh lùng, tựa như ngày đầu tiên cô gặp anh.

Khi đó anh nói: “Lâm Mộc Mộc phải không? Tôi là Trầm Ngang.”

Sau đó tấm màn che giữa hai người bắt đầu mở ra.

Mà lúc này anh nói: “Được, vậy chúng ta tạm thời không nên gặp nhau.”

Mộc Mộc nghe thấy một âm thanh.

Đó là tiếng màn che dần dần đóng lại.

66. Chương 67

Sau khi rời khỏi chung cư Thịnh Nguyên, Mộc Mộc sợ về nhà sẽ bị mẫu hậu đại nhân truy hỏi không thương tiếc, đành mang tất cả hành lý đến ở tạm nhà An Lương.

Nhà trọ của An Lương quả thật không tồi, yên tĩnh sạch sẽ, trang trí ấm cúng, ngoại trừ việc thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt tường chừng như dục dăng nhưng vô cùng sắc bén của Đỗ Khang thì không thể chê vào đâu được.

Có điều cô đúng là đã phá hỏng chuyện tốt của người ta, Mộc Mộc đành chịu.

Mộc Mộc cảm thấy, bản thân cô hiện tại đang lâm vào trạng thái có tên khoa học là “Chuẩn thất tình”.

Cái gì mà hai bên cần phải bình tĩnh, cần phải tách ra một thời gian, kỳ thật mọi người đều rõ, ẩn ý chính là “Chia tay trong im lặng”.

Sau khi giúp Mộc Mộc thu xếp ổn thỏa, An Lương bắt đầu phát huy tinh thần bác ái, tiếp tục khuyên bảo: “Kỳ thật trong chuyện này mày cũng quá cố chấp, Trầm Ngang làm nhiều chuyện cho Mạc Quyên thì sao, tất cả đều đã qua rồi, mày cần chi phải nghĩ lung tung chứ?”

“Nhưng anh ấy vì Mạc Quyên mà làm nhiều chuyện như vậy, mỗi một chuyện đều cảm động lòng người, so với bạn gái hiện tại là tao cũng chưa từng cảm nhận được, mày nói làm sao tao không ghen cho được?” Nhớ tới những chuyện đó, Mộc Mộc có chút không phục.

“Chẳng qua là do mày để ý những chuyện vụn vặt mà thôi, khi qua lại với Mạc Quyên, lúc đó Trầm Ngang mới chỉ là một chàng thanh niên mới ra ngoài xã hội, khi yêu đương sẽ yêu bằng sự nhiệt tình và nồng hậu. Còn khi qua lại với mày, chú ấy đã là một người đàn ông trưởng thành có sự nghiệp thành công, phương thức yêu đương cũng sâu sắc và ổn định hơn. Ví dụ như, bây giờ chú ấy đã có tiền bạc, đương nhiên không cần phải mỗi ngày nhịn ăn mua quà sinh nhật ày. Đây là do sự thay đổi theo từng giai đoạn cuộc sống của chú ấy, chứ đâu có nghĩa là chú ấy thích Mạc Quyên hơn mày chứ.” An Lương luôn biết cách phân tích vấn đề kỹ càng.

“Cho dù giống như mày nói thì giữa bọn tao vẫn còn rất nhiều vấn đề tồn tại. Quan trọng nhất là quan hệ hiện tại giữa chú ấy và Mạc Quyên, cho dù nói tao hẹp hòi thì tao cũng tuyệt đối không cho phép bạn trai mình có hồng nhan tri kỷ. Nếu không, giết không cần hỏi!”

Tuy rằng bề ngoài Mộc Mộc trông hiền lành dễ bảo, nhưng ở sâu trong lòng cô vẫn là một nữ tử hán.

“Chuyện tình cảm là chuyện của hai người, bọn mày trở thành như vậy cũng là do hai người tạo ra, hai người đều phải có trách nhiệm. Cho nên, muốn hòa giải cần rất nhiều vào sự cố gắng của cả hai.”

An Lương luôn đảm bảo tính công bằng.

Mộc Mộc trầm nghĩ, chuyện của cô và Trầm Ngang đã không còn là chuyện hai người nữa mà đã có người thứ 3.

Hơn nữa người phụ nữ kia còn xinh đẹp hơn mình, chín chắn hơn mình, hiểu được tâm lý đàn ông hơn mình.

Đây mới là điểm mấu chốt khiến tình cảm hai người tan vỡ.

Sau khi nghỉ ốm một tuần, Mộc Mộc liền tức tốc trở lại công ty trực tiếp nộp đơn xin từ chức đến bộ phận nhân sự. Lần này không gặp bất kỳ trở ngại nào, cô vô cùng thuận lợi hoàn tất thủ tục bàn giao.

Bước ra khỏi công ty, Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, nở nụ cười khổ.

Hóa ra vốn dĩ không có cái gì cái gọi là ‘không có cô là không thể’, ngày xưa Trầm Ngang còn lấy cớ giữ cô. Nay cô không còn trong trái tim anh, cô đương nhiên có thể tự do rồi đi.

Sau khi về lại nhà trọ của An Lương, Mộc Mộc trùm chăn che đầu, ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau.

Cô mơ rất nhiều chuyện, mơ hai người gặp nhau, mơ hai người đấu trí, mơ hai người quần quýt.

Cũng mơ hai người cãi nhau rồi chia tay.

Đây không chỉ là mơ, mà còn là nhớ lại.

‘Chuẩn thất tình’ Mộc Mộc nằm ở nhà một tuần, hàng ngày sinh sống dựa vào khoai tây chiên và coca cola, ngày đêm đảo lộn, đầu óc hỗn loạn, tinh thần sa sút. Cho dù An Lương và Lưu Vi Vi khuyên nhủ thế nào cũng không chịu rời giường, cả người hoàn toàn có thể dùng bốn từ ‘cái xác không hồn’ để hình dung.

Để cứu vãn vô số lần thất bại, An Lương đành phải cầu cứu Đỗ Khang.

Khi Đỗ Khang đến, Mộc Mộc đang nằm trên giường ôm chăn, ngáy người nhìn chằm chằm lên trần nhà.

“Mộc Mộc, thời gian nghỉ ngơi kết thúc, mời cô rời khỏi giường.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Đỗ Khang chẳng mảnh may tác động được đến Mộc Mộc.

Thất tình trầm trọng, giờ phút này cả người cô như bị rút hết xương cốt, không còn gì chống đỡ để có thể đứng lên.

Vốn nghĩ cô giữ im lặng sẽ khiến Đỗ Khang biết khó mà lui, ai ngờ tiếng còi inh ỏi cùng tiếng quát tháo nghiêm khắc của Đỗ Khang trực tiếp nhảy vào màng nhĩ cô.

“Cho cô thời gian hai phút rời giường, xếp chăn màn! Thêm thời gian ba phút rửa mặt chải đầu! Cuối cùng cho cô thêm thời gian năm phút để ăn xong bữa sáng! Nếu không hôm nay tôi sẽ ném cô ra đường, để cho cô ăn ngủ đầu đường!”

Giọng điệu này khiến cô nhớ lại những năm tháng quân sự ác mộng, Mộc Mộc nháy mắt tỉnh táo, trở thành sinh viên ngoan ngoãn nghe lời, vội vàng bật dậy như tôm tươi, đứng nghiêm giờ tay lên chào theo đúng nghi thức quân đội: “Rõ!”

Chào xong mới phát hiện bản thân hiện đang là sinh viên thất tình nghiêm trọng.

“Đỗ Khang, đừng chỉnh tôi nữa, xin anh để tôi yên tĩnh, được không?.”

Mộc Mộc nói xong lại muốn nằm xuống, ai ngờ Đỗ Khang lại tiếp tục thổi còi cảnh cáo.

“Tôi không đùa đâu, hiện tại còn chín phút, nếu sau chín phút cô vẫn chưa làm xong thì xin lỗi, tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình.” Hai chân Đỗ Khang tách ra đứng thẳng, hai tay chấp đàng sau lưng.

Tư thế kia, khuôn mặt kia, chẳng khác nào sĩ quan chỉ huy.

Ánh mắt anh ta còn rất nghiêm túc, Mộc Mộc không rét mà run, dường như cô có thể thấy rõ hình ảnh đêm nay cô bọc báo lưu lạc ở đầu đường xó chợ.

Vội vàng xuống giường bắt đầu dọn dẹp.

Cô đang bận rộn như điên mà bên tai không ngừng vang lên giọng nói của Đỗ Khang.

“Đây là kỷ luật thế giới!”

“Cô phải tin tưởng chính mình!”

“Lười biếng chỉ làm cô thêm lạc hậu!”

Mộc Mộc đau đầu vô cùng, thiết nghĩ thằng nhóc Đỗ Khang này đời trước chắc chắn từng làm Amway!

Thực tế chứng minh tiềm năng con người là vô hạn, Mộc Mộc thực sự hoàn thành mọi thứ chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà bình thường nửa giờ cô cũng không cách nào hoàn thành được nhiệm vụ.

Mấy ngày kế tiếp, đúng bảy giờ sáng Đỗ Khang sẽ đột nhập vào phòng Mộc Mộc thổi còi, bắt cô rời giường, rửa mặt, chải đầu, dọn dẹp phòng ốc.

Mộc Mộc không thể nhịn được nữa, rốt cuộc vào một ngày nào đó bực mình khóa trái cửa. Nhưng rạng sáng đúng bảy giờ, cánh cửa bị Đỗ Khang đá vỡ, trực tiếp rơi xuống đất, huyên não đầy trời, Đỗ Khang ngẩng đầu đứng thẳng, tư thế oai hùng hiên ngang.

Quả là cực phẩm, Mộc Mộc không thể đối phó nổi.

Mấy ngày qua quá mức bị thảm khiến Mộc Mộc không dám nghĩ đến quãng đời còn lại.

Cuối cùng không thể chịu được nữa, Mộc Mộc quyết định ra ngoài tìm việc kiếm tiền, tranh thủ thoát khỏi ma chướng Đỗ Khang càng sớm càng tốt.

Trong cái thời đại thị trường lao động quá tải này, quá trình tìm việc phải nói là vô cùng gian nan vất vả. Trước tiên là phải nộp hồ sơ lý lịch, sau đó phải tham gia một vòng thi viết và phỏng vấn. Mỗi ngày Mộc Mộc trở lại phòng An Lương đều trong trạng thái sức cùng lực kiệt, vừa nằm trên giường là ngủ.

Được tự mình nếm trải những khó khăn vất vả, Mộc Mộc cũng dần nhận thức được trước đây Trầm Ngang đã che chở cho cô tốt thế nào.

Cô tựa như con chim non, vừa rời khỏi tổ cha mẹ đã được Trầm Ngang che chở, không cần phải tiếp xúc với chút gió táp mưa sa.

Tới bây giờ cô mới hiểu được cuộc sống gian khổ, tình người bạc bẽo.

Tuy rằng vất vả, nhưng Mộc Mộc cũng rất cảm kích khi được tự mình ném trái. Bởi vì cô biết, có như vậy thì cô mới trưởng thành.

Cố gắng nỗ lực rất lâu, cuối cùng cô cũng được trúng tuyển vào một công ty thương mại, trở thành nhân viên văn phòng. Sau khi có việc làm, việc đầu tiên Mộc Mộc làm là chuyển ra khỏi nhà trọ của An Lương.

“Mộc Mộc, tao nhờ Đỗ Khang bức mày ra ngoài tìm việc, mục đích là muốn giúp mày đứng dậy một lần nữa, chứ không phải muốn mày chuyển ra ngoài sống đâu.”

An Lương khuyên nhủ Mộc Mộc ở lại, nhưng Mộc Mộc từ chối.

“Cả đời này tao chưa từng tự lập để sống, ở nhà thì có cha mẹ chăm sóc, mới ra xã hội lại được Trầm Ngang che chở, như vậy không thể hòa nhập vào xã hội này được. Cho nên tao quyết định sống một mình, rèn luyện bản thân.”

Nếu Mộc Mộc đã quyết, An Lương cũng không giữ lại nữa.

Lúc gần đi Mộc Mộc đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, nói nhỏ: “Có điều An Lương này, anh chàng Đỗ Khang này thực sự lợi hại, khó trách ngay cả mày cũng bị rơi vào ma chướng của anh ta.”

Nghe vậy, nét mặt An Lương hơi cứng nhắc: “Tao và anh ấy chưa xảy ra chuyện gì cả.”

Mộc Mộc buột miệng: “Ồ trong phòng bếp xxoo rồi còn nói chưa xảy ra chuyện gì? Mày giả bộ ngây thơ cái con khỉ.”

Sau đó, ít nhất một tháng An Lương không thèm để ý tới Mộc Mộc.

Mộc Mộc thầm nghĩ, từ Tần Hồng Nhan-Trầm Thịnh Niên đến An Lương-Đỗ Khang, quả nhiên xem hiện trường AV người khác sẽ không có kết cục tốt.

67. Chương 68

Mới bắt đầu làm việc nên tiền lương chỉ được vài ngàn ít ỏi, ấy vậy mà mỗi tháng còn phải chi trả nào là tiền thuê nhà, điện nước, tiền linh tinh nên tiền dư chẳng được bao nhiêu. Mộc Mộc bắt đầu học cách tính toán chi li, cố gắng tích cóp từng tí một.

Để tiết kiệm tiền, cô bắt đầu học nấu ăn. Nhưng hầu như những món ăn cô làm đều là món Trầm Ngang thích, có món cô không hề thích ăn, nhưng lại làm rất ngon.

Bởi vì cô là người mới cho nên khi vào công ty bị không ít người bắt nạt, trở thành tên sai vặt suốt ngày phải bưng trà rót nước. Mới đầu Mộc Mộc tủi thân thường ôm chần khóc, sau quen rồi, cũng học được cách kiên nhẫn và đáp trả. Nhịn không được thì cứ cười trừ, sau lưng thầm mắng người ta rồi tiếp tục sống qua ngày.

Lúc này mới hiểu được, hóa ra cuộc sống cực khổ như thế.

Nhưng càng cực khổ càng giúp cô không phải nhớ đến Trầm Ngang.

Kể từ lần nói hai người nên suy nghĩ một thời gian, Trầm Ngang không gọi điện tới cho cô nữa, tựa như đã bốc hơi khỏi trái đất này rồi vậy.

Mộc Mộc thầm nghĩ, có lẽ đây là chính thức chia tay.

Có đôi khi phải đi nhậu cùng đồng nghiệp, sau khi uống bia cô sẽ nhớ đến những kỷ niệm ngọt ngào hạnh phúc với Trầm Ngang. Đến khi tỉnh dậy, phải trở về hiện thực luôn làm cô đau buồn vô tận.

Trái tim như bị hòn đá lớn đè ép, chỉ thấy vô vọng.

Cô phải thừa nhận rằng cô rất nhớ Trầm Ngang, nhưng vẫn hiểu được giữa cô và anh có quá nhiều thứ không thể vượt qua.

Cho nên cô luôn cố gắng kiềm chế khao khát muốn chạy đến tìm anh.

Có đôi khi không thể kiểm chế, cô sẽ đổi chế độ điện thoại sang chế độ máy bay, sau đó bắt đầu liên tục gửi tin nhắn cho Trầm Ngang.

“Hôm nay ở chỗ em mưa to, rất lạnh, chỗ anh thì sao?”

“Hôm qua em lại mơ thấy anh, trong mơ là cảnh anh đợi em ở ký túc xá lần đó, em nhảy xuống tường, anh đón được em nhưng không buông tay, chúng ta cứ như vậy ôm nhau đến già. Nhưng tỉnh lại mới nhận ra, chỉ là mơ thôi.”

“Hôm nay em lại nhớ anh, rất muốn chạy đến ôm anh, hôn anh, nhưng khi mặc xong quần áo chạy ra cửa, mới ý thức chúng ta đã chia tay, em chỉ có thể ngồi xuống cửa khóc thật lâu.”

“Em rất yêu anh, nhưng chỉ có thể buông tay anh ra.”

Mộc Mộc biết bản thân luôn nhớ thương anh chính là hành động tự ngược, nhưng cô không thể ngừng lại.

Nỗi đau lớn nhất của con người đó là không thể kiểm soát được bản thân, mà niềm vui lớn nhất cũng là không thể kiểm chế.

Mộc Mộc thầm nghĩ không ổn, cô phải quên anh đi. Do đó sau ba tháng chia tay, một hôm có một chị ở công ty muốn giới thiệu cho cô một đối tượng xem mặt.

Mộc Mộc đứng trên cửa sổ quan sát dòng người tấp nập dưới đường – thế giới sôi động là thế, nhưng cô lại hiu quạnh như vậy sao.

Chẳng lẽ đời này cô phải hiu quạnh suốt đời? Nghĩ đến đây, Mộc Mộc không rét mà run, vội vàng gật đầu đồng ý.

Cô muốn chứng minh rằng mình còn sống.

Địa điểm xem mặt là một nhà hàng khá nổi tiếng, đối tượng thân mật là một chàng trai hai mươi sáu tuổi, hiện đang làm nhân viên lập trình ột công ty điện tử.

Da trắng sáng, hơi nhút nhát – đây là ấn tượng của Mộc Mộc đối với anh chàng này.

Xem chừng nhân viên lập trình này rất hài lòng với Mộc Mộc, có điều mỗi câu nói của anh ta đều có bóng dáng một người phụ nữ khác – mẹ tôi.

“Mẹ tôi nói, tìm bạn gái là phải tìm cô gái dịu dàng hiền lành, giống như cô.”

“Mẹ tôi nói, tìm bạn gái phải tìm người làm văn phòng hoặc giáo viên, như vậy mới đơn giản.”

“Mẹ tôi nói, sau khi kết hôn phải sinh hai đứa, một trai một gái.”

“Mẹ tôi nói, nên ăn ít thịt bò, phải ăn nhiều thịt heo, như vậy mới tốt cho sức khỏe.”

Mộc Mộc thầm nghĩ, nếu tiếp tục qua lại với anh ta, chắc chắn sẽ cô nghe thấy những câu đại loại như này: “Mẹ tôi nói chúng ta nên kết hôn” Hoặc là “Mẹ tôi nói chúng ta nên ly hôn”.

Xem ra cô và anh bạn lập trình viên cuồng mẹ mình này không có cơ hội phát triển rồi.

Bởi vì cô thích ăn thịt bò nhất.

Nếu không thể tiếp tục phát triển, Mộc Mộc quyết định thanh toán bữa cơm này theo kiểu AA cho công bằng, đang nhắm tính cô phải trả bao nhiêu tiền đột nhiên phía sau vang lên tiếng ‘bốp’, ngay sau đó là một giọng nữ tức giận hét lên: “Phó Dịch Phong, anh thật vô sỉ!”

Phó Dịch Phong?

Mộc Mộc nhìn sang nơi phát ra tiếng, quả nhiên thấy Phó Dịch Phong với đôi mắt lơ đãng ngả ngớn.

Anh ta giờ tay xoa bên má bị tát, khóe miệng nở một nụ cười bất cần đời, chẳng hề quan tâm người bạn gái đã tức giận bỏ đi.

Nhìn bộ dáng của cô gái kia hẳn là người có học, chắc là tiểu thư khuê các. Có thể khiến tiểu thư khuê các giận đến mức đánh người, có thể thấy được công lực khiến người người chán ghét của Phó Dịch Phong đã tăng lên một bậc.

Nhược điểm lớn nhất của Mộc Mộc đó là không bao giờ rút được kinh nghiệm từ những bài học lịch sử – mỗi lần xem nào nhiệt nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Quả nhiên, sau khi đợi cô tiểu thư khuê các kia đi, Phó Dịch Phong bỗng đứng dậy..... Đi đến bàn của Mộc Mộc.

“Chào anh, anh có chuyện gì sao?” Anh chàng lập trình viên vẫn chưa biết mình đang phải đối mặt với một loại động vật nguy hiểm đến cỡ nào.

“Mộc Mộc, em thật khiến anh thất vọng, sao em lại là người phụ nữ hám của như vậy chứ!” Phó Dịch Phong ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

“Mộc Mộc, cô quen người này sao?” Anh chàng lập trình viên ngây thơ hỏi.

Mộc Mộc cuống quýt giải thích: “Anh ta trước đây là sếp của tôi, bọn tôi.....”

Nhưng lời giải thích của cô lập tức bị Phó Dịch Phong cắt ngang: “Tôi là bạn trai chung sống với cô ấy năm năm, vốn chúng tôi sắp kết hôn, ai ngờ nhà tôi xảy ra chuyện, vỡ nợ, cô ấy tàn nhẫn bỏ đi đứa con mới được ba tháng của chúng tôi, còn muốn chia tay với tôi.”

Nhìn biểu cảm của Phó Dịch Phong cực kỳ đau khổ, Mộc Mộc không khỏi cảm phục khả năng diễn xuất cao siêu – anh chàng này nên đi làm diễn viên mới đúng.

Anh chàng lập trình viên nghe vậy liền chạy trốn chết.

Phó Dịch Phong thuận thể ngồi xuống vị trí của anh chàng lập trình viên, gọi phục vụ, kêu nguyên một bàn ăn mới.

Nhìn ánh mắt rực lửa của Mộc Mộc, anh ta cười nói: “Yên tâm, bữa cơm này tôi mời, đừng nhìn tôi như vậy.”

“Tôi thấy anh rất thích diễn kịch nhỉ?” Mộc Mộc châm chọc.

Phó Dịch Phong không chút để ý, hỏi lại: “Nghe nói Trầm Ngang lại đá cô?”

“Là tôi đá anh ấy.” Mặt mũi rất quan trọng, Mộc Mộc vội vàng thanh minh.

“Đừng giả bộ, người ta bây giờ suốt này anh anh em em với Mạc Quyên, rất vui vẻ. Còn cô chỉ là một miếng thịt non nớt, ăn không ngon nên mới bị ném đi mà thôi.” Phó Dịch Phong độc ác nói.

Những lời này như một mũi tên xuyên thủng trái tim Mộc Mộc, khiến cô vô cùng đau đớn.

Tuy rằng đã rất nhiều lần cô cũng từng nghĩ Trầm Ngang và Mạc Quyên sẽ hợp lại, nhưng nghĩ là một chuyện, chính tai nghe thấy lại là một chuyện khác.

Mộc Mộc đứng dậy, cười gượng: “Tôi còn có việc, nói chuyện với anh sau.”

Nói xong cô liền chạy ra khỏi nhà ăn.

Đây mới chân chính gọi là chạy trốn chết.

Bên ngoài đã lên đèn, cô bị vây giữa muôn vạn ánh điện rực rỡ nhưng lại cảm thấy vô cùng cô đơn hiu quạnh, khó chịu muốn chết.

Đau khổ khiến cô hoảng hốt, suýt nữa đâm vào chiếc xe hơi đối diện.

May thay phía sau có người kéo cô, sau đó tiếng hét của Phó Dịch Phong truyền vào tai cô: “Cô muốn chết sao?!”

Nếu có thể chết cũng tốt lắm, Mộc Mộc bi ai nghĩ, như vậy cô sẽ không phải đối mặt với sự thật đã mất đi Trầm Ngang.

Phó Dịch Phong kéo cô lên xe anh ta, hỏi địa chỉ của cô, sau đó quyết định đưa cô về nhà.

“Tôi thật không biết Trần Ngang thích cô ở điểm gì? Không đặc biệt xinh đẹp, lại lúc nào cũng lóng ngga lóng ngóng.” Trên xe, Phó Dịch Phong vẫn không quên châm chọc.

“Bây giờ anh ấy tỉnh ngộ rồi, cho nên mới ném tôi đi.” Mộc Mộc thì thào, tựa như chẳng còn tí cảm xúc.

“Cũng đúng, tôi mà là Trần Ngang, tôi cũng sẽ chọn Mạc Quyên chứ không chọn cô.”

Lời này của Phó Dịch Phong như một mũi lửa, đốt trúng đuôi Mộc Mộc, nhất thời khiến cô bùng nổ: “Phó Dịch Phong, anh rảnh rồi quá à, mẹ anh không dạy anh không được xen vào việc của người khác sao?”

Phó Dịch Phong luôn trưng ra bộ dáng bách độc bất xâm (không có độc nào có thể xâm nhập được vào cơ thể), Mộc Mộc vốn nghĩ lời này sẽ chẳng ảnh hưởng được đến anh ta. Ai ngờ nghe xong, sắc mặt anh ta đột nhiên tối sầm lại: “Không được nói đến mẹ tôi!”

Mộc Mộc đang nổi nóng, không thèm để ý nói lớn: “Tôi nói đấy!”

Phó Dịch Phong tức giận, một tay giữ vô lăng, một đưa lên muốn cho Mộc Mộc một bạt tai. Nhưng đột nhiên giống như không thể hô hấp, lồng ngực phập phồng dữ dội, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng.

Tay anh ta rời khỏi vô lăng, xe không người lái, mà đúng lúc này phía trước bỗng xuất hiện một chiếc xe tải, đang chạy tới đây!

68. Chương 69

May thay trong lúc nguy cấp, Mộc Mộc phản ứng kịp thời, lấy tay đẩy Phó Dịch Phong ra sau đó nghiêng người cầm tay lái, dùng hết sức bình sinh xoay.

Bởi vì bánh xe cua gấp nên phát ra tiếng ‘kít’ chói tai, vang lên trong đêm tối yên tĩnh vô cùng rợn người.

Vì xe được cua đúng lúc nên không đâm vào xe tải, nhưng lại đâm vào hàng rào bảo vệ bên cạnh. Nhưng vì tốc độ quá nhanh cho nên chiếc xe lao qua hàng rào bảo vệ, rơi xuống bãi cỏ bên đường.

‘Bịch’ tiếng xe rơi xuống phát ra âm thanh nặng nề, Mộc Mộc cảm giác thấy cả người lộn nhào, cái cổ đau đốn, sau đó bất tỉnh.

Trong bóng tối Mộc Mộc mở mắt ra, phát hiện xe đã lộn một vòng.

Mà trong không khí có mùi xăng nồng đậm.

Nguy hiểm!

Mộc Mộc vội vàng cởi dây an toàn, đẩy cửa xe, bò ra ngoài.

Cô theo bản năng muốn rời khỏi chiếc xe có thể nổ bất cứ lúc nào càng xa càng tốt, nhưng đi được vài bước bỗng nhớ ra một chuyện – Phó Dịch Phong còn ở bên trong xe!

“Phó Dịch Phong!” Mộc Mộc hét lên.

Nhưng bên trong không có tiếng đáp lại.

Vào lúc đó, trong lòng Mộc Mộc bắt đầu giao chiến.

Vì an toàn mà nghĩ, cô nên tránh càng xa càng tốt, chờ nhân viên cứu hộ đến cứu. Nhưng nếu nhân viên cứu hộ chưa kịp tới mà xe đã nổ, vậy Phó Dịch Phong chẳng phải sẽ bị thiêu sống sao?

Nội tâm tranh đấu quyết liệt, cuối cùng Mộc Mộc vẫn quyết định cứu Phó Dịch Phong trước.

Tuy rằng anh ta xấu xa, nhưng dù gì cũng là con người.

Mộc Mộc vội vàng chạy tới xe, dùng hết sức kéo cửa xe ra, Tiểu Vũ trụ nữ tử hán bùng nổ, lôi Phó Dịch Phong ra ngoài.

Sau khi đỡ Phó Dịch Phong nặng gần trăm cân ra khỏi nơi nguy hiểm, Mộc Mộc liền ngồi bệt xuống, cả người đầm đìa mồ hôi, không còn tí sức lực.

Hai phút sau xe cứu thương đến, đưa bọn họ lên xe, chở vào bệnh viện.

Kết quả kiểm tra Phó Dịch Phong bị gãy tay trái, còn Mộc Mộc bị chấn động não, cả hai đều phải nằm viện.

Bác sĩ bảo chấn động não cần phải quan sát ba ngày, nếu không có dấu hiệu khác thường mới có thể xuất viện. Mộc Mộc không muốn ba mẹ lo lắng cho nên quyết định không nói cho ai.

Nhưng quyết định này chẳng hay ho gì, bởi vì người đến thăm Phó Dịch Phong ở phòng bên cạnh đông như trẩy hội, so sánh với nhau, bên phòng cô càng thêm hoang vắng hiu quạnh.

Đúng là người ăn không hết kẻ làm chẳng ra.

Mộc Mộc u oán gặm chần.

Đang u oán, bỗng Phó Dịch Phong vác cánh tay quần bột đi vào.

Mộc Mộc bắt đầu dùng ánh mắt oán hận thiêu chết anh ta.

“Đừng nhìn tôi thù địch như vậy, tôi tới là muốn.....” Phó Dịch Phong ho nhẹ hai tiếng, dờ mắt, vẻ mặt có chút mất tự nhiên: “Nói lời cảm ơn với cô.”

Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn trời, ủa, trời mưa ư, sao Phó Dịch Phong lại đột nhiên có nhân tính thế này?

“Tôi nghe nhân viên cứu hộ nói chiếc xe ngay sau đó nổ mạnh, nếu không có cô, e rằng mạng này của tôi đã không còn.”

Mộc Mộc trầm nghĩ, Phó Dịch Phong có thể nói ra những lời này, xem như không tệ.

“Rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại không thể thở được thế?” Mộc Mộc tò mò.

“Là hen suyễn, tôi không thể ăn hạt điều, mà ngày qua bạn gái cũ của tôi lại âm thầm rắc bột điều vào thức ăn, hại tôi thành ra như vậy.” Phó Dịch Phong giải thích.

“Chắc chắn anh đã làm chuyện có lỗi với cô gái kia cho nên người ta mới trả thù.” Mộc Mộc phân tích.

“Cô ấy muốn kết hôn với tôi, tôi nói có thể kết hôn nhưng điều kiện là phải đồng ý mối quan hệ ba người.” Phó Dịch Phong không mời mà ngồi, tự động cầm lấy quả táo ăn.

Sau một lúc Mộc Mộc mới hiểu được hàm nghĩa của câu ‘mối quan hệ ba người’, lập tức không chút keo kiệt chưng ra vẻ mặt chán ghét.

“Đừng dùng vẻ mặt này, khẩu vị tôi không nặng như vậy, chỉ là muốn xóa bỏ ý nghĩ muốn kết hôn trong đầu cô ấy thôi.” Phó Dịch Phong chân thành nói: “Tuy rằng trước khi kết hôn tôi đa tình, nhưng sau khi kết hôn tôi quyết chỉ có một người phụ nữ là vợ tôi mà thôi. Cho nên vợ tôi nhất định phải là người phụ nữ tôi yêu, đáng tiếc cô ấy không phải.”

“Trước khi kết hôn đa tình, còn sau khi kết hôn sẽ chung tình á?” Mộc Mộc không tin: “Anh mà chung tình được như vậy thì đã không còn là Phó Dịch Phong .”

“Không phải tôi chung tình, mà là có trách nhiệm với con cái.” Phó Dịch Phong nhìn vết cắn trên quả táo, đợi cho thịt táo trắng ngần chuyển sang màu nâu mới nói tiếp: “Tôi từng thề, nhất định phải để cho con của tôi có một gia đình đầy đủ.”

Quen quá, Mộc Mộc cảm thấy hình như mình đã từng xem trên TV, không khỏi thốt lên: “Có phải ba anh ngoại tình khiến trái tim mẹ anh tan vỡ, sau đó mẹ anh ngã bệnh, buồn bực mà chết không?”

Phó Dịch Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt nói lên một câu – “Sao cô biết?”

Mộc Mộc hiểu ra mọi chuyện, quả nhiên đằng sau mỗi đứa trẻ giàu có đều có một tuổi thơ bất hạnh.

Khó trách anh ta lại nổi giận vì câu “Mẹ anh không dạy anh không được xen vào việc của người khác à?” của cô.

“À đúng rồi, cô nghĩ thế nào mà lại đi xem mặt cái tên cuồng mẹ đó? Nghe thấy cậu ta nói ‘Mẹ tôi nói’ là tôi muốn đánh người.” Phó Dịch Phong chuyển đề tài sang người cô.

Mộc Mộc thầm nghĩ, bây giờ hiệu quả cách âm của nhà hàng quá kém.

“Đừng nói là cô muốn xem mặt là để quên đi Trần Ngang đấy?” Phó Dịch Phong nhướn mày, ánh mắt vô cùng khiêu thích.

Mộc Mộc bắt đầu hồi hận vì đã cứu anh ta.

“Nói thật cần gì phải xem mặt, nếu cô muốn quên Trần Ngang thì ngay trước mặt cô còn có một người đây.” Phó Dịch Phong híp mắt, hàm ý rõ ràng.

“Đừng nói là anh tự đề cử mình chứ?” Mộc Mộc nuốt nước bọt.

“Sao? Tôi không được à?” Phó Dịch Phong đau lòng bởi ánh mắt ghét bỏ của cô.

Mộc Mộc cẩn thận suy nghĩ, đúng là Phó Dịch Phong vừa có tiền vừa có mạo, điều kiện không tồi.

Nhưng nhân phẩm, đặc biệt nhân phẩm yêu đương lại thấp đến vô hạn.

“Trước đó bởi vì trả đũa Trần Ngang nên tôi mới vô lễ với cô thôi.” Phó Dịch Phong vừa nhìn đã hiểu ánh mắt của cô, vội vàng giải thích.

“Vậy bây giờ?” Mộc Mộc hỏi: “Cũng là vì trả đũa Trần Ngang ư?”

“Đương nhiên không phải, Trần Ngang và cô đã chia tay, hơn nữa trông anh ta lại chẳng có vẻ lưu luyến cô, cho dù tôi và cô ở bên nhau cũng không khiến anh ta khó chịu.” Phó Dịch Phong kéo cái ghế ngồi trước mặt Mộc Mộc, nhìn mắt cô, nói khẽ: “Thật ra tôi có chút thích cô.”

Mộc Mộc cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau.

Phó Dịch Phong thấy sắc mặt cô không vui, vội nói: “Là thật, trước đây tôi rất tò mò về cô, không hiểu cô có điểm gì để khiến Trần Ngang thích như vậy. Nhưng càng quan sát, tôi càng nhận ra con người cô rất tốt, tuy rằng ngốc nghếch, nhưng đơn giản, lại đặc biệt chung tình. Mộc Mộc, hay là chúng ta qua lại thử đi.”

Mộc Mộc đang muốn trả lời, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm mạnh, vô thức ngẩng đầu liền thấy một người quen đã lâu không gặp đang đứng ở cửa.

Là bạn trai cũ, Trần Ngang.

69. Chương 70

Trần Ngang đứng ở đó, lưng thẳng tắp, hiên ngang vạm vỡ, trông bề ngoài không có một điểm khác thường.

Nhưng từng đồng giương cộng chằm lâu như vậy, Mộc Mộc vẫn cảm thấy thân thể anh hơi cứng ngắc.

“Giám đốc Trần? Anh tới thăm tôi, hay là thăm Mộc Mộc thế?” Trước mặt Trần Ngang, Phó Dịch Phong lại khôi phục vẻ mặt ngả ngớn bất cần đời.

Mộc Mộc thầm nghĩ, quê của Phó Dịch Phong chắc chắn là ở Tứ Xuyên – bởi vì khả năng thay đổi sắc mặt của anh ta đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa rồi.

“Hôm nay tôi đặc biệt đến thăm Phó tổng giám đốc, nhưng thấy trong phòng bệnh không có người, hỏi y tá mới biết cậu ở trong này.” Trần Ngang giải thích.

Anh đứng xa xa nở nụ cười nhạt.

“Đặc biệt” Hai chữ như con dao sắc nhọn, đâm sâu vào trái tim Mộc Mộc.

Cô không khỏi cười mỉa, Lâm Mộc Mộc ơi là Lâm Mộc Mộc, chẳng lẽ mày hi vọng người ta đến thăm mày ư?

“Đúng vậy, ở một mình trong phòng chán chết đi được.” Phó Dịch Phong uể oải nói.

Đứng một lúc, anh ta bỗng đứng dậy đi đến giường bệnh, ngồi cạnh Mộc Mộc, trông bộ dáng vô cùng thân thiết: “May mà có Mộc Mộc ở với tôi mới khiến tôi cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn.”

Đợi thật lâu Trầm Ngang mới lạnh nhạt trả lời: “Vây là tốt rồi.”

Mộc Mộc cúi đầu, nhìn chăm chăm vào tấm chăn đang đắp trên người.

Tấm chăn trắng như vậy, nhưng lại khiến mắt Mộc Mộc đau quá.

“Thấy Phó tổng giám đốc không có gì đáng ngại vậy tôi an tâm rồi, hy vọng cậu tỉnh tâm dưỡng bệnh, chuyện ở công ty tôi sẽ gắng dốc hết sức quản lý.” Trầm Ngang tiếp tục nói.

Mộc Mộc thoáng thấy hai tay Phó Dịch Phong nắm chặt.

“Có Giám đốc Trầm quản lý chuyện ở công ty, đương nhiên tôi phải yên tâm rồi, giờ tôi chỉ mong ở cạnh Mộc Mộc trong này thôi.” Phó Dịch Phong nói.

Tiếng nói vừa dứt, bên Trầm Ngang cũng im lặng.

Thật lâu sau anh mới nói: “Vây Phó tổng giám đốc nghỉ ngơi đi, tôi về trước đây.”

Nói xong anh liền ra khỏi phòng, Mộc Mộc nghe tiếng bước chân anh dần biến mất, trái tim cứ như thiếu đi một mảnh.

“Nhìn dáng vẻ của cô, hình như vẫn còn rất lưu luyến anh ta nhỉ.” Phó Dịch Phong hoàn toàn nhìn thấu những cảm xúc của Mộc Mộc.

“Mất anh thật kém.” Có đánh chết Mộc Mộc cũng không thừa nhận.

“Còn mạnh miệng, tôi nhìn bộ dáng của cô là biết cô chưa quên anh ta rồi. Kỳ thật biện pháp tốt nhất để quên một người là bắt đầu một tình cảm mới, Mộc Mộc, cô suy nghĩ kỹ đề nghị vừa rồi của tôi đi.”

Giọng nói và biểu cảm của Phó Dịch Phong vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không có ý trêu đùa.

“Người như anh, tôi không tiêu hóa nổi.” Mộc Mộc trèm chần lên đầu, tỏ ý muốn ngủ.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc.”

Phó Dịch Phong nói xong câu đó cũng ra khỏi phòng.

Mộc Mộc không ngốc, đương nhiên nhận ra được Phó Dịch Phong và Trầm Ngang có chuyện gạt cô, nhưng rốt cuộc là gì, cô không biết.

Cũng không muốn biết biết.

Bây giờ cô chỉ muốn nằm nghỉ hai ba ngày, sau đó xuất viện càng sớm càng tốt, tránh xa Phó Dịch Phong, tránh xa mọi vòng luẩn quẩn liên quan đến Trầm Ngang.

Cô không muốn nhìn thấy Trầm Ngang nữa.

Không bao giờ.

Sau khi chia tay phải cắt đứt liên hệ với những người có liên quan, như thế mới không hoài niệm, quyến luyến.

Cô muốn rời xa Trầm Ngang, nhưng muốn hoàn toàn rời xa không phải chuyện dễ.

Buổi sáng Trầm Ngang và Phó Dịch Phong vừa đi, thì buổi chiều Tần Hồng Nhan bỗng đến đây.

Tần Hồng Nhan đến không phải là muốn hỏi thăm bệnh tình của Mộc Mộc, mà đến là để buôn chuyện: “Nghe nói cô mỹ nhân cứu anh hùng, cứu Phó Dịch Phong một mạng?”

Mộc Mộc che khuôn mặt đỏ bừng.

Mọi người khen cô là mỹ nhân, là mỹ nhân nha!

“Chỉ thuận miệng nói thôi, cô không cần quá để ý.” Tần Hồng Nhan cầm chai nước, tự rót nước ỉnh.

Mộc Mộc khôi phục tinh thần, giải thích: “Dù sao cũng là một mạng người, tôi không thể thấy chết mà không cứu.”

“Tôi còn tưởng cô có ý với anh ta, thay đổi tình cảm nữa.” Tần Hồng Nhan nói.

“Người thay đổi tình cảm không phải là tôi!” Mộc Mộc phản bác.

“Gần nhất công ty rất loạn, ước chừng số ngày Phó lão gia còn sống chẳng còn bao nhiêu, bây giờ Phó Miểu và Phó Lỗi bắt đầu tranh đấu quyết liệt hẳn. Trong hội nghị cuối tuần trước, người hai phe suýt nữa là đánh nhau.”

Tần Hồng Nhan luôn có năng lực này, chỉ cần hai ba câu là có thể thuật lại mọi chuyện.

Mộc Mộc không quan tâm, cô và Công ty HG đã không còn liên quan.

“Đạo này Trầm Ngang bận rộn đến mức sắp biến công ty trở thành nhà ở rồi.”

Hôm nay Tần Hồng Nhan nói nhiều hơn gấp đôi so với bình thường.

“VẬY Ờ? Nhìn không ra nha, sáng nay anh ấy còn rảnh rỗi đến thăm Phó Dịch Phong đấy.” Mộc Mộc nói.

“Phó Dịch Phong thì có gì đẹp? Tôi đoán, người anh ta thật sự muốn thăm là một người khác.” Tần Hồng Nhan ám chỉ.

Mộc Mộc cười khổ: “Cô nghĩ nhiều quá rồi, bây giờ anh ấy làm sao còn nhớ đến tôi?”

“Là cô không thấy thôi.” Tần Hồng Nhan thản nhiên thả một câu thâm ý.

Mộc Mộc rũ mắt, không muốn tiếp tục đề tài này.

“Trầm Thịnh Niên gần đây rất bận nên nhờ tôi mang đồ đến cho cô, nói cô nghỉ ngơi cho tốt, hôm nào đó cậu ta sẽ đến thăm cô sau.” Tần Hồng Nhan lấy mấy thứ trong túi ra đặt lên tủ đầu giường cho Mộc Mộc.

Là một ít hoa quả, đồ ăn nhẹ và sữa.

Hơn nữa còn là hăng sữa Mộc Mộc thích.

“Đột nhiên cậu ta trở nên có nhân tính như thế thật khiến tôi thụ sủng nhược kinh nha.” Mộc Mộc che ngực. (thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

“Thỉnh thoảng cậu ta cũng có lúc động kinh, cô không cần quá để ý.” Tần Hồng Nhan nhún vai.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Tần Hồng Nhan cũng không ở lại nói chuyện thêm nữa, trực tiếp bỏ cửa chạy lấy người.

Mộc Mộc nhìn hộp sữa, bỗng nhiên nhớ lại những chuyện không nên nhớ.

Từ nhỏ đến lớn cô luôn có thói quen uống sữa trước khi ngủ. Một hôm cô quên mua, không còn cách nào khác là lên giường nằm ngủ. Nhưng lăn qua lộn lại mãi mà vẫn không ngủ được, hai mắt mở to, hơn hai giờ sáng rồi mà vẫn còn đếm cừu.

Trầm Ngang tỉnh giấc, hỏi nguyên nhân, sau đó anh chẳng nói gì mà mặc quần áo ra cửa, nửa giờ sau mới về.

Hóa ra anh đến siêu thị tìm mua hăng sữa cô thích nhất.

Sau khi trở về còn tự mình hâm nóng sữa cho cô, bưng đến bên giường, nhìn cô uống hết.

Lúc đó anh đối xử với cô thật tốt .

Nếu thời gian mãi mãi ngừng lại thì thật tốt biết bao.

Mộc Mộc thở dài, cầm hộp sữa, gặm ống hút, từ từ uống.

Sữa không có người hâm nóng, nguội lạnh, giống như trái tim cô lúc này.

Người vì cô đêm khuya hâm nóng sữa, sẽ không bao giờ quay trở về nữa.

Có lẽ nhớ nhưng khiến cô hao tổn quá nhiều sức, uống xong sữa bỗng một cơn buồn ngủ ập tới, Mộc Mộc ngáp dài, đắp chăn nặng nề ngủ.

Trong lúc mơ màng, cô cảm giác có người đến, lặng lẽ bước đến bên cạnh cô.

Cô muốn mở mắt, nhưng cơn buồn ngủ tựa như thủy triều dữ dội, cho dù ra sức cử động cũng chẳng thể nâng mí mắt lên được.

Trong bóng tối, một bàn tay vuốt ve hai má cô.

Cô muốn giãy dụa, nhưng bàn tay này rất ấm áp, lòng bàn tay vừa khô vừa mềm khiến cô có cảm giác quen thuộc.

Cô từ bỏ giãy dụa, tùy ý để bàn tay kia vuốt ve mặt mình.

70. Chương 71

Trong lúc mê mang, Mộc Mộc cảm thấy cả cơ thể mình hình như không một tấm vải che thân, như trở lại thời kỳ sơ sinh, theo tư tưởng ăn lông ở lỗ.

Ngay sau đó, một cơ thể khác đè lên người cô.

Ấm áp và chân thật.

Cô muốn đẩy ra, nhưng không có sức, cả người chỉ muốn chìm vào mộng đẹp.

Tiếp đó cô thấy thật thoải mái, mà loại cảm giác này chỉ có tình dục mới có khả năng mang lại.

Toàn thân như bị bao phủ bởi vô số con kiến với nọc độc mạnh mẽ, khiến cô nổi lên ham muốn.

Thân thể của người đó áp chặt lấy cô, khấn khít chặt chẽ, không thừa một khe hở.

Đã rất lâu rồi cô không được hưởng thụ cảm giác này, thân thể cô khao khát như đám củi khô, chỉ cần một ngọn lửa cũng có thể bùng cháy dữ dội.

Sau đó trong mê man cô đạt đến cao trào.

Cuối cùng, cô cảm giác trên môi ấm áp, giống như hôn.

Đối với Mộc Mộc, hôn môi là chuyện cực kỳ thân mật, chỉ có những người yêu nhau mới làm như vậy.

Nhưng lúc này đây, trong mơ cô lại mở miệng nghênh đón.

Giống như một thói quen, cũng không thấy chán ghét và xa lạ.

Cuối cùng, sau một lúc dây dưa quần quýt, cô hoàn toàn tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau, cô bị tiếng y tá kéo rèm đánh thức, hoảng hốt hồi lâu mới nhớ ra tối hôm qua mình mơ mộng xuân.

Quá mức chân thật, chân thật đến mức ngay cả cơ thể cô cũng lưu lại dấu vết **– bên trong quần nhỏ của cô ẩm ướt.

Mộc Mộc đỏ mặt, lập tức biến thành quả cà chua chín.

Mới cảm dục không lâu mà cô đã đói khát như vậy rồi, ngay cả mơ mộng xuân thôi mà cũng chân thật như thế, chẳng lẽ bản chất của cô chính là sắc nữ điển hình?

Mộc Mộc cảm thấy bản thân cô cần phải tự kiểm điểm sâu sắc.

Mà trong lúc rời giường đi đánh răng còn vô tình phát hiện trước ngực có hai đốm đỏ đỏ, nhất thời rơi lệ đầy mặt – chắc chắn trong lúc ngủ mơ cô tự làm, tại sao cô lại thành ra như vậy cơ chứ?

Xấu hổ xấu hổ, thật sự là quá xấu hổ, Mộc Mộc hận không thể chôn đầu vào trong chăn, vĩnh viễn không cần thức dậy.

Đang chôn đầu đột nhiên Phó Dịch Phong đi vào, trêu chọc: “Cô biến thành đà điểu làm chi?”

“Chẳng lẽ anh không biết trước khi vào phòng của người khác phải gõ cửa sao?” Mộc Mộc nhú mày.

Phó Dịch Phong lui ra cạnh cửa, gõ cửa ba lần, lại đi vào nói: “Không.”

Đúng là một đóa hoa kỳ lạ.

“Tối qua sao cô đi ngủ sớm vậy, tôi định vào nói chuyện với cô nhưng y tá nói cô uống thuốc ngủ rồi, tôi chỉ có thể trở về xem phim một mình.”

Y tá nói là cô đã uống thuốc ư? Rõ ràng cô nhớ là mình uống sữa cơ mà. Nhưng cô ngủ mê mệt như vậy, có lẽ là uống thuốc thật. Nhưng y tá đưa thuốc khi nào, tại sao cô không nhớ?

Đầu óc Mộc Mộc rối loạn.

“Chúng ta ra ngoài chơi đi.” Phó Dịch Phong đề nghị.

“Làm ơn, bây giờ chúng ta đang nằm viện, là bị bệnh, mà bị bệnh thì phải nằm trên giường chữa bệnh.”

Mộc Mộc thấy lá gan của Phó Dịch Phong này thật lớn, mới trải qua một đợt sinh tử mà vẫn muốn ra ngoài chơi.

“Yên tâm, đi thăm ông nội tôi thôi, sức khỏe của ông tôi dạo này không tốt lắm, luôn trong tình trạng hôn mê.” Phó Dịch Phong buồn rầu nói.

“Mình anh đi thăm không được sao?” Mộc Mộc thật sự không muốn dính dáng đến nội bộ phức tạp của Công ty HG nữa.

“Bác sĩ và ba tôi không cho phép tôi ra ngoài, chỉ có mình cô mới giúp tôi được thôi. Từ nhỏ ông đã nuôi dạy tôi khôn lớn, là người tôi quý trọng nhất, tôi phải đi thăm ông.” Trong giọng nói của Phó Dịch Phong ấy thế mà lại có tia cầu xin.

Mộc Mộc chưa từng thấy anh ta cầu mình bao giờ, trong ấn tượng của cô, anh chàng này là người cho dù bị gãy mất một chân cũng sẽ túm lấy bác sĩ ra lệnh đưa anh ta đi.

Xem ra nhân tính của anh ta càng lúc càng tăng, Mộc Mộc quyết định giúp anh ta một lần.

Hai người kết hợp thành công lừa được bác sĩ, chuồn ra khỏi bệnh viện, đi vào khu chăm sóc đặc biệt.

Nhưng trong phòng chăm sóc đặc biệt đã có người vào trước, hơn nữa còn không phải là một người.

Trầm Ngang, Mạc Quyên, và một người đàn ông trung niên gần bốn mươi tuổi.

Người đàn ông này Mộc Mộc thường thấy trong các tạp chí kinh tế và tài chính, đó là chồng của Mạc Quyên, Phó Miểu.

Ba người dường như đang tranh cãi, Phó Dịch Phong lôi Mộc Mộc vào một góc tường, giơ tay làm động tác ‘suyt’.

Nếu là bình thường, Mộc Mộc chắc chắn sẽ rất vui vẻ nghe lén, nhưng mà lần này ba người bị nghe lén lại có quan hệ quá lớn với cô.

Mộc Mộc không muốn nghe, nhưng lại bị Phó Dịch Phong giữ chặt.

Vì thế một đoạn hội thoại lọt vào tai cô –

“Mạc Quyên, cô nghĩ rằng giờ tôi vẫn sẽ tin tưởng hai người sao?”

“Phó Miểu, bây giờ là lúc nào, anh đừng ghen tuông vớ vẩn nữa.”

“Bởi vì bây giờ là thời điểm quan trọng, cho nên tôi mới không muốn bị người ngoài tính kế, hơn nữa còn bị vợ cấm sừng mà chết!”

“Phó Miểu, nhiều năm như vậy, nếu em và Trầm Ngang muốn hợp lại thì đã sớm hợp, cần gì phải đợi cho tới bây giờ.”

“Có lẽ bây giờ mới bị tôi phát hiện, đúng không?”

“Phó tiên sinh, không có bằng chứng, xin ông đừng ăn nói lung tung.”

“Bằng chứng ư? Vậy phải hỏi Mạc Quyên, tại sao cô ấy lại phải dùng trăm phương nghìn kế chia rẽ cậu và bạn gái chứ?”

“Mạc Quyên, rốt cuộc thì cô đã làm gì?”

Mạc Quyên không nói nữa, Mộc Mộc đứng tai lên đợi hồi lâu, mới nghe thấy cô ấy khẽ cười, tựa như đã hạ quyết tâm nói thẳng: “Thôi bỏ đi Trần Ngang, nếu anh ta đã biết hết rồi thì chúng ta cũng đừng che giấu nữa.”

Nghe vậy, trái tim Mộc Mộc như bị buộc vào tảng đá, nhanh chóng rơi xuống vực thẳm.

“Đúng vậy, em và Trần Ngang vẫn còn tình cảm. Lúc trước chia tay thật sự là lỗi của em, nhiều năm trôi qua nhưng cả hai bọn em vẫn không thể quên nhau. Có điều em và anh ấy đều là những người đủ trưởng thành, muốn dùng lý trí để chặt đứt tình cảm, cho nên em mới xuất ngoại với anh, còn anh ấy qua lại với Lâm Mộc Mộc để quên em. Nhưng lần về nước này em bỗng phát hiện em vẫn còn tình cảm với anh ấy, cho nên em ghen, dùng mọi cách chia rẽ anh ấy và Lâm Mộc Mộc. Mà anh ấy cũng nhận ra tình cảm của mình, không muốn lợi dụng Lâm Mộc Mộc nữa nên tiện thể chia tay với cô bé. Thật ra em định chờ cho đến khi tình hình ở công ty ổn định mới đề cập tới chuyện ly hôn với anh, nhưng anh đã biết hết rồi thì em đây cũng không muốn gạt anh nữa.....”

Sau đó cô ấy còn nói rất nhiều, nhưng Mộc Mộc không thể nghe thêm được nữa.

Cô chỉ nhớ rõ một ý.

Trần Ngang và Mạc Quyên vẫn còn yêu nhau, hóa ra Trần Ngang vì muốn quên Mạc Quyên mới qua lại với mình, hóa ra cô thật sự là một người thay thế.

Thì ra là vậy.

Mộc Mộc hồn bay phách lạc bị Phó Dịch Phong kéo ra khỏi khu chăm sóc đặc biệt, đợi đến khi cô khôi phục tinh thần mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, trên bàn là những chai rượu xếp gọn gàng.

“Khi thất tình, chỉ có rượu mới có thể giải sầu.” Phó Dịch Phong mở một chai rượu, đưa cho cô.

Mộc Mộc nhận lấy, ngửa cổ uống.

71. Chương 72

Đúng là uống rượu thật tốt, Mộc Mộc liên tục uống từng ngụm từng ngụm.

Mới đầu còn cực kỳ khó chịu, nhưng sau khi uống đến cảnh giới nhất định thì rượu sẽ trở thành nước. Mà lúc này cô đã biến thành du khách trên xa mạc, khát nước vô cùng.

Thần trí của cô bắt đầu mơ hồ, nhưng nỗi đau trong lòng lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Những quá khứ ngọt ngào bắt đầu ám ảnh cô.

Khi hai người mới ở chung, anh quan sát phát hiện ra cô mỗi lần mang giày cao gót sẽ bị chầy da chân, vì thế anh âm thầm dùng bông tẩm giấm bôi sau gót giày để gót giày mềm hơn.

Cô kén ăn, mỗi lần ăn cơm đều để thừa đồ ăn rất nhiều. Mỗi lần như vậy anh đều nhẹ nhàng nhắc nhở một câu, sau đó gấp lấy đồ ăn thừa của cô vào bát, rồi tiếp tục ăn.

Tình cảm sâu đậm giống như mật ngọt, gắt gao quấn quanh cổ cô, khiến cô cảm thấy nghẹt thở.

Mộc Mộc uống rất nhiều, cô muốn say, muốn quên đi đau khổ. Biết rõ rượu là thuốc độc, nhưng lại không thể ngừng uống.

Uống đến giọt cuối cùng, dĩ nhiên cô đã trở nên mờ mắt, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt.

Ấy vậy mà người bên cạnh lại không ngừng lảm nhảm.

“Mộc Mộc, đồng ý qua lại với tôi đi.”

Đây hình như là giọng nói của Phó Dịch Phong.

“Không..... Không được.....”

Ngay cả trong lúc say, Mộc Mộc vẫn cự tuyệt.

“Tại sao không được, cô vẫn nhớ Trần Ngang ư? Nhưng anh ta đã chọn ở cạnh Mạc Quyên, cô cũng vừa nghe thấy đấy thôi.”

Đúng vậy, cô đã nghe thấy tất cả.

Nghe thấy sự thật đau lòng kia.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn không thể đồng ý với Phó Dịch Phong.

Bởi vì, tuy Trần Ngang đã quên cô, nhưng cô vẫn chưa quên được anh, cô cần thời gian để chữa lành vết thương.

Cô cần rất rất rất nhiều thời gian.

Mộc Mộc bắt đầu lắc đầu, không ngừng lắc đầu.

“Cô vẫn yêu anh ta sao? Rốt cuộc anh ta có gì tốt chứ?” Nghe giọng nói, có thể nhận ra Phó Dịch Phong đang tức giận.

Mộc Mộc từ từ nhắm hai mắt, cười khổ: “Anh ấy không tốt, nhưng tôi.....tôi vẫn yêu anh ấy.”

Yêu không thể kiềm chế.

Giây tiếp theo, Mộc Mộc bỗng thấy bả vai mình bị nắm mạnh.

Rất đau, sức lực đó chứa đầy sự tức giận.

“Đó là bởi vì trong cuộc sống của cô gặp quá ít đàn ông, cho nên mới nhớ mãi anh ta. Mộc Mộc, cho tôi một cơ hội, cũng ỉnh một cơ hội đi.”

Mộc Mộc say đến mức không còn sức để nói, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Đột nhiên cô cảm giác cơ thể mình được đặt lên sofa mềm mại, sau đó một bờ môi xa lạ tấn công hai má cô.

Bờ môi đó không có độ ấm quen thuộc mà vô cùng lạnh lẽo. Mộc Mộc bắt đầu giãy dụa, bắt đầu tránh né bờ môi khiến cô không thoải mái, nhưng vừa động đậy thì cơ thể liền bị giữ chặt chẽ.

Cô cực kỳ sợ hãi, loại sợ hãi cực độ này khiến cô đang chìm trong men say cũng phải mở to mắt.

Cô nhìn thấy Phó Dịch Phong đang đè lên người mình.

Trong đôi mắt của anh ta không cho phép từ chối, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh khi nhìn thấy đồ vật yêu thích nhất định phải đòi bằng được, loại cố chấp này khiến cô thấy sợ hãi cực độ.

“Phó Dịch Phong..... anh mau để tôi đứng dậy.” Ngay cả Mộc Mộc cũng nghe thấy được nỗi sợ hãi trong giọng nói của mình.

“Tối nay tôi sẽ không để em đi.” Giọng Phó Dịch Phong rất nhẹ, như con rắn độc tàn ác, cuốn chặt lấy trái tim cô.

“Anh đây là đang cưỡng bức, mau để tôi đi!” Mộc Mộc muốn giãy dụa, nhưng hai tay hai chân lại bị anh ta khóa chặt.

Như một con bướm tiêu bản bị đâm thủng.

Một người phụ nữ đang say làm sao có thể chống lại sức mạnh của người đàn ông chứ, hơn nữa động tác của anh ta cũng không dịu dàng như của Trần Ngang, Mộc Mộc hoàn toàn bị anh ta giữ chặt.

“Tôi sẽ hận anh.” Ngọn đèn trên trần nhà lay động, cô giống như một con thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm: “Tôi sẽ hận anh đến chết.”

“Ít nhất hận cũng là một loại cảm xúc để tiến đến tình yêu.”

Phó Dịch Phong nói xong liền bắt đầu cởi cúc áo cô, Mộc Mộc nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, giống như tiếng trái tim cô đang tan vỡ.

Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, cảm nhận được môi anh ta đang di chuyển đến cổ mình. Phụ nữ chính là một loại sinh vật có tính cảm, khi bị một người mình không thích chạm vào tuyệt sẽ cảm thấy khó chịu.

Mộc Mộc hận nhất chính là bản thân mình.

Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, nhưng cô vẫn không thể rút ra bài học. Dễ dàng tin người khác để khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Ngay lúc Mộc Mộc muốn cắn lưỡi tự sát đột nhiên nghe thấy tiếng cửa bị đá văng, ngay sau đó Phó Dịch Phong đang đè trên người cô gọi ra tên một người.

“Trầm Ngang.”

Có phải là ảo giác của cô không, nước mắt Mộc Mộc tuôn rơi.

Trầm Ngang làm sao có thể xuất hiện, anh ấy đang ở bên Mạc Quyên, làm sao anh ấy có thể đến cứu mình được chứ.

Một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi xuống xô pha, không đợi giọt thứ hai rơi xuống Mộc Mộc đã thấy sức nặng trên người mình biến mất, ngay sau đó cô nghe thấy những tiếng ‘bùm bụp’ liên tiếp.

Mộc Mộc khó khăn cử động cơ thể ngồi dậy, khi cô mở mắt liền thấy vụ xô xát giữa Trầm Ngang và Phó Dịch Phong.

Cô chưa bao giờ thấy Trầm Ngang dữ tợn như vậy, đôi mắt đen như mực, bên trong là ngọn lửa phần nộ điên cuồng, như là muốn giết người. Mà anh quả thật đã làm như vậy, mỗi một lần xuống tay đều không chút lưu tình, mỗi một cú đấm đều giống như muốn lấy mạng người ta.

Phó Dịch Phong chỉ còn lực chống đỡ, miệng mũi, khắp nơi đều là máu tươi, khuôn mặt thê thảm đến cực điểm.

Mộc Mộc mở miệng, cố gắng gọi: “Trầm Ngang”.

Mà sau khi nói xong, nước mắt càng tuôn ra như suối.

Anh vẫn đến đây, vẫn đến cứu vớt lấy cô.

Giọng của cô giống như một liều thuốc an thần, lập tức khiến Trầm Ngang đang điên cuồng tỉnh táo lại. Đấm một cú cuối cùng vào người Phó Dịch Phong, sau đó đi đến bên cạnh Mộc Mộc, cúi người ôm lấy cô.

“Em muốn về nhà.” Mộc Mộc chôn mặt vào lồng ngực anh, cúi đầu nói.

“Bây giờ chúng ta lập tức trở về.” Trầm Ngang nhẹ giọng dỗ dành, giọng nói như một bài thánh ca, dịu dàng thanh nhã.

Ngay lúc anh đi tới cửa, Phó Dịch Phong bị đánh nằm bẹp dí trên đất bỗng nhiên mở miệng.

“Trầm Ngang, quả nhiên, cô ta là yếu điểm của mày.”

Trầm Ngang ôm Mộc Mộc, không thèm quay đầu: “Nếu mày còn dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tao tuyệt đối sẽ không tha ấy. Cho dù cả gia tộc nhà họ Phó, vì cô ấy tao cũng có thể xem là kẻ thù.”

Sau đó, Trầm Ngang không chút do dự đi ra ngoài.

Nhưng trong đầu Mộc Mộc không ngừng vang vọng lời nguyện rửa cuối cùng của Phó Dịch Phong: “Trầm Ngang, vì cô ta, mày sẽ thất bại.”

Trầm Ngang đưa Mộc Mộc trở về căn hộ ở khu chung cư Thịnh Nguyên, nơi này có chiếc giường mềm mại, có sữa nóng, còn có vòng ôm ấp áp của Trầm Ngang.

Mộc Mộc giống như một đứa trẻ bị hoảng sợ tột độ, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cô vẫn ôm lấy Trầm Ngang, không hề buông tay.

Trầm Ngang nằm bên cạnh Mộc Mộc, ôm chặt lấy cô, cúi đầu trấn an.

“Không có chuyện gì, đã có anh ở đây rồi.”

Chỉ một câu như vậy nhưng cũng đủ để trái tim cô bình tĩnh trở lại.

Giờ phút này Mộc Mộc vô cùng mỏng manh yếu đuối, cô không thể suy nghĩ nhiều hơn. Rốt cuộc Trầm Ngang yêu ai, lời của Phó Dịch Phong có ý gì, cô đã không còn sức để nghiên cứu.

Cô chỉ muốn có anh ở bên cạnh.

Anh ôm cô, hôn lên trán cô, vuốt ve đầu cô, khiến cho cô cảm thấy an toàn tuyệt đối.

Trong hơi thở quen thuộc, Mộc Mộc nằm trong lòng Trầm Ngang dần dần thiếp đi.

72. Chương 73

Đợi Mộc Mộc ngủ say Trầm Ngang mới lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiển thị một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc của Mạc Quyên.

Số lượng đều là một.

Cũng giống như cách làm người của cô, đơn giản mà hiệu quả, không dây dưa dài dòng.

Nội dung tin nhắn là “Em đang ở dưới nhà anh, khi nào được thì anh xuống đây nói chuyện.”

Trầm Ngang nhẹ nhàng bố trí ổn thỏa cho Mộc Mộc, sau đó mới lặng lẽ ra ngoài, vào thang máy xuống lầu.

Khi Trầm Ngang đến, Mạc Quyên đang ngồi trên một cái ghế bên cạnh bờ ao, bên cạnh là túi xách hermes số lượng có hạn.

Trầm Ngang nhớ, mong ước của Mạc Quyên đó là có một căn phòng chứa toàn túi xách hermes số lượng có hạn, mỗi loại một màu.

Anh từng nói đùa rằng những túi xách kia toàn là xác chết động vật, lúc ấy cô nói, cho dù có chết cô cũng phải chết giữa đám xác chết hoa lệ này.

Trải qua nhiều năm cố gắng, cuối cùng cô cũng đã thực hiện được mong ước của mình.

“Lại cái mới sao?” Trầm Ngang ngồi xuống bên cạnh cô, dùng ánh mắt chỉ chỉ vào cái túi xách có trị giá bằng cả một căn nhà.

“Đúng vậy. Nếu anh thích em sẽ giúp anh mua một cái cho cô bạn gái nhỏ của anh, dùng tên của em có thể tiết kiệm được khá nhiều thời gian chờ đấy.” Mạc Quyên đưa cho Trầm Ngang một điều thuốc.

Trầm Ngang từ chối điều thuốc, cùng với lời đề nghị của cô.

“Cô ấy thích tôi dẫn cô ấy đi ăn hơn.”

“Thật dễ thỏa mãn.” Mạc Quyên dựa lưng vào ghế, thở dài: “Khiến anh say mê chắc là vì sự đơn giản của cô bé, đúng không?”

“Không phải” Trầm Ngang lắc đầu: “Là sự cố chấp của cô ấy.”

“Cố chấp?”

“Điều khiến tôi ấn tượng nhất chính là hôm tôi mang thức ăn khuya cho cô ấy, nhưng vì quá muộn nên ký túc xá đã đóng cửa, không thể đi vào. Tôi đang chuẩn bị rời đi, bỗng phát hiện ngày thường cô ấy dịu dàng ít nói là thế, ấy vậy mà lại trèo tường, chỉ vì muốn gặp tôi. Khi cô ấy nhảy xuống tựa như một con bướm

đêm tuyệt đẹp, đôi mắt sáng ngời, ánh sáng ấy chiếu xuống hai má, đẹp không nói lên lời. Từ lúc đón lấy cô ấy nhảy xuống, tôi đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không bao giờ để cô gái này rời khỏi cuộc sống của mình.” Trầm Ngang nhìn xuống những gợn nước trong ao, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Xem ra cô ấy chính là gót chân a sin, là yếu điểm của anh.” Mạc Quyên nhả một hơi, khói thuốc lượn lơ bao phủ quanh gương mặt cô, càng tăng thêm vẻ quyến rũ: “Nhưng anh phải biết rằng, chính yếu điểm duy nhất này sẽ khiến anh hoàn toàn bị hủy diệt.”

Trầm Ngang thản nhiên cười: “Nếu cô ấy là yếu điểm, như vậy giữa yếu điểm và hủy diệt, tôi lựa chọn về trước.”

Mạc Quyên quay lại, cau mày: “Trầm Ngang, bây giờ Phó Lỗi và chúng ta là một sống một chết, thủ đoạn gì cũng phải sử dụng. Nếu Phó Miểu sụp đổ, chắc chắn ông ta sẽ hạ thủ với anh. Nhiều năm qua, anh giống như một tảng đá đứng sừng sững không ngã, chẳng lẽ bây giờ chỉ vì một cô gái như vậy mà sẵn sàng từ bỏ mọi thứ vất vả mới có được sao?”

“Cô ấy không phải là ‘một cái cô gái như vậy’,” Trầm Ngang sửa lại cho đúng: “Cô ấy là Lâm Mộc Mộc.”

“Trầm Ngang, anh thật sự điên rồi, vì một người phụ nữ, vì một tình yêu ảo tưởng mà anh sẵn sàng từ bỏ giàu có và quyền lực sắp vào lòng bàn tay như vậy ư?” Mạc Quyên cảm thấy khó có thể hiểu nổi.

Trong thế giới của Mạc Quyên, chỉ có vật chất mới thật sự tồn tại.

Chẳng hạn như tiền gửi ngân hàng, vàng bạc, đồ trang sức, hàng hiệu.

Những thứ thật sự tồn tại mới khiến cô có cảm giác an toàn.

“Mạc Quyên, đây là nguyên nhân khiến hai chúng ta không thể ở bên nhau.” Sườn mặt Trầm Ngang trong bóng đêm càng trở nên hấp dẫn hơn: “Thứ cô muốn và thứ tôi muốn chưa bao giờ giống nhau.”

“Em thật sự không thể hiểu được những gì anh muốn, em chỉ biết muốn thành đại sự thì nhất định phải học được cách từ bỏ những điều nhỏ nhặt. Chỉ cần từ bỏ cô ấy, anh có thể có được một nửa giang sơn Phó gia, hơn nữa, anh có dám nói là anh không hề bị hấp dẫn bởi những thứ này không?” Mạc Quyên cố gắng thuyết phục.

Trầm Ngang cười khê: “Bị hấp dẫn chỉ có cô, đối với gia sản nhà họ Phó, tôi chẳng thấy hứng thú.”

“Vậy em thì sao? Anh cũng không có hứng thú với em sao?” Mạc Quyên đột nhiên quay đầu, mặt đối mặt, sự quyến rũ của cô đã ăn sâu vào xương cốt, chứ không phải chỉ là bề ngoài.

Mà chính sự quyến rũ này mới khiến người ta bị hãm sâu, không thể kiểm soát.

Nhưng trong mắt Trầm Ngang từ lâu đã không còn thấy sự quyến rũ này nữa, anh lặng lẽ di chuyển vị trí, hỏi ngược lại: “Vấn đề này, tôi nghĩ cô đã biết đáp án từ lâu rồi mới đúng—sở dĩ tôi đồng ý giúp cô, chẳng qua là vì áy náy đối với đứa bé đó và cô mà thôi.”

Lời nói của Trầm Ngang làm cho Mạc Quyên bỗng nhớ về mùa đông năm ấy.

Cô quen Phó Miểu, anh ta có thể cho cô tất cả mọi thứ cô muốn, trừ hôn nhân. Đúng là cô yêu Trầm Ngang, nếu nỗ lực cố gắng, cô cũng sẽ có một tương lai tốt đẹp. Nhưng thời thanh xuân của phụ nữ chẳng được bao lâu, cô phải tận dụng hết thời gian tươi đẹp nhất đó để hưởng thụ quần áo đẹp, đồ ăn ngon.

Cho nên cô lén qua lại với Phó Miểu sau lưng Trầm Ngang, cùng anh ta lên giường.

Hơn nữa, còn bị Trầm Ngang bắt tại trận.

Cô nhớ rõ, khi chia tay cô đã nói với Trầm Ngang rằng “Em yêu anh, nhưng em càng yêu chính mình.”

Phó Miểu quả thật mê muội vì cô, anh ta mua nhà, mua đồ trang sức, mua hàng hiệu cho cô, đáng lẽ cô nên thỏa mãn mới đúng.

Nhưng lòng tham của con người là vô đáy, cô bắt đầu muốn càng nhiều, vì thế vụng trộm mang thai con của Phó Miểu.

Lúc đó cô còn trẻ, còn non nớt, không biết che dấu, rất nhanh bị vợ Phó Miểu biết được, cho nên bà ta muốn giết đứa con trong bụng cô.

Tai nạn xảy ra vào ngày cô đến nhà Trần Ngang lấy một tài liệu quan trọng, khi ra cửa cô bỗng có dự cảm bất thường, cô cầu xin Trần Ngang cho cô ở lại thêm một lúc, chờ Phó Miểu phái người tới đón. Nhưng Trần Ngang không đồng ý, khi đó anh không tin vào những gì cô nói, cũng không muốn nhìn cô thêm một lúc.

Anh đẩy cô ra khỏi cửa.

Ngay lập tức, Trần Ngang từ cửa sổ tận mắt thấy cô bị người của vợ Phó Miểu phái người đến mai phục ngoài cổng đánh ngã.

Thai nhi trong bụng không giữ được, hơn nữa bởi vì bị thương nghiêm trọng cho nên đời này cô không thể sinh con.

Sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, Mạc Quyên bỗng ngộ ra một điều, sống là phải ra tay tàn nhẫn. Cô dùng hết thủ đoạn, trong vài năm cuối cùng cũng khiến cho vợ Phó Miểu rút ngòi, còn mình thành công ngồi vào vị trí ấy.

Mà Trần Ngang cũng bởi vì áy náy mới đồng ý giúp cô hỗ trợ Phó Miểu.

Đời này, cô chiếm được rất nhiều, cũng mất đi rất nhiều.

Mạc Quyên hít sâu một hơi, cố gắng để mình thoát khỏi dòng kỷ niệm, bỗng nghe thấy Trần Ngang tiếp tục nói: “Mấy năm qua, những gì tôi làm cho hai người, cũng đã để bù đắp hết áy náy. Mà cô lại vì lợi ích bản thân, không ngại chia rẽ tình cảm giữa tôi và Mộc. Phải nói rằng, về điểm này tôi rất tức giận.”

73. Chương 74

“Em có làm gì sao?” Mạc Quyên chuyển ánh mắt sang nhìn nơi khác.

“Cô biết tôi bị mũi viêm nghiêm trọng, khứu giác không minh mẫn nên cố ý đổ nước hoa ra văn phòng của tôi, khiến Mộc Mộc hiểu lầm. Lại mua chuộc y tá, biết được tôi và cô ấy cãi nhau, cố ý trước mặt cô ấy nói dối để cô ấy hiểu lầm càng sâu. Thậm chí hôm nay biết rõ Mộc Mộc và Phó Dịch Phong nghe lén, nhưng vẫn nói dối về mối quan hệ của chúng ta..... Đúng vậy Mạc Quyên, mỗi chuyện cô làm, tôi đều biết.” Giọng điệu Trần Ngang mang ý tứ cảnh cáo.

“Em làm như vậy, không phải là đang gián tiếp giúp anh sao?” Mạc Quyên phản bác: “Anh chẳng phải muốn Lâm Mộc Mộc tạm thời thoát ra khỏi chuyện này, cho nên mới đồng ý để cô ấy chuyển ra ngoài sống còn gì?”

Trần Ngang trầm mặc không nói.

Mạc Quyên hừ lạnh: “Trần Ngang, dựa vào năng lực của anh, chắc chắn có thể tiến được xa hơn so với bây giờ. Nhưng chỉ vì anh quá nặng tình, cho nên mới lần lượt mất đi cơ hội. Ví dụ như sáng nay, biết rõ Phó Dịch Phong làm như vậy là muốn bức anh xuất thủ. Nếu anh gắng nhịn một lát, gọi người đến cứu Lâm Mộc Mộc thì đã không bị thất bại trong gang tấc rồi.”

Trần Ngang hiểu ý Mạc Quyên, nhưng nếu anh có thể nhịn được thì đã không phải là đàn ông.

Mấy ngày qua, anh vẫn phái người đi theo Mộc Mộc, lo lắng sợ cô sẽ gặp chuyện không may. Hôm nay sau khi Phó Dịch Phong đưa Mộc Mộc đến nhà trọ của anh ta, anh thật sự lo lắng, một mực đứng ở ngoài cửa chờ. Nghe thấy tiếng Mộc Mộc kêu cứu, anh kiểm chế không được, đá văng cửa, vừa vào liền thấy cảnh khiến anh sôi máu.

Anh đúng là không đủ lý trí không đủ kiềm chế, nhưng khi thấy người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác làm nhục mà vẫn có thể duy trì được bình tĩnh và lý trí, thì chẳng đáng mặt đàn ông.

“Tổ kiểm tra kỷ luật đã bắt đầu điều tra thư ký Lưu, mà anh ta lại phụ trách mảng đầu thầu mảnh đất ở trung tâm thành phố, nhất định sẽ trở thành tâm điểm điều tra. Mà trong lần đầu thầu đó, anh lại liên lạc

với anh ta rất nhiều. Bây giờ thư ký Lưu bị lật đổ, người Phó Lỗi chắc chắn sẽ lợi dụng điểm này để lật đổ anh.” Mạc Quyên đề cập đến trọng điểm.

Đây cũng là chuyện cô lo nhất, Trầm Ngang sụp đổ tương đương với việc Phó Miếu bị mất cánh tay bên phải, và lại giờ là thời điểm quan trọng, vô cùng nguy hiểm.

“Em biết anh rất thận trọng khi làm việc, nhưng trăm mối tất có một sơ hở, không đề phòng bị người Phó Lỗi phái Lily âm thầm động tay động chân, tài khoản ngân hàng ở công ty có một lỗ hổng. Khi Viện kiểm sát điều tra nguyên nhân, chắc chắn sẽ tìm ra được. Hơn nữa việc lần đó là do Lâm Mộc Mộc xử lý, đến lúc đấy chắc chắn sẽ họ sẽ tìm đến cô bé đầu tiên. Cô bé một là nhận tội, hai là khai tên anh ra.” Giọng Mạc Quyên phẳng lặng như mặt nước trong ao, lạnh lẽo không chút tức giận: “Nói thật, loại con gái yếu đuối trẻ con này thật sự không hợp với anh. Cô bé sẽ làm liên lụy đến anh, mà anh cũng sẽ làm hại đến cô bé, cho nên em mới dùng mọi biện pháp để tách hai người ra.”

Trầm Ngang hừ nhẹ, giọng nói so với bóng đêm còn lạnh lùng hơn: “Đừng nói như kiểu những gì cô làm đều là đúng cả, chẳng qua cô muốn biến tôi trở thành một công cụ lãnh huyết vô tình làm việc cho cô mà thôi. Nhưng Mạc Quyên à, tôi sẽ không bao giờ bị cô kiểm soát đâu. Như tôi đã nói, những gì tôi nợ cô tôi đều đã trả hết rồi, về sau đường tôi, tôi sẽ đi.”

“Bằng năng lực của anh căn bản không thể bảo vệ cô bé chu toàn.” Mạc Quyên vút điều thuốc xuống mặt đất, dùng gót giày nhón mười phân dẫm lên.

“Sao cô biết là không thể?” Trầm Ngang nghiêng đầu, sống mũi cao thẳng vẽ một đường cong tuyệt đẹp trong không khí.

“Trừ khi.....” Toàn thân Mạc Quyên chấn động, dùng ánh mắt kinh dị nhìn Trầm Ngang: “Chẳng lẽ anh muốn..... Anh điên rồi!”

Trầm Ngang đứng dậy, chiếc áo khoác màu đen hòa tan vào đêm tối: “Mạc Quyên, cô sẽ không bao giờ hiểu được đâu.”

Khi Mộc Mộc thức dậy đã thấy khuôn mặt Trầm Ngang ngủ say bên cạnh.

Ngũ quan khôi ngô tuấn tú, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mềm mại, quả nhiên là một khuôn mặt đẹp trai.

Đáng tiếc hai hàng lông mày lại nhíu chặt.

Mộc Mộc nhìn không được vươn tay, muốn xóa tan nếp nhăn kia. Khoảnh khắc đó, mọi chuyện trước kia như chưa hề xảy ra, trong tiềm thức cô chỉ muốn buồn phiền trong anh biến mất.

Tay cô vươn đến một nửa bỗng bị anh giữ lại.

Cô theo bản năng muốn thu tay lại nhưng anh lại cầm rất chặt, kéo qua kéo về, đột nhiên anh lôi mạnh tay cô đặt lên môi mình, dịu dàng hơn.

Môi anh hôn tay cô giống như tôn thờ, sùng bái mà quyến luyến.

Trái tim Mộc Mộc tan chảy thành nước, hoàn toàn từ bỏ ý định giãy dụa trong đầu.

“Tại sao?” Cô hỏi.

Tại sao anh vẫn cứu cô? Tại sao trước đây anh lại tàn nhẫn với cô? Tại sao trong lúc cô mất hết hết hy vọng thì anh lại xuất hiện một lần nữa?

Cô muốn hỏi rất nhiều câu tại sao, nhưng Trầm Ngang lại dùng đôi môi che kín miệng cô.

“Đừng hỏi gì, cũng đừng nói gì cả, Mộc Mộc, để anh ôm em một lát.”

Anh vươn tay, gắt gao ôm lấy cô.

Mộc Mộc không hề chống cự.

Tuy anh không giải thích gì, cũng không hứa hẹn gì. Nhưng vào thời điểm nguy cấp nhất, anh vẫn cứu lấy cô. Anh xuất hiện vào thời điểm cô yếu đuối, bất lực nhất, vậy là đủ rồi.

Anh yêu ai thì yêu, chỉ cần cô yêu anh là đủ.

Ít nhất là bây giờ, cô nghĩ vậy .

Đàn ông muốn ôm không bao giờ chỉ là ôm đơn thuần.

Anh cởi quần áo của cô, nhen nhóm những ngọn lửa nhỏ trên làn da trắng mịn như ngọc. So với cô, anh càng hiểu thân thể của cô hơn.

Mọi ham muốn, khao khát của cô đều bị anh nắm chắc trong lòng bàn tay.

Cô vút bỏ lý trí, vút bỏ rụt rè, bắt đầu la hét, khiến anh càng thêm điên cuồng.

Anh giống như một cậu thanh niên mới nếm thử mùi vị tình dục, vô cùng nôn nóng, không thể kiềm chế.

Lần này cô bạo dạn, xoay người ngồi lên người anh. Anh có cơ bụng sáu múi, cô đặt tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve cơ bụng rắn chắc.

Anh nghiêng rặng, kiềm chế xúc động, thầm nghĩ muốn cho thật nhiều cao triều.

Khi đạt đến cao triều lớn nhất, cô cảm giác được một dòng ấm áp chảy vào người mình.

Miệng cô bất giác nở một nụ cười thỏa mãn.

Cô gối đầu lên lồng ngực ướt đẫm mồ hôi của anh, dần thiếp đi

74. Chương 75

Khi Mộc Mộc tỉnh lại thì đã là giữa trưa ngày hôm sau. Nói đúng hơn, cô bị tiếng sôi bụng của mình đánh thức.

Thật sự là khủng bố, sôi ùng ục giống như bị bỏ đói ba ngày vậy.

Các giác quan cũng bắt đầu thức tỉnh, cô ngửi thấy mùi sữa đậu nành thơm ngon.

Rửa mặt chải đầu xong cô bèn theo mùi hương xuống bếp, nhìn thấy trên bàn là cốc sữa đậu nành nóng hổi và đĩa bánh quẩy chiên giòn.

Hai loại hương vị không hề liên quan đến nhau nhưng khi kết hợp lại tạo ra một sự hòa quyện tuyệt vời.

Cũng giống như anh và cô.

Cô nhìn sang Trầm Ngang, phát hiện anh cũng đang nhìn mình.

Ánh mắt anh dịu dàng, trên người anh mặc một chiếc áo len, trông vô cùng ấm áp.

Cô bỗng nhớ cảnh đầu tiên anh làm cô rung động – khi đó hai người cũng ngồi ăn chung một bàn thế này, trên bàn là những món ăn anh làm, mà ngồi đối diện với cô chính là một Trầm Ngang chu đáo và chân thật.

Từ đó trong trái tim Mộc Mộc bắt đầu xuất hiện một hạt giống, ngày qua ngày từ từ nảy mầm, len lỏi khắp người cô, máu thịt gắn kết, không thể tách rời.

Anh cẩn thận cắt miếng bánh quẩy thành những khúc nhỏ, nhúng vào sữa nóng ngọt ngào, sau đó đưa cho cô.

“Tranh thủ còn nóng em ăn đi.” Trầm Ngang nói.

Giọng nói dịu dàng mềm mại.

Anh chính là người như vậy, lúc nào cũng tỏa ra cảm giác hấp dẫn của một người đàn ông gia đình.

Cho nên cô mới rơi vào tay giặc.

Mộc Mộc vui đầu vào ăn, ngày thường đây là món cô thích nhất, nhưng hôm nay chẳng thấy có vị gì.

Rốt cuộc, cô đặt đĩa xuống, cúi đầu nói: “Trầm Ngang, chúng ta hiện tại là thế nào?”

Ngày hôm qua đã phải trải qua rất nhiều chuyện khiến cô nhất thời hỗn loạn. Nhưng bây giờ cô đã tỉnh táo, mặt trời mọc cũng chính là lúc mà hai người họ bắt buộc phải trở về cuộc sống thực tại.

Mối quan hệ giữa cô và anh rốt cuộc là gì, sự thay đổi thất thường của anh là sao, điều khiến cô luôn thấy có một bí mật nào đó vô cùng to lớn rốt cuộc là thế nào?.

Mộc Mộc cảm thấy, mọi chuyện đã vượt ngoài sức tưởng tượng của cô rồi.

“Mộc Mộc, anh hy vọng em có thể tin anh.” Đôi mắt Trần Ngang nhìn chăm chăm vào Mộc Mộc, như là muốn bắt lấy linh hồn cô: “Tin mọi chuyện anh làm đều là vì tương lai chúng ta.”

Mộc Mộc lắc đầu.

Động tác này không chỉ nói rằng cô không tin, mà còn nói rằng cô đang rất hỗn loạn.

Cô linh cảm sẽ có một chuyện đáng sợ nào đó sắp xảy ra, nhưng cô không thể ngăn cản.

Trần Ngang đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Mộc Mộc, từ từ ngồi xuống, đặt tay lên đầu gối cô, độ ẩm từ lòng bàn tay anh thông qua vải mỏng truyền vào người cô.

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Mộc Mộc, tin anh.”

Cô muốn lắc đầu, nhưng độ ẩm từ lòng bàn tay anh giống như dòng nước ấm áp, tạm thời ngưng động tác của cô lại.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Anh tựa như đã đoán trước, nhìn cô thật sâu, sau đó mới đứng dậy đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là ba cảnh sát, sau khi đưa giấy chứng nhận, dùng giọng nói không cho pết cự tuyệt tuyên bố: “Lâm Mộc Mộc, mời cô theo chúng tôi đến Viện kiểm sát để hỗ trợ chúng tôi điều tra vụ án hối lộ.”

Gặp phải kích thích mạnh khiến Mộc Mộc tạm thời mất đi trí nhớ, những gì xảy ra tiếp theo, đối với cô chỉ là những mảnh ký ức rời rạc.

Cô chỉ nhớ khi cô đi ngang qua người Trần Ngang, anh vội vàng nắm tay cô, hạ giọng xuống đủ để hai người nghe thấy: “Tất cả đã có anh.”

Cô chỉ nhớ cô bị yêu cầu tháo tất cả đồ trang sức, bị nữ cảnh sát kiểm tra toàn thân.

cô chỉ nhớ trong phòng thẩm vấn, cô bị hỏi rất nhiều.

“Chúng tôi đã nắm giữ tất cả các bằng chứng, việc chuyển tiền xác nhận là thông qua cô.”

“Lâm Mộc Mộc, là ai sai cô, nếu cô thẳng thắn thú nhận sẽ giảm bớt hành vi phạm tội.”

“Căn cứ vào quy định 39, điều khoản số 1 của Bộ luật hình sự, phạm tội dút lót tội sẽ bị giam ngắn hạn, hoặc ngồi tù có thời hạn dưới 5 năm; Người phạm tội dút lót có mưu cầu kiếm lợi bất hợp pháp, trong trường hợp nghiêm trọng, hoặc làm thiệt hại nặng đến lợi ích quốc gia sẽ bị ngồi tù ít nhất 5 năm đến 10 năm; Trường hợp đặc biệt nghiêm trọng sẽ phải ngồi tù 10 năm hoặc là tù chung thân, có thể tịch thu tài sản. Lâm Mộc Mộc, cô còn trẻ, đừng phá hỏng tương lai của mình.”

Cô không nhớ mình đã trả lời thế nào, cũng không nhớ mình đã đi ra khỏi phòng thẩm vấn ra sao.

Bước ra khỏi Viện kiểm sát, ánh sáng mặt trời chói chang khiến cô thấy chói mắt, suýt nữa lăn xuống cầu thang dài hơn mười mét. May mà Tần Hồng Nhan đến đón cô, trực tiếp đưa cô về nhà của cô ấy.

Tần Hồng Nhan không hỏi cũng không nói, thẳng thừng đẩy Mộc Mộc vào trong phòng tắm. Mộc Mộc không thềm cởi quần áo, mở vòi sen, để dòng nước ấm xối lên người mình.

Viện kiểm sát, phòng thẩm vấn, chưa bao giờ cô nghĩ cô sẽ bước vào những nơi như thế này.

Một năm trước, cô chỉ là một cô sinh viên bình thường, là một người dân bình thường trong những người dân bình thường khác, chưa từng nghĩ một ngày nào đó sẽ bị viện kiểm sát thẩm vấn, thậm chí ngồi tù.

Những người đó nói với cô, nếu cô không khai ra người đứng đằng sau, thì cô sẽ phải đối mặt với ít nhất năm năm tù giam.

Nước ấm ngấm vào người cô, quần áo ướt đầm dán vào da thịt. Nhưng trái tim cô lại khô héo nứt nẻ.

Giờ phút này, cô cần một vòng tay. Cô cần một sức mạnh to lớn để giúp cô chống đỡ chính mình.

Cô cần Trần Ngang.

Nhưng anh ở nơi nào? Thời điểm cô cần anh nhất, anh lại ở đâu?

Đang suy nghĩ miên man, bên ngoài phòng tắm đột nhiên truyền đến một giọng nam.

Mộc Mộc tưởng là Trần Ngang, cô vội vàng lau tóc, khoác áo tắm, gần như chạy ra khỏi phòng tắm.

Người đến đúng là họ Trần, nhưng không phải là Trần Ngang, mà là Trần Thịnh Niên.

“Chẹp, Dì nhỏ, chào đón tôi nhiệt tình đến thế à, tôi không nhận nổi đâu.” Trần Thịnh Niên huýt sáo.

Mộc Mộc cup mắt, không để ý nét mặt cậu ta thoáng cứng ngắc.

“Hôm nay cô chịu khổ rồi, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn, tôi mời.”

Dạ dày Mộc Mộc tưởng chừng như chứa cả tảng đá, căn bản ăn không vô: “Không cần đâu, hôm nay tôi mệt mỏi quá, muốn ngủ một lát, hai người cứ đi ăn đi.”

Nhưng Trần Thịnh Niên chưa bao giờ có ý định tôn trọng quyết định của cô: “Cho dù là người sắt cũng phải ăn cơm, nếu chú tôi biết cô tuyệt thực, chắc chắn sẽ đau lòng muốn chết.”

Mộc Mộc cười khổ: “Chú ấy vẫn còn để ý sao?”

Cô biết lúc này cô thật là khắt, nhưng vào giờ phút này, cô chỉ muốn anh xuất hiện bên cạnh mình.

Cô không cần anh làm gì cả, chỉ cần anh có thể xuất hiện, có thể để cô gặp anh là tốt rồi.

Nhưng Trần Ngang không hề xuất hiện.

Anh nói với cô “Tất cả đã có anh”, “Tin anh”, “Tin mọi chuyện anh làm đều là vì tương lai chúng ta”.

Nhưng lúc cô muốn gặp anh nhất, muốn tin tưởng anh nhất thì anh lại không có ở đây.

Đột nhiên Mộc Mộc cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi đến cực điểm.

75. Chương 76

Tần Hồng Nhan và Trần Thịnh Niên liếc nhau, không nói gì nữa.

“Thôi bỏ đi, tôi mệt mỏi quá.” Mộc Mộc thở dài.

Lúc này cô chỉ muốn ngủ.

Nhà Tần Hồng Nhan có ba phòng, nhưng một phòng dùng để chứa quần áo, một phòng dùng làm phòng làm việc, hơn nữa phòng khách bị Trần Thịnh Niên chiếm, cho nên Mộc Mộc chỉ có thể nằm chung giường với Tần Hồng Nhan.

Trước khi nằm xuống, Mộc Mộc dùng ngón cái và ngón trỏ nhét vào những kẽ hở trên giường.

“Cô tìm gì thế?” Tần Hồng Nhan tò mò.

“Tôi sợ con cháu của Trần Thịnh Niên rơi rớt trong này.” Mộc Mộc ăn ngay nói thật.

Hậu quả của việc ăn ngay nói thật đó là suýt nữa cô bị Tần Hồng Nhan đá ra ngoài cho ăn ngủ đầu đường.

Hai người tắt đèn nằm xuống, Mộc Mộc đang chuẩn bị thiếp đi, bỗng nghe Tần Hồng Nhan chủ động mở miệng: “Có thể nói đùa chứng minh tâm trạng của cô vẫn còn tốt nhỉ.”

“Chung quy vẫn không thể khóc mãi được.” Mộc Mộc nói.

Chỉ có cô mới rõ, cô đang trốn tránh. Để trốn tránh, cô bắt đầu nói chuyện với Tần Hồng Nhan về Trầm Thịnh Niên.

“Tôi thật sự không ngờ, cô lại có thể để anh ta ngủ ở nhà mình, hai người làm hòa rồi ư?”

Vốn nghĩ Tần Hồng Nhan sẽ cười nhạt nói bọn họ chưa từng yêu đương thì nói gì đến làm hòa, ai ngờ sau một lúc im lặng, Tần Hồng Nhan lại thừa nhận : “Đúng vậy.”

Trong bóng đêm, miệng Mộc Mộc mở to đến mức đủ để có thể nhét vào một quả trứng vịt.

Trầm Thịnh Niên trường kỳ kháng chiến theo đuổi bằng sơn mỹ nhân, cuối cùng đã thành công rồi.

“Tôi còn tưởng hai người sẽ rối rắm suốt đời chứ.” Mộc Mộc nói.

“Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy.” Trên người Tần Hồng Nhan phảng phất hơi thở lạnh lùng, trong đêm tối yên tĩnh càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Mộc Mộc đợi cô ấy nói tiếp.

“Nhưng chung quy tôi vẫn là phụ nữ, cũng có lúc yếu đuối, tôi cần có người nào đó để dựa vào.”

Giọng Tần Hồng Nhan rất khẽ, khiến trái tim Mộc Mộc rung động kỳ lạ.

Cho dù người phụ nữ có mạnh mẽ đến thế nào, thì trong đêm khuya vắng lặng đều cần một bờ vai của một đàn ông.

Đây là khao khát nguyên thủy, không thể cưỡng lại.

Mộc Mộc rất hiểu khao khát này, bởi vì giờ phút này cô nhớ Trầm Ngang vô cùng.

“Cô còn yêu Trầm Ngang không?” Trong bóng đêm, Tần Hồng Nhan đột nhiên hỏi.

“Đáp án của câu hỏi này chưa đủ rõ ràng sao?” Mộc Mộc cười khổ.

Nếu không yêu anh, làm sao có thể bị anh làm tổn thương nhiều như vậy mà vẫn quyến luyến anh chứ?

“Nhưng đôi khi không đủ lý trí sẽ khiến bản thân bị tổn thương nghiêm trọng.” Rốt cuộc Tần Hồng Nhan cũng nói ra những lời này: “Thật ra cô có thể khai Trầm Ngang ra, như vậy cô có thể an toàn ra ngoài.”

Mộc Mộc thoáng giật mình, sau một lúc lâu mới chậm rãi nở nụ cười.

“Suýt nữa thì quên cô là người của Phó Lỗi.”

Tần Hồng Nhan hào phóng thừa nhận: “Đúng là mục đích của câu này không hề đơn giản, nhưng nếu cô đã hạ quyết tâm thì cũng nên nhìn xem nó có đáng hay không. Chuyện này vốn không liên quan đến cô, hơn nữa Trầm Ngang và cô hiện tại cũng xem là chia tay, cô không nhất thiết phải có trách nhiệm và nghĩa vụ để giúp anh ta.”

“Tôi cũng đâu có giúp anh ấy,” Mộc Mộc vuốt ve chiếc gối êm ái: “Chỉ là tôi không thể bán đứng anh ấy mà thôi.”

“Cô có hiểu khái niệm ngồi tù là gì không đó – mất tự do, cả ngày đối mặt với bốn bức tường, còn phải cực nhọc làm việc, hơn nữa ngày ngày phải đối mặt quần tù hung dữ.” Tần Hồng Nhan dùng chất giọng bình tĩnh để vẽ ra viễn cảnh đáng sợ.

Mộc Mộc đương nhiên là hiểu.

Mọi việc gần như đã rút xuống đầu cô, người sợ hãi nhất tất nhiên là cô.

Nếu thật sự ngồi tù, Mộc Mộc tự thấy cô chắc chắn sẽ không trụ nổi ba ngày.

Nhưng ngay cả như vậy, cô cũng không thể bán đứng Trầm Ngang.

Anh là người đàn ông cô yêu.

“Cô thua bởi một chữ ‘Tình’, có điều phụ nữ thua trong phương diện này cũng là chuyện thường.” Tần Hồng Nhan nói.

Mộc Mộc trầm nghĩ, thua thì thua, cho dù người thông minh cũng có lúc thua, cô thua cũng chẳng mất mặt.

Sau khi nghĩ thông, Mộc Mộc an tâm ăn ngủ ở nhà Tần Hồng Nhan, chờ một ngày nào đó Viện kiểm sát sẽ đến hỏi thăm cô, hoặc là trực tiếp kết tội.

Mỗi ngày Mộc Mộc ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy rồi ăn, thỉnh thoảng ghi nhật ký, giống như muốn ghi lại những lời nhẩn nhủ cho sau này.

Có nhiều lúc cô sẽ ngồi xích đu trên ban công phơi nắng, thưởng thức bầu trời trong xanh, ước ao được như những chú chim bồ câu bay lượn tự do bên bầu trời.

Lúc này cô mới nhận ra sự tự do đáng quý biết bao.

Cô tham lam hưởng thụ những ngày tháng tự do còn sót lại.

Trầm Ngang vẫn không xuất hiện.

Cho dù là giọt nước bốc hơi cũng để lại chút dấu vết, mà anh lại hoàn toàn biến mất, ngay cả một chút tin tức cũng không có.

Trầm Thịnh Niên làm việc tại nhà, gần như mỗi giờ mỗi phút đều ở bên cạnh Mộc Mộc, nhưng kỳ quái là, cậu ta không hề đề cập đến Trầm Ngang một chữ.

Giống như Trầm Ngang chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của họ vậy.

Ngày ngày bình yên trôi qua, vẫn không thấy công an hay công tố viên nào đến tìm cô. Loại yên bình này khiến Mộc Mộc càng thêm áp lực, cô cảm thấy sự tình hình như hơi kỳ lạ.

Cô bắt đầu để ý hành động của Tần Hồng Nhan và Trầm Thịnh Niên, phát hiện bọn họ quả thật có chuyện giấu mình.

Ban ngày, máy tính và TV đều bị Trầm Thịnh Niên chiếm lấy, Mộc Mộc bất khả xâm phạm. Mà buổi tối sau khi Tần Hồng Nhan đi làm về, cô ấy nói cổ ấy sợ bức xạ gây hại cho da, không cho phép cô mở máy tính, TV.

Nói cách khác, mấy ngày qua Mộc Mộc hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với tin tức bên ngoài.

Mà có hai lần cô ra ngoài mua sắm, Trầm Thịnh Niên cũng leo đèo theo sau, như sợ cô nghe thấy điều gì đó, còn cố ý đẩy cô rời xa đám đông.

Trực giác Mộc Mộc mách bảo cho cô rằng chuyện họ che dấu chắc chắn có liên quan đến Trầm Ngang.

Tần Hồng Nhan là người ít nói, mọi thông tin trên người cô ấy là điều không thể. Mà cái miệng của Trầm Thịnh Niên lại kín như bưng, Mộc Mộc vừa đám vừa xoa cũng không mở miệng.

Bọn họ rất cẩn thận, nhưng phụ nữ luôn có biện pháp để biết chuyện mình muốn.

Hàng ngày Trầm Thịnh Niên đều trốn trong phòng tắm để gọi điện thoại, bởi vì hiệu quả cách âm rất tốt, Mộc Mộc ở bên ngoài căn bản không thể nghe rõ nội dung cậu ta nói chuyện. Cho nên Mộc Mộc thừa dịp Trầm Thịnh Niên chưa chuẩn bị, bỏ bút ghi âm vào đồng hồ giấy vệ sinh trong phòng.

Liên tục bỏ bút ghi âm trong ba ngày, cuối cùng cô cũng nghe được nội dung mình muốn.

“Chú con đã quyết định nhận tội rồi, thái độ vô cùng tốt, có khuynh hướng tự thú, hơn nữa vẫn chưa tạo ra hậu quả nghiêm trọng, có lẽ sẽ bị kết án năm năm tù.”

“Mẹ, đâu phải mẹ không biết tính tình chú ấy, chuyện chú ấy đã quyết có ai khuyên được chứ?”

“Tại sao lại tự thú á, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nếu chú ấy không nhận tội, Dì nhỏ của con sẽ phải ngồi tù, vậy chẳng phải càng muốn mạng chú ấy ư?”

Nghe đến đó, Mộc Mộc choáng váng, đầu óc ù ù ong ong. Sau đó Trầm Thịnh Niên còn nói gì nữa, nhưng cô không thể nghe thêm một chữ.

Cô chỉ biết rằng.

Trầm Ngang nhận tội thay cô.

Hóa ra người sắp vào nhà tù lao khổ, lại là anh.

76. Chương 77

Cô chỉ thấy mọi thứ trước mắt dần dần hóa thành màu đen, cơ thể yếu ớt đến mức chẳng còn sức để đứng vững.

Đợi đến khi Trầm Thịnh Niên phát hiện ra cô thì cô đã ngồi bệt trên đất gần nửa giờ. Khi được nâng dậy, hai chân của cô tê rần như không còn là của mình nữa.

“Trầm Ngang đâu?!” Mộc Mộc gắt gao túm lấy tay Trầm Thịnh Niên, móng tay bấm chặt vào da thịt cậu ta.

Nhìn bút ghi âm trên sàn cộng thêm vẻ mặt của Mộc Mộc lập tức khiến cho Trầm Thịnh Niên hiểu ra mọi chuyện.

“Cuối cùng cô đã biết.”

Lời nói của cậu ta khiến trái tim Mộc Mộc nhanh chóng rút xuống vực sâu không đáy.

Là thật, Trầm Ngang thực sự đã xảy ra chuyện.

“Mấy ngày qua tôi ở nhà Hồng Nhan gia là để chăm sóc cô, đây nguyện vọng của chú ấy.” Trầm Thịnh Niên kể ra mọi chuyện: “Dì nhỏ, tất cả các bằng chứng ở Viện kiểm sát đều hướng về cô, cô tưởng bọn họ sẽ dễ dàng để cô ra ngoài sao? Đó là vì khi cô bị bắt, chú tôi liền đến tự thú, cho nên cô mới có thể an toàn ra ngoài. Chú tôi làm cho cô nhiều như vậy, nhưng cô lại.....”

Nhưng cô lại oán trách anh.

Trong khi anh vì cô mà bị tạm giữ trong nhà lao, thì cô lại oán trách anh không thể xuất hiện trước mặt mình.

Trong lúc cô ăn ngon ngủ yên thì anh lại cô độc ngồi trong căn phòng tù túng, mất đi tự do, mất đi niềm vui, chỉ vì bảo vệ cô.

Anh nói với cô “Tất cả đã có anh”, “Tin anh”, “Tin mọi chuyện anh làm đều là vì tương lai chúng ta”.

Hóa ra mỗi một câu đều là sự thật.

Mộc Mộc lòng đau như cắt.

“Dì nhỏ, có rất nhiều chuyện sau khi xảy ra tôi mới biết. Chú tôi làm việc cẩn thận, bọn Phó Lỗi chỉ có thể xuống tay với cô, khiến cô rơi vào bẫy. Phó Dịch Phong là một con cáo già, nhận ra được tầm quan trọng của cô đối với chú ấy, cho nên nghĩ nếu cô xảy ra chuyện, chú tôi chắc chắn sẽ chạy đến giải cứu. Trước khi thư ký Lưu gấp chuyện không may thì chú tôi đã nhận ra mưu đồ của anh ta, cho nên mới cố ý xa lánh cô, muốn cho người Phó Dịch Phong nghĩ chú ấy đã không còn tình cảm với cô, để bọn họ không thể lấy cô để khống chế chú ấy nữa, do đó cô mới có thể thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Dù sao chuyện đút lót sẽ có người gánh vác, cũng sẽ không ảnh hưởng xấu đến toàn bộ công ty. Nói trắng ra nếu chuyện này chỉ khiến cô vào tù mà chú tôi bình an vô sự thì bọn họ không cần phải hy sinh lớn như vậy, cho nên họ mới án binh bất động, không ngừng quan sát và chờ đợi thời cơ. Để giấu diếm bọn họ, chú tôi chỉ có thể nhẫn nại diễn kịch, chia tay với cô. Nhưng chú ấy vô cùng lo lắng, mỗi ngày đều bảo tôi âm thầm chăm sóc, bảo vệ cô. Người Phó Dịch Phong mặc dù nghi ngờ chuyện hai người chia tay nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng lại không muốn từ bỏ cơ hội tốt này, cuối cùng còn muốn dùng sắc để dụ dỗ cô, cố ý giả bộ chân thành nặng tình để dụ cô mắc câu, muốn cô trở thành bạn gái của Phó Dịch Phong để bức chú tôi xuất thủ. Có điều Dì nhỏ, may mà cô chung tình, không bị anh ta lừa gạt. Sau đó Phó Dịch Phong không có cách nào khác mới cưỡng bức cô, tình hình lúc ấy nguy cấp, chú tôi căn bản không kịp gọi người, vội vàng chạy vào cứu cô. Bởi vì động thái này mà công sức giả vờ diễn kịch bấy lâu đều tan thành mây khói, Phó Dịch Phong ý thức được vị trí quan trọng của cô trong lòng chú tôi, vì thế liền lập tức khai báo lỗi hồng bảo mật đến viện kiểm sát, để bọn họ bắt cô. Anh ta biết, chú tôi chắc chắn sẽ vì bảo vệ cô mà nhận tội thay.”

Lời của Trần Thịnh Niên như một cái búa tạ, nện lên đầu Mộc Mộc, khiến cô choáng váng vô cùng.

Thì ra, là thế.

Thì ra Trần Ngang vẫn yêu cô.

“Trước ngày chú tôi đi tự thú có hẹn tôi ra ngoài nói chuyện rất lâu, mỗi câu mỗi lời đều có chung một ý, đó là nhờ tôi chăm sóc cô cho tốt.”

Trần Thịnh Niên lấy ra một thẻ ngân hàng, đưa cho Mộc Mộc: “Đây là toàn bộ tài sản còn lại của chú tôi, chú ấy nói nhờ tôi đưa cho cô. Chú ấy muốn cô cầm lấy, bởi vì chú ấy từng thẻ là sẽ chăm sóc cô cả đời, nhưng bây giờ xem ra không thể thực hiện được. Chú ấy hy vọng cô dùng chút tiền này sang Anh du học, chú ấy bảo ở đó sẽ có người chăm sóc cho cô, hy vọng cô có thể sống tốt.”

Những lời Trần Ngang dặn dò vô cùng săn sóc, tất cả đều nghĩ cho Mộc Mộc, nhưng khi vào tai Mộc Mộc thì chẳng khác nào con dao sắc nhọn từng xéo trái tim cô.

Ý của anh rất rõ: Anh muốn cô sang Anh hợp lại với Lục Ngộ, anh muốn cô đừng chờ anh.

“Chú tôi bình thường sẽ không thảo luận với tôi về chuyện tình cảm của chú ấy, cho nên hầu hết chuyện của chú tôi và Mạc Quyên đều là do tôi đoán. Hơn nữa trong lúc nổi nóng, nói chuyện không suy nghĩ cho nên mới khiến cho hai người nảy sinh rất nhiều hiểu lầm.” Lần đầu tiên, trên mặt Trần Thịnh Niên xuất hiện nét mặt chân thành đến vậy: “Dì nhỏ, sau này tôi mới biết, hóa ra đứa con của Mạc Quyên không phải là của chú tôi. Còn nữa chú ấy giúp Mạc Quyên là vì áy náy. Ít nhất khi tôi nói chuyện với chú ấy có thể phát hiện rằng chú ấy quả thật đã không còn tình cảm nào khác đối với Mạc Quyên, bây giờ trong lòng chú ấy chỉ có một mình cô. Lời ca ngợi lớn nhất mà đàn ông dành cho phụ nữ đó là cầu hôn, còn tình yêu lớn nhất đó là vì cô ấy mà mất đi tự do. Dì nhỏ, sau khi mọi chuyện xảy ra tôi mới hiểu được, chú tôi yêu cô sâu đậm đến mức nào.”

Lúc này đây, cái tên Mạc Quyên đã không còn quan trọng nữa.

Mộc Mộc thậm chí nguyện để Trần Ngang thật sự hợp lại với Mạc Quyên, cũng không muốn xảy ra cục diện ngày hôm nay.

Mộc Mộc trầm nghĩ, chuyện này là do cô sơ sẩy, người phải nhận tội là cô mới đúng.

Dường như Trần Thịnh Niên chỉ liếc mắt một cái cũng nhìn thấu suy nghĩ trong đầu Mộc Mộc: “Đừng nghĩ rằng mình đi tự thú là có thể làm chú tôi ra ngoài, bây giờ đã không còn khả năng nữa rồi. Nếu cô vẫn đi thì chỉ có một kết cục duy nhất, đó là hai người cùng ngồi tù mà thôi.”

Nói cách khác, cô chỉ có thể trở mắt nhìn ngời tù Trần Ngang ư?

Giờ phút này, Mộc Mộc chỉ có một ý nghĩ trong đầu – cô muốn gặp Trần Ngang.

Chỉ cần nhìn anh một cái, vậy là tốt rồi.

Cô cầu xin Trần Thịnh Niên, mà Trần Thịnh Niên dường như cũng đã sớm đoán được cô sẽ yêu cầu như vậy, cho nên gật đầu đồng ý.

Trần Thịnh Niên để Mộc Mộc giả làm trợ lý của luật sư bào chữa cho Trần Ngang, đến nhà giam để trao đổi với anh.

Mộc Mộc đi qua khung cửa sắt nặng nề, nhìn căn phòng âm u lạnh lẽo, trong lòng vô cùng chua xót. Mà khi cô thật sự nhìn thấy Trần Ngang, thì cả người cô đau như cắt.

Anh gầy, hốc hác, tiêu tụy, đầy râu trên cằm. Nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như xưa, toàn thân vẫn tỏa ra hơi thở trầm ổn bình tĩnh.

Khi anh nhìn Mộc Mộc, vẫn là ánh mắt dịu dàng đó, vẫn ánh mắt mà mỗi buổi sáng thức dậy cô đều nhìn thấy.

Bọn họ đối diện nhìn nhau, ánh mắt chuyên chú nóng bỏng, giống như muốn khắc sâu hình ảnh của nhau vào tâm trí.

Thật lâu sau, Trần Ngang rốt cuộc mở miệng: “Đừng khóc.”

Lời anh vừa thốt ra, Mộc Mộc mới cảm thấy hai gò má lạnh lẽo, đưa tay chạm vào, ngón tay đều là nước mắt.

Hóa ra cô khóc.

Cô biết anh không muốn thấy mình khóc, nhưng cô không thể ngăn được những giọt nước tí tách mắt rơi xuống.

77. Chương 78

Trần Ngang theo thói quen muốn vươn tay thay Mộc Mộc lau nước mắt, nhưng cánh tay vừa động, lại phát hiện vướng bàn gỗ cổng kênh, bọn họ cách nhau thật xa xôi.

Anh mất đi tự do, ngay cả chuyện giúp cô lau nước mắt cũng không thể làm được.

Trần Ngang chưa xót âm thầm thu cánh tay, chầm chậm nói: “Mộc Mộc, về sau anh không thể chăm sóc em được nữa rồi.”

Mộc Mộc cúi đầu, nước mắt xuôi theo sợi lông mi rơi xuống đất.

“Về sau em không được tùy hứng nữa, trước khi nổi giận thì phải hít sâu, ở nơi làm việc thì tuyệt đối không được nói xấu đồng nghiệp, trước khi ngủ phải nhớ bỏ tay vào trong chăn nếu không sáng mai dậy tay sẽ bị tê buốt, mỗi khi đến ngày thì phải nhớ không được uống nước đá cũng như ăn cay, lần trước ăn cay cho nên em mới bị đau bụng mấy ngày”

Cho dù ở trong tình trạng này, nhưng người anh lo lắng nhất, vẫn là cô.

Tới lúc này Mộc Mộc mới biết, anh quan tâm, lo lắng cho cô biết bao.

Trong lòng cô vô cùng hối hận – tại sao trước đây, có nhiều thời gian như vậy nhưng cô lại không trân trọng anh nhiều hơn.

“Em hứa với anh.” Mộc Mộc ghen ngào nói.

Cô quyết định, bất luận anh muốn cô làm gì, cô đều sẽ đồng ý.

Bởi vì anh là Trần Ngang của cô.

“Còn một chuyện cuối cùng, mong em hãy hứa với anh.” Trần Ngang nói từng chữ: “Mặc kệ anh bị kết án bao nhiêu năm, anh cũng không muốn em tới xem phiên tòa.”

Mộc Mộc vội ngừng đầu, nước mắt đọng trên lông mi bởi vì động tác bất ngờ này mà rơi xuống đất.

“Tại sao?”

Giọng nói anh nhẹ nhàng như đang dỗ dành cô, nhưng ý của anh lại hoàn toàn tương phản: “Mộc Mộc, em còn trẻ, bây giờ là độ tuổi đẹp nhất của em. Em cần có một người bạn trai quan tâm, chăm sóc em, có thể đưa đón em đi làm, có thể làm bạn khi em bị bệnh, có thể an ủi khi em không vui. Em cần một người như vậy, chứ không phải một tên tội phạm bị nhốt trong tù như anh.”

“Đó không phải là những gì em muốn, em muốn anh!” Mộc Mộc kích động phủ nhận.

Quan tâm chăm sóc, làm bạn an ủi, cô không cần những thứ đó.

Chỉ cần hai người vẫn còn tình cảm thì cô sẽ không thấy cô độc chút nào.

Giọng nói Trần Ngang đầy từ tính, ngăn chặn kích động của Mộc Mộc: “Mộc Mộc, hứa với anh, sang Anh đi.”

“Anh muốn em ở bên Lục Ngộ sao?” Mộc Mộc bỗng nhiên nổi nóng: “Trần Ngang, anh không tin em ư?”

Trần Ngang mỉm cười lắc đầu, nụ cười cay đắng.

“Nhưng anh từng hứa sẽ chăm sóc em cả đời, anh từng hứa rất nhiều lần, anh đã hứa thì nhất định phải thực hiện!” Mộc Mộc khàn khàn nói.

“Mộc Mộc, anh xin lỗi, anh vô dụng, bây giờ anh không còn cách nào để thực hiện lời hứa của mình nữa.” Trầm Ngang đứng dậy, chủ động kết thúc cuộc gặp mặt này: “Mộc Mộc, quên anh đi, hãy tìm một người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho em. Chỉ khi em sống tốt, anh ở trong này mới không bị dày vò..... Bây giờ, đây là điều duy nhất anh có thể làm cho em thôi.”

Anh chỉ để lại cho cô bóng lưng thẳng tắp, ánh hoàng hôn qua khung cửa sắt chiếu vào, phủ lên người anh, phảng phất nỗi cô đơn vô tận.

Từ đó về sau, Mộc Mộc sợ nhất là ánh hoàng hôn.

Cô không muốn từ bỏ, sau khi về nhà cô liền bắt đầu suy nghĩ biện pháp, bắt đầu tìm người có thể giúp được Trầm Ngang. Cô sử dụng tất cả các mối quan hệ mà mình biết, mặc dù bị đối xử lạnh nhạt, khinh rẻ, nhưng chỉ cần họ giúp được Trầm Ngang, cô sẽ không bỏ qua.

Tuy nhiên, tất cả đều thất bại.

Ngay cả Trầm Thịnh Niên cũng khuyên cô nên từ bỏ: “Nếu có biện pháp, chú tôi đã không chịu gờ tay chịu trôi rồi.”

Nhưng Mộc Mộc không muốn từ bỏ, chỉ cần có một tia hy vọng, cô đều nguyện ý thử. Nhưng liên tiếp bị từ chối, liên tiếp tuyệt vọng gần như khiến cô bị tẩu hỏa nhập ma.

Cuối cùng, cô thậm chí còn đi tìm Mạc Quyên.

Phó lão gia vừa mới qua đời, Mạc Quyên bận bịu chiến đấu với Phó Lão, căn bản không thời giờ gặp cô. Mộc Mộc đợi cô ấy trong văn phòng suốt hai ngày, rốt cuộc vào ngày thứ ba, cô cũng được gặp Mạc Quyên.

Mộc Mộc đang muốn mở miệng thì Mạc Quyên đã thẳng thừng nói: “Nếu cô đến là vì chuyện Trầm Ngang thì tôi khuyên cô chớ nên phí sức, về đi, tôi không giúp được cô cái gì đâu.”

Mộc Mộc nắm chặt tay: “Suy cho cùng thì Trầm Ngang vì giúp các người đối đầu với Phó Lão mới rơi vào kết cục ngày hôm nay. Nhiều năm qua, anh ấy giúp hai người nhiều như vậy, chẳng lẽ cô thật sự thấy chết không cứu?”

Mạc Quyên đứng dậy, chậm rãi đi đến cửa sổ, dáng người mảnh khảnh duyên dáng, phản lên cửa kính thủy tinh như một bức tranh tuyệt đẹp.

Giọng nói của cô ấy hơi buồn bã: “Tôi rất muốn giúp anh ấy – tôi nói với anh ấy rằng chỉ cần anh ấy không yêu cô nữa là có thể an toàn ra ngoài, nhưng anh ấy không muốn.”

Mạc Quyên xoay người lại, đặt tay lên ghế dựa, móng tay đỏ chót cũng không thể lẫn át được vẻ đẹp của cô.

“Cho nên Lâm Mộc Mộc, kết cục hiện tại của Trầm Ngang, là do chính anh ấy lựa chọn .”

Mộc Mộc đè nén xúc động: “Thật sự là không có cách nào sao?”

“Có.” Mạc Quyên cười lạnh: “Cách duy nhất là quay ngược thời gian, trở lại ngày mà hai người chưa quen nhau.”

Lời nói Mạc Quyên tựa như một thùng nước lạnh, lập tức dập tắt mọi hy vọng còn sót lại của Mộc Mộc.

Mộc Mộc nhắm mắt, toàn thân run rẩy.

Lần này, Trầm Ngang thực sự khó thoát khỏi một kiếp .

“Hai người căn bản không hề hợp nhau nhưng lại cố tình ở bên nhau, cho nên tạo ra cục diện như vậy.”

Mộc Mộc mở mắt: “Hợp hay không hợp, không phải do cô nói.”

Có lẽ mỗi người có một lập trường khác nhau, cho nên cách nhìn nhận vấn đề cũng khác nhau.

Trong tâm trí của cô, cô và Trần Ngang hoàn toàn hợp nhau. Cả hai đều sẵn sàng hy sinh cho nhau, và trong cuộc sống, họ đều quý trọng tình cảm nhất.

Nếu không gặp chuyện không may này, kết quả của bọn họ sẽ giống như câu kết thúc của mỗi câu chuyện cổ tích “Từ đó, hai người bên nhau sống hạnh phúc suốt đời”.

“Tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc cô đã cho Trần Ngang ăn bùa chú gì mà khiến anh ấy làm cho cô nhiều đến vậy.”

“Anh ấy cũng từng làm cho cô rất nhiều, chẳng lẽ cô vẫn chưa hiểu? Anh ấy chính là người như vậy, người phụ nữ được anh ấy yêu, chính là hạnh phúc.” Mộc Mộc đứng dậy quàng khăn, động tác nhanh lẹ đơn giản: “Đáng tiếc cô không biết trân trọng hạnh phúc này.”

Nói xong, Mộc Mộc không hề lưu luyến, vội bước nhanh ra ngoài.

Mạc Quyên kinh ngạc nhìn túi xách hermes số lượng có hạn mới mua hôm qua, trái tim như hóa thành hoa bồ công anh, phiêu tán khắp nơi.

Những kỷ niệm cùng với Trần Ngang đều là những kỷ niệm đáng quý nhất của cô trong đời này.

Nhưng cuộc sống cũng giống như một cái bình chứa đầy nước, ta rót vào càng nhiều thì cũng sẽ tràn ra càng nhiều.

Cô đã có được căn phòng tràn ngập túi hermes, đồng thời cũng mất đi tình yêu đích thực.

Bây giờ Mạc Quyên rốt cuộc mới chịu thừa nhận, cô đã mãi mãi mất đi Trần Ngang.

Mạc Quyên nhắm mắt, ảm đạm cười.

78. Chương 79

Tuy rằng nói thì mạnh miệng thật đấy, nhưng trong lòng Mộc Mộc vẫn vì Trần Ngang sắp ngồi tù mà thấy đau khổ cực kỳ, chẳng còn tâm trí, cho nên khi đi ra thang máy không để ý va phải một người.

Mộc Mộc cúi đầu xin lỗi, sau đó muốn ra khỏi thang máy, nhưng người nọ lại đứng sừng sững, không có ý tránh ra.

Mộc Mộc nghi hoặc ngẩng đầu, khi nhìn thấy người đó liền bùng bùng lửa giận, giống như muốn thiêu cháy đối phương.

Người nọ chính là Phó Dịch Phong.

Vội nhìn xuống, Mộc Mộc sợ bản thân sẽ nhịn không được mà lao đến cắn xé anh ta, vì thế nhắc chân lướt qua anh ta rồi đi.

Nhưng phía sau lại vang lên tiếng bước chân đuổi theo của Phó Dịch Phong.

Mộc Mộc cảm thấy buồn nôn, vội chạy ra đường, ngăn một chiếc taxi, đang muốn bước vào bỗng Phó Dịch Phong giữ chặt lấy cô.

“Buông tay!” Mộc Mộc giận dữ.

“Tôi muốn nói chuyện với em.” Phó Dịch Phong nói.

“Tôi và anh không có chuyện gì để nói cả!”

Mộc Mộc nói xong muốn vào xe, nhưng Phó Dịch Phong lại giành trước lấy một trăm đô la đưa cho người lái xe: “Mau lái xe đi.”

Có tiền ai chẳng muốn nhận, bởi vậy lái xe lấy tiền, không quản Mộc Mộc chết sống, nhấn ga, tăng tốc chạy đi.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Mộc Mộc đành từ bỏ việc chạy trốn, nhìn thẳng vào anh ta.

Dù sao cũng đang ở ngoài đường, chắc anh ta không dám làm gì đâu.

Cô vòng hai tay trước ngực, dáng vẻ đề phòng.

“Bây giờ trong lòng em tôi đáng sợ như vậy sao?” Phó Dịch Phong buồn cười hỏi.

“Không phải đáng sợ, mà là chán ghét.” Mộc Mộc thành thật trả lời.

Phó Dịch Phong nghe thấy lời này cũng không hề tức giận, chỉ híp mắt: “Thật à?”

“Đúng vậy, Phó Dịch Phong, anh khiến tôi buồn nôn.” Mộc Mộc gần từng nói.

Phó Dịch Phong nghiêng đầu, nhìn dòng xe cộ qua lại trên đường, những chiếc xe vút qua, thổi bay mái tóc hai người.

“Mộc Mộc, những chuyện tôi làm trước đó quả thật không đúng, nhưng có một sự thật,” Phó Dịch Phong quay đầu, nhìn thẳng Mộc Mộc: “Anh thích em.”

Mộc Mộc nhìn lại anh ta, trên mặt không có một chút biểu cảm.

“Anh thật sự thích em.” Phó Dịch Phong lặp lại.

Mộc Mộc châm chọc: “Hiện tại tôi đối với anh còn có giá trị lợi dụng sao? Chẳng lẽ các người còn muốn lợi dụng tôi để khiến Trần Ngang thê thảm hơn sao?”

“Chuyện này không liên quan đến Trần Ngang!” Trên trán Phó Dịch Phong xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

“Phó Dịch Phong, tôi sẽ không tin bất cứ những gì anh nói.” Đối mặt Phó Dịch Phong, cả người Mộc Mộc sẽ giống như khối đá mới bỏ ra từ tủ lạnh, toàn thân đầy hơi trắng.

Cô hận anh ta, hận anh ta hại Trần Ngang rơi vào tình thế như vậy.

Phó Dịch Phong cũng nôn nóng: “Anh biết em sẽ có phản ứng như vậy, nhưng anh thực sự không nói dối..... Sau khi gia nhập công ty, bởi vì em là bạn gái Trần Ngang nên anh mới bắt đầu chú ý đến em, anh thừa nhận là anh muốn xuống tay với em để đối phó với Trần Ngang. Nhưng càng chú ý, anh cũng không biết vì sao lại càng thấy hứng thú..... anh không biết phải nói như thế nào, đại khái là mỗi khi thấy em nhìn Trần Ngang thì đôi mắt của em sẽ tỏa sáng lấp lánh, giống như đời này sẽ mãi mãi thuộc về anh ta, không ai có thể cướp được, loại tình cảm chung tình này thật đáng quý..... Có lẽ anh bị thu hút bởi sự chung tình này. Sau đó, Trần Ngang và em chia tay. Lúc ấy anh tình nguyện nói với ba mình rằng, anh sẽ giả vờ theo đuổi em để khích Trần Ngang xuất thủ..... Thật ra chỉ có anh mới biết rằng anh đây là lấy việc công để làm việc tư, anh chỉ muốn tiếp cận em..... Tới đó biết em đi xem mặt, anh bèn mang theo bạn gái muốn chia tay đến. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, cô ta vì chuyện chia tay mà ghi hận, lén bỏ bột điều vào thức ăn khiến bệnh hen suyễn của anh tái phát, hại chúng ta suýt nữa mất mạng..... Sau khi tai nạn xảy ra, kỳ thật anh vẫn còn chút ý thức, nhưng không thể mở mắt cũng như không thể động đậy, chỉ có thể vừa ngửi mùi xăng càng lúc càng nồng, vừa lo lắng bất an. Vốn anh tưởng rằng em sẽ mặc anh sống chết, nhưng không ngờ em lại mạo hiểm tính mạng để kéo anh ra ngoài..... Từ lúc đó, anh đã nghĩ, nhất định anh phải ở bên cô ấy suốt đời. Sau đó anh thật lòng đối xử tốt với em nhưng bất kể thế nào thì em cũng không chịu đón nhận anh, cho dù chính tai nghe thấy Trần Ngang phản bội cũng vẫn nhớ đến anh ta. Anh vô cùng tức giận, nhất thời rượu xông lên não mới có hành động vô lễ với em..... Tóm lại Mộc Mộc, anh thật lòng thích em.”

“Anh nói xong chưa?” Mộc Mộc vẫn duy trì biểu cảm không chút thay đổi: “Tôi còn có việc, nếu anh đã nói xong rồi thì tôi đi trước đây.”

Phó Dịch Phong gấp đến độ trên trán toàn là mồ hôi: “Mộc Mộc, em đừng như vậy. Anh biết em tức giận, anh sẽ kiên nhẫn chờ ngày em nguôi giận, nhưng có thể cho anh một cơ hội được không?”

“Không thể.” Mộc Mộc trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Tại sao?” Phó Dịch Phong mím chặt môi: “Chẳng lẽ em định chờ Trần Ngang ư? Nhưng anh ta đã ngồi tù, đó là sự thật, chẳng lẽ muốn gả ột tên tội phạm?”

“Anh ấy ngồi tù một năm, tôi sẽ chờ anh ấy một năm; Ngồi tù mười năm, tôi sẽ chờ anh ấy mười năm.” Mộc Mộc bình tĩnh nói.

“Mộc Mộc, hiện tại em đang giận nên mới nói vậy thôi. Chứ Trần Ngang ở trong nhà tù còn có thể cho em được gì? Mà anh thích em cũng không kém so với Trần Ngang.”

“Tôi không cần anh ấy cho tôi gì cả, hơn nữa,” ánh mắt Mộc Mộc trở nên dịu dàng, như là đang nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào nào đó: “Trên thế giới này sẽ không người đàn ông nào có thể đối xử tốt với tôi như Trần Ngang.”

“Không thử qua em làm sao biết là sẽ không có?” Phó Dịch Phong vội vàng hứa: “Anh sẽ cho em mới thử, mọi chuyện đều nghe theo em.”

Ánh mắt Mộc Mộc lướt qua người Dịch Phong, nhìn sang một nơi nào đó: “Thứ nhất, anh vốn không hiểu thế nào là tình yêu đích thực. Thứ hai, cho dù anh thích tôi thì sao, cả đời này tôi chỉ thích mỗi Trần Ngang.”

“Em yêu anh ta như vậy?” Phó Dịch Phong hí mắt: “Vậy nếu anh nói, anh có thể khiến anh ta thoát được kiếp ngồi tù. Nhưng với điều kiện là em kết hôn với anh, em đồng ý không?”

Mộc Mộc lắc đầu.

“Không phải em nói em rất yêu anh ta sao?” Phó Dịch Phong cười lạnh.

“Cho nên tôi mới nói, anh căn bản không hiểu thế nào là tình yêu. Trần Ngang, anh ấy thà rằng ngồi tù cũng không muốn tôi đồng ý với điều kiện của anh, nếu tôi thật sự làm như vậy, thì đó mới là nhà lao giam cầm anh ấy cả đời.”

Có lẽ nghĩ đến Trần Ngang, đôi mắt Mộc Mộc bỗng xuất hiện ánh sáng lấp lánh, khiến cho gương mặt lập tức rạng rỡ.

Phó Dịch Phong nhìn đến ngây người.

Anh ta nhớ mãi hình ảnh lần đầu tiên khi thấy Mộc Mộc – khi đó bọn họ đang họp, Trần Ngang đang tổng kết công tác làm việc, mà Mộc Mộc ngồi bên cạnh lại nhìn chăm chăm vào Trần Ngang, trong mắt đều là ánh sáng rực rỡ, giống như pháo hoa lấp lánh trong đêm tối, đẹp không nói lên lời. Cô chỉ nhìn anh, sùng bái và ái mộ. Trong mắt, trong trái tim của cô, không hề có thêm người khác.

Ngay lúc đó, lần đầu tiên Phó Dịch Phong thấy hâm mộ Trần Ngang.

Anh ta thầm nghĩ, nếu bên cạnh mình cũng có một người con gái luôn nhìn mình với ánh mắt như vậy thì thật là tốt biết bao.

Vì thế anh ta muốn cướp cô từ tay Trần Ngang. Nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, ước muốn này anh ta mãi mãi không thể có được.

Trong lúc anh ta ngẩn người, Mộc Mộc đã bắt taxi, lên xe, bảo lái xe đi mau lên.

Hình ảnh cuối cùng mà Phó Dịch Phong thấy, là bóng lưng Mộc Mộc.

Cô để lại cho anh ta, mãi mãi chỉ là bóng lưng.

Mộc Mộc chạy ngược chạy xuôi cho đến ngày chính thức mở phiên tòa, tuy Trần Ngang không muốn cô đến xem phiên tòa, nhưng Mộc Mộc không thể không đi.

Mấy ngày bận rộn khiến sức khỏe Mộc Mộc giảm sút, cô có cảm giác như mình bị sốt nhẹ, đi trên đường giống như bước trên bông.

“Đừng tới phiên tòa nữa, cô đến bệnh viện khám trước đi.” Tần Hồng Nhan đề nghị.

“Đúng vậy, Di nhỏ, nếu cô xảy ra chuyện gì, chú tôi chắc chắn sẽ vượt ngục diệt tôi mất.” Ánh mắt Trần Thịnh Niên nhìn Mộc Mộc như là nhìn một củ khoai lang nóng.

Mộc Mộc lắc đầu, bất kể thế nào, cô phải tận mắt nhìn thấy kết quả cuối cùng.

Cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng, xa xa nhìn bóng dáng Trần Ngang. Trong lúc các công tố viên là luật sư bào chữa cãi nhau, cô lại thấy như mình đang mơ.

Đợi rất lâu, lâu đến mức cô nghĩ rằng cô sẽ không bao giờ tỉnh lại thì giọng nói lạnh như băng của chủ tọa phiên tòa lọt vào tai cô –

“Căn cứ vào điều 389 của [Bộ luật Tố tụng hình sự], quy định tại điều 390, tuyên án như sau..... Bị cáo Trần Ngang phạm tội hối lộ, bị kết án ba năm.”

Rõ ràng biết đây là hình phạt nhẹ nhất, nhưng khoảnh khắc nghe thấy chủ tọa phiên tòa tuyên án, Mộc Mộc vẫn thấy giống như bị hắt nước đá vào người, toàn thân run rẩy.

Ngay sau đó Trần Ngang bị cảnh sát mang đi, từ đầu đến cuối anh vẫn không hề quay đầu nhìn mọi người một lần.

Mộc Mộc tê liệt ngồi trên ghế, che mặt.

Tần Hồng Nhan và Trần Thịnh Niên đỡ Mộc Mộc về nhà, Mộc Mộc thật sự quá mệt mỏi, vừa nằm trên giường liền thiếp đi.

Tần Hồng Nhan đắp chăn cho cô, sau đó khẽ bước ra ngoài.

“Cô ấy thế nào rồi?” Trần Thịnh Niên hỏi.

“Tạm thời không sao, nhưng tôi nghĩ hai ngày tới chúng ta vẫn phải trông chừng cô bé.” Tần Hồng Nhan dặn: “Phó lão gia vừa chết, Trần Ngang lại xảy ra chuyện, hơn nữa hai người Phó Lỗi và Phó Miểu đang tranh đấu gay gắt, ở công ty vo cùng hỗn loạn, rất nhiều chuyện cần xử lý, tôi không thể nghỉ được, cho nên hôm nay mình cậu ở đây giữ cô ấy nhé.”

Trần Thịnh Niên đương nhiên đồng ý.

Tần Hồng Nhan đi rồi, thấy Mộc Mộc vẫn đang ngủ say, Trần Thịnh Niên bèn xuống dưới lầu mua ít thức ăn nhanh và nước uống. Ai ngờ mới đi có mấy phút, khi trở về lại phát hiện không thấy Mộc Mộc.

Trần Thịnh Niên gọi Tần Hồng Nhan về nhà, hai người vội vàng tìm kiếm, nhưng những nơi Mộc Mộc có thể đi lại không tìm thấy cô ấy.

Đang chuẩn bị báo cảnh sát bỗng thấy Mộc Mộc trở về, khuôn mặt ửng đỏ khác thường.

“Di nhỏ, cô muốn dọa chết tôi phải không?” Trần Thịnh Niên tê liệt ngã xuống sô pha, cả người chẳng còn tí sức lực.

Cậu ta cảm thấy từ sau khi Mộc Mộc xuất hiện, tuổi thọ của cậu ta đã giảm đi ít nhất mười năm.

“Rốt cuộc cô đi đâu?” Tần Hồng Nhan hỏi.

“Người tôi không khỏe nên đến bệnh viện kiểm tra.” Mộc Mộc nói.

“Bác sĩ nói sao?” Trần Thịnh Niên vội hỏi.

Trong lúc Trần Ngang ngồi tù ba năm, cậu ta phải cam đoan Mộc Mộc khỏe mạnh, nếu không người không khỏe chính là cậu ta.

“Không có gì, chỉ bị cảm nhẹ thôi.” Mộc Mộc thản nhiên nói.

Trần Thịnh Niên lại cảm thấy bản thân tránh được một kiếp.

“Tôi muốn vào thăm Trần Ngang.” Mộc Mộc hoàn toàn không cho cậu ta có cơ hội hít thở.

Trần Thịnh Niên vừa mới bình ổn đã phải ngồi dậy: “Nhưng chú tôi nói, trong ba năm ngồi tù, chú ấy không muốn gặp cô.”

Mộc Mộc thoáng trầm mặc, sau đó nói: “Vậy cậu nói cho chú ấy, tôi có chuyện quan trọng phải nói cho chú ấy, muốn gặp chú ấy một lần.”

Ngày hôm sau, Trần Thịnh Niên mang câu trả lời của Trần Ngang về.

“Chú tôi nói..... Quên chú ấy đi, chú ấy không muốn thấy cô vì chú ấy mà đau khổ.”

Mộc Mộc cũng không ép nữa, gật đầu từ bỏ.

Cô không ra ngoài tìm việc mà đột nhiên thích nấu nướng, cả ngày ở trong bếp xào nấu, dần dần trở thành một đầu bếp nhỏ.

Cảm xúc của Mộc Mộc cũng ổn định hơn rất nhiều, cả ngày nói nói cười cười, chỉ có lúc hoàng hôn mới lộ ra sự cô đơn.

Mỗi một tuần, Trần Thịnh Niên đều đến thăm Trần Ngang, mang theo tin tức của Mộc Mộc đến.

“Cả ngày cô ấy đều ở trong nhà, xào xào nấu nấu, hơn nữa tất cả đều là món chú thích ăn nhất.”

“Trong khoảng thời gian này cô ấy không khóc, nhưng tuần trước khi cháu vô tình bước vào phòng của cô ấy, nhìn thấy cô ấy đang nhìn ảnh chú, nước mắt đầy mặt.”

“Dường như cô ấy không muốn gặp bạn bè, cũng không muốn ra ngoài, chỉ trốn trong thế giới bé nhỏ của mình.”

Trần Ngang nghe xong mím môi, sau một lúc im lặng mới nói: “Thịnh Niên, giúp Mộc Mộc làm thủ tục đi.”

“Nhưng chú, cô ấy không muốn ra ngoài. Tính tình cô ấy rất quật cường, nói gì thì nói chắc chắn sẽ ở đây chờ chú.” Trần Thịnh Niên thấy khó xử.

Hai người này đúng là kiếp nạn của cậu ta.

“Chú à, thật ra Dì nhỏ không phải là loại người dễ dàng thay đổi, chắc chắn sẽ chờ chú, ba năm í mà, chớp mắt một cái là qua thôi.” Trần Thịnh Niên thật sự không hiểu bọn họ vì sao lại rối rắm như vậy.

Trần Ngang ngẩng đầu nhìn song sắt, nhìn bầu trời nhỏ bé bị song sắt chia thành nhiều mảnh.

“Khi chú ra tù đã là bốn mươi, một ông già không có gì cả, chỉ có tiền án thì có thể cho cô ấy được cái gì chứ?”

Cuối cùng Trần Ngang cũng nói ra sự thật.

Mà Mộc Mộc khi đó đang là độ tuổi tươi đẹp nhất, con đường phía trước rộng thênh thang.

Hai người họ như vậy, ở bên nhau quá khó khăn. Cho nên thà rằng cắt đứt ngay từ đầu, dùng ba năm để khiến cô ấy dần dần quên đi sự tồn tại của anh.

Trần Thịnh Niên kể lại tất cả cho Mộc Mộc.

Không thêm mắm thêm muối, cũng không thiếu câu này mất câu kia, cậu ta cho rằng, chuyện giữa hai người thì chỉ có đương sự trong cuộc mới hiểu.

Mộc Mộc nghe xong rơi vào trầm mặc, không biết nghĩ gì.

“Thật ra chú tôi đều là vì nghĩ cho cô.” Trần Thịnh Niên không khỏi nổi lên tinh thần bác ái, bắt đầu khuyên bảo.

Không thể không khuyên, chỉ cần sắc mặt Mộc Mộc khế đối là đã khiến Trần Thịnh Niên nổi da gà, chỉ sợ Mộc Mộc luẩn quẩn trong lòng, cắt cổ-thắt cổ-tuyệt thực thành công, vậy thì cậu ta chỉ có thể đi theo.

“Tôi biết rồi.” Mộc Mộc thở sâu, nói: “Vậy làm như chú ấy nói đi.”

“Hả?”

“Tôi sang Anh du học.”

Mộc Mộc cuối cùng đã đồng ý đi du học, bất ngờ giống như đêm đen bỗng nhiên bùng sáng.

Lần này đến phiên Trần Thịnh Niên luẩn quẩn trong lòng, thầm hỏi Tần Hồng Nhan: “Phụ nữ các em đều thay đổi xoành xoạch như vậy sao? Trước đó anh còn thấy bộ dạng Dì nhỏ kiên quyết làm tròn vọng phu, nhưng sao chớp mắt một cái đã lập tức thay đổi, vội vàng muốn đi du học thế?”

“Bởi vì chú cậu muốn cô ấy đi du học, cô ấy nghe theo không tốt sao?” Tần Hồng Nhan hỏi lại.

“Nhưng chú anh là vì muốn tốt cho cô ấy, cho nên mới quyết định như vậy.” Trầm Thịnh Niên thấy bất công thay cho Trầm Ngang.

“Như vậy chứng minh cô ấy đã hiểu được nỗi khổ tâm của chú cậu.” Tần Hồng Nhan châm chọc: “Đừng nói ý của cậu là muốn cô ấy diễn vở thủ trình tiết giống trong phim chứ?”

“Cho dù thế nào thì chú anh cũng vì cô ấy mới ngồi tù, cho dù không thủ được ba năm, thì cũng không thể chưa thủ được một tháng đã vội vã ra ngoài chứ?” Trầm Thịnh Niên lại có thêm đánh giá về Mộc Mộc: “Đì nhỏ này, cũng thật tàn nhẫn.”

“Cậu rảnh rồi quá nên muốn quản chuyện của người khác sao?” Tần Hồng Nhan không muốn tiếp tục nói về đề tài rối rắm này.

“Được, vậy anh nói về chuyện chúng ta.” Trầm Thịnh Niên tiến tới Tần Hồng Nhan, hạ giọng hỏi: “Nếu sau này anh vào tù, em có thể vì anh thủ mấy năm?”

Tần Hồng Nhan vừa gõ máy tính, vừa thần nhiên nói: “Loại người gian xảo như cậu nếu có ngày vào tù thì chắc chắn là do tôi hãm hại mà vào. Nếu tôi đã hãm hại cậu, thì làm sao có thể vì cậu mà thủ tiết chứ?”

Trầm Thịnh Niên vì đáp án này mà thấy đau lòng không thôi, lập tức thấy tất cả phụ nữ trên đời này thật đáng sợ.

Những ngày tiếp theo, Mộc Mộc sớm đi tối về, bắt đầu bận rộn làm thủ tục du học.

Trầm Thịnh Niên vốn muốn giúp đỡ, nhưng Mộc Mộc không muốn cậu ta nhúng tay.

“Đì nhỏ, chẳng lẽ cô sợ tôi làm hại cô sao?” Trầm Thịnh Niên nói giỡn.

“Đương nhiên không phải, chỉ là tôi muốn rèn luyện bản thân.” Mộc Mộc giải thích: “Trước kia chuyện to chuyện nhỏ đều là Trầm Ngang làm giúp tôi, mà sau này xuất ngoại tôi chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên từ giờ trở đi tôi phải rèn luyện năng lực giải quyết mọi việc, nếu không sao có thể sống sót ở Anh chứ?”

“Đì nhỏ, kỳ thật cũng không nhất định phải đi Anh mà. Cô nghĩ xem, còn có Australia, Canada, Mĩ, Pháp, đều được cả.” Lời của Trầm Thịnh Niên mang hàm ý sâu xa.

“Anh lo lắng vì ở Anh có bạn trai cũ của tôi phải không?” Mộc Mộc không phải đùa ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra tâm tư của Trầm Thịnh Niên.

Trầm Thịnh Niên cũng không che giấu, nói thẳng: “Bạn trai cũ gì đó, nhiều rắc rối quá.”

“Anh không tin tôi sao?” Mộc Mộc hỏi lại.

Trầm Thịnh Niên vội vàng xua tay: “Làm sao có thể, chỉ là tôi thấy hiện tại chú tôi đang ở trong tù, chắc chắn rất thiếu cảm giác an toàn. Nếu bạn trai cũ của cô lại xuất hiện thì chắc chắn chú ấy càng thêm khó chịu.”

Mộc Mộc thở dài: “Trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi bắt đầu tin vào duyên phận. Nếu tôi và Trầm Ngang có duyên, nhất định sẽ ở bên nhau. Nếu vô duyên, chúng tôi cũng chỉ có thể mỗi người đi một ngã.”

Chớp mắt đã tới này Mộc Mộc rời đi, bạn bè người thân đến tiễn cô, cả một đám người, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng trái tim Mộc Mộc vẫn cô đơn trống trải.

Một nửa bị thiếu, đã đặt trên người Trầm Ngang.

Cho dù nhớ anh đến thế nào thì anh cũng sẽ không xuất hiện. Mộc Mộc hít thật sâu bầu không khí cuối cùng khi còn ở chung bầu trời xanh với anh, vẫy tay chào người nhà và bạn bè, đi vào cửa an ninh.

Hướng tới tương lai.

79. Chương 80

Căn phòng thăm tù âm u, trong bầu không khí có lớp bụi mỏng, thời gian như bị đóng băng, bên trong có hai người đã im lặng suốt một thời gian dài.

Thật lâu sau, Trầm Ngang rót cuộc mới mở miệng, trong giọng nói không thể kìm nén được sự lo lắng: “Cháu nói Mộc Mộc bỗng dưng mất tích là có ý gì?”

Trầm Thịnh Niên vội vàng cân nhắc tìm từ để nói, cảm thấy cho dù nói thế nào cũng không thể an ủi Trầm Ngang.

Mỗi tuần, cậu ta đều tới đây để gặp Trầm Ngang, ngoài việc nói về gia đình thì phần nhiều là báo cáo cho Trầm Ngang tình hình của Mộc Mộc gần đây.

Sau khi Mộc Mộc sang Anh, cơ bản là cứ cách mỗi một khoảng thời gian sẽ gửi thư về cho Tần Hồng Nhan để báo cho cô ấy biết tình hình của mình gần đây, để bọn họ yên tâm.

Cô nói, cô đã quen nói tiếng Anh, nói đến mức đầu lưỡi sắp rút gân.

Cô nói, cô quen rất nhiều bạn ở đây, mọi người ở chung rất vui vẻ.

Cô nói, mỗi ngày tan học cô đều đi dạo trên con đường gần nhà trọ, nơi đó đẹp không tả nổi.

Cô nói, cô và Lục Ngộ thường xuyên gặp nhau nói chuyện, anh ấy giúp cô rất nhiều.

Mỗi một chuyện Trầm Thịnh Niên đều thuật lại cho Trầm Ngang.

Nhưng tuần trước khi Tần Hồng Nhan sang Anh công tác, tiện đường muốn ghé thăm Mộc Mộc, cho nên gọi điện cho cô, ai ngờ sau khi Mộc Mộc nghe xong tin đó bỗng dưng im bặt rồi tắt điện thoại.

Tần Hồng Nhan nhận ra điểm khác thường, quyết định tới trường cô học để hỏi địa chỉ của cô, không ngờ nhà trường lại thông báo rằng, trong trường không có ai là Lâm Mộc Mộc sinh viên Trung Quốc cả.

Mọi thủ tục du học Anh đều là do Lâm Mộc Mộc tự làm hết, lúc này Trầm Thịnh Niên và Tần Hồng Nhan mới tỉnh ngộ, hóa ra ngay từ đầu Mộc Mộc đã cố ý giấu bọn họ rồi.

Hai người vội vàng nhờ người sang Anh tìm kiếm, nhưng Lâm Mộc Mộc giống như bốc hơi, không thể tìm thấy.

Càng kỳ lạ hơn là, ngay cả Lục Ngộ cũng mất tích.

Nói cách khác, Lâm Mộc Mộc mất tích.

Tần Hồng Nhan và Trầm Thịnh Niên sợ Trầm Ngang ở trong nhà tù lo lắng, bèn gạt Trầm Ngang âm thầm tìm kiếm mấy tháng, nhưng thật sự tìm không ra, đành phải bấm báo chi tiết lại cho Trầm Ngang.

Lúc này Trầm Ngang đã bị giam gần một năm.

“Mọi nơi đều tìm rồi, nhưng tìm không ra.”

Hiện tại người lo lắng nhất chính là Trầm Thịnh Niên, cậu ta ấy vậy mà để mất Di nhỏ, đừng nói tự sát, cho dù là tự thiến cũng khó mà đền được tội.

Hai tay Trầm Ngang chống lên trán, lâm vào trầm tư.

Trầm Thịnh Niên không dám quấy rầy, yên lặng chờ đợi.

Thời gian khó khăn trôi qua, như hòn đá sắc nhọn khứa lên da thịt hai người.

Cuối cùng Trầm Ngang cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe ra ánh sáng.

“Giúp chú gọi điện thoại cho Nie.”

Nie là chủ sở hữu của chiếc xe Rolls- Royce Phantom lần đó, là một người bạn bí ẩn của Trầm Ngang.

Số lần bọn họ gặp nhau không nhiều lắm, ngày thường cũng không liên lạc, chỉ khi nào có việc, Nie mới nỗ lực hỗ trợ.

Trầm Thịnh Niên theo lời Trầm Ngang gọi điện thoại cho Nie, bên kia sau khi nghe xong chỉ nói một từ “Được”.

Ngày hôm sau, hình ảnh và thông tin của Mộc Mộc đã hiện ra trước mặt Trầm Thịnh Niên.

Nhìn ảnh chụp của Mộc Mộc, vẻ mặt của Trần Thịnh Niên vô cùng rối rắm.

“Em thấy chú anh có thể thừa nhận nỗi dằn vặt này không?”

Cậu ta hỏi Tần Hồng Nhan.

Tần Hồng Nhan đang đắp mặt nạ, vẻ mặt luôn luôn không đổi: “Lúc trước Trần Ngang bảo cô ấy sang Anh chẳng phải là muốn cô ấy hợp lại với Lục Ngộ là gì? Hiện tại Mộc Mộc nghe theo chỉ thị của anh ta, không phải rất tốt ư?”

“Nhưng chú anh làm vậy là vì nhịn đau từ bỏ những thứ yêu thích, là vì nghĩ cho hạnh phúc của Lâm Mộc Mộc. Nhưng Lâm Mộc Mộc này, tốc độ thay lòng đổi dạ cũng quá nhanh đi, cho dù chú anh chết cũng phải thủ tiết hai năm rồi mới tính, nhưng tại sao cổ ấy chưa đợi hai tháng mà đã có con với người khác rồi chứ?”

Trần Thịnh Niên tức giận đương nhiên là có lý do.

Thông tin mà Nie gửi đến rất rõ ràng, hai tháng trước Lâm Mộc Mộc đã sinh một bé gái, mà trong ô điền tên cha của đứa bé lại đúng là tên Lục Ngộ.

Hơn nữa căn cứ vào thời gian sinh thì đứa bé này sau khi Mộc Mộc sang Anh hai tháng mới có, nói cách khác, đứa bé này chắc chắn không phải là của Trần Ngang.

Mà trong ảnh chụp chính là hình ảnh Lâm Mộc Mộc ôm một em bé, bên cạnh là Lục Ngộ chăm sóc chu đáo, ba người hoà thuận vui vẻ, vừa nhìn đã thấy đây là một gia đình hạnh phúc.

Cho dù khó nói thì cũng phải nói, hôm nay Trần Thịnh Niên đi thăm tù, ấp a ấp úng nói ra tin tức này cho Trần Ngang biết.

Trần Ngang nghe xong, chỉ ngơ ngác ngồi đó.

Ánh mặt trời xuyên qua song sắt chiếu vào người anh, rõ ràng là ánh nắng rực rỡ nhưng lại chẳng có một tia ấm áp.

Anh nhìn chằm chằm vào ảnh của Mộc Mộc, khẽ cười, nụ cười hạnh phúc, thì thầm: “Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, thế là đủ rồi.”

Giọng nói cô đơn của Trần Ngang lọt vào tai Trần Thịnh Niên, khiến cậu ta cũng chẳng biết làm thế nào. Sau khi trở về, cậu ta kể lại phản ứng của Trần Ngang từ đầu đến cuối cho Tần Hồng Nhan biết.

Lần đầu tiên Tần Hồng Nhan dành cho Trần Ngang sự đánh giá rất cao: “Đây đúng là phong cách của một người đàn ông chín chắn trưởng thành – yêu một người là muốn cô ấy được hạnh phúc.”

“Anh cảm thấy yêu một người là phải khiến cô ấy thuộc về mình.”

Trần Thịnh Niên lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh người Tần Hồng Nhan, nói xong liền muốn động tay động chân, nhưng tay vừa động đã bị Tần Hồng Nhan bắt được.

“Cho nên tôi mới nói cậu là trẻ con.” Tần Hồng Nhan khinh bỉ.

Trần Thịnh Niên nhìn Tần Hồng Nhan, nhìn làn da trắng mịn như ngọc, nhìn bộ ngực cao nhất, nhìn đôi môi căng mọng, ánh mắt dần trở nên yêu nghiệt.

“Anh đúng là trẻ con, nếu anh phải vào tù, nhất định sẽ kéo em vào theo, chúng ta cho dù sống chết cũng phải ở cùng một chỗ.” Trần Thịnh Niên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Biến thái.” Tần Hồng Nhan lạnh lùng đánh giá.

Mà sau đó, cô liền bị tên biến thái này đè lên sofa.

Trong nhà tù, thời gian như chiếc đồng hồ cát, chậm chạp trôi qua.

Mỗi ngày Trần Ngang đều làm những việc giống nhau: Rời giường điểm danh, đi ăn cơm, ra ngoài lao động, học tập, đến tối tắt đèn đi ngủ.

Anh cố gắng giảm thiểu thời gian suy nghĩ, nhưng vẫn luôn nhớ đến hình ảnh xinh đẹp kia.

Nhớ tới bộ dáng cô xị mặt nhú mày khi bị anh cướp thịt bò.

Nhớ tới bộ dáng tuyệt đẹp như con bướm đêm rực rỡ khi cô nhảy trên tường cao xuống.

Nhớ tới hai má ửng đỏ như trái đào hấp dẫn khi cô đạt đến cao triêu.

Hình ảnh của cô hiện diện ở khắp mọi nơi, chiếm cứ toàn bộ tâm trí anh.

Trầm Ngang phải dựa vào từng ký ức còn sót lại của mình và cô để vượt qua những năm tháng khó khăn gian khổ trong tù.

Một giây, một phút, một giờ, một ngày, một tháng, một năm.

Đó là sự đau khổ dày vò nhất.

Anh nghĩ, may mà anh không để Mộc Mộc chờ mình, dày vò đau khổ như khắc vào xương cốt thể này làm sao cô chịu nổi.

Anh không hối hận về quyết định của mình.

Nếu Mộc Mộc không gặp anh, cô vẫn là một cô sinh viên mới ra trường, có thể tìm được một công việc nhẹ nhàng, tìm một bạn trai cùng tuổi, hai người cãi nhau rồi lại vui vẻ hòa thuận, hưởng thụ hạnh phúc đơn giản nhưng vô cùng tốt đẹp.

Nhưng anh yêu cô, cho nên cứ rần kéo cô vào vòng luẩn quẩn của mình.

Cô dâng thân xác, tình yêu đều giao cho anh, mà anh báo đáp lại cho cô chỉ là thương tổn và nước mắt.

Là anh có lỗi với cô.

Bây giờ xem ra, ít nhất trong hai người, có một người hạnh phúc.

Anh không hối hận về quyết định này.

Nhưng, tại vì sao..... Tim đau như sắp vỡ ra.

80. Chương 81

Tám tháng sau, Trầm Ngang bởi vì có biểu hiện và hành vi tốt mà được giảm hình phạt, được ra tù trước thời hạn.

Ngày ra tù, anh bước ra khỏi song sắt nặng nề, cảm thấy cứ như đã trải qua mấy đời.

Toàn bộ thế giới giống như cảnh trong mơ, chỉ duy nhất một sự thật đã không thuộc về anh.

Trầm Thịnh Niên tới đón anh về lại khu chung cư Thịnh Nguyên, nơi đó luôn có người quét tước, đồ đạc vẫn để như cũ.

Mở cửa tủ quần áo, chỉ còn lại quần áo của anh, hơn một nửa trống không như sự trống rỗng trong trái tim anh, anh ôm ngực, chậm rãi trượt xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Đó là Lâm Mộc Mộc, Lâm Mộc Mộc anh yêu tha thiết đã giống như những bộ quần áo đó, bước ra khỏi thế giới của anh rồi.

Năng lực thích nghi của Trầm Ngang rất mạnh, chưa đầy hai tuần ra tù mà anh đã quen lại với cuộc sống bên ngoài một lần nữa.

Nơm nớp lo sợ một tháng, cũng không thấy chú mình nhắc tới Lâm Mộc Mộc, trái tim Trầm Thịnh Niên dần dần thả lỏng. Ai ngờ chưa kịp ổn định tinh thần thì đã bị Trầm Ngang phân phó đi mua vé máy bay sang Anh giúp chú ấy.

“Chú, muốn giải sầu kỳ thật không nhất thiết phải sang Anh, còn có Australia, Canada, Mĩ, Pháp, đều được cả.”

Trầm Thịnh Niên lại xuất ra lời khuyên Mộc Mộc hai năm trước để làm lí do thoái thác.

Cậu ta cảm thấy dính tới nước Anh là chẳng tốt đẹp gì rồi.

Ai ngờ Trầm Ngang lại nói thẳng mục đích thật của mình: “Chú muốn nhìn cô ấy.”

Cô ấy, đương nhiên là chỉ Lâm Mộc Mộc.

Trầm Thịnh Niên biết rõ chú nhà mình đã quyết thì chẳng ai ngăn cản được, vì vậy chỉ có thể giúp Trầm Ngang chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ.

Sau khi xuống máy bay trở về chốn cũ, Trầm Ngang bỗng thấy tâm tình phức tạp.

Lần trước đến là khi hai người đang cãi nhau. Mà lúc này, cô đã là vợ của người khác.

Quá khứ đã qua không bao giờ có thể quay trở lại.

Anh hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn không buông xuống được.

Nghe nói Mộc Mộc và Lục Ngộ mở một quán cay Tứ Xuyên, Trầm Ngang một mạch tìm đến, phát hiện mặt trước của cửa hàng khá lớn, sạch sẽ gọn gàng, cách bài bố trang trí của quán tạo cho anh cảm giác quen thuộc.

Bây giờ không phải là thời gian ăn cơm cho nên trong quán chỉ có ba bốn nhóm khách. Trầm Ngang thăm nghĩ chắc Mộc Mộc chưa đến, vì thế yên tâm ngồi xuống.

Nhưng khi ngồi xuống anh mới phát hiện ra tại sao anh lại thấy nơi này quen thuộc đến thế – cách bài bố và trang trí của cửa hàng giống với phòng bếp ở chung cư Thịnh Nguyên như đúc.

Mà khi người phục vụ mang menu đến, những món ghi trên đó đều là những món ăn anh thích ăn nhất.

Trầm Ngang cố gắng đè nén trái tim đang đập dữ dội, không ngừng tự nhủ rằng đừng ôm hy vọng, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi.

Phục vụ bưng đồ ăn, cá kho và sườn chua ngọt, cho dù màu sắc hay là hương vị đều giống như từ tay anh nấu ra.

Tất cả đều là bí quyết anh dạy cô.

Lòng anh kích động vô cùng, bỗng phát hiện nãy giờ người phục vụ luôn nhìn anh bằng ánh mắt tò mò.

“Có việc gì sao?” Trầm Ngang hỏi.

Người phục vụ ngượng ngùng khoát tay, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Tôi thấy anh rất giống con gái bà chủ chúng tôi, liệu anh có phải là người nhà của bà chủ không vậy?”

Trầm Ngang chấn động, trong lòng dường như có sự nghi ngờ nào đó.

Đang chìm đắm trong cảm xúc hỗn loạn, bỗng người phục vụ chỉ về phía trước: “Anh xem, bà chủ đến rồi.”

Trầm Ngang quay đầu nhìn, thấy Mộc Mộc đang ôm một em bé đi vào.

Dường như cô đầy đà hơn, cả người bớt đi chút tính tình trẻ con, tăng thêm vẻ nữ tính.

Mà đứa bé cô ôm đang trong lòng, lại giống anh như đúc!

Cảm xúc Trầm Ngang dâng đến đỉnh điểm, luôn luôn bình tĩnh như anh lại nhất thời không thể nói lên lời.

Mà Mộc Mộc dường như biết anh sẽ đến, không hề kinh ngạc, trái lại còn cười nhẹ: “Anh đã đến rồi.”

Trong lòng cô, đứa bé mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Trầm Ngang.

Đúng vậy! Giữa cha và con gái luôn có thần giao cách cảm kỳ lạ, chỉ cần liếc mắt là anh cũng có thể nhận ra, đây chính là con gái mình!

Trầm Ngang chấn động.

“Mộc Mộc, đây là sao?! Đứa bé rõ ràng là con của anh!”

Đây là lần đầu tiên Trầm Ngang dùng tông giọng cao như vậy để nói chuyện với Mộc Mộc.

“Em chưa từng nói là con bé không phải là con của anh.” Mộc Mộc mỉm cười.

Trầm Ngang cảm thấy bản thân anh có lẽ sẽ bị hưng phấn quá mức dẫn đến nhồi máu cơ tim mà chết mất thôi.

Mộc Mộc cũng không đặt tên tiếng Trung cho con gái, mà chỉ đặt một tên tiếng Anh là Angela.

Từ khi Angela biết nhận thức, con bé bỗng dưng không cho người lạ ôm, nhưng vừa thấy Trầm Ngang lại giống như có thần giao cách cảm, đặc biệt thích anh, vô cùng thích rúc vào lòng anh ngủ.

Cả ngày Trầm Ngang đều thay Mộc Mộc bế cục bột này, cho dù mỗi tay cũng không muốn đặt xuống.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Trầm Ngang không quên khởi binh vấn tội.

“Em mang thai con của anh, định nói cho anh, nhưng anh không chịu gặp em, còn bắt em sang Anh.” Mộc Mộc chớp mắt: “Vì thế em nghe theo anh, sang Anh sinh con.”

“Mộc Mộc, em biết ý anh không phải như vậy mà.”

Lần đầu tiên Trầm Ngang lộ ra vẻ mặt thất bại trước mặt Mộc Mộc.

Anh thực sự không biết.

Tin tức này giống như một cái búa, nện xuống đầu anh khiến anh đến nay vẫn còn trong trạng thái choáng váng, mất ổn định.

Nếu anh biết cô mang thai, làm sao anh có thể đuổi cô đi chứ.

“Anh không biết, anh thực sự không biết.....” Trầm Ngang hoang mang vô đầu: “Thông tin Nie gửi đến nói rằng sau khi em đến Anh 11 tháng thì mới sinh con, anh nghĩ là.....”

“Anh nghĩ đứa bé này là của em và Lục Ngộ.” Mộc Mộc bình tĩnh nói ra tâm tư của anh: “Anh nghĩ là cuối cùng em đã nghe lời anh, hợp lại với Lục Ngộ, anh nghĩ rằng em chính là loại phụ nữ vô tâm, tàn nhẫn, anh nghĩ rằng em là người có thể yêu bất cứ ai, anh nghĩ rằng em sẽ không chờ anh chứ gì.”

Cô hận những suy nghĩ quỷ tha ma bắt này của anh, cho nên khi biết anh phái người điều tra cô liền cố ý sửa lại giấy khai sinh, để bọn họ nghĩ rằng sau khi cô sang Anh 2 tháng mới mang thai.

“Đúng vậy, em cố tình muốn anh nghĩ thế đấy, em muốn trừng phạt anh.” Mộc Mộc nói.

Sau khi nghe thấy lời này, Trầm Ngang bỗng có loại xúc động muốn bắt cô lại, đánh vào hông: “Nếu anh không tìm đến, em tính giấu anh cả đời phải không?”

“Đúng vậy.” Mộc Mộc trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Lâm Mộc Mộc, em!” Trầm Ngang tức sôi máu.

Để tránh ình quá kích động, anh áp chế tức giận, tạm thời không muốn nói chuyện với cô, lại càng không muốn rời xa hai mẹ con, cho nên dứt khoát ngủ tại phòng khách trong nhà trọ của cô.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Mộc Mộc phát hiện trên bàn ăn là bữa sáng thịnh soạn thơm ngon, mà Angela đã sớm bị Trầm Ngang ôm vào lòng, đã rửa mặt chải đầu xong xuôi.

Tuy rằng cừu biệt gặp lại* (xa cách lâu ngày mới gặp lại), nhưng hai người lại chẳng ai nói chuyện với ai.

Cô giận anh vô lý, lúc trước không nên ép cô đi.

Anh giận cô giấu anh chuyện lớn như vậy, hại anh không biết đến sự tồn tại của Angela.

Vì thế trong phòng chỉ có một mình Angela lúc thì hướng về papa cười khanh khách, lúc thì hướng về mama nhăn mặt.

81. Chương 82: Chương 82

Khi ở nhà, chẳng ai để ý ai, mà đến đi làm, Trầm Ngang sẽ đi theo Mộc Mộc đến cửa hàng trông bé Angela, hoặc nếu như quán quá đông, anh sẽ giúp cô nấu một tay.

Lại nói Trầm Ngang ngay cả mặc trang phục đầu bếp cũng cực kỳ khôi ngô tuấn tú, hấp dẫn không ít khách hàng nữ và sự hâm mộ của các khách hàng nam.

Mặc dù doanh thu tăng, nhưng sắc mặt Mộc Mộc còn đen hơn cả đáy nồi.

Mới ra tù mà đã bắt đầu bán đứng sắc tướng rồi, Trầm Ngang này thật đáng ghét!

Nghiêm Ny thì lại thấy thích thú: “Hai người khó khăn lắm mới gặp được nhau, đáng sẽ phải vui mừng lăn giường chứ? Sao lại giận dữ nhau thế?”

“Tại oán hận quá sâu.” Mộc Mộc chỉ có thể nghĩ ra đáp án như vậy.

“Con cũng đã có rồi, còn oán hận sâu làm gì.” Nghiêm Ny khuyên nhủ: “Xem anh ấy thương con bé chưa kìa, bỏ qua đi.”

Trầm Ngang quả thật rất yêu Angela, xem cô bé như là châu báu trân quý. Mà kể cũng lạ, Angela đặc biệt thích ỷ lại vào Trầm Ngang, có khi không cần mama, chỉ cần papa.

Mà mỗi lúc như vậy, Mộc Mộc đều tức đến sôi máu.

Uổng công chín tháng mang thai vất vả, kết quả cũng không bằng cái ngoắc tay của người cha.

Vào một chiều nọ, Mộc Mộc vội vàng hoàn tất việc trong quán, sau đó ngồi trên ghế chơi đùa với Angela. Không biết thế nào mà Angela lại bỗng dưng âm ỉ đòi kẹo, không cho là khóc.

Khuyên nhủ một lúc lâu nhưng cô bé vẫn khóc lóc đòi bằng được, Mộc Mộc nhịn không được quát mắng.

Trầm Ngang thấy thế, vội chạy tới ôm lấy Angela, dỗ dành khoảng một phút Angela mới không khóc nữa.

“Con bé còn quá nhỏ, nhỏ không hiểu chuyện, nói chuyện với con bé là được rồi, đừng quát.” Trầm Ngang dặn.

Tuy rằng giọng anh không có ý trách cứ nhưng Mộc Mộc vẫn bùng nổ: “Tự em có cách dạy con, không cần anh quản.”

“Nhưng Angela cũng là con gái của anh, anh cũng có quyền tham gia dạy dỗ con bé.” Trầm Ngang cố gắng đè nén cảm xúc xuống.

“Hay nhỉ, bây giờ anh đang nhắc đến quyền làm cha sao, xin hỏi lúc trước là ai đã đuổi hai mẹ con em đi?” Mộc Mộc quay mặt đi, không muốn cho anh thấy đôi mắt đỏ của mình.

“Mộc Mộc, lúc trước anh vốn không hề biết em đã mang thai Angela, nếu biết, chắc chắn anh sẽ không làm như vậy.” Trầm Ngang giải thích.

Nhưng phụ nữ trong cơn giận dữ đều thích để ý đến những chuyện vụn vặt, Mộc Mộc tức đến mức suýt nữa hét lên: “Có nghĩa là, trong lòng anh, em không hề quan trọng, còn Angela mới là quan trọng, đúng không?!”

Trầm Ngang cảm thấy nếu tiếp tục tranh cãi với cô thì anh sẽ nhịn không được cùng cô đồng quy vu tận.

Anh làm tư thế ngừng chiến, xoay người đi ra cửa sau quán ăn hút thuốc.

Đang hút thuốc, cửa sau bỗng nhiên vang lên, quay đầu nhìn, không ngờ người tới là Lục Ngộ.

Trầm Ngang biết, mấy năm qua mẹ con Mộc Mộc đã được Lục Ngộ giúp đỡ rất nhiều, bởi vậy anh rất cảm kích cậu ta.

Anh đưa cho cậu ta một điếu thuốc, Lục Ngộ từ chối: “Mạng sống quý giá, tôi chưa bao giờ muốn giết chết nó.”

“Tôi cũng không muốn hút thuốc, có điều đôi khi có quá nhiều chuyện phiền lòng.” Trầm Ngang thở sâu.

Lục Ngộ cũng thở dài: “Nói thật tôi thấy đây là do hai người tự tìm phiền hà, hai người đã lãng phí hai năm rồi, tại sao còn muốn tiếp tục lãng phí chứ?”

“Thật ra tôi cũng muốn vui vẻ ở bên Mộc Mộc, nhưng cô ấy vẫn hận tôi.” Trầm Ngang day day huyết Thái Dương: “Cô ấy đúng là khắc tinh của tôi mà.”

Lục Ngộ khuyên nhủ: “Mộc Mộc là người đơn giản, cô ấy nghĩ rằng hai người yêu nhau thì nhất định phải ở bên nhau, không nên vì những yếu tố bên ngoài mà tách ra. Cô ấy thực sự không hiểu được vì sao anh lại bắt cô ấy rời đi, thậm chí còn muốn để cô ấy hợp lại với tôi. Cô ấy nghĩ rằng anh không tin cô ấy, cũng không tin vào tình cảm của hai người.”

“Tôi chỉ muốn cô ấy hạnh phúc.” Trầm Ngang thở dài.

“Nhưng hạnh phúc của cô ấy là khi ở cạnh anh.” Lục Ngộ bình tĩnh nói: “Nhưng anh lại lấy đi hạnh phúc này của cô ấy, cho nên cô ấy mới hận anh.”

Trầm Ngang không đáp lại.

Có lẽ anh sai thật rồi.

Mong muốn của anh là không muốn Mộc Mộc đau khổ, nhưng lại không nghĩ rằng, rời khỏi anh mới khiến cô đau khổ gấp bội lần.

Nhưng mà, cô hận anh sâu đến thế sao? Hận sâu đến mức giấu anh chuyện có con lâu vậy ư?

Dường như nhìn thấu tâm tư của anh, Lục Ngộ nhẹ giọng nói: “Những năm gần đây, Mộc Mộc sống cũng chẳng sung sướng gì, khả năng của tôi và Nghiêm Ny có hạn, chung quy không thể giúp cô ấy hết được. Khi mang thai, cô ấy ốm nghén rất nặng, thường xuyên nôn khan, không ăn được gì, nhưng vì anh và con của hai người, cô ấy vẫn cố gắng nuốt. Mỗi lần kiểm tra thai định kỳ đều là tự mình cô ấy đi, nhìn các bà mẹ xung quanh đều có chồng làm bạn, loại cô đơn một mình này chắc chắn cô ấy sẽ khó mà quên được. Khi còn mang thai, cô ấy thường cầm ảnh của anh nói chuyện với Angela trong bụng, nói cho con bé rằng đây là ba ba, mỗi lần nói xong, cô ấy đều khóc rất nhiều. Cách ngày sinh dự tính một tuần, cô ấy ra ngoài mua sắm không cẩn thận bị trượt chân, bị vớ ối trên đường, sau đó ở phòng sinh vật vã một ngày một đêm mới sinh được Angela, tôi đứng bên ngoài, nghe thấy cô ấy toàn thất thanh gọi tên của anh.”

Mỗi câu mỗi chữ của Lục Ngộ giống như là kim châm, đâm sâu vào trái tim Trầm Ngang.

Một mình sống ở Anh sinh con, anh biết chắc chắn cô đã rất vất vả, nhưng khi chính tai nghe người khác kể lại, càng khiến anh đau lòng hơn.

Anh chỉ hận thời gian không thể quay lại, nếu không anh tình nguyện vượt ngục trốn ra để làm bạn với cô.

Lục Ngộ nói tiếp: “Sau khi sinh xong, cô ấy sợ miệng ăn núi lở (Tiền bạc dù nhiều thì tiêu cũng hết), nên dùng số tiền anh cho để mở quán ăn này. Thời gian đầu mở quán là thời gian khó khăn nhất, mỗi ngày cô ấy đều đi sớm về tối, thật vất vả mới phát triển quán được như ngày hôm nay. Mà gần đây có một bang đảng bắt cô phải nộp phí bảo kê rất lớn, cho nên tâm trạng của cô ấy không được tốt, khi nói chuyện với anh cũng dễ xúc động, anh hãy hiểu cho cô ấy.”

Đang nói, đột nhiên trong quán có tiếng cãi vã, Lục Ngộ và Trầm Ngang vội vàng vào xem, phát hiện có mấy tên côn đồ bộ dáng hung dữ đang đứng đối diện với Mộc Mộc.

“Tôi không nộp, các người làm vậy là phạm pháp!” Mộc Mộc chống hai tay lên hông, ánh mắt kiên quyết.

“Này cô, pháp luật không phải là vạn năng, tôi khuyên cô mau giao tiền ra đây, nếu không cô không thể tưởng tượng được hậu quả đâu.” Tên cầm đầu đe dọa.

“Các người dám, cứ thử xem!” Hai năm ở Anh đã rèn luyện Mộc Mộc trở thành một nữ tử hán đích thực.

Tên cầm đầu nổi giận, giơ tay định tát Mộc Mộc, nhưng tay vừa đưa lên đã có người chặn lại.

Trầm Ngang đứng chắn trước mặt Mộc Mộc, toàn thân bốc ra khí lạnh: “Tin tao, nếu mày dám động đến cô ấy, sẽ chết cực kỳ thảm.”

Tuy đối phương có nhiều người hơn, nhưng khí thế Trầm Ngang lại hoàn toàn áp đảo được bọn họ.

Tên cầm đầu nham hiểm nhìn Mộc Mộc lần cuối, sau đó xoay người dẫn đồng bọn rời đi.

“Xem ra bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ.” Giọng Trần Ngang hơi lo lắng.

“Đến thì đến, ai sợ ai?!” Mộc Mộc vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình.

“Mộc Mộc của anh trở nên mạnh mẽ như vậy từ khi nào thế?!” Trần Ngang mỉm cười.

Mộc Mộc gục đầu xuống: “Từ khi anh bắt em rời đi.”

Trái tim Trần Ngang đau đớn gần như sắp vỡ, nhẹ nhàng nói: “Mộc Mộc, buổi tối em rảnh không, anh có chuyện muốn nói với em. Thật sự, chúng ta cần nói chuyện. Vì chúng ta, cũng vì Angela.”

Mộc Mộc mím môi, sau một lúc lâu mới thở dài đáp: “Vâng, đêm nay em sẽ về sớm.”

Buổi tối, Trần Ngang đã dành cho con gái ngủ sau đó mới đi nấu bữa khuya chờ Mộc Mộc về. Nhưng chờ rất lâu mà vẫn chưa thấy cô về nhà.

Nhà trọ Mộc Mộc chỉ cách quán ăn hai con đường, Trần Ngang nhờ hàng xóm bên cạnh trông Angela, sau đó liền vội vàng đi đến quán ăn.

Nhưng khi đến trước quán ăn bỗng thấy bên trong lửa cháy dữ dội, khói đen dày đặc!

Người phục vụ co quắp ngồi bên đường, hai má bị cháy đen, anh ta hoảng hốt quay sang Trần Ngang thuật lại sự việc: Quán ăn sắp đóng cửa thì đột nhiên có một đám người che mặt kín mít xông vào hất xăng lên tường, lên bàn ăn, lên sàng nhà, sau đó châm lửa, lửa lập tức bùng cháy dữ dội. Anh ta vội vàng chạy ra ngoài, nhưng bà chủ vẫn bị mắc kẹt trong văn phòng trên tầng hai!

“Mộc Mộc!” Trần Ngang đứng trước quán ăn bốc cháy hét to.

Nhưng trả lời anh cũng chỉ có tiếng gỗ bốc cháy, cùng với tiếng tòa nhà sụp đổ.

Lửa càng lúc càng cháy dữ dội, dần dần thiêu cháy trái tim anh - nếu có xảy ra chuyện gì, vậy anh cũng không sống nổi.

Xung quanh tụ tập rất nhiều người đi bộ, họ gọi cho đội cứu hỏa, bên kia nói năm phút nữa là tới.

Nhưng Trần Ngang không thể chờ thêm được nữa, anh không thể trở mắt nhìn Mộc Mộc ở trong ngọn lửa thêm một giây.

Anh tẩm nước vào áo khoác, che lên đầu, trong tiếng hét ngăn cản của mọi người chạy vào.

Tại giờ phút này trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ— anh muốn thấy Mộc Mộc.

Cho dù chết, bọn họ cũng phải ở bên nhau.

Bên trong quán ăn lửa cháy dữ dội, hơi nóng khiến tóc tai anh quăn lại, da thịt bỏng rát, nhưng Trần Ngang không hề cảm thấy đau đớn.

Hai mắt anh trong ánh lửa nóng rực vội vàng tìm kiếm thân ảnh lúc nào cũng làm nhiều tâm hồn anh.

Hai năm qua, hình ảnh cô xuất hiện trong giấc mơ của anh rất nhiều. Anh từng vô số lần muốn được ôm cô một lần nữa, chết cũng không tiếc.

Nhưng khi gặp lại nhau, bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của Angela khiến anh hỗn loạn, hai người liên tục cãi vã, nhất thời không để ý đến nhau.

Anh vô cùng nhớ cô, giống như đói khát.

Tòa nhà bằng gỗ lung lay sắp đổ, trong tiếng nhà sập Trần Ngang dừng tai lắng nghe, bỗng nhiên một tiếng ho khan nho nhỏ vang lên khiến anh chú ý.

Ngẩng đầu, anh tập trung nhìn qua làn khói, thấy trên hành lang tầng hai có một bóng đen mờ ảo, hình như là bóng ai đó đang ngồi.

“Mộc Mộc!” Trần Ngang hét to.

Nghe vậy, bóng đen thoáng lay động.

“Mộc Mộc, là em phải không?” Trái tim Trầm Ngang co thắt dữ dội.

Bóng đen gian nan dựa vào vách tường đứng dậy, trong ánh lửa rực sáng chiếu rõ gương mặt Mộc Mộc, cô nhìn Trầm Ngang, nước mắt không kìm được tuôn rơi.

Vừa rồi cô quá tập trung vào tính toán doanh thu trong ngày, đợi phát hiện được điểm khác thường thì khi đẩy cửa ra đã thấy tầng một cháy toàn bộ, ngay cả cầu thang cũng đang bốc cháy thành một dải lửa, làm cô không có cách nào để chạy thoát.

Khói đen bao trùm khiến cô gần như ngạt thở, cô ngồi xuống, lòng đầy tuyệt vọng.

Trong nỗi tuyệt vọng, cô nghĩ đến rất nhiều người, Angela, cha mẹ, Lục Ngộ, Nghiêm Ny, Tần Hồng Nhan, Trầm Thịnh Niên, An Lương, Lưu Vi Vi.....

Nhưng nghĩ nhiều nhất, vẫn là Trầm Ngang.

Hối hận bao trùm lấy cô – cô tưởng cô còn rất nhiều thời gian, hai người có thể sống bên nhau, cho nên mới giận anh lâu như vậy. Nhưng không ngờ ông trời lại sử dụng cách này để trừng phạt cô vì tội tự cho là đúng của mình.

Cô rất muốn biết, đêm nay Trầm Ngang sẽ nói gì với cô?

Là anh vẫn yêu em, hay là chúng ta không hợp, có lẽ nên chia tay?

Nhưng cô sẽ không bao giờ biết anh sẽ nói gì với cô, sẽ không bao giờ được gặp anh nữa.

Trong lúc cô tuyệt vọng cực độ thì đột nhiên cô nghe thấy giọng của Trầm Ngang.

Đứng dậy, cô nhìn thấy anh trong ánh lửa. Như là một vị thần từ trên trời xuống, cao lớn anh tuấn, chững chạc hiên ngang, phép thuật tuyệt đỉnh.

Anh là Trầm Ngang.

Là Trầm Ngang cô yêu tha thiết.

Trầm Ngang muốn xông lên để cứu Mộc Mộc, nhưng cầu thang đã bị thiêu cháy gần như sập gãy, căn bản không thể bước lên.

Khói đen bốc lên tầng hai càng lúc càng dày đặc, Mộc Mộc bị cay mắt đến mức không thể mở mắt ra, cổ họng hít toàn khói khô khốc như muốn vỡ tung.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô chắc chắn sẽ bị hút quá nhiều khí độc mà chết.

Trầm Ngang bước vội đến chân cầu thang, giang rộng bàn tay, nói với cô: “Nhảy xuống.”

Giọng nói dịu dàng nhưng tràn đầy sức mạnh.

Mộc Mộc gơ tay che mũi, cơ thể vì ho dữ dội mà run run. Cô nhớ nhiều năm trước đây, cô trèo tường, mà anh cũng giang rộng giống thế này đón cô.

Nhưng lúc này cô đang đứng trên tầng hai, so với bức tường năm ấy cao hơn rất nhiều.

“Nhảy xuống, Mộc Mộc, tin anh.” Trầm Ngang lặp lại.

Anh mở rộng vòng tay, rộng mở vòng ôm của mình.

Bờ vai anh rộng lớn, lồng ngực vững chắc, ánh mắt dịu dàng.

Đó là vòng ôm cô khao khát gần hai năm trời, đó là Trầm Ngang cô mong nhớ gần hai năm.

Cô tin anh.

Mộc Mộc bước về phía trước, leo qua lan can, không chút do dự nhảy xuống.

Ánh lửa chiếu vào người cô, quần áo bay trong gió, cực kỳ giống một con bướm đêm rực rỡ.

Anh chuẩn xác đón được cô, giống như năm đó.

Mà suy nghĩ lúc này của anh cũng giống như năm đó – người con gái này, anh sẽ không bao giờ buông tay. Không bao giờ.

Trầm Ngang và Mộc Mộc may mắn chạy thoát khỏi đám cháy.

Mộc Mộc không có gì nghiêm trọng, nhưng Trầm Ngang vì đón được Mộc Mộc mà bị trật khớp, phải vào bệnh viện.

Cảnh sát nhang chóng điều tra ra người phóng hỏa, thì ra là đám người đến thu tiền bảo kê khi chiều, bởi vì không lấy được tiền cho nên ghi hận, sinh ra ác ý.

Sau khi biết được tin tức, Tần Hồng Nhan và Trầm Thịnh Niên lập tức lên máy bay, bay sang đây.

Trầm Thịnh Niên vừa trêu đùa với Angela, vừa khuyên nhủ Mộc Mộc: “Dì nhỏ, cô xem chú tôi yêu cô biết bao, vừa thay cô ngồi tù xong đã phải lao vào đám cháy cứu cô rồi, thật sự là một phút cũng không nhàn rồi. Người đàn ông tốt như vậy không có người thứ hai đâu, cô mau mau làm thủ tục nhốt chú ấy đi.”

Mộc Mộc xấu hổ, đánh trống lảng: “Sao anh cứ thích quẩn chuyện chúng tôi thế hả? Có nhiều thời gian thì anh lo quẩn chuyện của mình đi.”

Trầm Thịnh Niên cảm thấy bị tổn thương: “Dì nhỏ, dì thật có thiên phú về khả năng lấy oán trả ơn đấy, nhớ ngày xưa tôi chạy qua chạy về làm chân liên lạc cho hai người có thấy cô nói vậy đâu nha.”

“Được rồi, Angela buồn ngủ rồi kìa, hai người đưa con bé về đi, Trầm Ngang ở đây đã có tôi chăm sóc rồi.” Mộc Mộc phát tay, như xua đuổi ruồi bọ.

Vì đã sinh con cho chú mình nên giờ Dì nhỏ có địa vị rất cao, Trầm Thịnh Niên chỉ có thể đồng ý, ôm Angela, dẫn Tần Hồng Nhan ra ngoài.

Từ sau khi hai người thoát ra khỏi đám cháy, cảnh sát, bác sĩ, phóng viên, người nhà thay nhau đến, cho nên đây là lần đầu tiên chỉ có hai người ở chung.

Trầm Ngang vẫn im lặng nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như sắp tan thành nước. Mộc Mộc bị nhìn đến xấu hổ, chỉ có thể cúi đầu nói: “Anh nhìn em như vậy làm gì?”

Trầm Ngang thở dài: “Anh đang nghĩ, một người sao lại có thể đẹp đến như vậy?”

Mộc Mộc lại biến thành quả cà chua chín đã lâu không xuất hiện.

Quả nhiên, kỹ năng tán gái của đồng chí Trầm Ngang chỉ có tăng chứ không hề giảm.

82. Chương 83

“Có điều hai năm không gặp, em nặng hơn nhiều.” Trầm Ngang lại nói.

Cân nặng luôn là cấm kỵ của phụ nữ, sắc mặt Mộc Mộc nhanh chóng buồn bã: “Đúng vậy, sau khi sinh con cân nặng của em không thể khôi phục được nữa, anh thấy khó chịu sao?”

“Không phải khó chịu, mà là rất thích, bởi vì em nặng hơn là vì chỗ nào đó to hơn.” Trầm Ngang đen tối nói.

Mộc Mộc cố gắng khép miệng, nhưng lời khen này vẫn khiến cô bật cười.

Đồng chí Trầm Ngang thật đáng yêu.

Trầm Ngang lặng lẽ nắm tay cô, ngón cái nhẹ nhàng khê vuốt ve lòng bàn tay cô, chỉ một động tác như vậy cũng đủ để cô đỏ mặt tim nhanh.

“Nói là được rồi.” Mộc Mộc xấu hổ, muốn thu tay về.

Nhưng vừa động, Trầm Ngang đột nhiên á một tiếng, Mộc Mộc lập tức không dám nhúc nhích. Nhưng lát sau mới phát hiện cánh tay anh đang cầm tay mình hóa ra là cánh tay nguyên vẹn, căn bản sẽ không đau.

“Anh lại sử dụng quỷ kế!” Mộc Mộc nhú mày.

Trầm Ngang này đúng là ba ngày không dùng mũi không chịu được.

Trầm Ngang thuận thế kéo cô vào lòng, hít thật sâu mùi thơm của cô, lẩm bẩm: “Mộc Mộc, anh cảm thấy được ôm em giống như đang mơ vậy.”

Giọng nói của anh hoang mang yếu ớt, khiến cơ thể Mộc Mộc lập tức mềm nhũn, dán lên ngực anh.

“Mộc Mộc, mấy năm qua em đã vất vả rồi.” Anh tiếp tục nói: “Anh xin lỗi, ở thời điểm hai mẹ con em khó khăn nhất thì anh lại không có ở bên.”

Nếu giọng nói có nhiệt độ, thì lời nói của anh chính là nhiệt nóng, nhanh chóng hòa tan trái tim cô.

Tủi thân, uất ức, nỗi nhớ mong những năm qua lập tức hóa thành dòng nước mắt, xuôi theo khóe mắt chảy xuống: “Khi em mang thai, chẳng ăn được gì, lúc đó em đã phải nghĩ rằng mình đang ăn sườn chua ngọt anh làm, nếu có anh ở bên, chắc chắn hàng ngày anh sẵn sàng làm cho em ăn; Khi em sinh Angela, bởi vì khó sinh khiến em đau đến mức muốn cắn lưỡi tự sát, lúc đó nếu có anh ở bên, chắc chắn anh sẽ nắm tay em để em bình tĩnh; Sáu tháng đầu, nửa đêm Angela hay tỉnh dậy khóc, ban ngày em phải bận rộn làm việc trong quán, buổi tối phải chăm sóc con bé, mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ, lúc đó nếu có anh ở bên, chắc chắn anh sẽ giúp em chăm sóc con bé, để em nghỉ ngơi..... Trầm Ngang, anh biết không, em thật sự rất nhớ anh, mỗi một giây một phút đều nhớ đến anh. Em biết anh muốn tốt cho em nên mới bảo em rời đi, nhưng em vẫn nổi giận, giận anh tự cho là đúng, không cần em. Trầm Ngang, anh đừng bỏ lại em nữa, em thật sự không thể không có anh!”

Nước mắt của cô thấm vào áo anh, từng giọt từng giọt nóng bỏng thấm sâu vào trái tim anh.

Anh ôm chặt cô, cúi đầu, kiên định nói: “Anh đã đánh mất em nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới tìm về được, làm sao có thể bỏ lại em lần nữa đây.”

“Anh thề đi.” Mộc Mộc vẫn chưa chần chừ.

Trầm Ngang không thề.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, dùng hành động để thể hiện quyết tâm của mình.

Nụ hôn này như một lửa, thiêu cháy cả hai người.

Trầm Ngang xoay người đè lên Mộc Mộc, những nụ hôn rơi xuống giống như bão táp mưa xa, nhưng khi chạm đến da cô lại vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng chứa muôn vàn tình ý.

Họ ôm nhau, vuốt ve nhau, như muốn dùng thể xác để xác định đây là sự thật.

Họ xé rách quần áo của nhau, muốn nhìn thấy đối phương chân thật nhất.

Trên đệm giường màu trắng, họ không ngừng lăn qua lộn lại, quần quýt lấy nhau, chìm đắm trong dục vọng.

Anh liên tục cho cô cao trào, để cô được hưởng thụ sung sướng vô tận.

Trước khi mệt mỏi thiếp đi, trong đầu Mộc Mộc không ngừng vang lên một câu: Đàn ông bực bội dục hai năm, thật là khủng khiếp.

Ba năm sau.

Trong màn hình máy tính nào đó hiện thị tiêu đề tin tức – chủ tịch công ty HG Phó Lỗi và con trai Phó Dịch Phong có hành vi trốn thuế, buôn lậu bị kết án năm năm tù, cổ phiếu công ty rớt giá trầm trọng.

Trên sofa, Tần Hồng Nhan vừa uống trà vừa nói: “Ngủ đông ba năm, rốt cuộc anh cũng đã ra tay báo thù.”

Trầm Ngang đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thật ra mỗi công ty đều có làm những việc này, chỉ là bọn họ quá tham lam, cho nên mới xảy ra chuyện.”

“Tôi cứ nghĩ số cổ phiếu anh thu thập được trong ba năm qua đã là giỏi lắm rồi, không ngờ anh còn thu thập được bằng chứng để lật đổ bọn họ nữa.” Nghĩ vậy, Tần Hồng Nhan càng thêm ngưỡng mộ: “Tôi bỗng thấy, may mà lúc đầu tôi về phe anh.”

May mà không đứng sai phe, nếu không số phận đối nghịch với Trần Ngang cực kỳ thảm.

Thật ra khi Tần Hồng Nhan tiến công ty đều là một tay Trần Ngang bày mưu tính kế, cố ý tìm cơ hội để cho Phó Miếu khai khác cô, sau đó dùng ục đích riêng của mình.

Chuyện này, chỉ có hai người họ biết.

Mà quá trình lật đổ cha con nhà họ Phó, vào thời khắc mấu chốt Tần Hồng Nhan đã giúp rất nhiều.

“Có thù tất báo mới là quân tử.” Trần Ngang cười nhẹ.

“Nguy biện, may mà Mộc Mộc đơn thuần, nhìn không ra anh là loại người có thù tất báo, nếu không đêm đêm làm sao cô ấy có thể ngủ ngon cho được?” Tần Hồng Nhan cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dưới bãi cỏ ngoài cửa sổ, Mộc Mộc và con gái Angela tên là Trần Mộ Lâm đang tưới nước cho hoa.

Người mẹ xinh đẹp hấp dẫn, con gái xinh xắn đáng yêu, hình ảnh cực kỳ đẹp đẽ.

Ánh mắt Trần Ngang dần trở nên dịu dàng: “Những chuyện xấu xa dơ bẩn này, cả đời này tôi sẽ không để hai mẹ con nàng ấy tiếp xúc với chúng.”

“Đúng rồi, công ty cổ phiếu rất giá trị trọng, toàn bộ tài sản đóng băng, Mạc Quyên đang bắt đầu âm thầm bán vàng bạc của mình.”

Tần Hồng Nhan nói ra điều này là có ý đồ, đó là muốn xem phản ứng Trần Ngang như thế nào khi nghe thấy tình trạng của bạn gái cũ.

Ai ngờ Trần Ngang chỉ lười biếng đáp lại một từ –

“Oh.”

Khi anh nói từ này, đôi mắt vẫn nhìn vợ và con gái trên bãi cỏ, trong lòng chỉ có hai mẹ con cô ấy mà thôi. Những người khác, đã không còn quan trọng.

“Cô cứ ngồi ở đây đi, tôi xuống với hai mẹ con cô ấy.” Trần Ngang nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Ngay sau đó, trên bãi cỏ xuất hiện cảnh gia đình hạnh phúc.

Tần Hồng Nhan nhìn đến ngây người, bất giác đưa tay chạm vào bụng mình.

Nơi đó, từng cũng có một đứa bé thuộc về cô.

Đúng lúc này thì một đôi bàn tay khác to lớn ôm lấy eo cô, chặt chẽ vững chắc không cho cô lẩn trốn.

Giọng nói Trần Thịnh Niên vang lên sau lưng: “Chúng ta kết hôn đi.”

Trong giọng nói mang theo khao khát.

Tần Hồng Nhan muốn đẩy cậu ta ra, nhưng thử vài lần vẫn bị cậu ta ôm chặt, chỉ có thể lạnh lùng nói: “Mời cậu tỉnh tỉnh ngủ rồi đến nói chuyện với tôi.”

“Chúng ta sinh một đứa con đi.” Trần Thịnh Niên đề nghị một lần nữa.

Tần Hồng Nhan biến sắc, quả trách: “Không bao giờ.”

Trần Thịnh Niên mỉm cười ghé sát mặt vào cô, nụ cười trên mặt càng lúc càng lạnh như băng: “Em nên nhớ, em mãi mãi nợ anh một đứa con.”

Nghe vậy, tay cô đang giãy dụa bỗng dưng thả xuống.

Dần dần, từ bỏ.

83. Chương 84: Phiên Ngoại Về Mạc Quyên

Trong căn phòng làm việc sang trọng, luật sư bình tĩnh giải thích những điều khoản trong bộ luật hình sự. Mạc Quyên cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương ba cara trên tay, dưới ánh sáng mặt trời, viên đá tinh xảo phát ra ánh sáng lung linh rực rỡ

Đeo viên đá lớn trên tay, ai ai cũng cười trộm cô giống như nhà giàu mới nổi.

Tuy nhiên đằng sau ánh mắt cười trộm ấy, chính là sự ghen tị và thèm muốn.

Cho nên, chỉ có người thật sự có được chiếc nhẫn kim cương ba cara mới có tư cách chê nó thô tục.

Ở một phương diện nào đó, Mạc Quyên chính là một người phụ nữ thực dụng.

Cô bị cuốn hút bởi tiền tài, hơn nữa cô cũng không hề che giấu điểm ấy. Cho nên cô có thể ngang nhiên mang chiếc nhẫn kim cương ba cara này, mặc kệ ánh mắt người đời.

“Nói cách khác, nếu trước thứ sáu tuần này cô không chuyển tiền, ngôi nhà này sẽ bị ngân hàng tịch thu.”

Luật sư làm bản tổng kết cuối cùng, sau đó rời khỏi phòng làm việc, để vợ chồng Phó Miếu có thời gian suy nghĩ.

Phó Miếu ngồi nghịch bật lửa Dupont: “Ngày xưa xem [Hong Lâu Mộng], anh nghĩ mãi mà không thể hiểu được tại sao Phủ họ Giả, một gia tộc vững chãi như vậy lại có thể tán gia bại sản chỉ trong vòng một đêm. Bây giờ rơi xuống đầu mình mới hiểu tất cả.” Phó Miếu nhắm mắt cười: “Mạc Quyên, cuối cùng anh chẳng cho em được gì cả, em đi đi.”

Mạc Quyên đứng dậy, ra khỏi phòng làm việc.

Cô lập tức đi vào phòng ngủ thứ ba, bên trong có hơn hai mươi cái túi hermes platinum được xếp gọn gàng trong một cái tủ, đủ màu đủ kiểu làm người ta hoa cả mắt.

Mỗi khi cô không vui, cô sẽ đến đây, vuốt ve những cái túi, giống như hút thuốc phiện khiến cô lập tức thoải mái.

Mới đầu sang Mĩ cô không biết gì cả, đối với cô LV, Gucci, Parda chỉ là những chữ cái tiếng Anh xếp cạnh nhau, cô không hiểu tại sao lại có những người phụ nữ điên cuồng với những thứ ấy.

Sau đó cô làm việc tại một cửa hàng Hermes, mỗi ngày đều phải đứng mấy giờ không nghỉ, hai chân tê cứng, ban ngày phải tươi cười đón khách, về nhà còn phải thức đêm học bài, cuộc sống vô cùng vất vả khó khăn.

Cho dù có Trần Ngang chăm sóc chu đáo, nhưng vẫn không thể lấp đầy trái tim cô.

Từ nhỏ cô đã là người kiêu ngạo.

Cô biết mình đẹp, điều đó có thể cho cô có mọi thứ.

Mà nay ngoài Trần Ngang, cô chẳng có gì cả, cô không cam lòng.

Và một người phụ nữ đã làm thay đổi số phận của cô.

Dáng vẻ của người đó ra sao, cô đã quên, chỉ nhớ rõ bà ta độc đoán gian xảo, chỉ bởi vì người đàn ông ngồi bên cạnh nhìn Mạc Quyên một lần, mà bà ta ghen ghét đố kỵ, cố ý làm rơi ly nước trên đầu Mạc Quyên.

Bà ta còn nói: “Cô là ai, cho dù đứng cả đời cũng không mua được một cái túi.”

Mạc Quyên biết, bà ta nói không có sai, cho dù cô có đứng đến mực chân thì cũng không thể mua được một cái túi ở đây.

Đầu tóc cô ướt sũng, nhìn rất nhếch nhác, nhưng cô vẫn tươi cười rạng rỡ: “Đúng vậy, thưa bà, bà nói đúng.”

Hành động này khiến người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô một lần nữa.

Người đàn ông đó tên là Phó Miếu.

Món quà đầu tiên ông ta tặng cô là một chiếc túi hermes, cô không cần đứng cả đời, cũng có được một cái túi.

Cô giấu Trần Ngang lên giường với Phó Miểu, ông ta thích cô, bởi vì cô trẻ tuổi, bởi vì cô xinh đẹp, và bởi vì nụ cười nhăn nhai của cô rất giống một người.

Đó là mẹ ông ta, mẹ ông ta là con gái của một gia đình bình thường, không có ai làm chỗ dựa, do đó nhận hết ánh mắt khinh thường của mọi người trong nhà chồng. Đối với những người gây khó dễ, mẹ ông ta đều ngoan ngoãn vâng lời, giống như cô, cười đến rạn rỗ.

Ông ta mãi mãi nhớ ngày đó, mẹ ông ta dịu dàng nhìn ông ta, nói: “Mẹ biết, một ngày nào đó con sẽ trở thành chủ nhân của ngôi biệt thự này, mẹ sẽ chờ.”

Bà nhăn nhai lâu như vậy, rốt cuộc vẫn không thể trụ nổi, qua đời khi ông ta mới lăm tuổi.

Là ung thư gan.

Bà là bị những người đó tra tấn đến chết.

Từ thời điểm đó, ông ta quyết định phải cướp được toàn bộ Phó thị, phải biến ngôi biệt thự của nhà họ Phó trở thành của mình.

Phó Miểu vẫn đối xử khác biệt với Mạc Quyên, ông ta đề nghị cô làm tình nhân lâu dài của mình.

Cô do dự, bởi vì Trần Ngang.

Nhưng Phó Miểu không cho cô có cơ hội do dự, ông ta để cho Trần Ngang phát hiện ra sự thật.

Tận mắt chứng kiến bạn gái của mình lên giường cùng người đàn ông khác, không một người đàn ông nào có thể tha thứ.

Ông ta chặt đứt đường lui của Mạc Quyên.

Và ông ta đã thành công.

Mất Trần Ngang, Mạc Quyên càng muốn nhiều hơn nữa, cô bắt đầu thêm muốn trở thành vợ của ông ta. Vì thế, vợ của ông ta đã ra tay giải quyết đứa bé trong bụng cô.

Khi nhìn thấy Mạc Quyên sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, trái tim tĩnh lặng của Phó Miểu đột nhiên xuất hiện một tia đau lòng.

Lúc này mới phát hiện, mình đã yêu người phụ nữ này.

Yêu cách làm không từ thủ đoạn của cô, yêu sự nhẫn nại cứng cỏi của cô.

Ông ta biết cô yêu tiền, mà ông ta không thiếu tiền, cho nên ông ta chắc chắn cô sẽ ở bên ông ta cả đời.

Sau đó, ông không quan tâm đến mọi người, bỏ vợ, kết hôn với cô.

Sau đó, cô giúp ông ta chiến đấu với Phó Lỗi, tranh đoạt Phó thị.

Sau đó, Phó Lỗi vào tù, mà bọn họ cũng sắp mất đi ngôi nhà này.

Lắc đầu xua tan hồi ức, Mạc Quyên cầm điện thoại, bấm ra một dãy số.

“Đúng vậy, bán toàn bộ, anh cứ định giá, trước thứ sáu tuần sau trao đổi.”

Tắt điện thoại, cô nhìn căn phòng đầy túi hermes lần cuối, sau đó ra khỏi phòng, trở lại phòng làm việc.

Phó Miểu đang nằm dựa lưng vào ghế, hai mắt nhắm lại. Cô bước nhẹ ra phía sau ông ta, vươn tay giúp ông ta ấn huyết Thái Dương.

“Bán túi xách và trang sức của em, cộng thêm tiền gửi ngân hàng của em, có lẽ có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.” Mạc Quyên nói.

Phó Miểu giật mình, sau một lúc trầm mặc mới nói: “Những thứ ấy, đều là sự sống của emmà.”

“Cho nên anh phải cố gắng khôi phục, mau mau giúp em chuộc chúng về.”

“Thật ra nếu em rời khỏi anh, vẫn có thể tìm được một người đàn ông có thể mua hermes cho em.”

Mạc Quyên cúi đầu, nhẹ hôn lên trán ông ta: “Nhưng sẽ không tìm được một người đàn ông nào khác có thể chấp nhận con người thật của em giống như anh.”

Đúng vậy, cho dù là Trần Ngang, khi nhìn thấy con người thật của cô cũng dứt khoát rời khỏi cô.

Chỉ có ông ta, chỉ có Phó Miếu mới có thể khiến cô sống với con người thật của mình.

Cuối tuần trước, ở trên đường Mạc Quyên tình cờ gặp Trần Ngang, một tay anh nắm tay Lâm Mộc Mộc, còn một tay ôm con gái, trong mắt tràn đầy hạnh phúc, cho dù cách nhau một con đường nhưng cô cũng có thể nhìn rõ.

Giây phút đó, trong lòng cô bỗng cảm thấy hâm mộ.

Mạc Quyên trầm nghĩ, có lẽ cô đã thật sự già đi, nếu không sao lại mong muốn có một hạnh phúc giản dị như vậy.

“Qua chuyện này, chúng ta nhận nuôi một đứa bé đi.” Cô nói với Phó Miếu.

Phó Miếu thở dài.

“Hai đứa đi.” Ông ta nói.

84. Chương 85: Phiên Ngoại Về Lưu Vi Vi

Tôi tên là Lưu Vi Vi, là nữ sinh viên yêu đảng, yêu nước, yêu nhân dân, yêu zai đẹp.

Mục tiêu lý tưởng của đời tôi là gả cho zai đẹp.

Mục tiêu cuối cùng của cuộc đời tôi là được phục vụ người đàn ông giống Ngô Ngạn Tổ, cho dù người đó đang trong tình trạng hôn mê hay và một ông già ngây ngốc.

Đáng tiếc, tôi có lý tưởng cao cả như vậy nhưng ông trời lại ban cho tôi một số mệnh thật xui xẻo. Đã lớn như vậy rồi nhưng tôi vẫn chưa tìm được một zai đẹp nào hết.

Nhưng Lưu Vi Vi tôi không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, cho nên khi nghe thấy đứa bạn thân Lâm Mộc Mộc tổ chức lễ cưới, tôi liền bắt con bé ấy ỉnh làm phù dâu.

Bản tính của tôi lập tức trở dậy – vì dù sao Trần Ngang cũng được coi như là một con rùa vàng, vật hợp theo loài, bạn bè thân hữu chắc chắn cũng không kém anh ta là bao, nếu thả lưới thể nào cũng câu được một con.

Lễ cưới được làm ngoài trời, đơn giản mà thiêng liêng. Mộc Mộc mặc váy cưới bước đi trên thảm, đi trước Mộc Mộc là cô con gái xinh đẹp, nhìn thấy hình ảnh này khiến tôi không kiềm được nước mắt.

Sau khi cảm động xong tôi càng cố gắng tìm kiếm con rùa vàng của mình.

Kết quả bỗng phát hiện được một con rùa vàng ở phía trước.

Đó là một người con trai trẻ đẹp, đẹp đến mức giống như yêu nghiệt, tôi và anh ta chính xác là trời sinh một đôi.

Nghe nói tên là Trần Thịnh Niên, là cháu trai của Trần Ngang.

Người cùng một nhà, có cùng một gen, hay nói cách khác, chắc chắn anh ta cũng giống như Trần Ngang, một lòng một dạ yêu vợ mình.

Tôi vô cùng hài lòng.

Vội vàng chạy tới: “Em trai này, hình như tôi đã gặp cậu ở đâu đó rồi phải không?”

Em zai cũng cười vui vẻ đáp lại, tôi một câu, cậu một câu, hai người bắt đầu nói chuyện.

Xem ra cũng có ý với tôi nha, ha ha, quả nhiên tôi là một người con gái đáng yêu, xinh đẹp, thông minh mà.

Ai ngờ sắp tới giờ G, ánh mắt của cậu ta độ nhiên nhìn về phía trước, không nói chuyện nữa.

Nhìn theo ánh mắt cậu ta, tôi thấy một cô gái xinh đẹp và một người đàn ông trung niên đang trò chuyện rất vui vẻ.

Em zai nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, ánh mắt cứ như muốn nuốt người ta vào bụng vậy.

Trái tim tôi lập tức hóa đá – lẽ nào em zai này là gay, để ý người đàn ông kia?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của em zai, cô gái xinh đẹp kia chấm dứt nói chuyện với người đàn ông đó, đi về phía WC.

Em zai đẹp lập tức bỏ rơi tôi, đi theo cô ấy.

Đừng nói cậu ta muốn đi diệt tình địch chứ? Là một công dân, tôi phải có nghĩa vụ ngăn cản tội phạm, vì thế tôi quyết định bám theo.

Ai ngờ ở một góc tối không người, em zai lại ôm lấy cô gái xinh đẹp, đè lên tường.

Trái tim thuần khiết của tôi lại bị chấn động một lần nữa, hóa zai đẹp này là lưỡng tính!

“Trầm Thịnh Niên, cậu không mệt à?” Cô gái xinh đẹp vừa giãy dụa vừa mắng.

“Hong Nhan, tên đàn ông kia có chỗ nào tốt? Mắt của em kém thế.” Em zai đẹp hôn lên cổ của cô gái, lưu luyến không rời.

Có điều đáng vẽ hôn của cậu ta lại khiến người ta liên tưởng đến cảnh cắn cổ vịt =.=

Ục ục, tôi đói bụng rồi.

“Anh ta tốt hơn cậu về mọi thứ.” Cô gái tên Hồng Nhan lạnh lùng trả lời.

“Nhưng ở phương diện nào đó, ông ta chắc chắn không bằng tôi.” Em zai mờ ám nói, giọng nói nhỏ đến mức tôi gần như không nghe được: “Tối qua em thích đến chết còn gì.”

“Cậu đánh giá mình quá cao rồi đấy.” Cô gái khinh bỉ nhìn em zai.

“Không thừa nhận à? Vậy chúng ta ôn lại nhé.”

Vừa dứt lời, em zai liền bắt đầu tấn công cô gái xinh đẹp.

Tôi vẫn còn là một đứa con gái thuần khiết, thấy cảnh này lập tức che mắt, chạy trốn chết.

Có được bài học, tôi quyết định không tìm người xa lạ nữa, mà tìm người mình quen.

Nghĩ như thế, tôi bèn đảo mắt nhìn xung quanh, bỗng thấy Đỗ Khang.

Đỗ Khang là anh trai của An Lương, coi như quen biết, một người anh trai rất quan tâm chăm sóc em gái An Lương, chắc chắn cũng là một người chồng tốt.

Tôi quyết định tấn công Đỗ Khang.

Giả bộ đi ngang qua chào hỏi: “Hi Đỗ Khang, anh tới cùng An Lương à?”

Đỗ Khang nhìn tôi, ánh mắt rất lịch sự, cũng rất..... Xa lạ.

“Cô là.....” Anh chàng hỏi.

Trái tim tôi lập tức đóng băng – anh chàng này thực sự không nhớ ra tôi là ai sao? Giương mắt của bà chị đây rất giống người qua đường thế hả? Hả? Hả?!

Có điều vì anh ta đẹp zai, tôi nhẫn, tự giới thiệu: “Tôi là Lưu Vi Vi, là bạn học, cũng là bạn cùng phòng với An Lương.”

Lúc này anh ta mới nhận ra.

Nhận ra cái đầu anh í, nếu không vì anh đẹp trai tuấn tú, tôi đã đánh anh một cái từ lâu rồi.

Chúng tôi bắt đầu nói chuyện xung quanh đề tài về An Lương, có điều xem ra hiệu quả không tồi, Đỗ Khang hỏi về chuyện học hành của An Lương ở trường khá nhiều, chắc chắn là vì để ý tôi nên muốn tìm đề tài nói chuyện.

Sắp thành công câu được rùa vàng, tôi vui không tả xiết.

Nhưng thật không may, đột nhiên tôi lại nói một câu: “A, đúng rồi, tuần trước tôi giới thiệu cho An Lương một anh chàng kỹ sư, không biết cô ấy có thích hay không nữa?”

“Cô, ấy, đi, xem, mặt?” Đỗ Khang gần từng tiếng hỏi, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Trời sinh tôi khá hiểu lòng đàn ông, do đó khoác một tay lên vai anh ta an ủi: “Tôi biết nỗi lòng của anh, nhưng em gái của anh rồi cũng phải lớn lên, cũng phải lập gia đình, không thể bắt cô ấy ở nhà cả đời đúng không?. Anh yên tâm, người tôi giới thiệu cho cô ấy đều là người xuất sắc cả, tuyệt đối là những người đàn ông tốt.”

Đôi mắt Đỗ Khang bùng lên ngọn lửa: “Ý của cô là, cô ấy đã từng đi xem mặt rất nhiều lần?”

Đúng là như thế, thái độ của An Lương gần đây có chút khác thường, liên tục nhờ tôi giới thiệu đối tượng xem mặt cho cô ấy.

Tôi thành thật trả lời: “Cũng không nhiều lắm, khoảng hơn mười hai lần thôi.”

Mặt Đỗ Khang lập tức đen thành đáy nồi.

Tôi lại vội vàng nói: “Làm anh như anh nếu thương em gái mình quá sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy.”

Mục đích tôi nói ra lời này là để làm dịu bầu không khí, ai ngờ Đỗ Khang lại nói: “Cô ấy không phải là em gái của tôi, cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Tôi bỗng có cảm giác thần sắc đang đứng trên vai của mình.

Đỗ Khang nói tiếp: “Cám ơn cô đã nói cho tôi biết chuyện này, nhưng sau này làm ơn đừng giới thiệu đối tượng cho cô ấy nữa, nếu không tôi sẽ không vui đâu.”

Nói xong, anh ta đi đến chỗ của An Lương, toàn thân tràn ngập lửa giận.

Tôi chỉ có thể chán nản ngồi xổm xuống một góc gặm bánh ngọt, tại sao tất cả đàn ông tốt đều đã có chủ hết rồi vậy?

Xem ra, con đường tìm kiếm con rùa vàng còn xa lắm lắm.

Tôi rơi lệ đầy mặt T___T.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-noi-chu-yeu-loli>